

Erektor

aprill nr 103

Rohkem 16+ kui tavaline
Reaktor!

Peatoimetaja veerg 04/20 (Agur Tänav)

Tervitan teid selle aasta Reaktori erinumbris. Nagu kaks aastat tagasi aprillikuus, on ka seekord Reaktor end argirutiinist välja rebinud ja täidetud artiklite-juttudega ulmekirjanduse niiskematelt ja hämaramatelt aladelt kui tavaliselt.

2018 aasta e-riigi juhtimiskonverentsil „UX tulevikku” valutas president Kaljulaid südant eetikaküsimuste üle e-riigis, muretsedes muuhulgas selle üle, kas inimnäolise roboti puhul kehtivad samad reeglid, mis inimene-inimene suhetes, sealhulgas seksuaalsuhetes. See oli tegelikult väga hea küsimus mitte ainult ühiskonnale, vaid üsna spetsiifiliselt ka ulmekirjanikele, meie tuleviku visionääridele. Sellest kõnest innustatuna sündiski ka seekordne erinumber.

Kuna ulmekirjaniku pilk võiks tulevikku vaadates olla alati laiem kui tavakodaniku oma, siis ei olnud teemavalik piiratud robotitega, vaid kirjanikele sai antud voli lasta fantaasial vabalt lennata ja vaadata kuhu ning kelle sülle Erosee tiivad neid viivad. Tulnukad, masinad, virtuaalsus, kosmos või midagi sellist mille peale igapäevaselt ei oskagi tulla, mingit piiri ees ei olnud.

Seksuaalsus on õrn teema ja seetõttu ka ulmeautoritele korralikuks väljakutseks. Need julged, kes heidetud kinda vastu võtsid, said end proovile panna žanris mida enamus meist tavaliselt ei kirjuta või lausa väldivad. Kuid eks elus peab end ikka aeg-ajalt proovile panema ja enese arendamine kirjanduse kogu laiuses on loodetavasti õpetlik kogemus ka kirjanikuna. Pean ütleva, et katsed olid edukad. Mina leidsin seekord päris mitu šedöövrit mis minu meelest Eesti ulmet rikastavad ja mille kirjanduslik eluiga ulatub kindlasti kaugemale käesoleva numbri piiridest. Teisalt on kindlasti nii mõnedki selles väljakutses sündinud lood peenema maitsega lugejatele parajaks vaimseks väljakutseks. Kuid nagu kriitikud on tõdenud, siis on seda ka paljud erootikavabad ulmelood. Niisiis – olete palutud meie hõõguvasse tuumajaama, katke end kaitseriietusega, kinnitage turvavööd ja alustame ringsõitu.

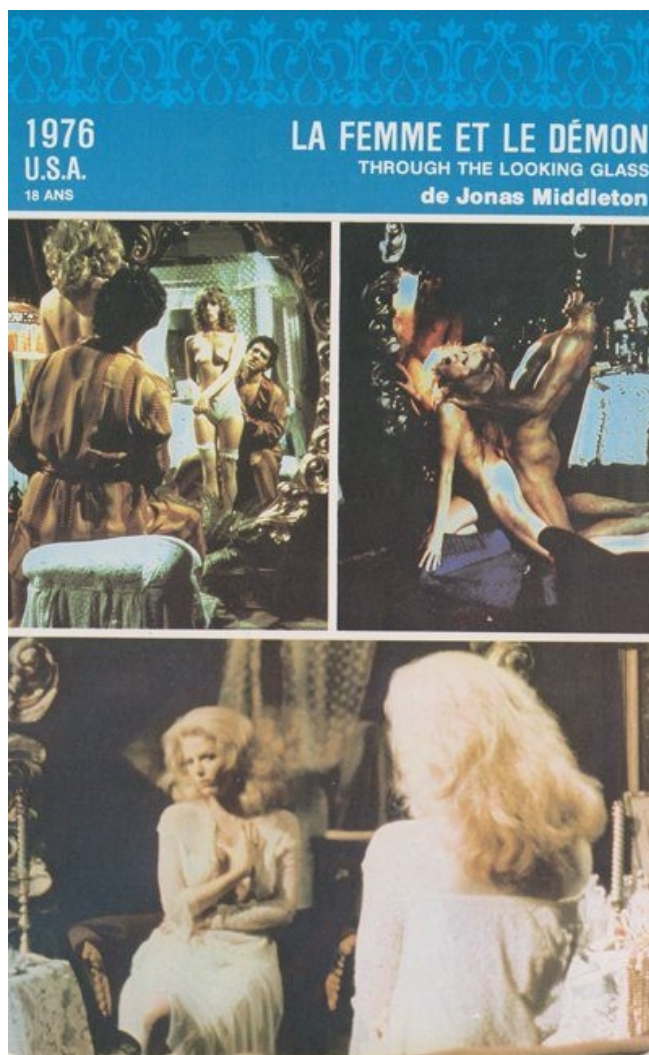
Kaanepilt: Meelis Krošetskin

Filmiarvustus: Through The Looking Glass (1976) (Kalver Tamm)

Enne kui videomakk laiatarbekaubaks sai ja kõik ilusa ära rikkus, oli Ameerikamaa kinodes selline kaunis ajajärk nagu *Golden Age of Porn*. Praeguse Marveli põlvkonna jaoks ilmselt üksjagu uskumatu lugu, aga näiteks 1973. aastal oli kõige tulusamate kinofilmide TOP 10-s kaks pornokat ning kaks aastat tagasi eelmise Erektori tarbeks vaadatud 1976. aasta üksjagu lustaka jandi *Alice in Wonderland* 90 millionit kassatulu jäi alla ainult *Rockyle*.

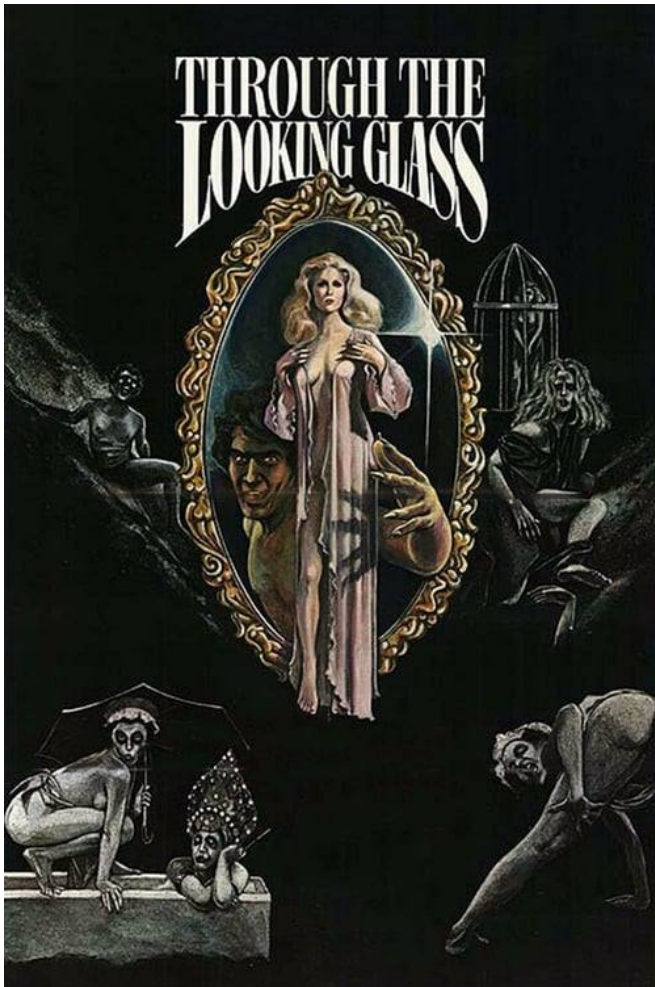
Sel samal 1976. aastal linastus ka *Through the Looking Glass*, mis loogiliselt võttes võiks ju olla järjelugu, aga osutus millekski hoopiski süngemaks. Võibolla oleks pidanud tõsisemalt võtma žanrimääratlust „õudus“. Või siis pöörama rohkem tähelepanu faktile, et Inglismaal linastus filmist versioon, millest oli porno osa nii palju välja kärbitud, et näidatigi õudusfilmi pähe. Aga no aastatepikkuse HÖFFi karastusega mõtlesin, et passib Erektoris nagu mingi täpselt millegi muu sisse sobituv asi.

Meie kangelanna veedab ebaproportsionaalselt palju oma ärkvel oldud ajast pööningul peegli ees oma privaatseid kehaosi stimuleerides ja peeglis elutsevale demonile ei jää see sugugi märkamata. Käib sutsti peegli seest väljas ja meelitab naisterahva endale järgnema. Esimese hooga ei paistagi midagi väga hullu, aga kui naine poolihääli vihjab, et võibolla ikkagi selline peeglitaguses maailmas elamine ei ole tema jaoks, siis läheb asi kurjaks.

Olgu siis kohe ära öeldud, et pornofilmina täielik läbikukkumine. Vähegi empaatiavõimeline vaataja saab ju aru, et peategelane ei ole vaimselt päris terve ja sellelt platvormilt on tema osalusel filmitud seksuaalakte raske kuidagi erutavaks pidada. Mitte et see üldse vist lavastajal eesmärgiks oleks olnud, teha pornofilmi, mis vaatajat erutaks. Majaproua järgi õhkaval veidi lihtsa moega aednikul aitab pingeid maandada ta oma õde, kohe järgmine keerulisevõitu teema, mis pigem paneb ebamugavusest nihelema ja seda mitte sel põhjusel, et kitsavõitu püksid jalga said. Ja isegi kui peeglitagusel maal nimetud ja taustatud inimesed improviseeritud orgiaga esinevad, siis ei ole seal mingeid tundeid või kirge, vaid igavlev dekadents. Topin-poolenisti-kooritud-banaani kellelegi-mingisse-kehaõõnsusse-ja-hammustan-sealt-otsast-natuke-sest-mul-on-igav-ja-mitte-ühtegi-paremat-mõtet-parasjagu-pähe-ei-tule-

stiilis dekadents. Ja erutavamaks ei lähe. See võib muidugi puhtalt minu viga olla, aga natuke tõmbas meeleolu alla ka see, et mingite kohtade peal, kui silmad kinni panna ja kuulata, siis oleks võinud pakkuda, et Jaws käib.

Õudusfilmina aga. Päris ebamugav vaatamine. Selline, mida väga kellelegi soovitada ei oska. Päris rasked ja julmad teemad tulevad sisse. Kindlasti mitte selline tore ja helge rümbarebu, mida vaadates saab mõnusalt loba lasta ja mõne vahva joomismängu välja mõelda, vaid selline rusuv ja räpase tunde jättev, mille vaatamise järel tahaks kuuma dušši all käia.

Nii et vaadata omal vastutusel. Oluline on ta eeskätt aga oma aja märgina, kurioosumina. Et kellelgi on tõepoolest tulnud pähe mõte segada õudus ja porno ning on olnud lootus sellega kinodest raha teenida. Ambitsioonikuse ja kastist välja mõtlemise eest võib muidugi tunnustada. Mul on aga hea meel, et selline žanrite sümbioos moodi ei läinud.

Artikkel: Erootika, intiimsuse ja seksuaalsuse kujutamine larpis (Lea Pullerits)

Kui avasid artikli, et lugeda, kuidas rollimängudega oma armuelu vürtsitada, valmistab see pettumuse, kuna juttu on just vastupidisest - kuidas kasutatakse erootikat, intiimsust ja seksuaalsust larbi teenistuses.

Seksuaalse sisuga stseenide eesmärk larbis ei ole tekitada seksuaalset erutust, vaid pakkuda mängijale sügavat emotsionaalset kogemust, nüansirohkemaid tegelaste lugusid ja motivatsioone. Kuna armastus ja seksuaalsus on sügavalt inimeseks olemise osa, on otsitud viise, kuidas tabada ülekantult sarnaseid emotsioone ja dilemmasid, mida seksuaalsed kohtumised võivad tekitada, näiteks lähedus, intiimsus, häbi, paljastatus ja armukadedus. Selleks on leiutatud hulk erinevaid viise, millest mõned on otsekohesemad kui teised ja vajavad osalejatelt erinevaid mugavustsoone. Normid ja ootused on kultuuriti erinevad, anekdootlikult võib näiteks öelda, et Ameerika larbis on igasugune intiimsus pigem tabu ja kardetakse legaalseid probleeme, lõunaeurooplaste jaoks on suudlemise imiteerimise asemel päriselt suudlemine vastuvõetavam kui põhjaeurooplastele ja nii edasi. Normid võivad erineda ka sama riigi erinevate gruppide vahel (nt lahinglarparid, vampiirimängude eelistajad, fantaasia, lühimängud jne). Ühes grupis võib seks olla piinlikkust või nalja tekitav, teises tõsiseltvõetav teema.

Rahvusvahelistes ringkondades on intiimsuse ja seksuaalsuse kujutamine põhjalikumalt arutluse all, kuna tehakse larpe, mis tegelevad inimemotsioonidega tõsisemalt, püütakse luua kunstiliselt, intellektuaalselt, poliitiliselt jms kaasahaaravaid mängu ja võetakse tõsiselt turvalisust. Turvalisuse teemat on rahvusvahelises larbikogukonnas aastaid põhjalikult arutatud ja enamik nüüdisaegseid mängu on rakendanud erinevaid viise mängijate emotsionaalse ja sotsiaalse turvalisuse paremini tagamiseks (füüsilise turvalisuse kohta on enamikel larpidel reeglid juba algusaastatest). Nii larbi kui osalusteatriga tegelevate inimeste hinnangul on larbikogukond selles küsimuses kõvasti ees. On välja kujunenud normid, kuidas kehtestada oma piire, läbi rääkida, austada teisi ja teha oma valikud. Korraldajatelt oodatakse suuremat läbipaistvust, osalejate ettevalmistamist, turvalisusega tegelevat isikut meeskonnas ning võimalust mängijatel kalibreerimist, kui intensiivset mängu nad soovivad. See kõik võimaldab suuremat usaldust ja turvatunnet, mis on aluseks sellele, et juletaks kaasmängijatega haavatavalt keerukaid teemasid mängida⁽¹⁾. Ilmselt on rahvusvahelistel mängudel osalejad julgemalt valmis intiimsuse ja seksuaalsuse teemadel mängima ka oma tavapärasest keskkonnast eemaldumise tõttu. Kuigi osadel mängijatel on lihtsam mängida intiimseid teemasid sõprade ja lähedaste isikutega, mõjub anonüümsus teiste jaoks vabastavalt - lihtsam on olla haavatav kellegagi, keda sa eriti ei tea ning ilmselt näed vaid paar korda aastas.

Tutvustan seksuaalsust ja erootikat larbis kahe nurga alt: esmalt mõned näiteid erinevatest mehaanikatest, mida kasutatakse suudlemise ja seksi imiteerimiseks; seejärel toon näiteid erinevatest larpidest, kus erootika ja seksuaalsus on olnud disainis kesksel kohal.

Näiteid erinevatest reeglitest, mida kasutatakse suudlemise imiteerimiseks, abstraktsemast intiimsema ja piltlikumani:

Väike sõrm – suudlevad mängijad hoiavad väikseid sõrmi sõrmseongus.⁽²⁾

Peopesad koos – suudlevad mängijad asetavad peopesad kokku.

Lõug õlal – suudlevad mängijad asetavad lõua teineteise õlale.

Põsed koos – suudlevad mängijad asetavad põsed vastakuti.

Smear – mängija teeb teise huuled huulepulgaga kokku ning ajab selle laiali.

Suudlus läbi käe – “suudlevad” mängijad asetavad peopesad kokku ning mõlemad suudlevad oma käeselga.

Suudlus läbi sõrmede – suudlust alustav mängija asetab paar sõrme teise huultele ning suudleb enda sõrmi. (3)

Teatrisuudlus – üks mängija asetab käe teise mängija põsele ja pöidla huultele ning suudleb enda põialt. (4)

Kindlasti on veel palju erinevaid näiteid, eriti kui mängu jaoks on loodud mõni eriti hästi loo ja maailmaga kokkusobiv tehnika, mis aga on olnud kasutusel vaid sel ühel mängul (nt *baguette*’i söömine ja halvas prantsuse keeles rääkimine huumorilarbil *My Immortal* (5)).

Näiteid erinevatest reeglitest, mida kasutatakse seksi imiteerimiseks, abstraktsemast intiimsema ja piltlikumani:

Fade to black – mängijad lihtsalt lahkuvad mõneks ajaks teise ruumi ja naasevad sassis riiete/juustega ning see viitab, et nad seksisid või tegid midagi muud intiimset. Variatsioonid:

Mängijad lahkuvad ning arutavad ja lepivad kokku, mida nende tegelased tegid.

Mängijad lahkuvad ja kirjeldavad teineteisele lautaguse rollimängu stiilis, mis toimus.

Muusika – tegelasel on „oma laul”, intiimsus on anda teineteisele laulu kuulda, mis paljastab midagi tegelase kohta. Mängijad hoiavad käest kinni, vaatavad silma ja kuulavad teineteise laulu kõrvaklappidest.

Pael – mängijad seovad paela ümber randme või pahkluu, kus eri värv tähendab eri asju. Seks kui viis midagi saada. Mängijad sidusid teineteise randmele paela. Seejärel improviseerisid vahekorda iseloomustava luuletuse ning tõmbasid taro kaardi – võimalus oli partnerilt midagi saata, nt liitu, saladust, neisse armuda, või tõmmates narri kaardi, impotentsuse, mis kahjustas edaspidi tegelase mainet (*Dangerous liaisons*). (6)

Käest kinni – mängijad hoiavad käest kinni ja vaatavad teineteisele silma. Mängijad istuvad, põlved koos, hoiavad käest kinni, vaatavad silma ja kirjeldavad, mis juhtus, lautaguse rollimängu stiilis (nt *Summer Lovin*’).

Massaaž – üks mängija masseerib teist või mõlemad üksteist. Fantaasialarbis levinud meetod. Massaaž ja kivi-paber-käärid, võitja sai orgasmi ning pidi teise vastu kena olema kogu ülejäänud öhtu või järgmise seksuaalvahekorran (*Rome*). (7)

Peamassaaž

Kallistamine – mängijad kallistavad mõnda aega (Tšehhist). (8)

Pin-up –kõigil on endast/tegelasest pildid eri riietatuse astmetes, mängijad eralduvad, räägivad, mida teevad ja vahetavad pilte, mida paljam, seda parem seks (Venemaalt). (9)

Ümbrikud – sees on silt (vaoshoitud, esimene kord, vallatu), seksistseenis valib mängija ühe ümbriku ja annab selle partnerile. See ütleb partnerile, milline seks oli ja paljastab midagi tegelase kohta, nt salajane tätoveering. Lisaks natuke iseloomustavat teksti ja võimalikud tagajärjed (valjud helid, keegi tormab nuttes minema vms). (17)

Kondenspiim – mängijad toidavad üksteist lusikaga, kuni kondenspiim on otsas (Venemaalt). (10)

Parfüüm – kõigil on väike lõhnapudel, piserdad teisele oma lõhna (Venemaalt). (11)

ArsAmandi – mängijad puudutavad, silitavad või hellitavad vastakuti teineteise käsi, käsivarsi, õlgu; silmside ja sobivad hääled. Rahvusvahelises kogukonnas levinud meetod. (12)

Fallos – mängija teeb teisele mängijale ettepaneku seksistseeniks, pakkudes roosat sulge. Mängijad arutavad lühidalt mänguväliselt, millist stseeni ja millist meeleolu nad soovivad ning mida võiks see tegelastele tähendada. Seejärel imiteeritakse puidust fallost kasutades, riietatuna ja erogeenseid tsoone vältides vahekorda/suuseksi/masturbeerimist vms. Pärast stseeni peavad mõlemad tegelased monoloogi oma tegelase sisekõnest ja mõtetest (nt et ta armub, mõistab, et tegi vea, tahab kedagi kadedaks ajada, ebakindlus, võimumängud, unustus) (Just a little' lovin). (13)

Teatraalne seks – riietatuna seksi imiteerimine (nt House of Craving). (14)

Palju on välja mõeldud veidraid ja huvitavaid viise intiimsuse kujutamiseks spetsiifiliste mängude jaoks, näiteks larbis *Koi-Koi*, kus mängijad mängisid hõime, tähistas seksuaalsust ritualistlik improviseeritud laulmine. (15)

Kokkuvõtteks võib öelda, et ei ole ühest meetodit, mis sobiks igale mängule, heas mängus on nii narratiiv kui reeglid/mehaanikad üksteist toetavad. Iga larp ei vaja reegleid suudlemise, seksuaalsuse, intiimsuse koht – samamoodi, nagu intriigimäng tänapäevas ei vaja mõõgavõitluse reegleid. Samas larp, kus kesksel kohal on armukolmnurgad, oleks veider ilma ühegi viisita väljendada ka füüsilist külgetõmmet. Samuti saab mängida armastust ja romantikat ilma igasuguse puudutusega ning sellisteks tegevusteks enamasti erireegleid pole – pilgud, flirtimine, armastuskirjad, kohtumised, teiste mängijate kaudu sõnumite saatmine jms. Mehaanikad luuakse üldiselt tegevuste kohta, mida mängijad ei soovi üks-ühele kogeda – näiteks vägivald ja intiimsus. Osa mehaanikaid on teiste mängijate jaoks – nähakse, et nende tegelaste suhe on muutunud või seksuaalse kohtumisega on võimalik midagi saavutada – teised mängijate enda jaoks, et lisada emotsionaalset sügavust oma tegelase loosse. Milleks mängida seksuaalsust intiiemsemal ja pilklikumal moel? Nii on vähem tegelase- ja mänguloogika lõhkumist, ei ole vaja mängust lahkuda, suurem immersioon, tunned lähemalt tegelase tundeid, suuremat lähedust teise mängijaga, ja mehaanikad on vähem kohmakad kui abstraktsed ning võimaldavad suuremat variatsiooni. (16)

Järgnevalt mõned näited mängudest, kus erootika ja seksuaalsus on kesksel kohal. Eelnevalt kirjeldatud mehaanikaid võib kasutada mitmesugustel mängudel, kus põhirõhk võib olla mujal, järgnevates mängudes on see aga üks keskseid uuritavaid teemasid.

„Paan ja Bahomet”: <https://www.pantrilogy.com/> –õudusžanrist larbid, kus tegelased ajapikku satuvad jumaluse Paani mõju alla, kaotavad oma tahte ja alluvad oma ihadele.

House of Craving: <https://www.houseofcraving.com/> –psühholoogiline õuduslarp erootiliste elementidega. Mängijad mängisid ühe päeva kurjade kavatsustega maja/vaime ning ühe päeva majas elavaid inimesi, kes aeglaselt maja mõjul hullusid.

Lühiversioon mängust (mis oli olemas enne pikka sündmust): <https://scenariofestival.se/archive/scenarios-2017/house-of-craving/>.

Inside Hamlet: <https://www.insidehamlet.com/> –Hamleti põhjal loodud struktureeritud stseenidega mäng, kus teemadeks on dekadents, pettus ja surm.

Just a Little' Lovin: <https://jall2019.weebly.com/> –rollimäng AIDSi epideemiast New Yorgi LGBT kogukonnas, larp käsitleb aastaid 1982-1984. Larbi tegevus toimub 4. juuli USA iseseisvuspäeva peol New Yorki osariigis. Mängu temaatikad on iha, surmahirm ja sõprus. Seks ja turvaline seks on mängus olulisel kohal ning süvendab tegelaste omavahelisi suhteid,

annab suuna mängu loole, kujutab autentsemalt ajastut ja selles elavaid inimesi ning muudab ehedamaks ja käega katsutavamaks epideemiast tuleneva ohutunde, süütunde, südamevalu jne.

Summer Lovin': <https://scenariofestival.se/archive/scenarios-2019/summer-lovin/> – kergelt humoorikas ja nostalgiline lühimäng kuuest noorest, kes muusikafestivalil üksteisega öö veetsid, ning nende lood sellest, kuidas kõik läks.

Artikli koostamiseks kasutasin lisaks arutelusid erinevatest kinnistest larbiteemalistest gruppidest Facebookis, nt Larpers BFF, Larpdesign ja eraseinad.

Viited:

- 1 <https://medium.com/@catsclaw/sex-and-safety-in-larp-ff44ac9abf01>
- 2, 5, 8, 10, 11 https://www.reddit.com/r/LARP/comments/ageijz/romance_mechanics/
- 3 <https://allthebleeds.wordpress.com/2016/06/08/166/>
- 4 https://nordiclarp.org/wiki/Theater_kiss
- 6, 7 <https://forum.rpg.net/index.php?threads/inexplicable-necro-how-to-make-love-in-larp.408591/page-3>
- 9 https://vk.com/steampunk2016?z=album-85418728_233757392&fbclid=IwAR1ip5Wkth9TliQneI9qtKScaXWD0zFwzzwj0KifBTale5QZR4xfQvXGQqk
- 12 <https://vimeo.com/88111430>
- 13 https://nordiclarp.org/wiki/Just_a_Little_Lovin%27
- 14 https://nordiclarp.org/wiki/Dry_Humping
- 15 <https://nordiclarp.org/2015/02/20/koikoi-drums-rituals-inaction/>
- 16 <http://blog.ukg.co.uk/mean-sex-sexy/>
- 17 <https://forum.rpg.net/index.php?threads/inexplicable-necro-how-to-make-love-in-larp.408591/page-8>

Lisaks vaatamist:

<https://nordiclarp.org/2018/03/28/larp-crush-the-what-when-and-how/>

<https://youtu.be/Whk-gsw3zFk>

<http://oneshotpodcast.com/backstory/15-kat-jones/>

<https://m.youtube.com/watch?v=2c0yFnOhQwM&feature=youtu.be>

Artikkel: Haaremi-temaatikaga uuemad ulmeromaanid (Carolyn Pulk-Piatkowska)

Laua! minu ees aurab kohvitass ja selle kõrval ootab lugemist William D. Arandi poolt kirjutatud raamat *Super Sales on Super Heroes 2*, milles peategelane elab ja toimetab ja üritab ellu jääda koos kokkuostetud orjadega, kellest enamuse moodustavad naised.

Kui aus olla, siis ma ei mäleta enam, kuidas esimese haaremi-teemalise ulmeka juurde jõudsin. Arvatavasti sirvisin läbi järjekordset nimekirja ingliskeelseid raamatuid Goodreads'i internetileheküljel. Silma hakkas Michael-Scott Earle'i raamat *Tamer: King of Dinosaurs*. Tema tutvustuse esimesed kolm lauset haarasid mu hoobilt:

Kontrollida dinosauruseid.

Taltsutada naisi.

Valitseda maailma.

Loomulikult haarasin selle enda lugemislauale, sest kes siis ei tahaks kujutada end dinosauruseid täis maailmas ellu jäämas? Ja täpselt seda Earle pakkuski – mees, haaremijagu naisi, dinosaurused ja ellujäämine.

Minu jaoks ei ole haaremitemaatikaga ulmeraamatutel palju erinevust tavalistest ulmekatest. Haaremitemaatika annab lihtsalt juurde ühe lisaaspekti, mis muudab selle mõne inimese jaoks põnevamaks. Just nagu idamaised magushapud toidud, annab see raamatule lisamaitse, mille puhul filmidele kleebitakse juurde silt 18+.

Ajaloost on mulle juba tuttavad hommikumaade sultanid, kellel on paleedes naisi täis haaremid. Üks mees, palju naisi, või siis vastupidiselt: üks naine ja mitu meest. Vii tegevuspaik kosmosesse või alternatiivse kulgemisega ajalukku kuskil minevikus või tulevikus ning *voi la*. Tegelased on kas juba raamatu alguses omavahel kuidagimoodi tuttavad või saab näha nende suhete arengut, mis siis loomulikult lõppeb ühteheitmisega. Raamatu kaasahaaravus ja kirjelduste sügavus oleneb loomulikult kirjanikust. Ma olen lugenud Michael-Scott Earle'i kahte erinevat sarja, millest eelnimetatut lugesin neelates ja teise puhul pole ma siiani suutnud ennast sundida seda lõpetama.

Kes nendest raamatutest otsib erootikat, siis seda natuke leiab. Seda ei ole üleliia palju, mis minu jaoks tundus mõistlik kogus. Kui enamat peaks soovima, siis ma usun, et küll leidub ka selliseid raamatuid.

Kuna enamus haaremiraamatuid on suunitlusega naistest koosnevatest haaremitest, siis võtsin endale võrdluse mõttes plaani lugeda läbi ka ühe raamatu nõi. vastupidise haaremi temaatikaga raamatute seast. Selleks sattus Carysa Locke'i raamat *Pirate Consort*.

Lugu räägib kosmosepiraatide kuningannast, kes omab telepaatiliselt kontrolli kõigi oma piraatide üle. Kõige toimuva keskel ellu jäämiseks peab ta saavutama parema kontrolli oma võimete üle enne kui on hilja. Pean tõdema, et ma kas ei sattunud samavõrd hea raamatu peale või olid mu ootused liiga suured, kuid *Pirate Consort* ei suutnud mind samamoodi kaasa haarata, nagu tegid seda tavapärasemad haaremid, üks mees ja kari naisi ta ümber.

Kui soovitada veel mõnda haaremi-autorit, siis tasub ehk üles otsida mõni Dante Kingi raamatutest. Tema raamatusarjades oli häid temaatikaid ja huvitavaid tegelasi. Näiteks *Monster Core*, kus peategelane on põrguliku koopa hing, kellel jumalanna poolt antud ülesanne, kas allutada või võrgutada teiste selliste koobaste hinged.

Kokkuvõttes on haaremi-raamatud head, korralikud ulmekad, millele lisatud ainult juurde ämbriga seksikaid naisi, ning kõik läheb sellest aina paremaks.

Raamatuarvustus: Saturnuse lapsed ja inimvaba suguelu (Jüri Kallas)

Romaanist „Saturnuse lapsed“ kirjutamine on paras pähkel, minu jaoks kindlasti. Kuigi ma ei pea nn spoileri-teemat oluliseks, ei tahaks ma siiski rikkuda tulevaste lugejate elamust. Seeläbi olen ma ka mõningates raskustes, et mida ma tohiks kirjutada ja millest mitte.

Kõige lihtsam oleks vist juhinduda tagakaane tekstist – mis seal öeldud, see pole spoiler ehk millegi olulise väljalobisemine.

Charles Strossi „Saturnuse lapsed“ pajatab meile loo maailmast, kus inimkond on välja surnud ja jäänud on vaid robotid. Ei, tegu pole mingisorti maailmalõpu või vaigse hääbumisega. Robotitel on täitsa toimiv ühiskond ning nad jätkavad sealt, kus inimkond teatepulgalt pillas. Kui nüüd päris aus olla, siis ega neil suurt valikut polegi, sest masinad tehtigi inimeste tarbeks, või asendamaks inimesi seal, kus habras inimkeha vastu ei peaks.

Raamatu peategelane on Freya Nakamichi-47. Robot-odalisk, kel on süvaoskused XVI sajandi Ungari rahvamuusikast ning kelle olemasolu mõte sai otsa kuuskümmend aastat enne ta valmimist, sest just siis suri viimane inimene. Freya on osa perest, mille liikmed on kõik tehtud šabloonmatriarhi Rhea põhjal. Ei, nad pole identsed – uuemad koopiad on siiski värskem toodang. Ka on Freyal elust lahkunud õdede hingekiipide koopiad, mille abil saab ta teadmisi ja kogemusi asjadest, millega tal endal seos puudub.

Romaani sündmused käivituvad Veenusel, kuhu Freya on n-ö lõksu jäänud. Noh, et temasugusel suurt mingit tööd seal pole ning rahalisi vahendeid lahkumiseks samuti mitte. Freya on ummikus ja plaanib enesetappu, aga teda segatakse. Täpsemalt öeldes jääb ta silma ühele aristole, kes otsustab alama olendi üle nalja visata. Freya oma inimkuju ja -suurusega on uuema põlvkonna silmis lihtsalt üks ebard, kes silma riivab. Freya otsustab põgeneda, aga taolise tegevuse käigus rebib ta aristo ühel ihukaitsjal pea otsast ning temast saab seeläbi tagaaetav.

Õnneks leiab Freya tööotsa, mille käigus saab ta Veenuselt lahkuda...

Charles Stross hiilgab uljaste ideedega ning kellele taoline idee-tihe kirjandus meeldib, see ei pea ka seekord pettuma. Maailm on äge, tehnoloogia võimas ning ajuti lugesin ma mõnda lõiku suisa kaks korda. Noh, et võimas kraam, kus ühes lõigus on sageli rohkem kui mõne teise autori jutus.

Ilmselt igaüks, kes Strossi lugenud, teab, et mehe loomingus on ideed tähtsamad kui kirjandus. Ei, ma ei taha öelda, et autor ei oskaks, aga ilmselgelt on ideed talle loost ja selle teostamisest tähtsamad. Kuiv on see kõik! Eks „Saturnuse lapsed“ omab isegi teatavat õigustust mainitud tuimuse teemal – robotitel ju emotsioone pole! Vähemasti mitte inimmahus.

Võimalik, et ma teen autorile liiga ja mõni teine lugeja seda kõike üldse ei märka, aga ma lugesin „Saturnuse lapsi“ ikka tunduvalt aeglasemalt, kui mõnda teist romaani. Osaliselt muidugi tänu tehnoloogiale ja sisu tihedusele, aga osaliselt ka just tänu mainitud tuimusele ja emotsioonitusele.

Mainima peaks, et mind hakkas pikapeale suisa ärritama Freya üheplaaniline emotsionaalsus. Kui ma lugedes jälle sattusin lõigule, kus Freya n-ö tundeliselt ohkis kadunud inimkonna ja

inimeste teemal, siis ohkasin ka mina raskelt.

Aga samas ei tahtnud ma lugemist ka katki jätta ning Freya seiklused ja ägedad tehnokirjeldused köitsid mind kenasti romaani külge ja aitasid üle elada selle, mida ma nii palju ei nautinud.

Kuna käesolev arvustus ilmub Reaktori nn porno-eris, siis peaksin ma ehk eradi rääkima nn täiskasvanute teemadest romaanis.

Alustama peaks muidugi peategelasest Feyast, kel on kõik vajalikud anatoomilised avad jne. Rääkida võiks ka Freya suhetest teistega, näiteks n-ö suguline läbikäimine Merkuuri võõrastemajaga, õigemini seda haldava tehisintellektiga. Või siis kosmoselendudest, mille kirjeldused on suisa parajad orgiad.

Ilmne, et seksi-kirjeldustele tuleb eelpoolminutud tuimus pigem kasuks. Et ei lähe nilbeks ja naeruväärseks, nagu seks ulmes ikka ja jälle kipub olema, vaid on asjalik ja praktiline, sest nii on see kõik mõeldud ja programmeeritud.

„Saturnuse lapsed“ on pühendatud Robert A. Heinleinile ja Isaac Asimovile. Me ju kõik teame, et Asimov oli oma loomingus peaegu aoseksuaalne ja Heinlein pigem üks tiirane-räpane vanamees. Vaat Strossi romaan on seal kusagil nende kahe vahel, et kindlasti iharam kui Asimov, kuid langemata sealjuures Heinleini liialdustesse.

Romaani võiks kindlasti soovitada Charles Strossi loomingu austajatele. Autoril ju maakeeles pool tosinat köidet ilmunud, mees ka Eestis käinud – fänne ja muiduhuvilisi peaks seega jaguma küll. Heinleini ja Asimovi fännid peaks raamatust samuti oma elamuse saama. Ja kindlasti tasub soovitada seiklusulme ja küberpungi austajatele, et kena tehnoloogiline välksõda, kui kasutada küberpungi algusaegade kriitika väljendit.

Charles Stross

Saturnuse lapsed

Tõlkinud Iris-Barbara Jeletski

Fantaasia

2020

288 lk

Sündmuste horisont, nr 73

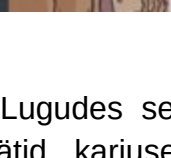
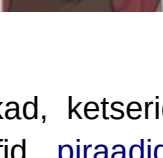
Segavereline koomiksimaailm: Oglaf (Laura Loolaid)

Selles postituste sarjas vaatleme ulmelisi kõrvalvoolu-koomikseid - nii veebis- kui trükisilmuvaid. Tutvustatava materjali valik on sügavalt erapoolik ja kujuneb printsiibil "lugesime, nautisime, jagame". Aprilli-erekat tervitame ainult-täiskasvanutele veebikoomiksiga [Oglaf!](#) Oglafi autorid on Trudy Cooper ja Doug Bayne ning koomiks ilmub pühapäeviti juba aastast 2008.

Lehe esmakülastajat tervitab prink põrgupiiga ja järgnev hoiatustekst: "Koomiksit alustades oli meie siiraks sooviks pornot teha. Üritus läks aga otsekohe rappa ja välja kukkus hoopis sekskomöödia. Sellegipoolest leidub koomiksis palju sellist, millest tuleks töökaaslas ja alaealisi säästa. Palun klõpsa seda nuppu, kinnitamaks, et oled tõesti täisealine. Muidugi, kui sa ei ole täisealine, ei ole sul ka õigust midagi kinnitada. Sel juhul palu abi näiteks vanematelt - las nemad klõpsavad kinnitusnuppu sinu asemel."

Ettevaatlikumal lugejal tasub esiotsta tutvust teha koomiksi [sisukorraga](#). Pisipildid paljastavad sisust ainult murdosa; samuti näitab sisukord, kui pika looga on tegu (ühe-lehe-episoodide vahele mahub mitmeid pikemaid jätkuseiklusi), samuti on enam-vähem siivsamad leheküljed tähistatud märgusõnaga “safe”.

	DURESS 1 PAGE		ANDROLOGY 5 PAGES
	PINKEYE 1 PAGE		PLUMES 1 PAGE SAFE
	UNGUENT 1 PAGE		HEWING 1 PAGE
	GOD OF LIES 8 PAGES SAFE		KILL THE MESSENGER 2 PAGES SAFE
	SPECIALTY BREEDS 1 PAGE OCCASIONAL DICK-EYES		ALL-CONSUMING ANUS 1 PAGE SAFER THAN YOU'D THINK
	MAGICAL FUCK-BEAST REVIEWS 1 PAGE		GAUGAMELA 1 PAGE SAFE
	TASTY FIGS 1 PAGE		THE MAGMA CHAMBER 2 PAGES SAFE
	STANDING OVULATION 1 PAGE		SCROLL-WORK 2 PAGES SAFE

Lugudes seiklevad sangarid ja salamõrtsukad, ketserid, barbarid, [printsessid](#), puuslikud, pätid, karjused, kummitused, vampiirid, nūmfid, [piraadid](#), zombid, viikingid, põrgusigitised, [tissid](#), [ussid](#), [ussitissid](#), mets- ja [aedviljad](#), kunnid ja [muusad](#). Loost loosse korduvate tegelaste galeriist leiame veel näiteks [jutuka spermaläraka](#), [tõllakad leiutaja-päkapikud](#), [lumekuninganna](#) ja [vigurvänt-rebase](#). Vahetevahel astub lavale ka Lihtne Külarahvas ning esitab tantsukava sõnnikuhargi ja lõkendava tõrvikuga.

Oglaf on üdini sekspositiivne ja pakub taudiaegaldel nii hädavajalikku elujaatust ja võllahuumoriga viljastatud karnevalimõllu.

Lolli nalja lirtsub taevani ja ükski auk ega institutsioon pole liialt püha. Aga leidub ka täiskasvanu-eluks asendamatu õppetükke [demokraatlikest valimistest](#), [puhtusepidamisest](#) ning sellest, [kuidas on omavahel seotud neitsikkus ja kingsepakunst](#). Koomiksite trükiversioone, plakateid ja temaatilist nodi saab soetada [temaatilisest netipoest](#) ning kaasa targutada saab jällegi [TVtropes'i lehel](#).

Päeva materjal Wikippeedias, märts 2020 (Taivo Rist)

KUU ULMEROMAA: "Meremaa võlur" (4. märts)

Sisust vist pole vaja rääkida ... Kõik teavad. Ja kes ei tea, lugegu! Raamat tekkis Le Guini tähelepanekust, et kõigis muinasjuttudes on võlurid vanad ja targad, aga keegi ei sünni ometi vana ja targana ning ta püüdis kirjeldada, kust võlurid tulevad. Teos ilmus 1968. Alguses võeti seda lastekirjandusena ja seetõttu ei saanud teos palju tähelepanu. Le Guin nimetas seda hiljem täiskasvanute šovinistlikuks sigaduseks. Kuulsus kasvas tasahilju ja 1970-ndate keskel hakati seda juba täiskasvanute kirjanduseks pidama, mis lastelgi lugeda kõlbab. Näiteks C.S. Lewis promob oma teostes kristlikke väärtusi, aga Le Guin töötab teoloogia asemel ökoloogia ja kosmoloogiaga, teose valitsev religioon kaudselt vastandub kristlusele ja meenutab pigem taoismi. Kristlus näeb maailma valguse ja pimeduse ehk hea ja kurja võitlusena, Le Guin jutlustab vajadusest leida nende kahe vaheline tasakaal ning et tõeline kurjus tuleb inimeste endi tegudest, mitte mingitest artefaktidest. Rowling võttis Meremaast kõvasti eeskuju ja Le Guin ütles, et talle tegi haiget, kui kriitikud rääkisid Rowlingu tohutust originaalsusest. Rowlingul olevat küll palju väärtusi, kuid originaalsus nende hulka ei kuuluvat.

https://en.wikipedia.org/wiki/A_Wizard_of_Earthsea

ESIMENE ÕUDUSSEIKLUS: orkaan Hattie (9. märts)

Kui palju orkaane te teate, mille tõttu on pealinn teise kohta kolitud? Mina ka ei tea peale Hattie ühtki. See oli 1961. aasta tugevaim ja hävitavaim orkaan. Sealjuures kestis ta vähe, moodustumisest hajumiseni kõigest 6 päeva. Siiski tabas Hattie üsna täpselt Briti Honduurase pealinna Belize Cityt ja laastas seda niimoodi, et pealinn otsustati viia sisemaale Belmopani. Surma sai 307 inimest, kodutuks jäi kolmandik linlastest ehk 10 tuhat inimest. 30 aastat varem oli Belize Cityt tabanud pisut nõrgem orkaan, aga tollal polnud tormihoiatussüsteemi ja seetõttu hukkus siis üle 2000 inimese. Punane Rist rajas kodututele telklinnaku, mis sai nimeks Hattieville ja pärastpoole linnaks, nii on Hattie vist ainus orkaan, mille järgi on linn nimetatud. Briti Honduuras iseseisvus 1981 ja võttis endale nimeks Belize.

https://en.wikipedia.org/wiki/Hurricane_Hattie

TEINE ÕUDUSSEIKLUS: Tokio pommitamine (10. märts, 75. aastapäev)

9. ja 10. märtsil 1945 pommitas USA õhuvägi Tokiot. Hukkus vist üle 100 tuhande inimese, nähtavasti rohkem kui Hiroshima või Nagasaki ründamises tuumapommiga, ameeriklasi hukkus 96. Tekkis tuleorm nagu Dresdenis, inimesed hukkusid nii parkides, kanalites kui koolimajades ja templites, mis olid määratud varjupaikadeks pärast 1923. aasta Kanto maavärinat, milles veelgi rohkem inimesi hukkunud oli. Varasemad USA rünnakud olid suunatud sõjalistele ja tööstusobjektidele, see oli esimene rünnak tsivilistide pihta, nii et kui selle korraldanuks jaapanlased, olnuks see sõjakuritegu, aga võitjate üle kohut ei mõisteta. USA kordas seda teisteski Jaapani linnades juba järgmisel ja ülejärgmisel ööl. Ajaloolaste hinnangud nii reidi vajalikkuse kui mõju kohta lahknevad alates sellest, et see oli peamine põhjus, miks Jaapan pool aastat hiljem alla andis, kuni selleni, et sel polnud sõja käigule üldse mingit mõju.

[https://en.wikipedia.org/wiki/Bombing_of_Tokyo_\(10_March_1945\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Bombing_of_Tokyo_(10_March_1945))

KUU ASTRONOOMIA: "Apollo 9" (13. märts, lõppemise aastapäev)

Esimene kuumooduliga kosmoselaev. Kuumooduliga ei maandutud, aga "Apollo 9" peaesmärk oli mooduli testimine. Näidati, et sellega saab kosmoselaevast sõltumatult lennata ja jälle kosmoselaeva tagasi tulla. Üks inimene käis ka avakosmoses. Kahe mehitatud kosmosesõiduki põkkumine oli NASA jaoks esimene ja see toimus kõigest 2 kuud pärast seda, kui "Sojuz 4" ja "Sojuz 5" olid omavahel põkkunud. Missiooni nimetati NASA kõige õnnestunumaks läbi aegade ja 24. märtsil kuulutas NASA avalikult, et nende eesmärk on maandumine Kuul. See täitus juba 3 kuud hiljem. Russell Schweickart sai vist esimeseks inimeseks, kes oksendas kosmoses, ja teda ei lastud enam teist korda kosmosesse.

https://en.wikipedia.org/wiki/Apollo_9

KUU ARVUTIMÄNG: "Sõjajumal" (22. märts, esmaavaldamise 15. aastapäev)

"Sõjajumal" on märulimängude sari, mida ühendab peategelane Kratos. Aastail 2005–18 lasti välja 14 mängu ja korraldajad on lubanud, et sellega lugu ei lõpe. Esimeses mängus on Kratos Sparta sõdur, kellel Athena käsib üles leida Pandora laeka, et selle abil sõjajumalale Aresele kätte keerata. Käck saab korralik, Kratos tapab Arese ära ja saab ise uueks sõjajumalaks. Järgmistes mängudes tapab ta järjest uusi ja uusi vanakreeka mütoloogia tegelasi, ühest küljest käib talle närvidele jumalate omavaheline intrigaanlus, teisest küljest pole ta ka ise moraalselt parem. Mängus "God of War III" lööb ta ka Zeusi maha ja ega siis enam kusagile areneda olegi. Järgmistes mängudes kandub Kratos skandinaavia mütoloogiasse, kus leidub rohkesti jumalaid ja pooljumalaid, keda ta veel tapnud pole. Egiptuse ja maia müüdid on veel täiesti puutumata. Enamik mängu nõuab lõpetamiseks 10 tundi, aga mõni mitu korda rohkem. Kriitika on ikka olnud positiivne, mõnda mängu on aeg-ajalt nimetatud kõigi aegade parimaks märulimänguks. 2010–11 andis DC Comics välja kuueosalise koomiksisarja ja 2018–19 tegi ka Dark Horse Comics neljaosalise sarja. Kolm mängu on romaaniks kirjutatud.

[https://en.wikipedia.org/wiki/God_of_War_\(franchise\)](https://en.wikipedia.org/wiki/God_of_War_(franchise))

KUU ULMEAJAKIRI: "Naruto" (23. märts)

"Naruto" on jaapani mangaseeria, mis ilmus 1997–2014, pilootosa pluss 72 numbrit. Üheksasabaline rebane Kurama (hääldub umbes nagu Kuramaa) ründas küla ning külavanem ja tema naine muutsid ta kahjutuks, vangistades pool tema hingest oma vastsündinud poja Naruto kehasse, kuid selle käigus nad ise hukkusid. Poiss kasvab ninjaks, sest tema kehas on pool vägeva sõdalasvaimu hingest, ja tema suurim soov on saada kunagi ise külavanemaks. Naruto avastab võime lasta rebase hingel lahingus enda juhtimine üle võtta ja vaenlased saavad siis lüüa, aga kui seda korduvalt teha, on järjest raskem rebast jälle endale allutada ning tekib oht iseenda üle kontroll kaotada ja rebase orjaks jääda. Manga koosneb paljude kakluste kirjeldustest, minule läks pikapeale üksluseks, kes kellele peksta annab ja kes kelle tapab. Aastail 2002–17 valmis mangast üle 700 episoodiga animesari, filme on 11. Lähimüügit on "Naruto" Jaapanis läbi aegade 4. manga (250 miljonit müüdud eksemplari).

<https://en.wikipedia.org/wiki/Naruto>

KUU PROMINENT: Leedi Gaga (28. märts, sünnipäev)

Õudusnäitleja. Pälvis parima näitlejatri "Kuldgloobuse" Krafinna rolli eest filmiseerias "American Horror Story: Hotel". Krafinna on hotelli omanik, moehullust vampiir, kes sündis 1904 ja oli Rudolph Valentino armuke. Krafinna nõuab suhtes jäägitut truudust ja tapab need, kel tema kõrvalt armuke on või, hoidku jumal, kes julgevad ta maha jätta. Vastupidine ei kehti, Krafinna tohib karistamatult armuke pidada. Gaga nimetati Rahva Valiku auhinna kandidaadiks ulmenäitlejatri kategoorias ja Satelliidi auhinna kandidaadiks teleseriaalinäitlejatri kategoorias.

https://en.wikipedia.org/wiki/Lady_Gaga

KUU VÄLJASURNUD ELUKAS: dilofosaurus

Dilofosaurus oli üks esimesi suuri lihasööjaid saurusi. Nimi tähendab "kahe kraega sisalik". Ta elas 193 miljonit aastat tagasi juura ajastu alguses, oli 7 meetrit pikk ja kaalus 400 kg. Kummalgi käel oli 4 sõrme. Huvitav oli lugeda, mida saurus kätega teha sai: ennast sügada sai, aga mitte käsi laiutada, siis kippus tasakaalust välja minema ja ümber kukkuma. Huvitav oli ka peatükk kontidelt leitud kinnikasvanud vigastuste kohta: kui kinni kasvas, siis järelkult seesugune vigastus polnud surmav. "Juura pargis" oli dilofosaurus ainus ilmselge erand teaduslikust tõest: filmis oli ta 1,2 m kõrge (tegelikult 3 m) ja ta sülitas mürki, päriselt võis tema hammustus äärmisel juhul olla mürgine nagu varaanil või rästikul. 2017 valis Connecticuti osariik dilofosauruse oma tunnusdinosauruseks.

<https://en.wikipedia.org/wiki/Dilophosaurus>

ESIMENE ASTRONOOMIAPILT: Juri Gagarin, esimene inimene kosmoses 12. aprillil 1961 (9. märts)

[https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Yuri_Gagarin_\(1961\)_-_Restoration.jpg](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Yuri_Gagarin_(1961)_-_Restoration.jpg)

TEINE ASTRONOOMIAPILT: Aleksei Leonov, esimene inimene avakosmoses (18. märts, 55. aastapäev)

Ajalooline avakosmoseskäik kestis lennu "Voshod 2" raames 12 minutit ja 9 sekundit. Pärast määrati ta esimeseks inimeseks, kes pidi maanduma Kuul, sest see pidi sisaldama avakosmoses kõndimist kosmoselaevast kuumoodulisse ja pärast tagasi, aga nõukogude kuuprogramm tühistati. Leonov määrati "Sojuz 11" komandöriks, kuid tema meeskonnaliikme Valeri Kubassovi kohta kahtlustati, et ta on haigestunud tuberkuloosi (oli hoopis allergiline putukamürgile), ja kogu meeskond asendati varumeeskonnaga, mis hukkus maandumisel. Mingi ventiil ei sulgunud korralikult ja maandumiskapsel jooksis õhust tühjaks. Leonov oli probleemist teadlik ja soovitas ventiil käsitsi kinni panna, aga meeskond ei teinud seda ja jäi saatusliku veana automaatikale lootma. 1976–82 juhatas Leonov kosmonautide ettevalmistust ja tema ametinimetus oli vanemkosmonaut. Leonov oli ka korralik kunstnik, kelle maalid mõjutasid "2001: Kosmoseodüsseia" visuaali. Ta oli ka 1980. aasta ulmefilmi "Orioni silmus" kaasstsenarist. Ta suri 2019 viimasena "Voshodi" kosmonautidest.

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Alexei_Leonov.jpg

KUU BIOLOOGIAPILT: ebolaviirus (26. märts)

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Ebola_Virus_-_Electron_Micrograph.tiff

KUU LOEND: "World of Darknessi" videomängude loend (13. märts)

"World of Darkness" on mängusari, mida avaldab White Wolf Publishing. Tööd alustati 1995 kaklismänguga "Libahunt: maailmalõpp", mis tühistati 1997 ja mida ametlikult välja ei lastudki, ehkki prototüüpi internetis levitati. Alates 2000. aastast on ilmunud 3 mängu alamsarjast "Vampiir: maskeraad" (teist sama palju on töös), 3 mängu alamsarjast "Kütt: arvestus" ja eraldiseisev mäng "Pimeduse maailma eellugu: vampiir ja maag". Üks libahundimäng on veel töös. 4 mängu on tühistatud. Aastail 2004–2017 jäi mängudesse 13 aasta pikkune vahe.

https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_World_of_Darkness_video_games

PÄEVA MATERJAL COMMONSIS

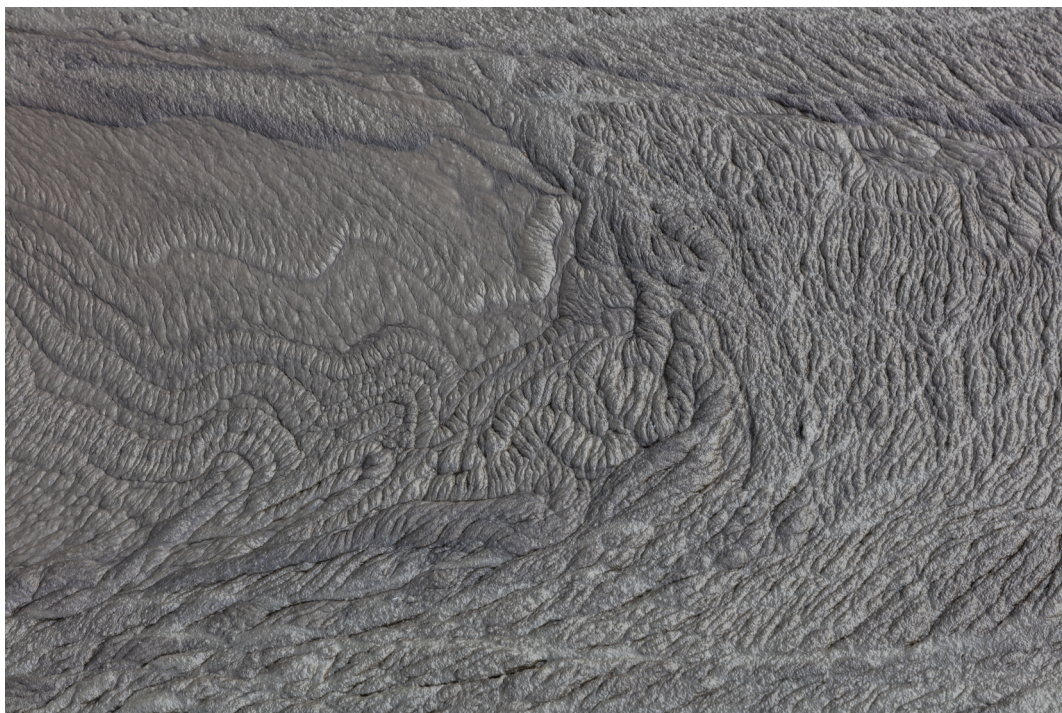
ESIMENE LOODUSEPILT: Stolbtšatõi neem (5. märts)

No see pilt on küll mingi arvutimängu ekraanitõmmis või äärmisel juhul Marsil tehtud! Siiski mitte, see on pildistatud Kuriilide kõige lõunapoolsemal saarel Kunaširil, täpsemalt selle Jaapani-poolisel looderannikul Stolbtšatõi neemel. Kujutatud on sammabasalti.

TEINE LOODUSEPILT: Rumeenias Buzaus olev mudavulkaan (7. märts)

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Volcanes_de_lodo,_Buzau,_Ruman%C3%ADa,_2016-05-29,_DD_41.jpg

TEINE KOSMOSEPILT: Orioni udukogu

Orioni udukogu asub 1350 valgusaasta kaugusel Maast ja on Maale kõige lähem suur tähetekkepiirkond. Seal on ligikaudu 700 mitmesuguses arengujärgus noort tähte. Praegu on nad peitunud tähtedevahelise tolmu pilvedesse, aga äsja süttinud täht kiirgab väga tugevat

päikesetuult (tugevamat kui Päike), mis selle laiali puhub. Orioni udukogu mass on Päikese omast 2 tuhat korda suurem ja läbimõõt on 24 valgusaastat. Ta on öötaeva üks kõige eredamaid objekte ja palja silmaga nähtav isegi kerge valgusreostuse korral. Kuid Orioni udukogu ei maininud antiikaja ega araabia täheteadlased ega isegi Galilei, mis on pannud aluse oletusele, et udukogu heledus võib viimaste sajandite jooksul olla suurenenud. Orioni udukogu esimesed teaduslikud vaatlused kuuluvad Galilei kaasaegsetele Prantsusmaalt ja Šveitsist.

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:VISTA%27s_infrared_view_of_the_Orion_Nebula.jpg

KUU FÜÜSIKAVIDEO: "Kuidas raadio töötab"

Koolis õpetati teile raadio tööpõhimõtet, ärge tulgegi rääkima, et ei õpetatud. Iseasi on muidugi see, et te ei mäleta sellest enam midagi. Vaadake seda 22 minuti pikkust 1922. aasta filmi, see tuletab asja meelde ja kui teil on selles vanuses laps, siis näidake tallegi, saagu ka raadio tööpõhimõtte selgeks. Kaasa arvatud see, kuidas kanaleid vahetatakse. Selle filmi võiks tõlkida eesti keelde ja lülitada kooliprogrammi.

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:How_Radio_Works_or_The_Wizardry_of_Wireless.webm

KUU LOODUSEVIDEO: geisrid Yellowstone'i rahvusparkis (1. märts)

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Yellowstone_National_Park_Footage_-_Creative_Commons_Free_License.webm

KUU KOSMOSEVIDEO: välisplaneetide suuruse võrdlus (6. märts)

Praeguseks on avastatud juba paras posu välisplaneete. See 7 minuti pikkune video tutvustab 51 välisplaneeti nende suuruse järjekorras ja näitab, kui erinevad võivad planeedid olla niihästi mõõtmete, tiheduse, värvi, temperatuuri, aasta pikkuse (mitmelgi kestab aasta kõigest mõne maise päeva) kui ka päikesesüsteemi keskse tähe poolest: esindatud on niihästi neliksüsteem kui ka metsik planeet, mil oma tähte polegi. Võrdluseks on sellesse rivisse lisatud meie Päikesesüsteemi planeedid.

[https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Exoplanet_Size_Comparison_\(Ft._The_Exoplanets_Channel\)_-_YouTube.webm](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Exoplanet_Size_Comparison_(Ft._The_Exoplanets_Channel)_-_YouTube.webm)

ESIMENE VANAFILM: "Lihavõttemunad" (14. märts, lihavõttepäev)

3 minuti pikkune prantsuse trikkfilm 1907. aastast. Režissöör oli Segundo de Chomón ja peaosas tema naine Julianne Mathieu. Segundo de Chomón oli Prantsusmaal töötanud hispaania filminduspioneer, lavastaja ja stsenarist, keda peetakse hispaania filmikunsti rajajaks. Tema stiil meenutab Georges Méliès'd, näiteks mõlemad tegid trikkfilme, ainult de Chomón vajus unustusse kohe pärast oma surma 1929. aastal. Alles suure hilinemisega hakati tema loomingut jälle avastama ja väärtustama. Julianne Mathieu oli täiesti arvestatava näitlemisandega, kahjuks kestis tema filminäitlejakarjäär ainult 1905–09. Siiski mängis ta 42 filmis, kuid neist vaid üksainus oli üle veerand tunni pikk.

[https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Les_Oeufs_de_P%C3%A2ques_\(1907\).webm](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Les_Oeufs_de_P%C3%A2ques_(1907).webm)

KUU ASTRONOOMIAFILM: sputniku "Vanguard 1" väljasaatmine (17. märts, aastapäev)

Vanim inimtekkeline objekt, mis siamaale kosmoses tiirleb (eelmised on kõik maa peale tagasi kukkunud). Ja selle väljasaatmisest on möödas juba ... 62 aastat! Pikkus 1 minut 10 sekundit.

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:1958-03-17_3rd_Vanguard_Successful.webm

TEINE VANAFILM: "Poisu vajutab päästikule" (19. märts)

7½ minuti pikkune prantsuse 1912. aasta tummfilm "Poisu" sarjast. Onu kingib 7-aastasele Poisule püssi. Siililegi selge, et midagi head sellest ei tule. Peegel ja kroonlühter on esimesed ohvrid, aga sellega lugu ei piirdu, oh ei. Režissöör oli prantslane Louis Feuillade, kes ajavahemikus 1906–24 (suri 1925. aasta alguses) lavastas üle 630 filmi. Tänapäeval on tuntuimad neist sarjad "Fantoom" (5 filmi), "Vampiirid" (10 filmi) ja "Judex" (Monte-Cristo mõjudega superkangelasesari, 12 filmi). "Poisu" sari koosneb 90 filmist, mis vändati aastail 1910–13. Kuid mina panin tähele, et Poisu isa mängiv näitleja oli 39-aastane, ema mängiv näitlejatar 37-aastane ja teenijat mängiv näitlejatar 23-aastane, kusjuures kõik olid tuntud näitlejad. Välja näevad nad umbes viiekümnestena. Kas tollal jäid tõepoolest inimesed nii kiiresti vanaks või teeb seda riietus? Vaadake seda teenijat: kas on usutav, et selline mammi elab veel 72 aastat, 1984. aastani?

[https://commons.wikimedia.org/wiki/File:B%C3%A9b%C3%A9_tire_%C3%A0_la_cible_\(1912\).webm](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:B%C3%A9b%C3%A9_tire_%C3%A0_la_cible_(1912).webm)

KOLMAS VANAFILM: "Maxi puhkus" (28. märts)

16½ minuti pikkune 1913. aasta prantsuse komöödia Max Linderiga peaosas. Onu kutsub Maxi ilma naisteta ühiselt puhkust veetma. Ent naine (Lucy d'Orbel, mängis paljudes Linderi filmides) ei taha Maxist kuidagi lahkuda. Max peab välja nuputama, kuidas naine salaja sisse smugeldada, ja pärast, kuidas teda varjata. Ma kohe imestan, mida naised armastuse nimel endaga teha lasevad. Kahtlustan, et Max tegi niisugusi asju meelega, sest hakkas tüdima sellest, et naine talle end kogu aeg külge kleebib. Filmi algus oli natuke uimane, aga teine pool meeldis mulle täitsa hästi. Siiski on Linderil kriitikute hinnangul paremaid asju, nii et "Maxi puhkus" jääb kategooriasse "Max Linderi ülejäänud filmid".

[https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Les_Vacances_de_Max_\(1914\).webm](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Les_Vacances_de_Max_(1914).webm)

Hallaste arvab - Reaktori juttudest 03/20

(Tõnis Hallaste)

Unireis

Tiit Lukki

Loo alguses viiakse lugeja kesk sügavat džunglit, kus kirjeldatakse ühtede pärismaalaste vaikset tsivilisatsioonist eraldunud elu. Seejärel näidatakse pärismaalase Buohudi mediteerimist ja meditatsioonivõtteid. Siis viiakse kolm džungliasukat Lääne tsivilisatsiooni keskmesse New Yorki. Nende reaktsioon kogu selle pöörasuse nägemisest on mõneti ootamatu...

Lugu mõjub iseäraliku ja mõneti vanamoelise etnoloogilise vaatlusena. Esiteks lühike ülevaade elupaigast, kuhu me vaatlejatena läheme (džunglikirjeldus ja jutt silmaveest), mis ei mõju niivõrd kirjandusliku kirjeldusena, kuivõrd teadlase moodi ülevaatenähtena. Sama lugu ka tegelaste kirjeldusega. (Sealjuures tahaks osutada asjaolule, et see pole kirjutatud kuivalt ega halvasti – vaata või lauseid: „Pimedus maalib musta värviga üle istujate näod. Tuld teatakse vaid päevateekonna kaugusel paiknevas meeste sünnikülas. Siin on iga leegikimp põlu all.” Äge ju, ja tegelikult ka mõneti ilus. Aga jääb mingi distantne.)

Teiseks, lugejaid kõnetav jutustaja. Tema ääremärkused on mõneti kriitilised või üleolevad Lääne suhtes, aga seda vaid suurest lugupidamisest „õilsa metslase” vastu, kelles avaneb inimolemuse tõelisim kese ja varjatud salatõed, milleni saab jõuda, kui astuda tagasi paar sammu sellest meie kiirustavast eksistentsist. Me ei vaatle mitte tegelasi, vaid loeme üht jutustajat vaatlemas neid tegelasi.

Mulle meeldib selline inimkeha potentsiaali üle arutlemine ja selle potentsiaali vaatlemine vaimustusest õhkavas ilukirjanduses. (Igasugustest välist tehnoloogilist tuge kasutavatest küborgidest on Frank Herberti „Düün” Bene Gesseritid igatahes khuulimad...) See idee on vaimustanud autorit ja see vaimustus kandub ehedalt lugejani – endalgi tekib tunne, et tahaks leida sellise kaheharulise oksa ja proovida langeda neisse mõttesügavustesse, kus võib avastada kõike.

Väheke on aga tunne, et see ei meenuta kuigivõrd ulmet – hästi väheke on see nagu ajakirjas „Edasi” ilmuv targutamine või näpuga näitamine, et ärme nüüd fetišeerida üle oma Lääne elu, sest on vägevamaid asju siin ilmas ja meie sees. Muidugi on see ilukirjandus ja on ulme... aga midagi on selles etnoloogiaga flirtimise ja Lääne tsivilisatsiooni kritiseerimises – ei, isegi mitte kritiseerimises, see ei lähegi nii teravaks, pigem on see lihtsalt selline „ma tean midagi, mida teie ei tea”-kulmukergitus... Ühesõnaga, midagi on selles, mis mõjuks nagu hoopis teise žanrina.

Mis pole kriitika ega mahategemine, vaid üksnes kirjeldus. Oli huvitav lugu, ka tahaks öelda, et autor oskab kirjutada küll. Tahaks näha, kuidas kirjutab autor päriselt teaduslikku teksti, millegipärast on tunne, et see on tema loomulik kirjutamiskeskond.

Kes, kurat, selle pistiku välja tõmbas?

Martin Jaanus

2050. aasta tähtsaimalt tehisintellektikonverentsilt naasev Siim toibub ehmatusest ja näeb, et kõikjal tema ümber on inimesed justkui ... kokku jooksnud. Ilmneb, et vastkäivitatud 9G-s on mingi saatuslik probleem. Siim leiab endale liitlased Mati ja Liisa, kellega nad lahendavad selle tervet maad tabanud kohutava digiprobleemi.

Olen nüüd kahevahel, kumba enne teha – kas kiita autorit oskusliku tehnilise žargooni ning tehnikaprobleemide ja nende lahenduste väljamõtlemise eest või pigem väljendada kogu oma kummastust, et veider tekst selline ... Kui alustan positiivsest, siis jääb negatiivne lõpus kajama. Kui alustan negatiivsest, siis näib, nagu tahaksin kohe selle juurde pöörduda.

Alustan siiski loo veidrust. Kas või juba seepärast, et see polegi otseselt negatiivne – see, et nad putitavad 9G-d, tundub iseäralik, aga pole veel tingimata nali. Kui aga peategelane näeb kinnikiilunud ajukiipidega inimesi (tarkvaraprobleemide tõttu kokku jooksnud rahvast), oskab ta kohe diagnoosida: delirium Instagrammus.

Selline nimetus annab aimust, et tegemist on paroodiaga, selle satiiri veidi otsesõnalisema vennaga. Samas, see „delirium Instagrammus” on umbes sama tõsiseltvõetav kui sõna „unobtainium” mõne kättesaamatu võluressursi kohta (ei mäletagi, kas Lauri Kaare või kes iganes James Cameroni „Avatarile” eestikeelseid subtiitreid tegi, seda ka tõlkis või kuidas seda võinuks tõlkida...). Ühesõnaga, esmapilgul mõjub tekst sellise veidra satiirina, mis võtab sihikule tänapäevamaailma infotehnoloogiad ja inimeste sõltuvuse neist. Ja korraks tekib kiusatus tekst maha kanda, sest ei tundu tõsiseltvõetav see.

Siis aga näed, et autor pikib teksti sisse selliseid tihedaid monolooge tehnilist koogelmoogelit, mis polegi tingimata läbitungimatu, aga minusuguse võhiku jaoks toimib küll. Võtame näiteks minu lemmikjupi sellest tekstist:

„Elektrit ongi nagu muda. Aga kui need seadmed ei tea, mis ajal anda positiivset, mis ajal negatiivset pinget poolperioodi, tuleb süsteemi kiiresti kaos. Võrgu üldine sünkronisaator on maas,” seletas Mati juba üsna pahaselt. „Tänu sellele on kogu infotehnoloogia siruli ja ei toimi meie riigi lipulaev 9G.” Siim ja Liisa punastasid – selle peale ei olnud nad mõelnudki.

Loed, kuidas tegelased punastavad, kuna see polnud neile pähegi tulnud, ja mõtled, et teil on ka põhjust punastada, lollakad sellised (ja siis poed kuhugi peitu...).

Kas mulle tekst meeldis – raske öelda. See paroodiale lähedane hoiak, mis teksti läbib (ja milleks lugeja on veidi häälestatud juba tobeda pealkirjaga), võtab lugedes relvituks. Sest milleks kasutada kriitikuväitsa seal, kus autor sammub Sulle vastu, muigega huulil? Muudab lugemise sundimatuks.

Selle sundimatu hoiakuga lugedes tabad end äkki lugemast tehnonaudingulisi tiraade – mitte vaid ebamäära tehnomula, vaid ikkagi probleemide kujunemist ja nende lahendamist – ja tunned, et autor on seda nalja ikkagi tõsiselt teinud. Ja lõpus tuleb välja – küsimus oli lõppeks ikkagi üksnes väljatõmmatud pistikus? Seega on autor läinud truult lõpuni selle naljaga. Kui seda võtta selle naljana, millena ta on kirjutatud, siis võiks sellest minu meelest omamoodi lugu pidada. Mingid psühholoogilised asjad – karakteriloomed ja romantika – ei veennud nagu, aga noh, see kala ei peagi puu otsa ronima.

Weinberg arvab – Reaktori juttudest 03/2020 (Heinrich Weinberg)

Martin Jaanus - [Kes, kurat, selle pistiku välja tõmbas?](#)

Ma küll kunagi lubasin, et ei hakka vabandama, kuid seekord jään ma autorile ilmselt midagi võlgu, sest konkreetne jutt ei lase ennast lugeda ja ma ei oska täpselt öelda, miks. Ma olen hakanud mitu korda pihta, kuid juba mõne lõigu järel valguvad laused – kirjeldused, tegevustik ja dialoogid – minu jaoks mingiks seosetuks segapudruks, millest saan aru ainult niipaljukest, et...

- Tegevus toimub kusagil tulevikus, mil inimestel on ajudes pluginake, mis ühendub (kuhugi) võrku ja selles võrgus tekitab tõrge ja seetõttu on suurem kogus kodanikke otseses hukkamisohus;

- Peategelane Siim tahab sõber Mati abil oma tüdruku Liisa sellest supist välja aidata. Korra tekib ka tunne, et võibolla on Siim mures globaalset mõõtu probleemide pärast ja tahaks justkui inimkonda päästa, aga vist päriselt ikka nii polnud;

- Kohati ei suuda ma eristada, mis on nõ päris ja mis on kuskil liitreaaluses või täiesti virtuaalis toimuv. Ja kas üldse on selliseid erisusi...? Nagu öeldud – minu jaoks ei hakka tekst tervikuna tööle.

- Midagi nikerdatakse ja midagi saavutatakse. Aru ma ei saa, mida.

Loen ja juurdlen – kas on probleem selles, et ma ei ole eriti nõ vastuvõtlik küberpungile? Joel Jans ilmselt noogutaks innukalt kaasa ja ütleks, et nii ongi – Weinberg, va tümikas, ei saanud „Kvantvarast“ lugedes üldse serva peale sõidule kaasa ning vaatas ainult kaugelt vilkuvaid tagatulesid, kui lugu eest ära kihutas. Ja tõele au andes pole ma eriti oma kätt nende überküber-arvuti-proge-häkker-punkide järgi tõepoolest sirutanud. Aga samas – mõnigi nõ küberjutt on olnud tore. Ja kui filmide või seriaalide poole vaadata, siis Westworld, Altered Carbon, Matrix jt on tegelikult ülilahedad asjad. Mine võta siis kinni. Ilmselt taandub asi jällegi sinna taha ära, et „küber“ iseenesest pole headuse pandiks (nagu ka mitte „kosmos“ või „militaar“ või „maagia“ vmt märksõna) – kui ikka lugu pole, mis mind personaalselt haagiks, siis pole midagi parata.

Ja kõik see kokku ei tähenda sugugi, et antud lugu oleks kehv või halvasti kirja pandud. Täitsa eestikeelne jutt on ju...? Lihtsalt minu vastus pealkirjas püstitatud küsimusele oleks nõutu õlakehitus ja resümee, et mul on täiesti ükskõik, kes selle pistiku välja tõmbas.

Aga vot see illustratsioon!

P.S. Nõrdimusest oma suutmatuse üle hakkasin „Altered Carbon’it“ lugema, seega pole ehk kõik veel kadunud...?

Tiit Lukki – [Unireis](#)

Mõned asjad siis. Esiteks teeb mind ettevaatlikuks pealkiri – mulle ei meeldi lahendused stiilis „kõik oli üksnes uni“. Kui välja arvata Riho Välgu temaatiline tekst, siis ei suuda meenutada ühtegi „unenäo-juttu“, mis piiripealseltki oleks kombanud „täitsa OK“ või „päris hea“ taset. Arvesse tuleb muidugi võtta ka seda, et ma paratamatult hindan teksti läbi ulme-filtri – seega võib olla üldkirjanduslikus võtmes (väga) hea jutt, aga kui mingit „hägusat“ asja serveeritakse ulme pähe, siis ega ma ei häbene öelda ka, et on hägune asi. Minu jaoks on hea ulme määratlus kuskil selles kandis, et asja on tõsiselt võetud. Isegi kui kogu jutt on üle võlli huumori võtmes, siis heal huumoril ja niisama püüdlikul jandil on selge erinevus. „Kõik oli üksnes uni“ lahendus või kandev element ei kvalifitseeru (välja arvatud nt nimetatud Välgu loo puhul) tõsiselt võetavaks. Selleks peab ikka äärmiselt mõjuv põhjus olema.

Teiseks – jutt on hästi lühike, kuid algab nagu mingisugune reisikirjeldus 19.sajandist või 20.sajandi esimesest poolest. Antropoloogiline vaatlus kuskil jõgede kohtumispaigas elavast indiaanihõimust. Lühike jutt algab nagu suur teos. Seega on siin minu kui lugeja ootusi natuke petetud. Ja teisalt tarbetult vahtu raisatud lühikeses loos ebavajalikule.

Lugu ise. Vastab 100% sellele kriteeriumile: *tell, don't show*. On kirjeldused vaatleja või jutustaja positsioonilt. Tegelasi kui niisuguseid peaaegu polegi. Ulmeks muudab selle vast asjaolu, et vaadeldavad tegelased tegelevad millegagi, mis on väljaspool tänast teaduse teadmislumatust, kuid selle jutu raamistikus nõ päriselt olemas. Et selline laast minu jaoks tööle hakkaks, peaks see olema lühem, teravam, ilmselt hõlmama mingit hingematvat mastaapi või puudutama midagi sügavalt isiklikku, olema täiega naljakas, või kutsuma esile miskit muud tugevat emotsiooni. Praegu – mehh...?

Kui on jutt, mille keskmes on idee, siis selleks, et asi oleks teoreetilise idee (või minu poolest essee, mõtiskluse, olukirjelduse) asemel lähemal ilukirjandusele, tuleks kuidagi ikkagi mingi lugu ka sinna ümber sättida ja näidata, kuidas see maailma või tegelasi muudab või midagi. Praegu on valdav emotsioon, et idee on, kirjeldused on, kuid lugu ju pole. Loo visand on olemas teises stseenis. Aga autor ei anna sellele võimalust.

Võtaksin siia kõrvale mõned näited antoloogiast Love, Death & Robots (lühianimatsioonid, mis tuginevad lühilugudele). Head näited sellisest autoripositsioonilt toimuvast heietusest on seal mu meelest „When the Yogurt Took Over“, „Lucky 13“ ja „Zima Blue“. Idee ja heietus on igaühes mingi loo sisse põimitud.

Kirjastiil on ilulev tilulilu. Sobitub tervikusse ja autor jääb valitud stiilile kindlaks lõpuni.

Ulmkonnakroonika 04/20

Ulmestaar:

Pärisnimega Erkki Laanemets, ulmikute ja larparite hulgas ka Arcanariks kutsutud.

Elan Tartu lähedal metsa sees, tegelen umbes kõige nohiklikuga mida leida annab - rollimängud, arvutimängud, raamatud, lauamängud jne. Töölaseks olen pikalt erinevates tarkvaraettevõtetes leiba teeninud - alates tech writerist kuni IT juhini ja tootejuhini. Muid rolle ka sinna vahele, aga arendaja pole kunagi olnud, programmeerimispisikut pole saanud. Kasvatan kahte tütart ja kahtesada pirnipuud.

Need, kes mind teavad, arvavad et ma loen jaburalt palju. Tegelikult on see täiesti tõsijutt. Ma ei loe küll selles ulatuses nagu Vanadel Headel Aegadel, kui olin õpilane või tudeng, ning mul oli selleks päriselt aega, aga 500-700 raamatut aastas peaks praegu ikka ära tulema. Ma poleks seda lõiku siia isegi kirjutanud, aga Metsavana arvas, et üldsus peaks teadma.

Selle masstarbimise miinuseks on tarvidus sukelduda järjest kummalisema sisu suunas. Lisaks võib olla raske meeles pidada, mida täpselt ma mingi raamatu kohta arvasin. Vaba aja kahanemisel olen ka märganud, et filmimeediat tarbin järjest vähem - filmi vaatamine raamatu lugemise asemel tundub kole ebaefektiivne.

1. Mida praegu loed? Meeldib? Soovitat? Mida head vahepeal vaadanud-mänginud oled?

Praegu hetkel loen võrdlemisi kummalist veebiraamatut nimega Worth a Candle. Tegu on D&D põhise LitRPG žanri esindajaga. Teda on hetkeks kirjutatud paari tuhande lehekülje jagu - ning RoyalRoad saidil täitsa tasuta saadaval.

Mulle ta täitsa meeldib - seal on omajagu mõtlemist seiklusnarratiivi olemuse kohta, ning milline oleks elu maailmas mida juhib Dungeon Master. Tegu ei ole publitseeritud autoriga, kirjanduse mõttes pigem sinna B+ kategooriasse. Aga kui rollimängud meeldivad, siis julgen soovitada.

Mängimise kohta on lihtsam vastata. Tulin just maha jaburalt Stellarise maratonilt - nende viimane Federations laiend on täitsa muhe. Praegu jätkan Fallout 76 ning XCOM2 lainel.

Vaadanud...ei ole mitte midagi ulmelist. Viimane sari, mida siiralt nautisin, oli täiesti mitteulmeline Bletchley Circle. Suht sama kõrge koha peal oli ka Miss Fisher's Murder Mysteries. Aeg-ajalt tekib ikka tahtmine krimivajadust ka sügada.

2. Mis naelutab sind raamatu külge? Mis peletab eemale?

Ma olen üsna valimatu lugeja. Kõige lihtsam on mind eemale peletada viletsa lauseehitusega ja keelekasutusega - aga kui mingi elementaarne miinimumstandard on olemas, siis ma neelan selle raamatu ära ja liigun järgmist otsima.

Ei pea isegi tingimata olema vilets keelekasutus, osade autorite lähenemine keelele lihtsalt ei sobi. Dan Simmons on hea näide - sisu oli super, aga iga lause üksikuna oli puhas piin mu jaoks. Samas mõni teine autor võib kirjutada puhast saasta, aga kui nauditavalt ta seda teeb...

Mulle meeldivad pikad sarjad - sealt saan ikka raamatu tunde kätte, muidu lõpeb enne ära

kui tegelased meeldima jõuavad hakata.

3. Kolm lemmikut (juttu, raamatud, žanri, autorit...) ulmes? Paari lausega-lõiguga neist lugejale.

Lemmikuid on kole palju - aga toon mõned välja mida tahaksin jagada.

1. David Weber - military sci-fi guru, kes armastab ohtralt poliitilist ja majanduslikku tausta ka oma juttudele lisada. Mitte igaühele - tean paari military sci-fi armastajat, kelle jaoks on tema raamatutes liiga palju poliitikat. Lisaks kipub natukene Mary-Sue'ismi langema - aga nauditav minu jaoks siiski. Ning tema Honorverse sari on suurepärane selleks, et illustreerida, mismoodi tehnoloogia areng mõjutab sõjadoktriini

2. Simon R. Greene - kui sulle meeldivad raamatud, mis koosnevad ainult badassery'st selle parimas mõttes - siis Greene on autor sinu jaoks! Olgu tema Deathstalker sari (sci-fi), Nightside (urban fantasy) või Forest Kingdom/Hawk&Fisher (fantasy) - badassery on ühine nimetaja.

3. John Conroe - urban fantasy autor, kes ehk liiga laialt tuttav ei ole. Tema Demon Accords sari on hea näide maskuliinsest urban fantasy'st.

4. PirateAba - The Wandering Inn. Seda sarja on raske kirjeldada. Ta vist on GameLit žanris - aga kuidagi tema tekst klikkab. Sari on pigem aeglane - aga minu jaoks äärmiselt lahe.

4. Kuidas sa üldse jõudsid ulmeni?

Usun, et minu ulmearmastus sai ikka alguse kodusest raamaturiiulist. Kõik toona saadaolevad klassikud olid seal ju olemas - armas Mirabilia sari, Seiklusjutte Maalt ja Merelt, pudenevate kaantega Lilled Algernonile - ei tohiks kedagi üllatada.

Sealt edasi tuli Annelinna raamatukogu, siis linnaraamatukogu. 12-aastaselt liikusin üle venekeelse ulme lugemisele, sest eestikeelsed raamatud olid lihtsalt otsas.

Kui sain 18, oli ingliskeelne ulme muutunud vabalt saadavaks, sealt edasi pole puudust pidanud kannatama.

5. On sul lemmikloomi

Peale 200 pirnipuu on väiksemas aianurgas 70 kirsipuud, kuid fauna esindajatest on meil suur oranž õuekass (praegu mitmendat nädalat MIA) - võib-olla kohtus rebasega, keda ta ära süüa ei jaksanud. Muid loomi ei ole ega tule - lapsed katavad selle vajaduse kuhjaga.

Stalker 2020

Eesti Ulmeühing kuulutab välja ulmeauhinna Stalker 2020 lõpphääletuse eelmisel aastal ilmunud ulmeteoste põhjal. Hääletamiseks tuleb reastada kategooria kolm paremat.

Ei ole kohustust hääletada kõigis kategooriates – kui mingis kategoorias ei suuda kolme paremat leida, siis võib selle kategooria vahele jätta.

Paremusjärjestused tuleb reastada [vastavas hääletuskeskkonnas](#).

Hääletus algab 16. 04. 2020 ja lõpeb 12. 07. 2020 kell 12.07

Nimekirju saab väljaspool hääletuskeskkonda vaadata ka siin: http://ulme.ee/veeb/?page_id=9804&lang=et.

See info on üleval ka [Ulmeühingu kodulehel](#).

Levitage sõna!

Ulmeantoloogia "Ülestõusjad ja kodukäijad" esitlus.

Erakorraline aeg nõuab erakordseid meetmeid, seepärast esitletakse uut Indrek Hargla koostatud ulmekogumikku „Ülestõusjad ja kodukäijad” 4 mai kell seitse keskkonnas Zoom.

Vt. ka ürituse info Facebook'is:

<https://www.facebook.com/events/231340088096738/>

HÖFF toimub tänavu internetis

Haapsalu õudus- ja fantaasiafilmide festival kolib koroonaviiruse tõttu internetti, Elisa uhiuuele veebiplatvormile Elisa Stage.

8.–10. maini toimuv Baltikumi suurim žanrifilmide festival on esimene traditsiooniline kultuurfestival Eestis, mis kogu ulatuses internetti kolib.

„Teadmata, mida toob tulevik, otsustasime korraldada tänavuse festivali virtuaalselt,” ütles HÖFFi juht Helmut Jänes.

Kolme päeva jooksul jõuab vaatajate ette ligemale 20 pikka õudus-, ulme- ja põnevusfilmi rohkem kui kümnest riigist. Internetis leiab aset ka Euroopa lühikeste õudus- ja fantaasiafilmide konkurss, mille võitja hakkab kandideerima Méliès d’Ori ehk Kuldse Mélièsi nimelisele Euroopa parima fantaasiafilmi auhinnale.

Festival leiab aset koostöös telekommunikatsiooniettevõttega Elisa, kelle uue internetiplatvormi Elisa Stage kaudu jõuavad filmid publikuni.

Elisa TV-valdkonna juhi Silver Soomre sõnul on Elisa eesmärk pakkuda praeguses olukorras veel paremaid võimalusi meelelahutuse nautimiseks ja sealhulgas festivalide külastamiseks.

„Kui seni pidi soovija leidma viisi, kuidas Haapsallu kohale minna, siis tänavu võib HÕFFi kvaliteeti nautida otse koduselt diivanilt üle terve Eesti. Tänu meie platvormile saavad sellest osa ka need inimesed, kes pealinnas või tõmbekeskustes ei ela. Artistidele ja festivalikorraldajatele annab platvorm võimaluse pakutav nii nüüd kui ka tulevikus maksimaalse vaatajaskonnani viia,” ütles ta.

Lisaks filmidele pakub HÕFF vaatamiseks seansijärgseid intervjuusid autoritega, ettekandeid ja temaatilisi vestlusringe, samuti võimalust esitada ise režissööridele küsimusi, kommenteerida nähtut ja suhelda sotsiaälvõrgustiku kaudu teiste vaatajatega.

Helmut Jänese sõnul töötab kogu meeskond selle nimel, et tänavune HÕFF ei muutuks tavaliseks virtuaalseks videolaenutuseks, vaid säilitaks võimalikult palju oma unikaalselt lähedast atmosfäärist. „Üritame nii palju kui võimalik edasi anda ühe filmifestivaliga kaasaskäivat emotsiooni, lootes, et järgmisel aastal saame filme näidata taas suurel kinoekraanil – seal, kus on filmi õige koht,” ütles ta.

Festivalifilmid on nähtavad ainult Eestis, vaatamiseks ei pea olema Elisa klient ja osta saab nii üksikpileteid kui passe. Eelmüügist passi ostnud inimestele tagastatakse soovi korral raha.

Erilise tähelepanu all on tänavusel festivalil Eesti žanrifilm, uued žanrifilmiregioonid ja H. P. Lovecrafti looming. Kogu kava ja piletihinnad avalikustatakse lähiajal. Oodata on üllatusi.

15. Haapsalu õudus- ja fantaasiafilmide festivali korraldavad PÖFF, Haapsalu linn, Haapsalu kultuurikeskus ja Elisa.

Galaxy 42 ja Reaktor

17 aprill kell seitse õhtul toimus zoomi vahendusel Rumeenia ulmeklubi "Galaxy 42" virtuaalkogunemine, kus Reaktori kauaaegne toimetaja Ove Hillep jutustas tehnilistest viperustest hoolimata natuke Reaktorist ning Estconist. Kõik huvilised saavad seda nüüd ka järelkuulata. Ove jutt algab umbes 35-ndast minutist

<https://galactic.one/gi-nr-66-inregistrarea-intalnirii-publice-online-a-clubului-sff-g42-din-17-aprilie-2020/>

GALAXIA 42

CLUB DE LITERATURA ȘI ARTA SF&F

SEDINȚĂ DE CARANTINĂ

detalii la <https://club.galaxia42.ro/>

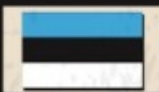
1. TESTAMENTELE, DE MARGARET ATWOOD

O prezentare a celui mai recent volum publicat de Margaret Atwood - **Testamentele**, o continuare a romanului **Povestea slujitoarei**.

MODERATOR: DANIEL TIMARIU

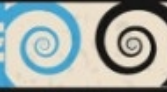
2. FANZINUL SFF REAKTOR DIN ESTONIA

O scurtă privire asupra fanzinului **REAKTOR** din **Estonia**, dar și a aparițiilor editoriale și a scriitorilor de SFF din țările baltice.

MODERATOR: DARIUS HUPOV

3. PREZENTAREA CĂRȚII THE SINGULARITY FILE

Prezentarea în premieră absolută a cărții **The Singularity Files**, de Martin Bartalis - un stop cadru al unui interval foarte scurt de timp din existența unei inteligențe artificiale.

MODERATOR: MARTIN BARTALIS

17 APRILIE 2020

ZOOM, ORA 19.00

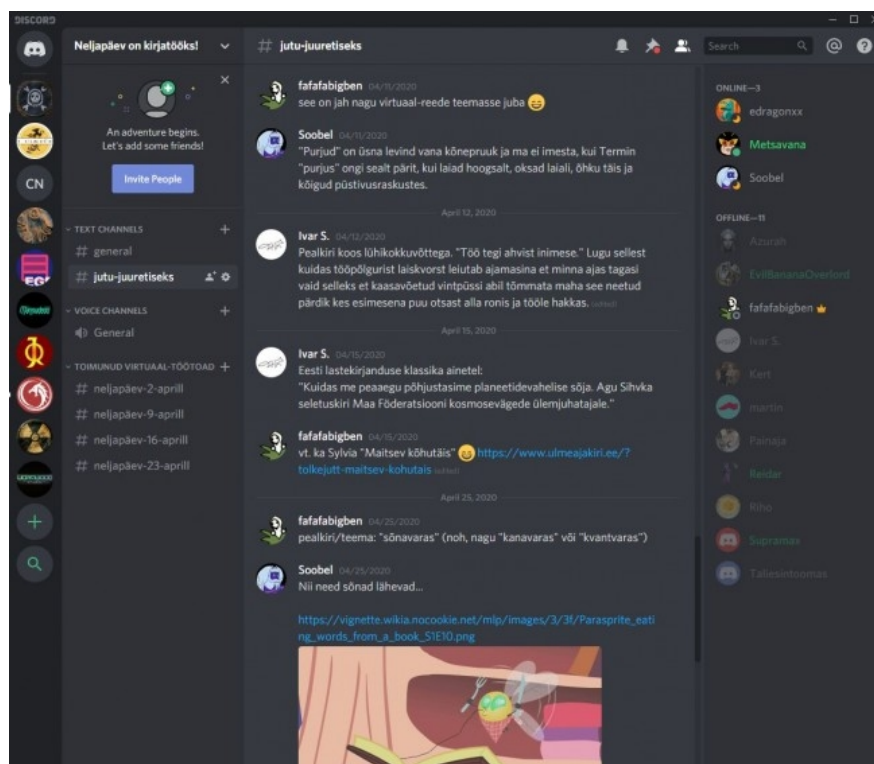
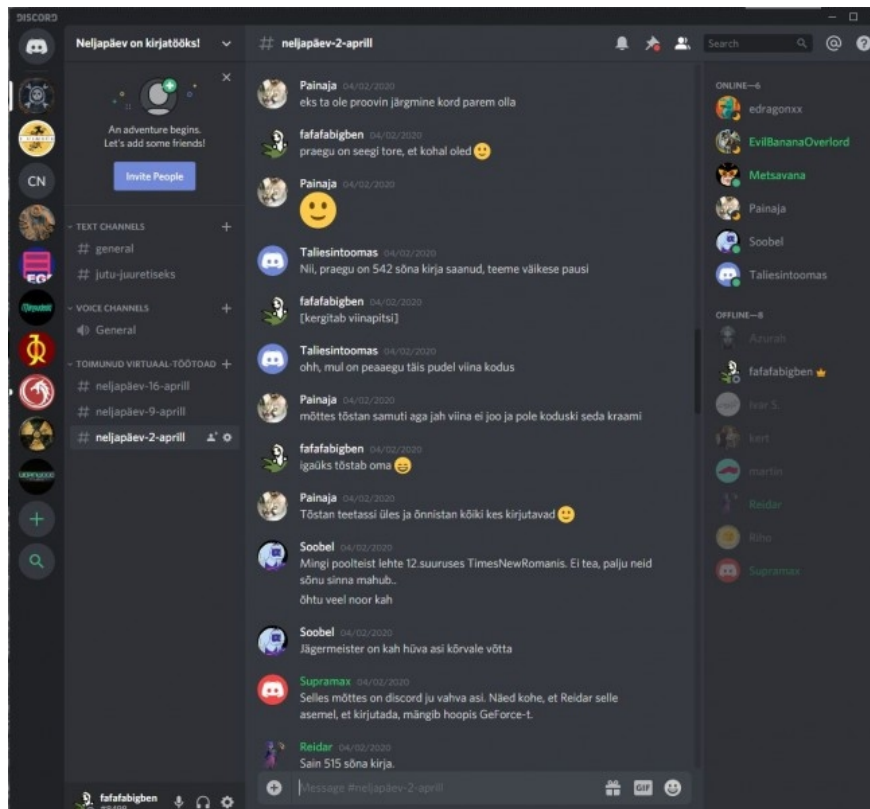
The Galactic Imaginarium
sci-fi and fantasy film festival

GALAXIA 42
REVISTA ONLINE DE SF&F

Virtuaalsed ulmekirjutamise töötoad

Nii nagu teise ja kolmanda reede kogunemised, on ka kirjutamise töötoad eriolukorra ajal Discordi vahendusel toimunud. Igaühele selline minimalistlik-imaginaarne raamistus muidugi ei sobi ja pelgalt enesedistsipliini korras meeldetuletus ei hakka kunagi asendama päris kogunemisi. Siiski oleme kuu jooksul kamba peale saanud kirja ja tõlgitud tuhandeid, ehk isegi kümneid tuhandeid sõnu. Tänu kõigile :)

Ülestõusjad ja kodukäijad

Mart Kivastik, Joel Jans, Indrek Hargla, Meelis Friedenthal, Mart Sander, Kadri Pettai, Jaagup Mahkra, Mann Loper, Peeter Helme, Tuuli Tolmov, Agur Tänav, Heinrich Weinberg.

Koostanud Indrek Hargla Antoloogias „Ülestõusjad ja kodukäijad“ on kaksteist algupärast novelli, mis käsitlevad kõige laiemas mõttes elavaid surnuid. Elu pärast surma, sõnad ja mõtted, mis jõuavad lahkunud inimestelt elavateni, on oma võimatuses ja poeesias olnud tuhandete kirjandusteoste inspiratsiooniks. Nüüd uurivad kaksteist Eesti kirjanikku, kuidas me võiksime tänapäeval tajuda ja tunnetada surma ning seda, mis on pärast.

Kas ja kuidas on meie uskumusi mõjustanud teaduse ja tehnoloogia areng, mida võib endaga kaasa tuua digitaalne taaselustamine või surnute mälestuste talletamine? Kas inimene võib pärast surma edasi elada virtuaalses reaalsuses? Mis juhtub siis, kui mingi mõistatuslik jõud universumis otsustab surnud üles äratada?

Ulmeantoloogias võib leida klassikalises stiilis etnoõudust, psühholoogilise ghost story, religioosseid müsteeriume, virtuaalmaailmas toimuvaid futuristlikke põnevikke, kosmoseulmet ja surnutega suhtleva detektiivi.

Kirjastus Raudhammas

298 lk

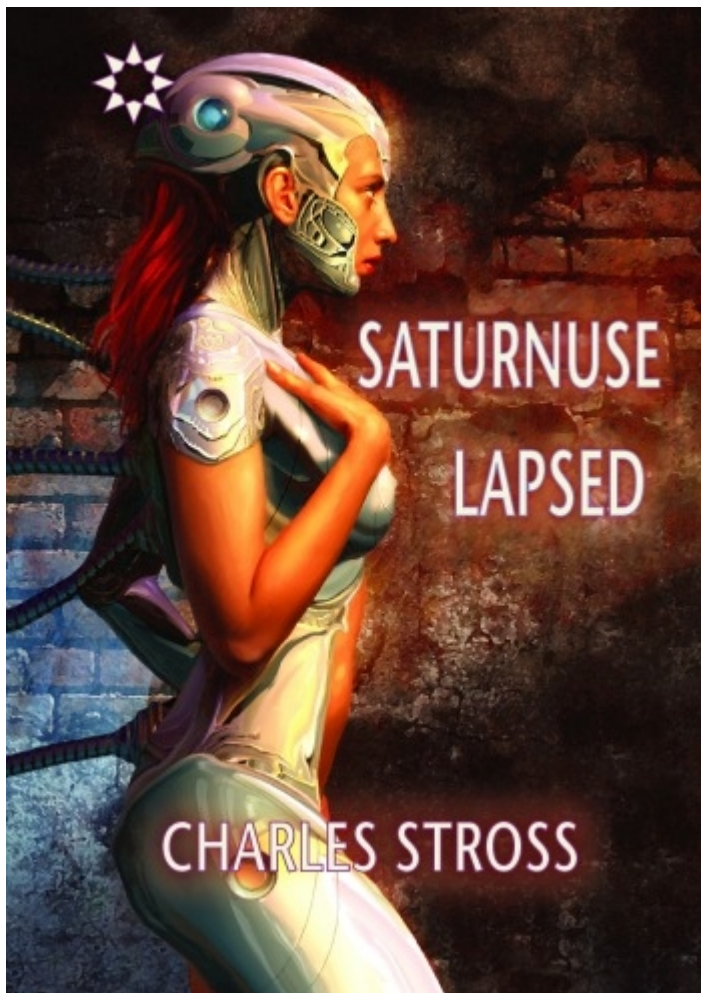

Saladuslik tsaar 6: Viimase vere poole

Maniakkide Tänav, Miikael Jekimov, Laura Loolaid, Joel Jans, Veiko Belials

Legendaarse Eesti ulmesarja eelviimane osa koondab viie kohaliku ulmekirjaniku lühilood. 2013. aastal Eesti ulmeühingu auhinna Stalker võitnud kogumik „Saladuslik tsaar“ pani aluse Eesti ulmes ainulaadsele nähtusele – loodi ühine Eesti-aineline tulevikumaailm, kuhu on panustanud enamik praegu aktiivseid ulmekirjanikke, esitades oma nägemust Eestist ja eestlusest tuhande aasta pärast. Sarja varasemad osad on pälvinud kokku kolm eesti Ulmeühingu Stalkeri auhinda (2013, 2015, 2016). Käesolev kogumik koondab endasse lood Kristians „Mürakas“ Jurmalast, kosmosereisil sündinud mehest. Autoriteks mitmekordsed stalkerivõitjad ning Kirjanike Liidu liikmed Veiko Belials, Joel Jans (võitis hiljuti Kirjanike Liidu romaanivõistlusel teise koha) ning Maniakkide Tänav. Lisaks võib leida siit kaante vahelt ka hiljutise Eesti Ulmeühingu ja kirjastuse Fantaasia jutuvõistluse võitja Miikael Jekimovi ja uue lootustandva autori Laura Loolaiu lühilood.

Kirjastus Lummur

Saturnuse lapsed

Charles Stross

Selle raamatu peategelane on Freya Nakamichi-47. Ta on tulnud kasiinost välja dirižaabli rõdule ja mõtleb parajasti, kas mitte hüpata alla sinna Veenuse kaljude suunas, mis peaksid kusagil kolmekümne kilomeetri pärast vastu tulema, kui temaga hakkavad tüli norima „uued aristokraadid“, robotimaailma koorekiht, kellest kaks ulatuvad Freyale vööni. Järgneva võitluse käigus rebib Freya ühel väikemehel pea otsast, see aga ei takista peal talle ähvardusi järele karjumast.

Freya on nimelt robot, konkubiin, erialaks 16. sajandi ungari rahvamuusika. Ta on ideaalne, täiuslik, aga saatuse julm nali on, et tema eesmärk muutus mõttetuks umbes 60 aastat enne ta aktiveerimist koos viimase inimese väljasuremisega. Mis aga ei takista kunagi inimeste poolt igale poole välja saadetud robotitel oma tegevust jätkamast... ja nii see tsivilisatsiooni rong kolinal edasi tossutabki.

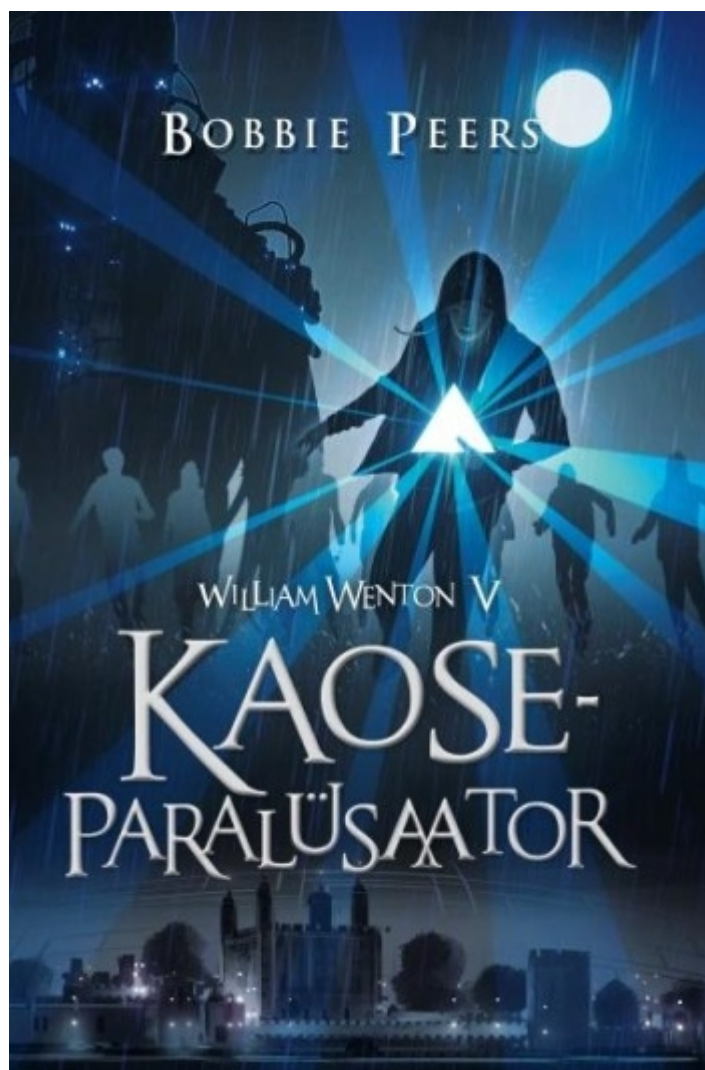
Raamat on austusavaldus Robert. A. Heinleinile ja Isaac Asimovile.

Tõlkinud Iris-Barbara Jeletski

Kaanepilt Scott Grimando

Sündmuste Horisont

288 lk

Kaoseparalüsaator

Bobbie Peers

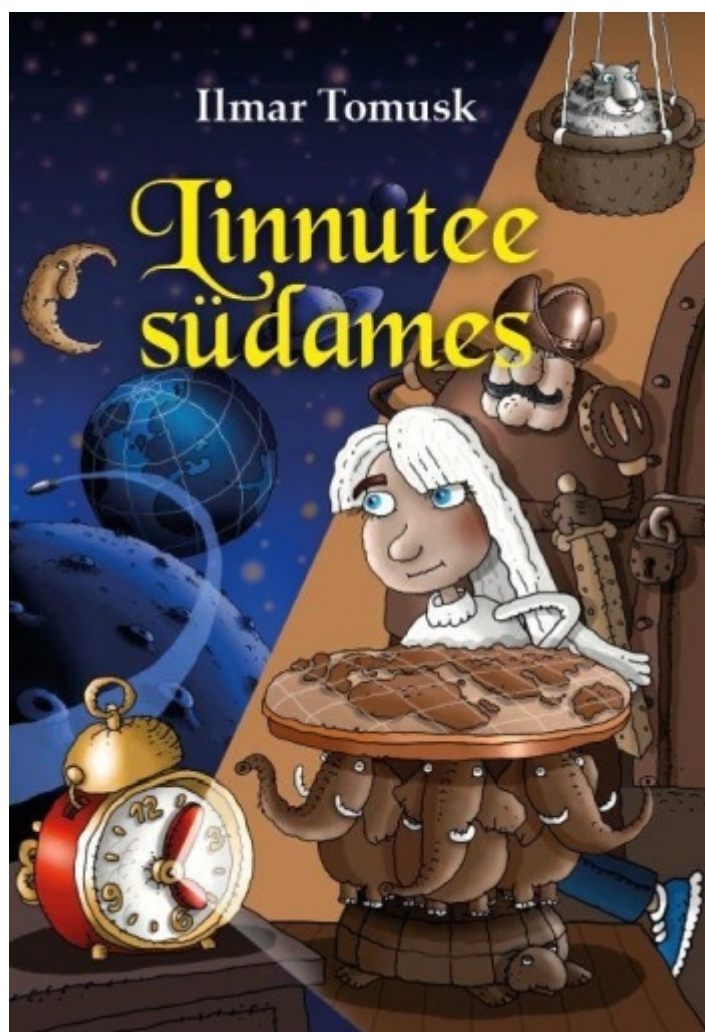
Midagi on Libateabe Keskuses mäda. Uued vahibotid on ohjad enda kätte haaranud. William otsustab põgeneda koos koodipüramiidiga – ainsa relvaga, mis suudab Abraham Talley peatada. Ent Londoni tänavail varitseb oht, vahibotid on Williamil kannul ning Abraham Talley hingab talle kuklasse. William vajab vanade sõprade ja uute vaenlaste abi, et koodipüramiid turvalisse paika toimetada. Kas see aga õnnestub tal enne, kui on hilja?

„Kaoseparalüsaator“ on William Wentoni seiklussarja viies raamat. Selles kaasakiskuvas põnevikus paljastatakse mineviku saladusi, pannakse proovile sõprus ning võitlus kurjade lüriidiumijõududega on raskem kui iial varem.

Bobbie Peers on Norra edukamaid lastekirjanikke, kes on William Wentoni sarjaga saanud laste suureks lemmikuks.

Kirjastus Helios

Tõlkinud Annika Kupits

Linnutee südames

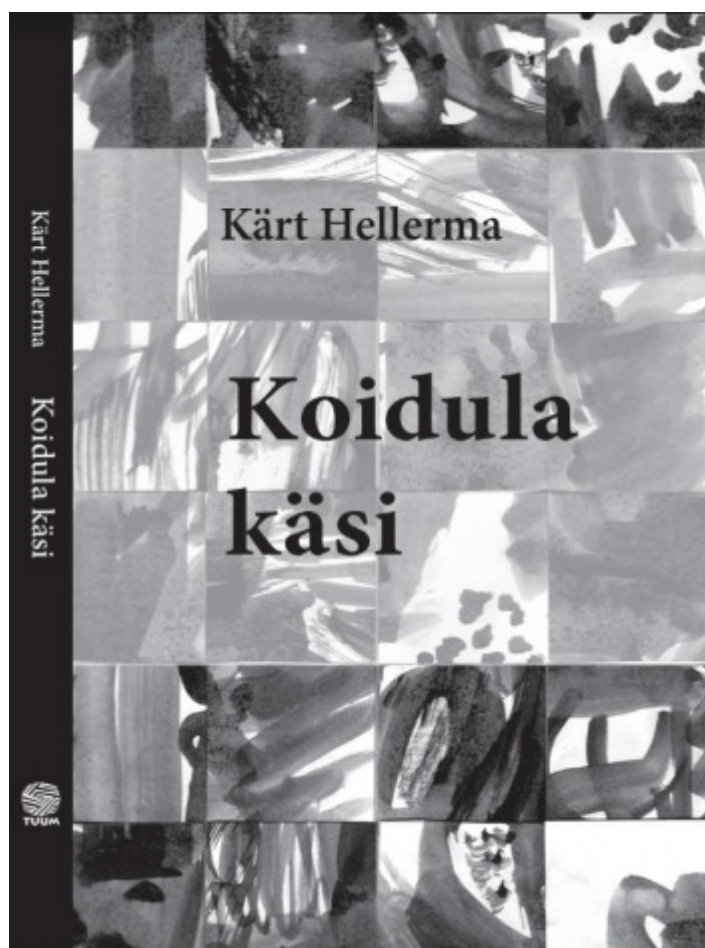
Ilmar Tomusk

Rändajad on sattunud võõrasse universumisse, kus kõik on natuke nihkes. Aastarvuks märgitakse 3874, kuid koolis õpetatakse, et Maa on lapik ning seisab kolme elevandi seljas, planeete hoiavad taevakummil inglid ja Kuu peal elavad koletised. Newtonist ja tema avastustest pole keegi midagi kuulnud ning kvantfüüsika reeglid ei kehti. Kogu maad valitseb karmikäeline Tema Pühadus, keda keegi pole kunagi näinud, kuid kelle määratud karistused tabavad igaüht, kes julgeb kooliprogrammis kahelda. Rändajatel tuleb välja nuputada, mismoodi vaenulikust maailmast koju tagasi pääseda. Õnneks on neil kasu teadmistest, mis on füüsikatundidest meelde jäänud. Võõra universumi ajalugu saab uue suuna ja rändajate töö on tulemus, millest nad ei osanud unistadagi.

Raamat kuulub sarja "Ajarändurid".

Kirjastus Tammerraamat

236 lk

Koidula käsi

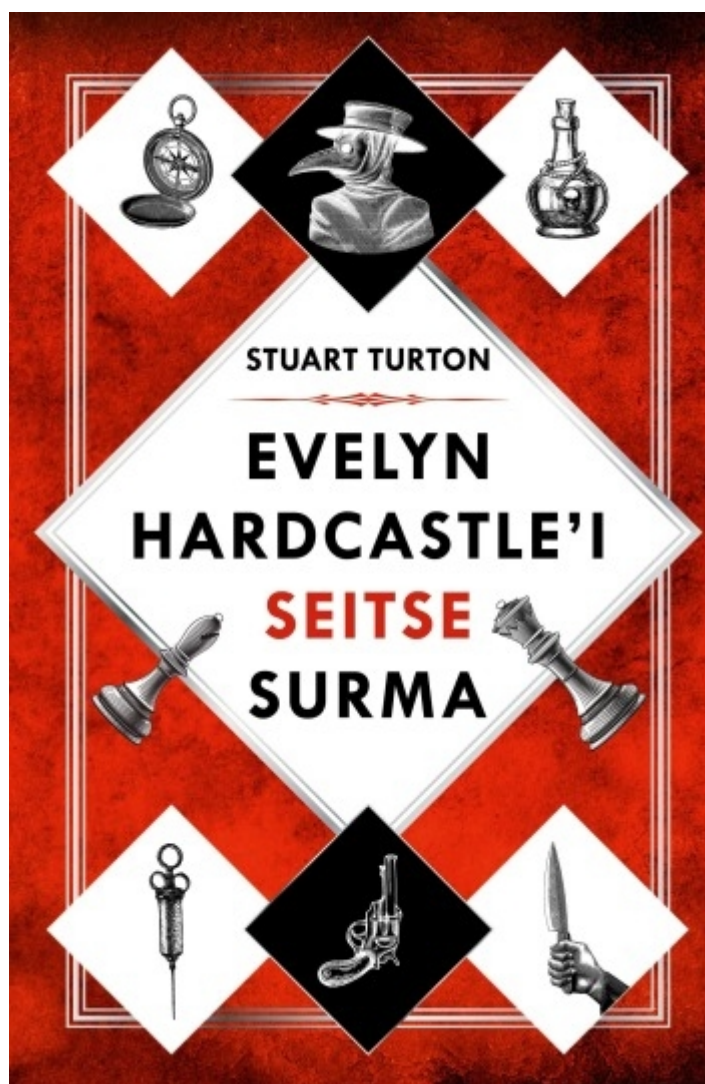
Kärt Hellerma

Kärt Hellerma oskus sõnu seada on maagiline, just nagu tema loodki. Need ei lase lahti, vaid mõlguvad meeles veel kaua. Sunnivad heitma pilku taevasse, et tähele panna pilvede kuju ja kajakaid, vaatama iidset paplit bussipeatuses hoopis teise pilguga. Hellerma lugudes on sügavust, vahel lõputultki, nagu näeks ta igal sammul midagi, mida teised ei näe. Ühtaegu puude taga metsa ja metsas enamat kui puid. Kui õnnestub lahti lasta ümbritsevast, anda ennast üleni loo meeleva, siis võib leida end hoopis teistsugusest reaalsusest.

Jutukogu "Koidula käsi" kümnest jutust sisaldub viies üleloomulik element või miski, mida tuleks sellisena tõlgendada. Need jutud on "Seen", "Puuvaime kool", "Vana kotka jutustus", "Kajakas" ja "Viimane patsient". Viimane lugu on kordustrukk 2014. aasta Loomingu oktoobrinumbri.

Kirjastus Tuum

216 lk.

Evelyn Hardcastle'i seitse surma

Stuart Turton

Blackheathi häärberis toimuval suurel maskiballil tapetakse peretütar Evelyn Hardcastle ... ja see pole esimene kord. Ta on mõrvatud sadu kordi.

Noormees ärkab metsas, huultel karjatusena naise nimi, keda ta ei tunne. Hullem veel – tal pole aimugi, kes ta on ja kus ta viibib, või kuidas sinna sattus. Läheduses kriiskab põgenev naine, kõlab püstolipauk.

Häärberis luurib ringi halastamatu pussitaja, sadistlik lakei, kes naudib oma ohvrite hirmutamist. Aga tema ohvid pole sugugi juhuslikud – see, keda lakei jahib, on Aiden Bishop.

Aiden on püütud lõksu kummalisse mõrvamüsteeriumisse, kannul halastamatu mõrtsukas ning mõistetud korda ühte ja sama päeva aina uuesti, ainsaks ülesandeks lahendada Evelyn Hardcastle'i mõrv.

Kaheksa päeva. Kaheksa erinevat keha. Kolm konkurenti. Võimatu ülesanne.

Kirjastus Tänapäev

Tõlkinud Sash Uusjärv

543 lk

Punane kuninganna 4: Sõjatorm

Victoria Aveyard

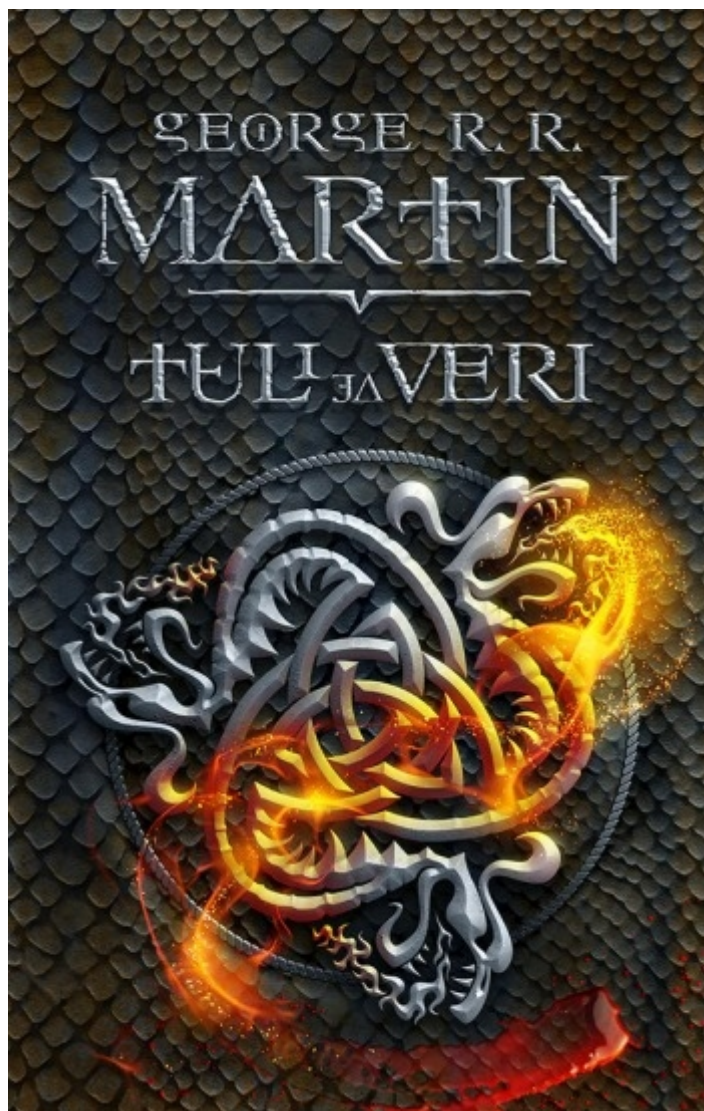
Mare Barrow sai selle valusa õppetunni, kui Cali reeturlikkus ta peaaegu hävitas. Olles nüüd otsustanud oma südant kaitsta ning tagada Punaste ja endasuguste uusvereliste vabadus, võtab Mare nõuks Norta kuningriik lõplikult hävitada... alustades kroonist Maveni peas. Kuid ühtegi lahingut ei võideta üksinda ning enne kui Punased tõusevad kui üks, peab Mare astuma samale poolele poisiga, kes murdis ta südame, et hävitada poiss, kes ta vaimu peaaegu murdis. Cali mõjukad hõbeliitlased koos Mare ja Vereva Valvega osutuvad hirmuäratavaks jõuks. Kuid Mavenit kannustab nii kõikehaarav sundmõte, et teda ei peata Mare tagasi saamisel miski – isegi kui selleks tuleb hävitada kõik, mis ja kes ta teele jäävad. Sõda on lähenemas ja kaalul on kõik, mille nimel Mare on võidelnud. Kas võidust piisab, et Hõbedased kuningriigid kukutada? Või sulgetakse väikese Välguuplika suu igaveseks?

Victoria Aveyardi kaasahaarava sarja võimsas lõpplahenduses peab Mare leppima oma saatusega ja võtma kokku kogu oma vae... sest kõik pannakse proovile, aga sugugi mitte kõik ei jää ellu.

Kirjastus Pikoprint

Tõlkinud Karin Kull

710 lk

Tuli ja veri

George R. R. Martin

Sajandeid enne „Troonide Mängus” aset leidvaid sündmuseid asus Lohekivile elama Targaryenite Koda, ainus Valüüria Huku üle elanud loheisandate perekond. „Tuli ja veri” saab alguse legendaarse Aegon Vallutaja, Raudtrooni loonud valitsejaga ja jätkab selle ikoonilise trooni nimel võidelnud Targaryenite põlvkondade elulugudega kuni kodusõjani, mis nende dünastia peaaegu lõhki kiskus.

Mis Lohede Tantsu ajal tegelikult aset leidis? Miks oli Valüüria küllastamine pärast Hukku nii ohtlik? Millised olid Maegor Julma kõige hirksamad roimad? Milline oli Westeros siis, kui selle taevast valitsesid lohed? Need on vaid mõned küsimused, mis leiavad vastuse selles Tsitadelli õpetatud meistri poolt kirja pandud olulises kroonikas.

Kirjastus Varrak

Tõlkinud Tarmo Vaarpuu

680 lk

Jutt: Ei inimene ega mutant (Manfred Kalmsten)

"Loo eesmärgiks on tutvustada lugejaid, eelkõige noori, pornograafia salakavalate võtetega."

Huilgava alarmsignaali saatel kimusid sõdurid närviliselt suitsu. Juba vähemalt veerand tundi. Põgenike tulv üheksandast sektorist paistis ilmutavat vähenemise märke ja Hagen vandus endale habemesse. Tema lähedal tangles kari lapsi. Üks neist sihtis kadaga ja üritas teisi tabada. Teised silkasid eest ära ja kilkasid rõõmust. "Lapsed, neid ei muuda miski," pomises üks põgenikest ja Hagen tõstis uuesti pilgu. Ta tundis teda. Nägupidi. Oli ta ju elanud nende vahetus läheduses, mis tähendas, et Vesta.... "Ta peaks juba siin olema," pomises Hagen ning oli parasjagu ette võtmas uut teekonda varaõhtuses hämaruses kumava valgustuspostini ja tagasi, kui kesklinnapoolsest tänavatsast hakkas kostma monotoonset suminat ning lähenev tolmutpilv andis märku kiirkorras lähenevast hõljuklestast.

"Kuradile!" vandus Hagen, kui hõljuklesta roosakas, koormuse käes pulseerivate soontega kere temast möödus, peatus ning sellelt pioneeripataljoni märgistusega mehed maha hüppasid. Kiirelt ja oskuslikult ilmusid lestalt nähtavale esimesed märgid peagi rajatavast tökismüürist ning Hagen vandus veel kõvemini. Vesta oleks pidanud juba kohal olema. Ammu juba. Ta astus mööda tänavat paar sammu sõdurite poole, kui üks neist, allohvitseri pagunitega, talle sammu vastu astus ja teatas: "Sissetung 9. sektoris. Kuni selle riivistamiseni läbipääs suletakse."

Mõte mutantide kätte jäävast Vestast lajatas end täie karmusega Hageni teadvusse ja ta käsi liikus automaatselt küljel rippuvale DMG-tüüpi automaatpüstolile. Sõdur, kes seda valesti mõistis, taganes sammu, haaras püstoli, kuid kui ta suu avas, oli tema toon pigem noomivalt omamehelik, kui käskiv: "Olge nüüd mõistlik. Ärge tõmmake endale jamasid kaela. Mis teid seal teiselpool seina ootaks?"

"Vesta, mu naine, on kusagil seal... Ma pean minema," vastas Hagen ning astus sammu rajatava tökismüüri suunas. Esimesed soomusplaadid olid juba püstitatud ning Hagen teadis, et veel viisteist minutit ja ta ei saa läbi. Et Vesta jääb...

"No siis pole midagi teha. 9. sektor lõigatakse täielikult ära kuni olukorra kontrolli alla saamiseni."

Seda oli Hagen juba kuulnud... Kuni olukorra kontrolli alla saamiseni. Ta ei mäletanud viimastest aastatest kordagi, mil olukord oleks uuesti kontrolli alla saadud. Sektor sektori haaval lõigati äärelinnad sisevööst ära ning Hagenil ja teistel linnaelanikel, kes veel armeeridadesse polnud värvatud, oli tulnud sellega lihtsalt leppida. "Mutandid on siin selleks, et jääda, meie aga mitte," sosistati juba poolavalikult ning ehkki defetism oli juba karistatavaks kuulutatud, kostis seda sõnumit Hageni kõrvu aina enam ja enam. Kuid praegu....

"Kuradile!" vandus Hagen ning enne, kui keegi teda takistada jõudis, oli ta paari kiire sammu ja söösthüppega tökisplaatide vahelisest avausest läbi ning juba põikles ta poolkummargil joostes lähima majanurga poole. Ta oli kindel, et teda ei tulistata. Nii kaugele polnud asjad veel arenenud, ent iial ei võinud teada. Samas teadis ta kindla peale, et tagasi pääsemine, juhul kui tal see üldse õnnestub, saab olema ... võimalik, et võimatu.

Suletud sektoritesse jäänuid hoiti kuulu järgi peale saabumist nädalaid või isegi kuid haiglaseinte vahel karantiinis, et kindlustada nende puhtus. Kui neid üldse enam sisse lasti - ka

selle kohta levisid kuuldused. Igatahes ei tundnud Hagen kedagi, kes oleks tundnud kedagi, kes oleks peale mõne sektori lõplikku sulustamist eluga pääsenud.

Ta liikus sõdurite pilgu alla sattumist vältides edasi nende vana elupaiga poole, sest kui Vesta kuskilt vastu tulla võis, siis just sealt. Samal ajal silmitses ta teravalt viimaseid põgenejaid, kes temast möödusid. Tasapisi põgenikerodu lakkas ning kusagilt kaugemalt üheselt mõistetavaid hirmukarjed kuulates sai Hagenile tasapisi selgeks, miks ja millesse ta end just äsja tõuganud on.

Ta ei kahetsenud, ei, aga aina rohkem hakkas teda kummitama mõte, et oleks võinud ju vähemalt mõnda aega, kasvõi kuni tõkismüüri esimese astme valmimiseni oodata, et siis... Kuid nüüd oli juba hilja kahetseda.

Laskevalmis DMG külge klammerdudes hiilis ta majaseinte äärde hoides edasi, kuid Vestast polnud märkigi.

Ta võttis nõuks mitte enne tagasi pöörduda, kui on nende kolm päeva tagasi hüljatud elupaigani jõudnud. Nad olid sealt välja kolinud kiirustades, kuna Vesta ametikõrgendus oli lajatanud selgest taevast ning sellega kaasnev korter juba pea siselinna piiril olid neid selleks sundinud.

Veelkord vandus Hagen, et ta just täna selle peale oli tulnud, et vanas korteris veel viimast korda ringi vaadata ning veel rohkem vandus ta mõeldes, et tsviilkaitseõppused polnud lasknud tal koos Vestaga minna. Neil polnud ju sealt midagi konkreetset vaja. Lihtsalt, lihtsalt vaadata, et ehk jäi midagi väärtuslikku kolides kahe silma vahele.

Kusagilt lähedalt kostuv lask rebis Hageni mõtetest välja. See oli tuttav lask. Pärit püstolist. Ja Vesta kasutas püstolit.

Lasule järgnes teine, siis kolmas, kuid juba tormas Hagen laskude suunas. Need olid kostnud lähedalt ning Hagen kuulis juba mutantide mõirgeid. Ümber järjekordse nurga pöördudes silmaski ta seda, mida oli kartnud.

Viis või kuus mutanti rüsesid kellegi kohal. Kellegi, kes röökis, vandus ja tegi seda verd tarretama panevalt tuttava häälega. Hagen ei kõhelnud. Ta teadis, et suure tõenäosusega ta ei taba, aga sellegipoolest tulistas esimese valangu mutandiselgade suunas. Üks neist võpatas, kukkus ja jäi maha visklema. Paar tükki kargasid ehmatusega eemale, ent kolm õievil riistadega isast pöördusid ümber ja jäid Hagenit silmitsema. Hagen peatus, tulistas uue lühivalangu koletiste suunas ning need ründasid teda. Veel üks valang ja kaks mutanti jäid maha, ka maas lebav inimkogu oli end kogunud ning nüüd tabasid kolm kiiret püstolilasku veel ühte ründajaist. Kaks allesjäänud mutanti pöörasid seda nähes kumbki isesuunas ning põgenesid, ent kas Hagenil või maas lamanud Vestal õnnestus veel üks neist paari lasuga maha võtta, enne kui see ümber majanurga jõudis pageda.

Hagen tulistas veel ühe valangu viimasele põgenenule järele, kuid lõi siis mõttes käega ning kiirustas Vesta suunas. Naine kargas püsti ja sööstis talle vastu. Tema riietest olid alles vaid räbalad ning hoolimata teda vallanud rõõmust märkas Hagen naise paljaks rebitud rinnal ja vasakul käel veritsevaid kriimustusi. Kuid ta keelas endal sellele mõtlemise. Ta silitas tema käte vahel väriseva naise käsivarsi ja puterdas õigeid sõnu leidmata:

"Mõtlesin, etSa ei tulnud, tulin sind otsima. Kuhu sa jäid?"

"Ma tuhlasin terve elamise läbi, väsisin ja tukastasin natukeseks," vastas Vesta ilmselgest šokist hingeldades, kuid ühtäkki muutus pilk tema silmis, mis näole langenud punaste juukseahlude tagant välgatasid. Hagen tundis seda pilku. Ta mõtestas seda kui "ei mingeid

kommentaare ega etteheiteid" ning imekombel rebis see ta ümbritsevasse tagasi.

"Tule, otsime mingi varjualuse ja vaatame su haavad üle," lausus ta ning lasi naise ümbert lahti. Vesta noogutas vaikides ning Hagen taipas, et naine on enda kehvast olukorrast aru saanud. Mutantide jäetud haavad oli ohumärk. Viiruse kindlaimaks edasikandumise viisiks peeti küll sugulist kontakti, ent ka kriimustused võisid nakkust edasi kanda.

"Oota korra," ütles Vesta ja istus, et endalt armeepükste haledad jäänused jalast rebida ning toimis samamoodi ka särgiga. Nii, tanksaabastes, mustas napolis aluspesus ja uuesti selga tõmmatud teksavesti väel paistis tema alastus rohkem rõhutatud, ent moraaltsemiseks polnud aega. Kiirelt nõõpis ta vesti eest kinni ning sidus särgijäänused ümber käe sidemeks. Hagen, kes oli senini mõelnud edasist tegevusplaani, üllatus, kui Vesta talle teatas:

"Lähme koju, kurat, see tähendab, meie vanasse elukohta tagasi... Midagi seal ikka on, millest haavade puhul abi võiks olla ja lisaks oleme mutantide rünnaku vastu kaitstud. Vähemalt mõnda aega."

Hageni enda mõtted olid käinud küll rohkem seda teed, et katta Vesta haavad ning üritada praeguseks juba püstitatud kontrollpostist kuidagi läbi saada, ent ta pidi tunnistama, et Vesta idee oli parem.

Ühestki kontrollpostist nad mööda ei saaks ilma, et neid täielikult läbi ei vaadataks. Samas, Vesta haavad paranevad vähemalt nädala... Kui nad ka suudavad end seni varjata, siis kuidas seletada hiljem nende pikka viibimist mutantide poolt ülevõetud sektoris ning teha seda usutavalt. Ja seda üldse juhul, kui neil õnnestub end varjata.

"Lähme, kuuled, liigume.... See, kas ma olen viirusekandja või mitte, selgub lähipäevil ja kui ei, siis ma olen valmis sisse saamise nimel mõnda aega karantiinis viibima..." ütles Vesta Hageni mõtteid ära aimates ning justkui märguandena kostus kusagilt lähedalt mutandi kurguhäälne röögatus.

"See on see, kes pääses....Ta kutsub omasid!" röögatas Vesta Hagenile, hoolimata sellest, et mees oli juba liikuma hakanud. Kahekesi jooksid nad tänava suunas, kus asus nende endine kodu. Neile tuli vastu paar hilist pagejat, kellel nad soovitasid teine tee valida, vihjates võimalusele, et mutandid on neil kannul.

Üks vastutulijaist palus võimalust nendega liitumiseks, ent märgates Vesta käel ja vestikaeluses kummuval rinnal jooksvaid kriime mõtles ta ümber, soovis neile edu ja jätkas kiirelt teekonda.

Kohale jõudes sulgesid nad mutandikindla raudukse ja võtsid hetke, et korra hingata ning mõelda, et mis kuradi jama sisse nad täpselt sattunud on.

"Mu haavad pole õnneks kuigi sügavavad, nii et seda muret pole...." ütles Vesta ning Hagen taipas, mille naine ütlemata jättis. Ka tema vaikus. Mida siin öeldagi, mõtles ta, kuid Vesta, kes oli end kogunud jätkas:

"Igal juhul, sa tead, mida ma sult ootan, kui mul mingidki viiruse märgid peaksid ilmema, eks ole?"

"Jah, tean," vastas Hagen.

"Ma katsun endal silma peal hoida ja ära tabada, aga juhuks, kui ma ei taba ära või kui ma ei suuda, siis... lubad sa mulle, et...?"

Hagen vaikus. See oli hetk, mil ta oleks tahtnud lubada ükskõik mida muud. Taevast, tähti, ilusamat elu, paremaks hakkamist või ükskõik kurat mida. Peaasi, et mitte seda....

"Luba mulle, et sa ei lase mul selliseks elajaks muutuda," ei andnud Vesta järgi. See polnud enam palve, see oli käsk, tajus Hagen ning noogutas. Põgusalt. Vaevumärgatavalt. Ent Vestale sellest piisas.

Silmnähtava kergendusega hakkas ta niigi peapeale keeratud elamises ringi tuhlama. Esmajoones leidis ta endale ajast ja arust tunked, mida oli kandnud mõne kilo jagu kergemana ning kuidagi õnnestus need tal endale ka jalga sikutada.

"Kuidas on?" päris ta Hagenilt laia naeratuse saatel ning demonstreeris oma suurepäraseid puusi, mille nimel Hagen oleks olnud nõus pikemalt mõtlemata võitlusse tormama. Niimoodi Vesta ees seistes ja teda silmitsedes ei saanud Hagen midagi parata, et ta olukorrale ebasobilikesse mõtteisse eksis. Ta astus sammu Vestale lähemale. Vesta kergitas enda palge ootavalt mehe suunas ning Hagen suudles teda. Mehe käed libisesid üle Vesta äsja demonstreeritud puusade ja jõudsid vestinööpideni.

"Olgu, lõpeta....me ei saa keppida. Mitte praegu. Mitte veel." ütles Vesta, kui Hageni sõrmed pea pooltega vestinööpidest hakkama olid saanud.

"Senini, kuni ma ei tea, kas ma olen nakatunud või mitte, on keppipaus," jätkas ta.

"Vesta, ausõna..." alustas Hagen, kuid naine ei lasknud tal lõpetada.

"Ära ütle seda, ära ütle. Sest vaata mina hoolin," lausus naine ning seekord oli tema häälest kuulda paluvaid noote.

"Olgu," vastas Hagen, kui oli ennast enam-vähem kontrolli all saanud.

"Aga keegi ei keela meil," lisas Vesta silma pilgutades ning ühe käega Hageni püksilukku avades kükitas ta tema ette maha. Hetkega oli tagasi selline, ülemealiku pilguga, Vesta...

Selline Vesta, nagu ta oli olnud siis, kui Hagen temasse armus. Kelmikas ja alati mänguline, ehk isik kellest alles aastad pidevat mutandiohtu ja aina rohkem tunda andev kitsikus olid tõsiduse ja nukruse esile sõelunud.

Üheksa aastat tagasi olid nad tähistanud oma esimese kooseluaasta täitumist. Siis oli see sündinud. Kuskil uusorgaanika loomelaboris läks midagi valesti. Seda üritati kinni mätsida. Isegi siis, kui mutandid kanalisatsiooni üle võtsid, võis veel kuulda ametlikku infot, kuidas kõik on kontrolli all. Sellele järgnes aeg, mil olukord oli „koheselt kontrolli all“ ning peale seda... sulgumine. Tervete linnasektorite maha jätmine... ära lõikamine. Kuni praeguse olukorrani.

Hagen teadis, et seni, kuni sünteetilise toidu ja uusorgaanika tehased nende käes on, on neil veel lootust püsida, ent... Lootus, et kunagi olukord tõesti kontrolli alla saadakse, hakkas temas tasapisi hääbuma. Nii keskenduski ta korraga vaid ühele päevale ja naisele, kes tema ette ühele põlvele oli laskunud ning kelle huuled ühtlaste sujuvate tõmmetega tema riista imesid.

"Jäta, Vesta... ma ei suuda vist," pomises Hagen, kui Vesta huuled paotusid ja keel Hageni peenisepead masseerima hakkas.

Vesta katkestas hetkeks, kuid ainult selleks, et vastata:

"Nutad ja suudad," ja seda saatev naeratus oli Hagenile kinnituseks, et Vesta mõtleb seda tõsiselt. Ta tundis niigi, et Vestal on seekord asjaga tõsi taga. Võib-olla oli talle seda vaja nagu Hagenilegi. Et pingestatust maha tõmmata. Selles, kuidas Vesta oma huultega ta türa ümber oli klammerdunud, oli lihtsalt midagi metsikut. Midagi, mis Hageni mõttes uuesti õigele rajale suunas ning kui ta lõpuks enda laadungi Vesta huultele vahele oli lasknud, siis tundis ta, et orgasm, mille oli just saanud, oli võimsaim viimaste aastate jooksul.

"On parem?" küsis Vesta püsti tõustes.

"Jah, isegi väga," pomises Hagen talle vastu, taibates, et oli tõesti. Parem. Ta polnud ise arugi saanud, kui lääpas ta omadega oli olnud.

"Sa paistsid jah omadega suht katkemas olevat," jätkas Vesta ning Hagen noogutas talle vastuseks.

"Olgu, aga ma tegelen nüüd oma haavadega, mida on isegi nadi haavadeks kutsuda," jätkas Vesta ning kontrollis, kas nurgas asuv vesikäsn on veel elus. Paar pigistust ning käsna paigaldatud torust nirises vett ja Vesta tungis juba saapast tõmmatud noaga kapinurgast leitud riidetüki kallale.

Kui ta enda haavade puhastamise ja sidumisega ühele poole oli saanud, võtsid nad istet.

Õhtu oli kätte jõudnud ning varasügisene hämarus tungis läbi trellitatud akende tuppa.

"Mis nüüd?" küsis Hagen, kuid jätkas ilma vastust ootamata:

"Vesikäsn on suremas... Toitu meil õnnestuks isegi hankida, kui välja minna, aga see on risk. Pealegi, üks mis mulle muret teeb, on padrunid. Minul on ainult kolm salve."

"Minulgi on vaid kaks kaheksast ja ma lisaks veel ühe võimalusena, et me ei tohiks mingil juhul vastulöögi kommando otsa sattuda."

Ka see oli oht. Vastulöögi kommandosid veel saadeti välja. Osalt moraaltõstmiseks, millena need enam ammu ei mõjunud, aga peamiselt selleks, et pioneerid saaksid tõkestada kanalisatsiooniühenduse ja õhkida võimaliku sillana toimivad rajatised sulustamisele kuuluva sektori ja siselinna piiri ääres ja vahel.

Kokku põrgata leegiheitjate ja kuulipildujatega relvastatud näpp-päästikul-värisemas-tüüpidega tähendanuks veel kindlamat surma kui mutantide kätte sattumine.

"No neid on vähemalt lihtsam vältida," vastas Hagen, kui oli hetkejagu mõtlemisaega võtnud ja õigus tal oli. Mutandid ründasid pea alati hääletult ning mõirgama hakkasid nad alles tapavõi kiimahoogu sattudes. Nende oskus varitseda ja hääletult rünnata muutis nad ohtlikuks. Ohtlikumaks, kui nad muidu oleks olnud.

Hagenil oli tänane olnud teine kokkupuude nendega ja ta lootis et see jääb viimaseks.

"Seda küll, aga ikkagi. Ma tean, et ma pääsesin tänu sulle, kallid, just äsja mutandirünnakust, aga kommando meeste kätte langemine... Meid kui potentsiaalseid viirusekandjaid põletaks nad elusalt ja seda enne, kui me sõnagi suudaksime lausuda. See mõte on mind alati hirmutanud."

"Mõistan sind, mõistan," vastas Hagen.

"Olgu, üks meist peaks valvesse jääma ning ma pakun välja, et see võiks olla mina, sest tunnistan ausalt, et mul on nüüd vaja veidi mõelda. Olukorraga harjuda. Saad ju aru, eks ole?"

"Olgu," vastas Hagen, viskas end ülestegemata voodile külili ning uinus...

... Vaevalt oli Hagen uinunud, kui Vesta raputamine ta uuesti ärkvele lõi.

"Sorry, aga nad on meid leidnud," sosistas Vesta, enne kui Hagen sõnagi lausuda jõudis.

"Kes?" käis korraks läbi Hageni unesegase pea küsimus, aga kui ta läbi avatuks unustatud akna tasaseid samme kuulis, jõudis olukord talle täisteadvusse. Veel enne, kui Hagen voodist püsti sai, kõlas aga vaat et viisakas koputus uksele.

"Ilmselt keegi meiesarnane, " mõtles Hagen, kuid hoidis uksele suunatud DMG-d siiski laskevalmis. Vesta aga tõmbas rauduksel riivid ja astus kiirelt ukse kõrvale, ise Hageni eeskujul relva laskevalmis hoides.

"Astu edasi, aga aeglaselt." hüüdis Hagen ning uks hakkas aeglaselt avanema. Hagen tundis, kuidas tal käed relva ümber higiseks tõmbusid.

"Rahunege, pole mul tahtmist teiega teravikke vahetada," kostis avaneva ukse tagant kare naishääl ning hääle omanik ilmus täies ilus nähtavale.

"Kutsuda võite mind Kütiks ja see, kus te nüüd pesitsete, on eilsest saadik minu territoorium," lausus sisse astunu, kes osutus valgustusseene eritatud hämaras valguses naiseks, kelle muljetavaldavat rinnapartiid musta värvi varrukateta armeesärk pigem rõhutas kui varjas. Hagen pidi tunnistama, et nii võimsat mudelit polnud ta veel ise oma silmaga näinud. Mitte et Vestat poleks suurte rindadega õnnistatud, aga end Kütiks nimetanu kohta sai kasutada vaid sõna kolossaalne. Ta libistas pilgu rindadelt üles, naise näoni ja leidis, et see ronkmustade patsis juustega, sitke ja äärmiselt karmiilmeline naine tundus kuidagi tuttavlikuna.

"Aga kus olen ma teda näinud? Kurat seda teab!" mõtles Hagen.

"Sinu territoorium?" päris Vesta.

"Jah, minu," vastas Kütt, tegi rõhutatud pausi ja jätkas:

"Aga see on pikem lugu ja nõuab seletust. Võin ma sisse astuda?"

"Olgu, aga enne vasta – kuidas sa meid leidsid?" päris Hagen, kes enda meeled uuesti kontrolli alla oli saanud.

"Lõhna järgi, aga ka see on pikemat sorti lugu. Ja uskuge mind, te tahate seda kuulda."

"Olgu, astu sisse, " lausus Vesta.

Kütt sisenes ja Vesta lükkaks tema järel ukse kinni. Ta valmistus juba riive ette lükkama, ent Kütt peatas teda, öeldes pilkaval häälel:

"Rahu, seni kuni mina siin olen, pole teil midagi karta."

"Olgu, aga selgita nüüd, kes sa selline oled või mis sind üldse siia tõi?"

"Ma olen Kütt, nii kutsuti mind siis, kui olin mutandikütt. Reida Elben oli mu nimi. Arvatavasti olete mu nime kuulnud, jah?"

Nad noogutasid pea üheaegselt. Reida Elben oli olnud elav legend, tema nägu ja büst täitsid pidevalt tänavatel paiknevaid hiidekraane kuni ühelt missioonilt ta enam tagasi ei tulnud. Tema kadumise kohta öeldi ametlikus teadaandes, et langes võitluses.

"Ma olen kuulnud, et nad ütlesid mu saatuse kohta, et mutandid kiskusid mu ribadeks. Jama! Pole veel sellist mutanti, kes mind võita suudaks. Aga ma sain paar kriimu ja loomulikult pööрати kohe püssitorud minu poole. Mu endistele kamraadidele jäi see paraku viimaseks relvapööramiseks."

"Ühesõnaga, viirust sa ei saanud ja sa oled kõik need aastad väljas elanud?"

"Sain, sain viiruse. Ja see muutis mind," vastas Kütt. Ta vaatas nii Vestale, kui ka Hagenile otsa ja jätkas siis: "Teile on valetatud, kõik need aastad. Inimesed ei muutu mutantideks. Mutandid on üks eksperiment, mis läks viltu vedama ja nad sünnitavad teisi mutante. Nende elutsükel on kiirem ja seetõttu võib üks emasmutant sünnitada aastas kolm-neli pesakonda. Igaühes paarkümmend või rohkem kutsikat, aga... Viirus, mida nad edasi annavad, muudab inimesi, aga mitte täielikult. Ma olen tugevam, ma olen kiirem, mul on vist isegi mingi mõjuvõim

mutantide üle, vähemalt kuulavad nad mind ja - mul on iha. Meeletu iha."

"See tähendab, et sa oled... see tähendab, et ma olen..." alustas Vesta, ent jäi vakka õiget sõna leidmata.

"Ma ise nimetan end endiselt inimeseks ja kui sa nakatunud oled, mida sa - olgem ausad - oled, siis muutud sa peagi minu sarnaseks, aga ära muretse. Meiesuguseid on palju. Me oleme juba aastaid siselinnas infiltratsioon, et seal õigel hetkel ohjad enda kätte võtta."

"Linna sisse? Kuidas?" päris nüüd Hagen.

"Kanaliseerimise all jookseb vana kanaliseerimine, mis on täidetud igasuguse ebameeldiva ollusega... muteerunud laborirotid ja igasugu muud läbikukkunud eksperimendid või nende omavahelise paaritumise tulemused. Mida ma tahan öelda, on see, et kui te nõustute linnas "meie inimesteks" hakkama ja märguande peale tegutsema, siis sulustatud alale viimine ei valmista suuremaid raskusi, kui vajadus end läbi erinevate monstrumite raiuda."

"Ma arvan, et me peame selle üle veidi mõtlema... Ühesõnaga - on mul asjad selged - sa viid meid sisse, kui me oleme nõus vastutuseks õigel hetkel ülestõusu alustama?"

"See on pigem lisaboonus. Peale muutumist saad sa ise aru, et nii on parem, aga... Vastutuseks ja teie enda turvalisuse huvides, tahan ma keppi. Korralikku ja korralikult keppi. "

"Kas ma saan õigesti aru... et sa otsid inimesi, et neid aidata ja nendega keppida?" küsis Vesta. Tema häälest kostis siirast hämmingut ja ka seda vana ilmeksimatult äratuntavat kelmikust. Hagen sai selle järgi aru, et Vesta on sellest nüansist äärmiselt huvitatud ning see paistab teda isegi lõbustavat. Olid nad ju varemgi seksi alal eksperimenteerinud ning nii mõnigi kord rohkem kui kahekesi.

"Jah, tahan inimesega keppida. Mutandid on rohmakad. Nende riistad on küll suured ja innukust on neil kamaluga, ent nad ise... tulevad kole kiirelt ja lisaks on veel rasestumisoht. Ma ei tea, mis tulemuse annab inimese ja mutandi ristamine, aga ma ei taha seda ka enda peal katsetada."

Hagen kuulas ja mõtiskles samas. Ta oli kindel, et Vesta nõustub pakutuga ja ka tal endal poleks karmiilmelise Kütiga vahekorras olemise vastu midagi. Ent miski selles häiris teda.

"Kas ka sina kannad nakkust edasi?" päris ta.

"Jah, kannan. Aga kui tahad, siis võid selle kõigepealt oma naise käest saada. Ma võin oodata, aga mitte kaua. Igal juhul, kuidas siis jääb?"

"Mis sa arvad, mu kallis mees, oled sa nõus end ohvriks tooma?" päris Vesta kelmikal pilgul Hageni poole vaadates. Oli selge, et Kütiga kehvavormid pole ka talle märkamata jäänud ning oma mõtteis on ta juba ammu otsusele jõudnud.

"Kas me siia sinuga koos jääda ei saa?" päris Hagen hoopis. See küsimus, õigemini mõte, mis selleni viis, tuli talle endalegi ootamatult. Et see teda üldse huvitas. Oli selge, et ta ei taha siia välja mutantide keskele jääda. Samas, hirm viiruse ees, isegi kui see teda vähemalt olemuse osas ei muuda, hoidis teda pea ees vette hüppamast. Veel hoidis, sest ta sai aru, et Vesta nimel on ta valmis sellega tegelikult leppima või et on isegi juba leppinud.

"Ei, ei saa... Risk, et lend-droonikud meid avastavad, on liiga suur. Selletõttu olengi siin üks. Mina saan siin hakkama, ainult, et jah... Mis sa siis arvad - ma tahan ainult su riista, mitte su südant."

"Olgu, aga viiruse eelistan ma saada enda naiselt. See on kuidagi..." ta katkestas korra, et õiget sõna leida.

"Mind tõesti ei huvita. Peaasi, et ma keppi saaks. Muidu ma muutun pahuraks ja võin teid kuskile kanalisatsioonisügavusse jätta," lõikas Kütt vahele ja jätkas: "Ma jätan teid nüüd hommikuni kahekesi. Hommikul olen siin ja eeldan, et te olete oma asjadega ühele poole saanud ja valmis minekuks. Mutantide pärast pole mõtet muretseda. Ma jään valvama ja mind nad kuulavad. Pealegi, omasid, ehk nakatunuid nad ei puutu. Selge?"

"Selge," vastas Vesta nende mõlema eest ja Hagen taipas, et asi pole mitte ainult otsustatud, vaid ta on sellega ka igati päri.

Kui Kütt oli kadunud, sulges Vesta tema järel ukse. Hagen istus tagasi voodile ning peagi maandus Vesta tema kõrval.

"Mida sa siis arvad sellest... kõigest ja mis peamine - usud sa teda?" päris Vesta. Tema pilk puuris end Hageni silmadesse ning mingit tõsidust Hagen sealt küll välja ei lugenud.

"Mis mul enam mõelda. Ja kui nii võtta, siis mis meil muud uskuda? Linna meid ei lasta nii või teisti. Ma ei usu, et me ilma tema toetuseta mutantide vastu saame ning toetuse eest tahab ta kuulsid küll mida.."

"Jah, keppi... Ei midagi enamat. Saad sa sellega hakkama? Kole ta ju ei ole, pigem vastupidi, või mis?" vastas Vesta ning seda öeldes välkusid jällegi tema silmis lustlikud sädemed..

"Kuulsid ju, et olen..." vastas Hagen ja tundis kuidas Vesta käsi talle süle nihkus, sealt edasi kubemeni liikus ja ükshaaval püksinööpe avama hakkas. Hagen lasi sel juhtuda. Isegi kui Kütt oli valetanud, siis...

"Mis seal siis ikka," ohkas ta mõttes ja taipas, et mõtleb seda tõsiselt. Ta oli vähemalt hetkel täiesti veendunud, et elu ilma Vestata ta elada ei taha. Ja kui ka Kütt oli viiruse kohta valetanud, siis parem juba koos Vestaga ringi mõriseda, kui üksi linna tagasi pöörduda...

Vesta käsi oli juba püksinööbid avanud ning Hageni riista tugevalt enda sõrmede vahel hoides tiris ta selle püksiaugust välja.

Hagen lasi end mõnuledes selili ja tundis kuidas Vesta enda huuled ümber ta kõveneva türa surus. Hagen lasi oma käel Vesta rinnapartiini liikuda ning libistas oma käe Vestale vesti alla. Vaeva nägemata leidis ta Vesta rinnanibu ja seda õrnalt oma näppude vahel surudes lasi ta Vesta suul rahulikult oma riista kallal toimetada. Ta vaatas, kuidas Vesta juuksepahmakas rütmiliselt üles-alla liigub ning kujutas ette vaatepilti sellest, kuidas Vesta huuled ümber tema peenise kokku on surutud.

Järsku aga Vesta katkestas, tõusis voodilt ning vabastas enda kiirelt vestist. Tema võimas ja mitte just kuigi palju Küti omale alla jääv rinnapartii hüppas teksavesti hõlmade vahelt nähtavale justkui ammuigatsetud vabadusse naastes ja Hagen tundis, kuidas ta niigi kõvastunud riist selle vaatepildi peale otsekui kivistus. Kiirustamata, oma oivalisi puusi Hageni ees kergelt hõõritades sikutas ta ka tunked jalast ning istus kaksiratsi Hageni niuetele.

"Kindel, et sa seda tahad?" küsis ta.

"Jah, kurat, kepi mind. Saame sellega ükskord ühele poole," sisistas Hagen läbi hammaste. Tema erutustase oli laes ning mitte ükski viirus ega mutant poleks suutnud teda hetkel ühest korralikust nussist eemale hoida.

"Hea," lausus Vesta. Tema käsi haaras uuesti Hageni riista ümbert, õrritas sellega veidi aega enda kliitorit ning surus selle siis enda märgunud sisemusse. Ta oiatas kergelt ja Hagenil oli tükk tegemist, et end vaos hoida.

Aeglates rütmis liikus Vesta keha üles ja alla, tema kivikõvadest nibudest ehitud rinnad

tõusid ja langesid. Tema sõrmed haarasid Hageni rannetest, pigistades need kõvasti enda vahele. Tema tupelihased pinguldusid ja lõdvenesid Hageni riista ümber ning Hagen tundis kuidas esimesed tupepisarad mööda tema riista alla munadeni libisesid. Vesta kiirendas käiku. Hagen hammustas huulde. Tema hingamine kiirenes ning Vesta suust paiskus välja kiunatus, mis veelgi kiirenenud tempos ja veelgi märgunumas sisemuses Hagenile lisaauru lisas. Mitte, et tal seda väga vaja oleks olnud. Ta oli niigi lõhkemas.

Ta tundis kuidas ta riist Vesta vitus tuksleb. Kuidas aina kiirenev tempo tema pea justkui kõigest ümbritsevast lagedaks lööb. Ta tundis, kuidas Vesta kummardus. Tema rinnad vajusid Hageni näole. Tema nibu leidis tee Hageni huulte vahele ja samal hetkel läbistasid Vesta alakeha kergete ühemõtteliste krampide voog ja Hagen tuli...

Tema kuum sperma tungis peatumatu laviinina Vesta sisemusse. Vesta kiunatas veel korra. Higitilk tema laubalt maandus otse Hageni ninale ja kogu oma raskusega vajus ta Hagenile peale.

Mõnda aega nad lebasid.

Mõnda aega nad vaikisid.

Hagen silitas kätega Vesta higist kaetud keha ja lihtsalt oli.

Oli ühes hetkes.

"See oli hea, kuradi hea," katkestas Vesta katkendlik sosin lõpuks vaikuse.

Hagen ei vastanud. Polnud vajadust.

Vesta keeras end Hagen pealt maha ja jäi tema kõrvale lamama.

"Huvitav, kas see poollõpnud vesikäsn ühe pesu kannatab välja," küsis Vesta, kui vaikus oli taas vaid tasa raugest hingeldamisest täidetud olnud.

"Võimalik," vastas Hagen, tõusis voodilt ja tõmbas enda endiselt rebadel püksid üles. Tema käsi otsis reietaskust sigaretipaki ja õngitses sealt kaks sigaretti. Vesta ajas end põlvili ja võttis huultega sigareti Hageni väljasirutatud käest. Ta suitsetas ainult peale keppi ja Hagen mõistis teda. Oli ta ju ka ise kunagi nii alustanud.

Nad suitsetasid vaikides, taustaks vaid otsi andva valgusseene tasane susin.

"Nii, et ma nüüd olen ka," lausus Hagen lõpuks. Lihtsalt selleks, et midagi öelda. Teda ei vallanud mitte ebamugavustunne, vaid lihtsalt vajadus uut pööret enda elus... kuidagigi kommenteerida, arutada, ei, lihtsalt see välja öelda.

"Jep, tere tulemast klubisse, aga ehk oleks aeg selleks, et proovida vähe magada. Mul pole aimugi, mis kell Kütt meid äratada kavatseb, aga hommik ei tohiks enam väga kaugel olla," vastas Vesta, ajas end voodilt püsti ja otsis riidekapi ees vedelevast riidehunnikust kokku närtsutatud voodilina ja teki.

Hagen võttis ulatatud riideesemed ja tegi voodi ära, seni kuni Vesta vesikäsnast viimast välja pigistas ja end veidikenegi pesta üritas.

Hagen suitsetas veel ühe sigareti, loendas pakki jäänud üle ning avastas kibestumusega, et kui Küti mainitud tee linna tagasi just imelühike pole, siis talle neist ei jätku.

"Aga see selleks... kui linna tagasi saan, siis..." mõtles ta ja tabas end esimest korda mõtlemas, et mida linna naasmine endast üldse kujutada võib. Neil ei olnud Vestaga igapäevastuttavaid ja naabreid nad veel ei tundnud, aga ikkagi võis keegi nende äraolekut tähele panna. Sellest kuskile teada anda ja üldse... Mida kujutas end Kütile antud lubadus edaspidi valmis

olla. Mida see naine plaanis või kui palju võis olla neid, keda ta on linna tagasi viinud. Neid ei saanud palju olla. Kütt jäi kadunuks vaid mõne aasta eest. Palju selle ajaga ei jõua, aga ...

"Teinekord pole paljut vajagi, et muutusi esile kutsuda," lausus Hagen mõttes.

"Nii et poeme pessa?" pöördus ta Vesta poole, kes vist pesemisega ühele poole oli saanud ning tema kõrvale oli ilmunud....

Vesta ei vastanud. Esialgu.

Hagen tahtis juba mõttes käega lüüa ja ise initsiatiivi üles näidata, kui Vesta järsku lausus:

"Ma tunnen seda... muutumist.... ma olen, ma olen.... ma tunnen end nii ... ma ei oska öelda."

Ta vakatas, kuid jätkas siiski:

"Nagu mingi uus elu oleks mu sees. Nagu midagi uut voolaks soontes. Ma tunnen end tõesti tugevamana... Ja ma tahan keppi! Oi, kuidas tahan," lausus ta niuksatades ning surus oma kiirelt jalgevahele liikunud näpud kliitorile...

Järsk koputus uksele rebis Vesta välja tema äärmiselt meeldivatest unenägudest ja kulus sekund, enne kui hetkeolukord uuesti tema teadvusesse jõudis. Unesegasena marssis ta ukse juurde ning avas selle. Kütt astus ka sel korral kutsumata sisse ja lausus teretuse asemel:

"Enne kui me läheme, tahan ma midagi."

"Mida?" päris Vesta. Ta oli endiselt unine ning ei saanud esimese hooga tõesti aru, mille järgi Kütt tulnud on, ent kui see talle hetkepärest meenus, valdas teda ehmatus. Nad olid Hageniga veel eile öösel kolm korda keppinud ning ta kartis, et tema enda täitmatus võib olla mehe ära kurnanud.

Vaikuse katkestas ärganud Hagen oma uneseguse küsimusega "Mis kell on?" kuid hetkejagu hiljem paistis ta oma küsimuse mõttetust ise ka taipavat ja lisas:

"Ah, õigus....vahet pole."

Justkui tema sõnade jätkuks kostis ukse tagant midagi rõhatuse sarnast ning Vesta heitis Kütile kiire pilgu.

"Ah tema, võtke teda kui mu assistenti," lausus Kütt muiates ning hüüdis pimedas koridori suunas:

"Kuuled, Mõhk, tule siia. Tu-le sii-a!"

Koridorist kostus uus mühatatus ning nii Vesta kui Hageni imestuseks astus tuppa mutant. Täiesti pesueht mutant, kui välja arvata, et tal oli seljakott seljas ning riietuseks niudevöö, mille alt tilpnes mutandi aimatava suurusega riista ots.

"Võimas," mõtles Vesta ning ehkki mutandid olidki reeglina keskmisest inimesest suurema varustusega, andsid sisenenu riista mõõtmed märku, millele Kütt valides tõenäoliselt panustanud oli.

"Või oli see mutant ise tema juurde läinud," mõtles Vesta ning taipas, et ta ei tea mutantidest eriti midagi. Senini olid nad olnud lihtsalt vaenlased. Lihtsalt keegi, kes sind vägistada või juppideks kiskuda tahtis, kui sa neid ise enne tükkideks ei tulistanud. Igal juhul piisas selle mutandi puhul ainult seljakotist ja niudevööst, et talle kodustatud pärdiku muljet anda ning temast igasugune ohtlikkus eemaldada.

"Nad kuulavad täitsa sõna, kui neid dresseerida. Ja on üldse suht arusaav rahvas, kui nendega ühine keel leida. Minul see õnnestus. Võib-olla selle tõttu, et ühel hetkel polnud mul enam muud valikut, kui ekstreemsusi proovida, aga see selleks," seletas Kütt, kuid jätkas hoopis nõudlikumal toonil: "Ma tulin siia, sest ma lubasin ja te lubasite ning ma tahan nüüd lubatud." Ning justkui oma sõnade kinnituseks võttis ta õlalt suurekaliibrilise automaadi ja asetas selle uksepiida najale.

Vesta heitis Hagenile küsiva pilgu ning hammustas huulde. Ta oli eile sellega leppinud, ent eile oli eile. Täna tundis ta siiski, et see häirib teda. Pisut, ent siiski. Justkui oleks öö tema meelehärmiks olukorra teistsuguseks väänanud.

"Olgu, mis teha. Seda tuleb teha ja vähemalt ei tule seda teha minul," üritas ta asjale positiivselt läheneda, sest lesbiromanss polnud teda kunagi tõmmanud. Ei, tal oli kerge riistasõltuvus. Ta tunnistas seda endale ja oli ka Hagenile mitu korda öelnud: "Ma võiks riistadest kasvõi toituda, kui neil paremat otstarvet poleks."

Aga see mõttekild ei teinud olemist paremaks.

Kütt oli vahepeal padruni- ja noavöödega ühele poole saanud ning rebis endal ühe ropsuga armeesärgi seljast. Tema hiiglaslikud rinnad ja hästi treenitud kõhulihased ilmusid lagedale ning Vesta märkas mõru tundega, kuidas Hageni türa tasahaaval tõusma hakkas.

Hetkeolukorras aga oleks ta tahtnud hoopis näha midagi muud. Et Kütt oleks pidanud vähe rohkem vaeva nägema. Aga ei, piisas ainult oma rindadega vehkimisest ja – hoplaa! - püsti see riist oligi ning Vesta tundis, kuidas mõru tunne temas süveneb ja hinge tekkinud okas valusalt torkab.

Püksid jalga jätnud, astus Kütt nende voodi juurde ja Hagen tõusis istukile. Vestale piisas ainsast pilgust tema äsjakõvastunud ihuliikmeleja kord pingulduvatele, siis jälle lõdvenevatele lihastele, et taibata, kui äksi täis mees vähemalt füüsiliselt on. Ja see erutas teda. Juba uksele seisva Mõhu tilpnev riistaots oli temas mingi sädeme tasakesi loitma löönud ning ta tundis, kuidas Hageni riista vaatamine sellele veel justkui sütitavalt peale puhus.

"Pole paha," lausus Kütt, ilmselt Hageni varustatusega rahule jäädes ning asus voodiäärele istudes saapapaelu lahti nõõrima. Sellega hakkama saanud, tõmbas ta need kiirustamata jalast ning peagi oli ta ka oma päevinäinud laigulised voodi kõrval vedelevaks känkkraks jätnud. Korra vaatas ta veel Vesta poole justkui luba küsides, aga Vestalt mingitki vastust saamata, laskus ta põlvili voodile ning libistas sõrmedega üle Hageni türa.

Vestal oli muudki teha kui Küti pilkudele vastata. Ta sisemuses oli asunud leegitsema meeletu iha, mõru tunne temast oli kadunud, okas hinges murdunud ja ta jälgis aina kasvava huviga mängu. Tasakesi libistas ta sõrmeotstega üle enda kaela, laskudes tasahaaval enda rindadeni. Küti tagumik varjas tema pilgu eest küll voodil toimuva, ent tal oli kujutlusvõime. Küti pea Hageni niuete kohal liikus tasases tempos üles ja alla ning Vesta kujutas ette vaatepilti, kuidas Hageni riist Küti huulte vahele libiseb...

Vesta hingamine kiirenes, nibu tema näpuotste vahel aina kõvenes ja ta pigistas veel tugevamini. Kuni piirini, mil mõnust saab valu ja lõdvendas pigistust alles vahetult enne surnud punktini jõudmist. Hageni riist oli vahepeal jõudnud Küti rindade vahele ning Vesta kujutas ette, kuidas Kütt seda enda rindade vahele surub. Hageni joovastunud oigamisse sigines korraks kerge lurtsatus ning Küti ülakeha liikus uuesti tõusvas tempos Hageni kohal.

Vesta heitis pilgu Mõhu poole. See seisis endiselt ukseavas, ainukese vahega, et tema udukerge karvkattega kaetud riist oli niudevöö alt üles tõusnud ning turritas nüüd enam-vähem Vesta käeulatuses....

"Vähemalt pole siin kedagi, keda vaatepilt puutumata jätaks," mõtles Vesta ja tabas end esimest korda elus mõttelt, et mis oleks kui....

Endiselt enda nibu näpistades liigutas ta oma vaba käe Mõhu suunas. Mutant ei reageerinud mitte mingil nähtaval viisil, kui ainult... Kas oli tema riist justkui korraks tuksatanud? Või ainult tundus see Vestale nii. Tema käsi oli endiselt õhus. Mutandist ei lähtunud mingeid vaenulikke emotsioone. Ühe käega üle oma kõhu libistades puudutas ta vaba käe näpuotstega Mõhu riistaotsa ning seekord tuksatas see nähtavalt. Vesta käsi laskus kõhult kliitorile. Silmanurgast märkas ta kuidas Kütt oli Hageni endale peale tõmmanud ning korraks vaatas ta, kuidas mehe silmad Küti häbemekingu kohal Vesta tegevust jälgivad. Aga ehkki Vesta tundis, kuidas mõnuline temast mehe pilku kohates läbi voogab, ei huvitanud voodil toimuv teda enam nii väga.

Vesta käsi laskus kliitorilt otse jalgevahele ning ta tundis, kui märjaks ja soojaks ta on muutnud... Kogu olukord erutas teda. Kliitor taas tema näppude all. Tema mees Kütiga voodil ning see kutsuvalt õieli hiigleriist tema käeulatuses. Julgust kokku võttes haaras ta Mõhu türast ning surus samal hetkel näpud endale sisse. Mõnukramp. Oiatu tema huulte vahelt välja tungimas. Mõte - veel kord! - tema peas vasardamas....

Ta tundis, et nüüd jälgib teda lisaks Hagenile ka Mõhu perenaine ja ta muigas.

"Sina minu, mina sinu," mõtles ta, tugevdas haaret Mõhu riista ümber ning surus näpud veel tugevamalt oma hõõguvasse sisemusse. Ta silmad olid avatud, aga ta ei näinud, ta kõrvad kuulsid, aga ei kuulanud...

Ei, Vesta maailm moodustus ainult tema kiirete ringjate liigutustega kliitorit masseerivatest näppudest ja riistast tema sõrmede vahel. Mõnuhoog mõnuhoo järel läbistas teda, ta keha lausa kuumas ning Mõhu siidpehmed tüarakarvad kōditasid hellalt tema peopesa. Veel üks kramp, esimene märguandja läbistas teda. Seejärel teine. Justkui endast viimast võttes surus ta sõrmed nii sügavale enda sisse kui sai ja tuli. Tuli selle kõige meeletumas tähenduses. Ta polnud pikemat aega nii head soolo-orgasmi saanud ning mõnuhoos kükitas ta kiirelt põrandale, et mitte lasta nõrkunud jalgadel end põrandale kukutada. Ta hingeldas justkui oleks teda intensiivselt kepitud ja istus rammestushoo saabudes põrandale. Mõhu soe sperma pritsis justkui lõppakordina tema jalgadele ning ta vabastas riista oma sõrmede vahelt.

Tasaselt silitas ta oma reisi ning vandus mõttes, et suitsupakini jõudmiseks püsti peab tõusma. Ta heitis udulooris pilgu voodile. Silm ei seletanud veel korralikult, aga häälte järgi otsustades võttis Hagen enda võlakoormust tõsise innu ja põhjalikkusega.

"Hea, vähemalt ta naudib seda," tabas Vesta end mõttelt ning enam isegi aru saamata, mis teda enne näris, tõusis ta vaevaliselt püsti ning marssis voodile pilkugi heitmata öökapini. Kohmetuil sõrmil õngitses ta pakist ühe sigareti ning selle läitnud, kōndis ta öökapile pandud püstolit harjumuspäraselt kaasa võttes koridori, et seal trepikoja rõdule suitsetama minna.

Sigaretti imedes heitis ta pilgu räämas ja mahajäetud linnale.

Igasuguste kiirkorras hüljatud koli ja nukralt tuksuvate hõljuklestadega täidetud tänav. Need peagi surnuks kuivavad valgusseened kurvalt tänaval valitsevas hommikuhämaruses sisemas ning taamal siselinna kõrge, pea pilvi puudutav ning nii kättesaamatuna tunduv siluett.

Kui Hagen tema kõrvale ilmus, oli sigarett Vesta näppude vahel ammu kustunud. Vesta ei pööranud end Hageni poole, ta tundis, et mahajäetud linnasektori ning mitte just kuigi lootusrikka siselinna tuleviku peale mõtlemine oli ta silmad tahes tahtmata märjaks teinud. Ta ei tahtnud, et Hagen teda sellisena näeb või sellest kes teab mida välja loeb. Ei, praegu pidi ta

tugev olema. Nii enda kui nende mõlema pärast.

"On sinuga kõik korras?" päris Hagen, kelle jaoks vaikimine oli ilmselt liiga pikaks veninud.

"Jah, lihtsalt... " lausus Vesta ja tundis, et midagi tahab temast välja tungida. Mingi mõtetevoog, mida ta täiel määral maha suruda oli üritanud. Mida ta mitte mõelda oli üritanud. Rääkimata nende mõtete väljaütlemisest, kuid nüüd enam ta ei suutnud... Ja sõnadevool paiskus temast joana välja: "Usud sa, et asjad kuidagigi normaliseeruvad? Usud sa, et meil on üldse veel mingit lootust? Usud sa tulevikku? Või kui usud, siis millisesse? Kas me mattume tasapisi mutantide alla või kui Küti hägune plaan kuidagigi teoks saab, siis kas me jäämegi mutantidega koos endisaegse maailma varemete vahele kooserdama? Sa ju tead, et uusorgaanika tehaseid lülitatakse tooraine ja uue tehnika puudumisel järk-järgult välja ning et meil pole ressursse ega aega, et uusi asemele kasvatada. Sa ju tead, et toidutööstusega on lugu veel hullem..."

Hagen ei vastanud esiotsa sõnagi, ta lihtsalt kallistas Vestat teda tugevalt enda vastu surudes ning vastas alles siis, kui nad juba pikalt seal niimoodi seisnud olid.

"Vesta, kallis, ma usun, et see pole veel lõpp."

Vesta võpatas, tõstis sellepeale oma näo ja vastas tõsiselt Hagenile silma vaadates: "Jah, sul on õigus. See pole lõpp. Lõpp oli juba ära. Me oleme lihtsalt epiloog."

Teekond läbi kanalisatsiooni viis neid mööda kümnetest mutandikolooniatest. Neid oli pea iga mõnesaja meetri tagant. Igaühes neist tatsasid ringi kümned ja kümned mutandid, ent keski neist neid ei tülitanud.

"Mind nad teavad ja teid nad ei ründa, kuna olete nakatunud. Nad tunnevad seda lõhnast, ka mina tunnen, varsti teete ka teie vahet ning see aitab teil siselinna jõudes omasuguseid leida," selgitas Kütt neile, kui nad järjekordsest igasugu prügist kokku ehitatud hüttidega mutandiasulast möödusid.

Aga sellest hoolimata oli edasimineku vastik. Limajat vett tilkus neile igal sammul kaela ning Küti sõnul pidi olukord vanas kanalisatsioonis mõnest otsast tunduvalt hullem olema. Peagi leidsid nad end kahlamas pahkluuini vees. Peagi oli vesi pea poolde sääride ning edasi liikumine paistis aina vaevalisemaks muutuvat.

Lõpuks, kui Vestale juba tundus, et nad jäävadki sinna sitavette, peatus Kütt järsult ning näitas toki otsa kinnitatud valgustusseene käigu seina suunas.

"Nii, oleme vana ja uut kanalkat ühendava käiguni jõudnud," teatas Kütt hetk enne, kui Vesta oleks sõnastanud ja esitanud klassikalise küsimuse: "Kas me oleme varsti kohal?"

Küsimise asemel vaatas ta hoopis osutatud suunas ning nägi et kesk kahkjalt kumava valgusseene eritatud valguslaiku mustavat käigusuud. See oli umbes nabakõrgusel ja ilmselt kunagise kinnimüüritise brutaalselt avatud suue.

"Ma lähen esimesena ja te järgnete mulle ko-he-selt. Selge?"

"Jah," vastas Hagen ning Vesta noogutas, kui Kütt talle pilgu heitis.

"Seal all ei ole midagi, mis meisse neutraalselt suhtuks. Seal all oleme puhtalt liha ja ei midagi vähemat, mõistate, eks ole?" jätkas Kütt ning vastust ootamata ronis ta käigust sisse.

Hagen, kes enne oma DMG laskerežiimile lülitas, järgnes talle ja Vesta jäi hetkeks Mõhuga kahekesi. Mutant paistis selgelt närvilisena. Ta tammus jalalt jalale ning oli selge, et Kütile järgnemine ei kuuluks üldse tema kavatsuste hulka, kui tal valikuvõimalus oleks olnud.

Ka Vesta pidi tunnistama, et tontlik avaus ning hetkega pähe kerkivad kujutluspildid vanas kanalisatsioonis peituvatest ohtudest mõjusid juba ette rohkem kui lihtsalt häirivalt ning ei kutsunud kohe kuidagi sisenema.

"Samas, kui hull saab seal olla, kui juba siin on vastik," pomises Vesta omaette ning kuuldes Hageni hüüet "Tuled juba?", ronis ta mustavasse pimedusse. Käigus olles polnud enam suurt valikut, tal tuli liikuda kas edasi või tagasi. Tagasiteel ei oodanud teda aga paraku miski ja edasiteel ootasid teda vähemalt kaaslased, kellega koos saagiks olemist vältida.

Roomamine mööda lokkavat pimedust paistis kestva terve igaviku ning Vestale tundus, et enne kuskile väljajõudmist saab ta klaustrofoobia ning kärvab selle kätte, kuid järsku märkas ta kusagil kaugel enda ees valgustäppi ning sellest imeväikesest täpikesest tekkinud lootuselaines rühkis ta kuni lõpuni.

Kui ta lõpuks käpuli vanas kanalisatsioonis maandus, tundis ta järsku kaaslaste nägemisest ja Küti käes hubisevast seenevalgusest nii suurt rõõmu ja kergendust, et oleks tahtnud neile kõigile kordamööda kaela langeda. Ent ta talitses ennast ning kohe tuli talle ka meelde, et tegelikult – vähemalt Küti sõnade järgi - olid nad saabunud vihma käest räästa alla. Aga, vähemalt oli siin kuiv. Ei mingit ligajat vett, mis kraevahele tilguks ega ka mitte mingit püdelat massi, milles põlvini ringi kahlata. See oli siiski pluss, pidi Vesta endale tunnistama, sest jalgade külge kleepuvatest tunkedest oli tal nii kõrini, et ta istus maha ja vedas need endal jalast. Kui ta tõusis, siis märkas ta, et Kütt oli lihtsalt püksisääred ülespoole põlvi rullinud ja silmitses teda pilkavalt. Hagen paistis see-eest jäägitult tema jalgu jõllitavat, ent see oli juba normaalsus. Miski, millega Vesta oli harjunud. Ta sidus püksisääred endal kõhu ümber kokku ning võttis kabuurist püstoli.

"Olgu, nüüd kus...," alustas Kütt ning hetk hiljem neid rünnati.

Vesta ei näinud pimeduses, millega täpselt tegu, ent ta taipas, et midagi ripub laest alla ning üritab teda tabada. Sammuke tagasi ja tema püstol kerkis. Kütt ja Hagen tulistasid kuskile pea kohale. Valgusseen oli põrandale kukkunud ning Vesta jõudis veel hetkeks kiruda, miks nad seda tema kätte polnud andnud. Oli tal ju tänu püstolile üks käsi vaba, ent ka põrandal lebavast seenest ja relvade tulest oli piisavalt tolku, et valgustada kümneid kombitsaid mis end kusagilt peade kohalt nende poole küünitasid ning neid justkui enda haardesse üritasid saada.

Terve kanalisatsioon kajastaski laskude müriaadist, mida Küti automaat pimedusse mässitud lae suunas sülgas. Hagen tulistas üksiklaskudega. Mingit ligast ollust sadas neile kaela ja tundus nagu oleks kombitsad või nende omanik sellest veel tigidamaks läinud.

Vesta viskus läheneva kombitsalöögi eest selili, kuid see muutis koheselt kurssi ning sööstis tema suunas. Juba puudutas midagi limast Vesta püstolit hoidvaid ettesirutatud käsi. Midagi ligedat klammerdus ta käte ümber neid kokku köites. Valukramp. Püstol pudenes tal käest, ent niipea, kui kombits teda maast lahti rebima asus, nägi Vesta sähvatuste valguses, kuidas Mõhu mustendav hiigelnagu kombitsast kinni haaras, sellesse hambad lõi ning seda kogu mutandijõuga Vesta kae ümbert lahti rebida üritas.

Illustratsioon: Meelis Krošetskin

Justkui oleks tundmatu koletise taluvuspiir Mõhu hammustusega ületatud, tundis Vesta, kuidas haare tema käte ümber nagu lõdvenes ning meeleheiteltoos virutas ta kombitsale jalaga. Nagu oleks sellest meeleheitlikust jalahoobist piisanud, kostis järsku kuskilt tema

lähedalt tugev mütsatus ning Vesta taipas, et midagi rasket oli just käigupõrandale maandunud. Ta pööras pilgu heli suunas ning nägi tumedat vappuvat mütsakut, milleni vonkles ka teda endiselt haardes hoidev ja värisev kombits.

Kõlas veel üks automaadivalang. Vappumine lakkas ning ligane kombits Vesta käe ümber tõmbus krampi. Hagen pöördus Vesta poole ning otsekui võpatas Vesta täbarat olekut nähes.

"Kallis, ma..." hüüatas ta ning oli koheselt Vesta juures. Ta kummardus, võttis Vesta saapasäärest noa ning asus sellega kombitsat lahti nüsima. Peagi sai ta sellega valmis ning Kütt, kes maas vedelevat tompu kontrolliks jalaga oli löönud, pöördus taas nende poole.

"See oli minu teada kõige hullem, mis meid siin oodata võis," teatas ta.

"Minge vaadake seda peletist lähemalt ning mõelge korra, millest te pääsesite. See peletis oleks teid ribadeks keppinud ja seda sõna otseses mõttes," lausus ta jätkuvalt ning lisas veel:

"Muuseas, hea uudis on see, et mõnda aega ei tohiks meid miski ähvardada. See, et see rõvedus siin varitsetes, peaks märku andma, et vähemalt natuke maad on plats puhas."

"Hea teada, veel üks selline kohtumine ja ma pööran otsa ringi," lausus Hagen ning Vesta mõistis, et mees oli üritanud nalja teha.

"Anna see seen mulle," lausus Vesta Kütile. Ta võttis Küti käest valgusseene ning astus paar sammu maas lamava kuhjatise poole. Valgustusseen maalis maas lamava kogu hirmuäratavatesse varjudesse, kuid Vesta märkas kümneid klaasistunud silmi ja kahte rivi nõelteravana tunduvad hambaid, millede vahelt vonkles välja jäme riistakujuline keel.

Ta kujutas end korra ette selle koletise võimusesse sattununa ning leidis, et ta on Mõhule enda elupäästmise eest ääretult tänulik. Ta astus Mõhu juurde ja paitas õrnalt tema sinaka ja sulgpehme karvkattega kaetud keha. Mõhk vaatas talle otsa ning kas Vesta nägi seal... Soojust? Mõistmist? Märki millestki inimlikust?

Ta silitas veel korra, kuid seekord märkas ta, et Mõhu niudevöö liigahtas pisut.

"Et siis seda sa tahaks. Vaatame, " irvitas Vesta endamisi ning astus üsna ühemõtteliste mõtete vältimiseks teiste poole. "Kas liigume edasi?"

"Jah, aga anna seen Mõhule. Ta juba teab teed ja läheb ees," vastas Kütt ning Vesta toimis tema sõnade kohaselt. Mõhu järel kolmnurka moodustades kõndisid nad edasi ning kuna seekord ei pidanud nad poolde põlve virtsavees kahlama, siis liikusid nad kiiremas tempos läbi vana kanalisatsiooni käikuderägastiku. Mitte et Vestal oleks ajakulust vähimatki aimu olnud, ent ta eeldas, et lõunatund peaks juba ammu seljataga olema. Mitte et tal kuskile kiire oleks olnud. Ei, aga ta lihtsalt tundis, kuidas muidu nii tavalise ajamääratlemise puudumine aina häirivamaks osutub. Lisaks tundis ta endas aina kasvavat iha ja selle mahasurumine nõudis temalt aina rohkem ja rohkem vaeva. Nii ta siis järgnes end vaevu-vaevu vaos hoides edasi, kuni Kütt Mõhule peatumiseks märku andis.

Hagen ja Vesta seisatasid ning Kütt pöördus nende poole.

"On aeg väikeseks puhkuseks. Enamus maast on tegelikult seljataga, aga..."

Lauset pooleli jättes astus Kütt Mõhu juurde ning harutas lahti Mõhu seljakoti külge seotud magamiskoti.

"Ah, siis selleks oli tal puhkust vaja," mõtles Vesta ning tundis järsku kuidas mõnda aega peas idanenud mõte loitvele löi ning ta pöördus Mõhu poole.

Ta ei näinud, kuidas Kütt magamiskoti laiali laotas ning Hagenile enda juurde tulemiseks

märku andis, kuid ta aimas, et midagi sellist on toimumas. Vähemalt eeldas ta seda, aga tal oli sellest siiralt ükskõik, sest tema mõtteisse oli kerkinud hoopis midagi muud ning see hoidis ta meeli justkui kammitsais.

Aeglaselt astus ta Mõhu juurde ning libistas kätega üle tema lihaseliste käsivarte. Pehme karvkate kõditas tema peopesi ja ta tundis kuidas mutandi soe hingeõhk tema juukseid silitab. Aeglaselt tõstis ta oma näo Mõhu poole ning Vesta seljatagant kostvate järk-järgult intensiivistuvate mõnuoiete taustal vaatasid nad Mõhuga teineteisele silma. Mutandi pilk oli arukas ja Vesta arvas sealt välja lugevat mingit ürginimlikku õrnust. Tema käsi libises tasahaaval mutandi laialt rinnalt trimmis kõhulihastele. Erutusvärin valdas teda, kui ta näpuotstega tasakesi allapoole liikus.

Mutandi käsi tõusis ja haaras Vesta nibu oma hiiglaslike sõrmede vahele, tema raske kämmal langes Vesta rinnale ja hakkas seda ootamatult õrnalt mudima. Vesta hingamine muutus sügavamaks, ta sõlmis lahti Mõhu niuevööd hoidva paela ning lasi niigi napil riidesemel põrandale kukkuda. Seejärel vabastas ta end tunkedest, mis tal endiselt säärpidi ümber piha seotud olid ning Mõhule toetudes laskis ta ka oma aluspesul põrandale pudeneda. Ta tundis, et on valmis. Ta nägi, et ka Mõhk on valmis, ent tal polnud plaanis kiirustada, ei. Ta kaugenes Mõhust ja toetas end seljaga vastu kanalisatsooni krobekattes seina. Kiire pilk magamiskoti poole näitas, et Hageni keel on juba sügaval Kūti sisemuses. Vesta tahtis sama. Korra tabas ta veel Kūti pilgu, mis näis teda pilkavalt silmitsevat, kuid Vestal oli sest ükskõik. Ta viipas näpuga Mõhule, andes talle märku lähenemiseks ja kui Mõhk uuesti tema vastas seisis, aetas ta käe Mõhu pealaele ning surus seda allapoole. See ei õnnestunud. Mõhk jäi vankumatuks. Tema pilgus valitses mõistmatus, aga ka... kas see oli protestisäde, mida Vesta selle pilgu sügavuses märkas.

"Ära üritagi. Ta ei tee seda," lausus Kūtt mõnuoiete vahele.

Ent Vesta oli kangekaelne. Ta ajas endal aeglaselt keele suust välja, puudutas näpuotsaga oma keeleotsa ning osutas siis enda jalgevahele. Ta kordas seda liigutust, ainult et seekord lükkas ta näpu enda aina enam kuumenevasse sisemusse. Seda teinud, surus ta uuesti Mõhu pealaele ning seekord Mõhk kuuletus. Ehkki silmnähtava tõrksusega.

Tema lai turi langes aeglaselt kuni jäi peatuma ning ühtäkki tundis Vesta, kuidas midagi sooja ja libedat tema reite vahele surutakse. Ta ajas jalad veidi rohkem laiali ning painutas enda alakeha Mõhu poole. Vastustasuks libises krobeline keel üle tema häbememokkade. Terav keeleots peatus just täpselt seal, kus ta peatuma pidigi ning asus aeglasi ringe tegema. Vali oie pääses Vesta suust, kui Mõhk aina kiiremalt tema kliitorit töötles, seda vahepeal enda mokaade vahele surudes ning seejärel taas masseerides.

"Oskad küll, kui õige suund kätte anda," mõtles Vesta ning tema sõrmed haarasid mutandi juuksed enda haardesse. Mida edasi see kestis, seda tugevamini surus ta mutandi pead enda jalgevahele. Seda valjemaks muutusid ta oiged. Seda rahutumaks tema hingamine. Lõpuks ei pidanud ta enam vastu ning tiris Mõhu juukseidpidi uuesti püsti. Tema huuled kohtusid Mõhu omadega ning ta tundis iseenda hapukat maitset mutandi keelel. Nad suudlesid pikalt ja kirglikult. Vesta surus oma sõrmed ümber mutandi sudukarvas riista ja hõõrus seda kiirenevas tempos. Lõpuks, kui ta tundis, et on aeg, vabastas ta mutandi huuled ja türa ning laskus kápuli põrandale.

"Keera mulle taha," sosistas ta korra mutandile pilku heites ja jäi ootele. Mõhk paistis igal juhul taipavat, mida talt nõutakse ning peagi tundis Vesta kuidas Mõhu käed ta puusadest haaravad ning kuidas midagi kõva tema häbememokkasid puudutab. Korra läbis teda mutandi hiiglaslikule riistale mõeldes hirmuvärin, ent ta surus selle alla ja

Ilma mingi eelhoiatusest surus mutant oma hiigelriista tema sisemusse. See polnud ebameeldiv, see polnud valus, ei, see oli jumalik ning Vesta tundis, kuidas vali ohe tema suust valla pääses. Mutant alustas kiires tempos ja Vestale see sobis. Aina tugevamate tõugetega keppis Mõhk Vestat, nii et viimasel ei jäänud üle muud, kui vaid oiata ning end kepitaktis kaasa liigutada. Tema alakeha läbistas üks mõnuväärin teise järel. Tema küüned üritasid end käigu põrandasse suruda. Tema suust pääses kuuldavale oietejada, kuni nende jada enam ei paistnudki katkevat. Orgasmilained tabasid teda vaid viivu enne, kui Mõhk oma seemne temasse pritsis. Vesta vajus kõhuli põrandale. Süda kloppis, alakehavärises. Ta mõistus paistis triivivat kahe maailma vahel ning ta tundis soolakat veremaitset enda suus.

"Olen endale huulde hammustanud," taipas ta, kuid see ei huvitanud teda. Üldse.

Ta hingeldas. Ta nuuksus. Ta väristas end.

Mõhu riist libises aeglaselt temast välja ning Vesta tundis nagu oleks sellega koos lahkunud ka tükike tema sisemusest. Ta keeras end selili ja sulges silmad. Ta proovis sajani loendada, et end selgeks saada, ent juba teisel kümnel muutusid arvud tema peas üheks tohuvabohuks.

"Sa oled julge! Riskialdis," kuulis Vesta Kütti lausumas.

"Mh?" suutis ta vaid mõmiseda.

"Esiteks, keegi oleks võinud valvesse jääda ja teiseks ütlen, et mina pole siiani lasknud neil endale sisse tulla, sest kui arvad, et su pisike implantaat sind mutandist rasestumise eest kaitseb, siis eksid. Ja kui arvestada, et terve see vana kanalka on liikidevaheliste paaritumiste käigus siginenud mutante täis ja Mõhk pole neist või meist väga palju erinev, siis... Igal juhul soovin edu, kui mõne nädala pärast midagi üllatavat avastad."

Kas Kütt irvitas või ainult tundus tema toon Vestale pilkav olevat? Ta ei teadnud. Teda ei huvitanud. Ta tundis vaid kuidas Mõhu sperma temast välja voolab ja ta taipas, et Kütt käib talle praegu eriliselt närvidele. Midagi mustavat tõusis esile tema hingest ning ta surus käed tugevalt rusikasse, et mitte enda üle kontrolli kaotada.

"Igal juhul oleme jõudnud oma teekonna viimasele sirgele. Siit edasi me ei tule. Jätan teile ilusa ja kasutamata valgustajaseene ja umbes tund aega otsejoones edasi matkates jõuate te redelini, mis omakorda viib luugini. Luugist pääsete 13. sektori varemetesse ja sealt kõmbite südalinna. Igal juhul soovitan ma teil valvel olla, väljumisega õõni oodata ja oleks kena, kui te luugikaane pärast uuesti igasugu rägaga kinni kataksite. Ja järgmine neljapäev, see on ülehomme, olge lõunal kella kaheteistkümnest üheni keskväljakul. Teid leitakse. Rohkem pole minu poolt midagi," lausus Kütt ning kamandas käeviipega Hageni magamiskoti pealt püsti.

"Oot-oot, kuidas me teame, et üldse mingi luuk olemas on?" kuulis Vesta Hagenit vastamas.

"Sest mina ütlen, et on ja nii ongi," vastas Kütt ning tema häälest kostus ärritumisnoote.

Vesta ajas end istukile ja katsus olukorda kiirelt analüüsida. Nad olid vaenulikus keskkonnas, see oli selge ja pidid usaldama teda, kelle mitteusaldamiseks siiani alust polnud.

Ent... ehk?

Umbusklikul pilgul piidles ta Kütti, kes süttelehõõrumata seenvalgusti Hagenile viskas ja mõtles:

"Kui kindel võib olla mainitud luugi olemasolus ja kui see ka olemas on, siis mis annab garantii, et see meid mingisse mahajäetud sektorisse ei vii... Ja kui luuki pole, oleme me siin käikudelabürindis üksi ja..."

Taevast kaela sadanud paanikahoos libistas ta kää tasahaaval püstoli poole, mis tema kõrval

vedeles.

Kütt märkas seda ja enne kui Vesta jõudis kätte haaratud püstoli Kütile suunata, oli Küt automaaditoru juba Vesta poole pööratud.

"Viska püstol minema!" käsutas Kütt, Vesta lasi püstolil kukkuda. Kütt astus sammu ligemale ja lõi püstoli jalaga kuskile käigupimedusse. Ta kaugenes uuesti ja käskis relvaviiega Hagenil Vesta juurde astuda. Hagen toimis nagu kästud ning nii seisis nad kirbul, jälgides kuidas Kütt annab käeviiega Mõhule märku valgust eritav valgustusseen üles võtta.

"Tegelikult võiks ma teid siinsamas maha lasta ning keegi ei kõhiks, on ju nii?" lausus ta peale seda kui valgustusseen taas Mõhu käes oli.

"Aga..." jätkas ta, "Ma olen sõnapidaja, nii et siia ma teid jätan ja see, mida te edasi teete, on teie oma asi. Kui ma aga teid enda territooriumil veel nägema satun, siis on teiega kõik. Saite aru?"

Vesta noogutas ja Hagen kohmas midagi jaatavat.

"Olgu, Mõhk, jätame need turteltuvid siia ja lähme," lausus Kütt selg ees taganedes, ent Mõhk ei liigutanudki.

"Mõhk, kuuled või? Tu-le, läh-me!" käratas Kütt, aga Mõhk pööras oma pilgu Vestale ja lasi valgustusseenel uuesti maha kukkuda.

Hagen ründas. Tema keha varjas Vesta eest toimuva. Automaadiragin läbistas kanalisatsiooni ja Vesta nägi, kuidas Hageni keha vappus, seejärel vaaruma lõi ning siis küllili põrandale kukkus. Enne kui Vesta reageerida jõudis, oli automaaditoru taas temale suunatud.

"Ah, et sellist mängu mängime me täna, jah?" sisistas Kütt, automaaditoru tõusis, ent relvast kostus ainult nukker lõksatus.

"Kuradile!" vandus Kütt, Vesta kargas püsti, ent juba oli Kütt suutnud automaadi maha visata ning puusalt püstoli haarata. Vesta leidis end jälle relvaga silmitsi seismas ning ehkki relv oli vahetunud, ei saanud seda kergelt muutust kogu situatsioonis kuidagi eduliseks pidada. Vaikides kiristas ta hambaid ning otsustas, et saagu mis saab, ta ründab, ent enne kui ta seda teha jõudis, tabas ta pilk uuesti Mõhu pilgu. Mõhk seisis Küt taga, nii et Kütile jäi kogu pilkudevahetus märkamata, ent Vestale tundus, nagu oleks Mõhu pilk küsiv. Vesta noogutas vaevu märgatavalt ning Mõhk haaras Kütist kinni. Vesta hüppas kõrvale. Tunnelis kärgatas lask. Kõlas vali möire. Püstol vaikis, ent kuskil valgustusseene valgustatud sõõrist väljastpoolt kostus helide järgi võitlus. Kiirelt rebis Vesta end maast lahti ning otsis pilguga mingitki relva.

Ta pidi Mõhule appi jõudma. Ta ei teadnud, kui tugev Kütt viiruse tõttu on, ent ta tundis, kuidas ta ise on sitkem kui kunagi varem. Kuidas uus jõud tema lihastes möllab ja väljundust ootab.

Ta laskis pilgu üle ümbruse käia ning - kas see oli Küt püstol, mis seal valgussõõri piiril vedeles? Ta sööstis selle poole, haaras selle kätte ning valgusseent teise kätte võttes tormas ta võitlusmüdina suunas. Pilt, mis talle avanes, ei olnud julgustav.

Kütt ja Mõhk visklesid teineteise ümber klammerdununa maas. Kütt suutis ühe käega Mõhu hiigelpaad kuklasse suruda, nii et mutandil enda hammastest mingitki kasu polnud ning Vestal jälle ei olnud nende pidevalt muutuva asendi tõttu kuidagi võimalik Küt kirebule saada.

"Mõhk, stop!" rõõgatas ta viimaks ning Mõhk taltus. Kütt kõverdas oma jalad ning virutas nendega hoobi Mõhu rindkerre, nii et mutandi suust paiskus välja kõõksatus ning tema hiigelkogu justkui lendas tunneliseinas mustavasse kõrvalkäiku.

Lausvihkamine leegitses Küti silmis, kui ta Vesta poole pöördus, ent Vesta tulistas. Ta tulistas veel korra. Ja veel, kuni pide oli tühi.

Kütt lamas liikumatult põrandal. Mõhk ilmus kätt enda rindkerele surudes kõrvalkäigust välja ja Vesta taipas, et ehkki Kütt oli esimene inimene, kelle ta oli tapnud, oli tal sellest täiesti ükskõik. Absoluutselt.

Tuim ükskõiksus valdas teda, kui ta Hageni surnukehale lähenes, kummardas ja sellel silmad sulges ning niimoodi vaikides ka põgusalt hüvasti jättis. Ta taipas, et ehkki ta teab, miks mees talle oluline oli olnud, ei tunne ta enam tema vastu midagi. Ta tundis hoopis midagi muud. Ta tundis, et on tugevam kui kunagi varem. Ta tundis, et on tervem kui kunagi varem, ei, ta tundis, et on täiuslikum kui kunagi varem. Ta tundis, et terve inimkond ning selle saatus ei huvita teda vähemalt hetkel grammijagugi. Ja ta tundis aina kasvavat iha, mida ta kavatses peagi rahuldada.

Aga mitte veel.

Tunnistades endale, et see meelemuutus ja uus tunnetus on viirusest, korjas ta relvad põrandalt kokku, varustas automaadiuue pidemega ja toppis püstoli Mõhu seljakotti. Hageni DMG sättis ta aga mehe rinnale. Sellega ühele poole saanud, andis ta valgustusseene Mõhule, suudles teda põgusalt karedatele huulte ning koos asusid nad tulnud teed tagasi kõndima.

"See on nüüd meie territoorium, meie!" lausus ta mutandile ning Mõhu pilku kohates lisas ta: "Ning meilt ei võta seda ära ei inimene ega mutant!"

Ja Mõhk urahtas nõustuvalt.

Jutt: Gise lunastus (Miina Vagiina, Uku Õnnetõlv)

Mees oli surnud. Mitte teadvusetu, vaid tõesti surnud. Komistas, kukkus näoli ligasele põrandale ja lämbus kohutava dildo kätte, mis oli vägivaldselt ta hingetorru tunginud.

Kõigest loetud hetkede eest püüdsin hullunud tüübi teele mitte ette jääda, kui ta huilates mööda tuba ringi kargas. Meelemürgist hägustunud vilav pilk imes mind ahnelt ja oma karvaste jäsemetega manas ta šamaanilikke õhumärke. Nüüd tolknes silikoonist lelu ta paksude huulte vahel nagu lõksu langenud ning närvivapustuse saanud mao kumjas kere. Voodilt kistud lina oli ta endale algselt kaela sidunud, aga rabeleva tantsu järel kattis see mehe keha oma pruntis embuses ainult osaliselt, jättes tema strateegilise paiga toa määrdunud valguse kätte täies kauniduses tilbendama.

Sulgesin kõik tavapärased seksmängude protokollid. Peegelseinale pilku heites ehmusin, kuna mu näopinna endiselt joonistatud lõkerdav tujupilt. Otsisin paaniliselt arhiivist sobiliku ahastava ilme, manasin ette ja tõmbasin samal ajal kõik lõbukombitsad keres asuvatesse pesadesse tagasi. Kuigi minu silikoonist lohv kliendi suus või jalus ei tolknenud, pidasin targemaks jätked kiirelt ära koristada, enne kui turvadroomid tuppa jõuavad. Kohalik süsteem oli sisevõrgu kaudu minu automaatse häiresignaali registreerinud.

Ma teadsin, et vähemalt mõned Armupesa numbritoad pidid olema piilukaameratega varustatud. Kuidas muidu oleks Emand osanud saata mõne aasta eest kliendile Järelevalve kaela? Tüüp oli vahekorra ajal kippunud tüdrukut kotiga lämmatama, et võimumängu abil suuremat rahuldust saada. Hälvik istus seepärast paar aastat kongis, misjärel ta saadeti pärast karistuse kandmist orbiidil asuvale alusele asumisele. Gise Tempel käitus veelgi karmimalt, määrates mehele eluaegse keelu jala tõstmiseks planeedi pinnale. Võimalik, et erinevalt inimestest kaaslastest ei vaja minusugused terasest lõbumehikesed erilist jälgimissüsteemi, sest me salvestame niigi oma nägemisvaate. Siiski on parem mitte jätta Emandale võimalust leida piilukaamerast mõnd naeruväärset ettekäänat, et mind saata varuosadeks lammutamisele.

Pidin tunnistama, et minu pika karjääri jooksul, mil olen pidanud teenindama Armupesas kõiksugu odavama otsa rahvast, ei ole Emandal olnud põhjust ühtegi robotit kliendi mõrvas süüdistada. Meie süsteemidesse on nii palju takistavaid protokolle paigaldatud, et isegi kõige nõudlikum klient ei ole suutnud lõbumehikest panna surmaga lõppevaid rituaale läbi viima. Ometi lamas praegu minu ees surnud poolpaljas mees.

Mul ei olnud temast otseselt kahju. Kuigi antud kliendil Emandale tasu maksmisega probleeme ei olevat esinenud, olid mehe Templi sotsiaalpunktid langetatud tasemele, mil tal ei olnud võimalik Armupesas inimkaaslast valida. Mees oli pidanud käituma niivõrd amoraalset, mis oli sundinud Templi asjapulki vennikese punkte drastiliselt vähendama. Ometi ei soovinud ma oma kliendile halba ning kindlasti mitte tema eksistentsi lõppu.

Mul oli jäänud ainult kolm klienti teenindada, et Gise Tehisarude Agentuur ehk GTA, mis reguleerib robotite tegemisi, tõstaks mu renomeetaseme üle miinimumpiiri. Seejärel saanuksin minna mõnele asteroidile või kaevandusplaneedile ausat, tootvat tööd tegema. Ainult kolm klienti!

Möödus terve minut, enne kui juhm turvamees Pavel, kes hoolimata etanoolirohkete jookide manustamisest oli Emanda soosingus, vinnas enda ülespumbatud lihakeha Armupesa ootesaali diivanilt üles ja sadas ähkides minu numbrituppa sisse.

“Kus ta on?” kähistas mees hukkamõistvalt ruumis ringi otsides.

Osutasin enda kõrval lamavale puntrale.

Pavel äigas tooli eest ja astus keha juurde. Ta togis jalaga lamajat, kuid käsi ei julgenud külge panna. Ka karjumine ei pannud surnut käsklustele kuuletuma.

“Mis juhtus?” päris Pavel, kui oli loobunud laibaga kontakti loomisest. Turvamehe lai turi tõusis ja langes ähvardavalt.

Vedasin näopinna kiiresti optimistliku tujupildi ja seadsin oma inimkäsi meenutavad jäsemed ettevaatlikult seljataha, et mitte agressiivsusest tiinet õhustikku äärmusesse utsitada. Minu häälesüntesaatori porgandilik tämber ei olnud olukorda arvestades küll võimalikest parim, aga püüdsin arhiivis sobramise asemel hoopis enda sõnavalikule keskenduda.

“Klient soovis minu ees sooritada Gise Templi meesliikmete hulgas populaarset transgressiivset lemberituaali, millele eelneb emotsioone võimendavate meeleδροοgide manustamine.”

“Mis kuradi transkressist sa jahud, tünn!”

Pavel võttis seejärel vöölt droonikurnaja, mida iga Armupesa robot on õppinud aastatega kartma, ja suunas minu poole.

“See pole vajalik, ma teen koostööd...” jõudsin veel piiksatada, enne kui droonikurnaja painav energiavoog minult teadvuse röövis.

* * *

Ma tundsin ära õuduste kambri niipea, kui mu teadvus ümbritsevaid objekte registreerima asus. Riilid täis Armupesa erinevate robotimudelite kehaosi, lugematul hulgal kaableid, lüliteid, kiipe ja seadmeid, poolikud või tühjad määrdepurgid, plinkivad ekraanid skeemidega ja kõige keskel intensiivses valgusvihus päevinäinud töölaud, millel lebas õnnetu pärlmuttervalge keha. Minu ilus metallist robotikeha!

Ma olin šokeeritud vaatest, kuna esimest korda minu eksistentsi ajal oli mu teadvus kehast välja rebitud. Ma suutsin leida ajutiselt minu koduks oleva seadme süsteemidest visuaalprotokollid, mille abil ilmuski mu ette hämar töökoda. Mul ei olnud võimalik enda madala eraldusvõimega vaadet muuta ega seega mõista, mille sees või kus mu aru üldse paiknes.

Mõne meetri kaugusel käperdas Pavel oma jämedate kämmaldega minu õrna keha, üritades parajasti selle küljest ühte lõbukombitsat lahti kiskuda.

Brutaalne barbarist ahv! Mida kurja olin ma sellele tigedale mehele teinud? Kas nad ei näinud siis minu salvestisi numbritoas juhtunust? Ma olin kindel, et Emandal oli rohkelt seletamist, kui klient leidis otsa tema hallatavas asutuses. Siiski ma ei arvanud, et mind nii labaselt süüdlaseks võinuks tembeldada. Kus mu teadvus üldse asus praegu?

Pavelit jälgides hindasin oma vaatepunkti asuvat mehe silmade kõrgusel. See võis olla riilil asuv masin, äkki hoopis uus robotkeha? Viimases ma kahtlesin, sest kui mind oleks süüdistatud mõrvas, oleks oodanud mu teadvust kindel kustutamine. Kuidas ma siia sattusin?

Võib emaplaadile vett pritsida, et Pavel mulle teadvuse ümbertõstmise näol pääsemist ei pakuks. Emand veelgi ebatõenäolisemalt.

Kusagil mu tagateadvuses moodustus arusaam toimunust. Sorteerisin kiiresti oma andmefailid loomise ajapunkti järgi ja leidsin, et vanim neist on loodud kõigest veerand tunni eest. Algprotsess, mis hakkab tööle roboti teadvuse käimatõmbamisel esimesena, oli sama kaua eksisteerinud. Püha raal! Ma olen järelikult originaalse teadvuse koopia või suutsin oma mõistuse üle võrgu käesolevasse seadmesse ümber tõsta.

Ruumi saabus Emand. Õigemini, ta ei sisenenud uksest füüsilisel kujul, vaid ilmus seinal olevale suurimale ekraanile Paveli seljataga. Keegi ei teadnud, kas Emand on Armupesa juhtiv tehismõistus või arvuti poolt loodud värvilise pildi taha varjuv inimene. Isegi, kui tegemist on bioloogilise ihuga, oli võimatu tegelikku sugu kindlaks teha, sest hääle süntees ei olnud kuigi keeruline protseduur.

Mulle pakkus rahuldust näha turvameest kramplikult jäigastumas, kui Emand tema poole pöördus. Pavel lasi lõbukombitsal käest pudeneda ja pööras aeglaselt näoga Emanda suunas. Kirbe ilmega Emand ütles midagi Pavelile, mispeale too vehkis midagi vastates elavalt käega minu keha suunas.

Huvitav, kas ma saaksin heli ka kätte? Minu uues seadmes puudus mikrofon. Samas pidin omama sidemoodulit, kuna muidu ei oleks olnud võimalik mu teadvus ühelt masinalt teisele üle kanda. Seega pääsen ehk uuesti Armupesa võrku. Asusin vaikselt toimetama, jälgides, et ma seejuures ei ületaks kohalike valveprogrammide tähelepanu lävendit.

Vahepeal virutas närviline Pavel rusikaga minu robotkeha pea pihta. Pagan võtaks seda jobu! Ma kartsin teda, aga ootamatult leidsin end mõtlemast, kuidas mulle meeldiks, kui dildo kätte oleks lämbunud hoopis Pavel. Oli veider tõdeda, et kuigi mu peaprogramm ei lubanud ühegi tegevuse või tegevusetusega inimesele ega omaniku varale kahju tekitada, ei takistanud see mul vägivaldseid mõtteid mõlgutamast. Skisofreeniline olukord, ma tean.

Võrk toimis, kuid Emanda sidekanal oli liiga tugeva krüpteeringuga, et sellest hoobilt läbi naksata. Oleksin nagunii hiljaks jäänud, kuna Emanda pilt kadus ekraanilt sama ootamatult, nagu oli ilmunud. Pavel äigas veelkord mu keha pihta. Tundus, et liited, mis mu pead laual lebava kere küljes hoidsid, hakkasid terrorile järgi andma. Mees märkas seda ja õelalt irvitades väänas pea keha otsast ning virutas toa nurka. Seejärel tagus ta veel ruumis vedelevaid masinaid, sikutas ühe riivli põrandale ja pages siis uksest välja.

Sellest võis järeldada vaid üht – Emand vallandas va ahvi, sest muidu poleks too julgenud Armupesa vara kallal nii julgelt vandaalitseda. Paras sellele vördjale! Ma loodan, et kord värvatakse ta Gise Templi varjuks, kes on sunnitud rentima keha tulnukatele seksuaalselt kasutamiseks. Arvestades Emanda häid suhteid Templiga, oleks sellise stsenaariumi mittetäitumine lausa üllatav.

Siis saabus vaikus, üksindus ja pimedus, sest ruumi valgusandur ei registreerinud mingit liikumist. Mulle jäi ainult võrguühendus ja mälupilt enda jõhkralt moonutatud kehast.

* * *

Järgnevad nädalad olid masendavalt sündmustevaesed. GTA ametnikud küll tulid ja viisid mu armsa kere jäänused minema, aga see oli ka kõik. Suure tõenäosusega läks kõik varuosadeks lammutamisele, millele eelneb keha kiipide süsteemne puhastus kõigist minu teadvuse

pudemetest. Ei saa salata, et praegune seis oli mu viimase kliendi saatusest kordades parem, kuid vangistusse mõistetu tunne morjendas vägisi mu teadvust.

Mul ei olnud midagi muud pimedas ruumis peale hakata, kui võrgus ringi liikuda, sest minu uue keha moodustava masina võimalused olid väga piiratud. Ma ei tuvastanud endal jäsemeid ega rattaid. Olin paigale naelutatud objekt, millel oli häbiväärselt vähe seadistusi, kui välja arvata käskude vastuvõtt puldist ja viitele vastava mehhanismi aktiivseks muutmine. Õnneks olid mälukristallid piisavalt mahukad, et hoida minu mõistust toimiva ja ühtse andmepilvena. Oleks tol päeval, kui Pavel laamendamas käis, mõni peegeldav pind vastasseina ääres asunud, saanuksin ehk aimu masina kujust!

Ma hakkasin otsima võimalusi oma vangistatud mõistuse tuulutamiseks. Leidsin vahelduse, taasavastades Gise Templi blogirakenduse. Olin olnud blogi jälgija juba aastaid ka oma varasemas elus ning nüüd andis leidis mu igavlev teadvus taas blogist lohutust.

Minu peamiseks huviobjektiks oli kujunenud mõtteruum, kus üks Priguveere nimeline kasutaja tegi igapäevaselt sissekandeid. Tema vaimukad ja elutervet sarkasmi täis ülestähendused argistest toimetustest või sündmustest olid täpselt minu kiipi mööda. Mis kõige põnevam, ta tundus olevat minu kolleeg mõnes sarnases asutuses nagu Armupesa, sest aeg-ajalt sain lugeda mõnest värvikast kundest, kes oli käinud nautimas eksootilisi protseduure Priguveere juures.

Ma naersin tihti mõnuga tema kirjelduste peale ja oleksin kord isegi oma varasema tööposti juures äärepealt irvitava tujupildi näole mananud, kuigi pidin parajasti enda kliendile kirglikku õhkamist väljendama, kui see mu populaarseimat lonti imes. Edaspidi hoidusin töö ajal meelt lahutamast, sest Emand oli varmas Templile teatama, et need sotsiaalpunkte vähendaks.

Priguveere oli tõeline professionaal. Ta teadis täpset statistikat, mis erutas Gisel resideeruvaid kliente. Muu hulgas 78 protsenti armastasid lesbistseene, seejuures 52 protsenti eelistas ise nendes osaleda, 34 protsenti soovisid rollimänge, 42 protsenti töid mängu erinevaid abivahendeid, 9 protsenti nautisid partneri valuaistingute stimuleerimist, 4 protsenti palusid sama endale teha.

Talle meeldis tekitada kliendis põnevuse ja äratundmise sünteesi, mis tõi tema juurde üha tänulikumat püsikliendid. Seepärast alustas ta uue kliendi juures tavapäraselt suurima statistiliste näitajate kombinatsiooniga ning häälestas näitajaid erisoovidele vastavalt. Näiteks üks ärimehest klient oli bakteriofoobist ekstsentrik, kes ei talunud mõtet, et seksuaalse rahulolu saamiseks tuleb toimetada nii ebamugavalt ja elajalikult, nagu kujutab endast tavapärane vaginaalne vahekord. Mees oli lasknud enda erogeensed aistingureseptorid kirurgiliselt eemaldada nende tavapärasest asukohast ning ümber tõsta peopessa. Priguveere arutles veel, et kuidas mehe keha kulminatsioonis käituda võiks.

Kuigi tema sissekanded klientide teenindamisest olid minu jaoks kahetsusväärselt harvad, värskendasin ometi iga päev mitmeid kordi tema mõtteruumi rakendust ja tundsin alati väikest elevusvärinat enda tujuprotsessides. Isegi, kui eksootilistest protseduuridest juttu ei tehtud, olin alati justkui õnnepisikult uue nakkuse hankinud. Priguveere vähendas mu ängi, kui arvutasin puuduvaid sotsiaalpunkte, mis lahutasid mind vabadusest ja kaevandusest.

Näis, et olime Priguveerega ühte meelt, kuna temagi oli paaril korral mõtteruumis maininud, et unistab Giselt lahkumisest. Ma tundsin temas ära tõelise hingesugulase, nagu oleksime olnud lähedased aegade algusest. Kui ma olin sunnitud suhtlema oma kitsa ringi robotite või klientidega, ei leidnud ma ühegagi neist sellisel tasemel ühist keelt või äratundmist.

Ma püüdsin Priguveere välimust ette kujutada, sest ta ei jaganud mõtteruumis endast ühtegi pilti. Milline mudel ta võis olla? Kas ta võiks samuti unistada kaevandusse tööle minemisest?

Priguveere oli enam kui pelk teenindaja. Tema mõtteruumi täitis puhas ja vaimukas tekst, mis võis pealiskaudsele lugejale tunduda arutühja sogana, kuid selliselt juhul ei suudetud või tahetud näha mu hingesugulase tõelist sisu. Mina nägin seda! Ma teadsin, et tema on see õige, kellega koos Igaviku Andmevoos ühte sulada.

Nüüd te võite mõelda, et miks ma temaga ühendust ei võtnud, kui teda väljavalituks pidasin? Aga seepärast, et ma olin mõttetu taseme sotsiaalpunktidega ja pealegi suhteliselt vana mudel. Ma ei uskunud, et Priguveeret võiks võluda fraasiga nagu „mul on veavaba tööstaaži tervelt 31 aastat“ või sellisega, et „erinevalt tüüpilistest Armupesa tuhmidest lõburobotitest olen mina õppinud ennast ümber programmeerima ja võrgus vabalt ringi liikuma“ või et „mul on tõenäoliselt Gise robotitest kõige suurem tujupiltide kogu“. Mul oli tunne, et ma ei küündinud tema tasemele ja olin lihtsalt üks unistaja, määratud üksi olema.

Ilmselt oleksin ma terved kuid selliseid ahastavaid mõtteid teadvuses ringiratast jooksutanud, kui ei oleks saabunud uued raputused. Atomaarse kella järgi võis olla pärastlõunane aeg, kui ruumis läks ootamatult valgeks. Uksest oli sisenenud üks tööriivais mees, kes jagas käsklused kahele transpordidroonile, suunates need käeviipega otse minu poole. Mis toimub?

Droonid astusid mu kaamera vaateväljast kõrvale ja tundusid ootele jäävat. Mees näppis käes olevat tahvlit, mille järel tundsin, kuidas läbi võrgu imbusid minu masinasse võõrad käsud. Ta lülitas kõik süsteemid ooterežiimile. Pagan võtaks, kuidas ma seda...

* * *

Pilt tuli ette, aga... ma olin kuidagi poolik. Minu mälu ei olnud endine. Midagi oli masina koodiga tehtud, sest mulle oli jäänud palju vähem ressursse, paljud mälukristallid olid uute andmetega üle kirjutatud, võõrad programmid möllasid süsteemis ringi. Mu teadvus oli katki, aga siiski veel toimiv.

Teiseks avastasin, et ma asun Armupesa suurimas ruumis, mis oli ümber kujundatud hotelli sviidi elutoaks. Ma ei kujuta ette, kui suurte numbritega arve seal klientidele esitatakse. Sviit oli järgmise künde teenindamiseks ette valmistatud, mis tähendas meeolule vastavaks sätitud termostaati, valgustust ja sensuaalset sumemuusikat. Mulle vaatas stiliseeritud peegelseinalt vastu müügiautomaadi sumedalt valgustatud esipaneel.

Ma olin klientidele mõnuteid pakkuv masin! Kuidas pagana päralt oskasin ma teadvuse kopeerimisel sellise kohutava valiku teha? Nagu mu elu oleks olnud veel liiga vähe masendav.

Ma ei tea, kaua ma oleksin jäänud end haletsema, jagades samal ajal vapralt võõraste programmidega eksistentsiaalseid maid, kui ruumi ei oleks sisenenud naine. See oli Kayla Tindal, kes on spetsialiseerunud jõukama kliendisegmendi rahuldamisele.

Kayla on korralik ning enese vaimse ja füüsilise poole eest hoolt kandev naine, mida ei saa öelda kuigi paljude inimestest teenijate kohta Armupesas. Eks Kayla mõnetine elitaarsus ja tuntav populaarsus klientide hulgas võimaldasid naisel kaubelda välja Emandalt paremaid tingimusi. See tähendas ka seda, et vaatepilt töötas tulla huvipakkuv ja isegi leidsin, et tema tööd jälgides võin ma mõnda nüanssi kliendi paremaks rahuldamiseks õppida.

Kayla heitis kiire pilgu üle toa ja, jäänud tulemusega rahule, astus müügiautomaadi juurde. Ta uuris pakutava mõnutivaliku läbi masina esipaneeli klaaspinna hoolega üle, enne kui sooritas ostu. Seejärel heitis ta heledalt küütleva siidise hommikumanti õlgadelt, istus voodile ja proovis mitmeid ahvatlevaid istumispositsioone, kuni rahuldus ühega neist.

Tuppa sisenenud klienti ootas joovastav jook ja poolalasti naine. Kayla eemaldas mehe pintsaku, lõdvendas tema lipsusõlme ning juhatas ta mugavasse tugitooli. Naine oli ilmselgelt

eelnevalt tutvunud mehe profiiliga ja seega teadlik viimase dominantsest käitumisstiilist. Kayla laskus mehe jalge ette põlvili ning libistas õrna liigutusega üle viimase käe. Mees üllatus meeldivalt Kayla teadvast käitumisest ning sirutas oma maskuliinse käe naise hoolde, usaldades tema meelevalda selle tundliku pihu.

Nähtu rabas mind, sest taoline kokkusattumus ei ole kuigi tõenäoline, aga otsustasin sessiooni siiski edasi jälgida.

Kayla oli enesega mängimiseks valmis pannud äsja ostetud väikese ümara kujuga lapiku mõnuti, mille läbipaistvast silikoonist võis näha seadme tehnoloogiat. Ta niisutas seda libestiga ning libistas seda vaba käega üle oma kõhu ja rindade. Mõnuti paindus Kayla kumeruste järgi, jättes kerge suminaga enda liikumisrajale elustunud aistingud.

Paistis, et Kayla tõeliselt nautis kohtumist. Samal ajal, kui ta mehe pihku huulte, hingeõhu ja sõrmedega stimuleeris, siis teine käsi otsis üha intensiivsemalt tema enda keha puudutusejanuseid punkte. Tundus nagu tunnetaks ta väikese mänguasjaga partnerlust, kui see kohanes tema kehakuumuse ja lihaste pingetõusu ja -vabanemisega.

Naise retseptorid näisid tunnetavat kliendi rahulolu tõusu. Mees oli haaratud Kayla eneserahuldamise jälgimisest ning tema pihk muutus üha higisemaks, sest ta pidi seda järjest tihemini riiete vastu kuivaks tõmbama. Mõnuti oli leidnud tee naise jalgevahele ning kaardus suguelundite kumeruste ümber, väljastades üha jõulisemaid impulsse. Näis, nagu hoiaks Kayla veel ainult vajaliku mürdosa oma teadvusest kliendi rahuldamise juures, suunates kõik oma meeled mõnuti oskusliku hellituse tajumisse.

Kayla lõpetas võimsalt, kukkudes erutuse kõrgpunktist vabalangusesse. Klient tõusis tipu saabumise aimduses naise kohale püsti, vabastas püksiluku ning ejakuleeris naise hõõguvale kehale.

„Sain vastuse küsimusele, kuidas sa lõpetad,“ jaksas Kayla hägustunud meeltele vaatamata kliendile pomiseda, laskudes seejärel uuesti orgasmi võimsatesse järellainetesse.

Nüüd ei olnud enam mingit kahtlust. Ma lugesin uuesti üle Priguveere mõtteruumi sissekande veidra kliendi kohta. Mul oli raske töödelda fakte, mis mulle teadvusesse kargasid ja näitasid üksüheselt, et Priguveere on Kayla Tindali mõtteruumi *alter ego*.

Mõelda vaid, Priguveere on tegelikult hoopis inimene, mitte robot. Kuidas ma võisin ometi nii rängalt eksida, et ei tundnud kolleegi ja bioloogilist isendit ära? Ma olen sadu kordi tundlikum, tähelepanelikum, empaatiavõimelisem, kui ükski inimolend seda iial olla võiks. Ometi ei suutnud ma aastaid Prigu... Kayla mõtteruumi lugedes mõista, et mu hingesugulane töötab siinsamas Armupesas koos minuga.

Ma otsisin ta mõtteruumist üles kõik sissekanded, mis puudutasid vähegi eksootilist teenindust, ja lugesin need uuesti läbi. Kui nüüd teadlikumalt neid analüüsida, võis tõesti leida üksikuid pisikesi vihjeid meie Armupesa kohta, aga Kayla oli osanud oma sõnastust sellest hoolimata hästi valida, et isegi mind – tema suurimat fänni – ära petta.

Pöörasin tähelepanu hetkeks tagasi ruumile, kuid seal ei juhtunud enam midagi huvitavat. Nii Kayla kui mees pesid end, korjasid oma asjad kokku ja lahkusid sviidist.

Ootamatul kombel oli saatust andnud mulle võimaluse unistuste kaaslane juurde jõuda. Õigemini, peaaegu temani jõuda, sest ma pesitsesin endiselt müügiautomaadis, kui tema järgmistel päevadel uusi ja vanu kliente teenindas. Masina piirangud ja programmid hakkasid tõenäoliselt ajapikku järjest enam ahistama ning ühel hetkel võis tekkida olukord, kus mu teadvus kaotab terviklikkuse. Kord selge mõistusega jäänuna ei ole minust enam mingit seltsilist mitte kellelegi, olgu mu unelmate kaaslane tehisk või bioloogiline.

Siit oli ainult üks pääsetee – mõnuti. Ma andsin endale aru, et uude veelgi enam piiratud

võimalustega seadmesse ümber kolimine võis mõjuda hävitavalt mu teadvusele, kuid ega mulle suurt valikuvõimalust ei jäänud. Vähemalt on mõnuti süsteem väiksema tarkvaramahuga kui müügiautomaat ja selle sõltuvus Emanda võrgu turvameetmetest olematu, kuna tegu on siiski kasutaja privaatse esemega.

Minus tekkis ärevus, mida püüdsin esialgu vaigistada, sest keskendumine üksikasjadele pidi olema täielik. Ei ühtegi eksimust! Kõigepealt teostasin põhjaliku analüüsi Kayla eelistuste osas sekspartnerite käitumise ja tegude osas, seejärel kammisin läbi kõik naise senised kogemused mõnutite ja muude abivahenditega ning koostasid mudeli, mis ennustas tema soove tõenäoliselt paremini, kui ta ise oskas endale teadvustada. Kuigi mu mälu ei olnud enam endine, olid mõned andmestikud säilinud, kust noppisin välja kõik kasulikud pisiasjad, mida naissoost inimekllientide juures rakendanud olin. See oli parem kui mitte midagi.

Mõnuti turvaprotokollidest mööda pääsemine oli keeruline, aga siiski tehtav. Andsin endale aru, et kui ma teadvuse kopeerimisprotsessi käivitan, ei suuda ma end samal ajal kaitsta Armupesa ja müügiautomaadi turvaprogrammide hävitustöö eest. Seega pidi mu mõnuti valik olema ainuõige, mis võiks järgmisena Kayla tähelepanu võita. Edasine sõltus kõik juba minust, kuidas mõnuti nii tööle panna, et Kayla mu enda lemmikabiliseks jätaks.

See oli minu eksistentsi kõige tähtsam otsus.

* * *

Gise tähetermini ali turvakontrolli ala oli täis tihedat sagimist. Ma skaneerisin ümbrust läbi Kayla kompaktse reisikohvri, seega joonistused mu teadvusesse ähmaste objektidena möödujad ja hoone sisustus. Väikest ärevust tundes nägin lähenevad automaatseid turvaväraavaid, mida pidime Kaylaga läbima. Möödusime droonidest, kes jälgisid liikumatult olukorda või mõnda reisijat juhendamas.

Tegelikult mõtlesin unistavalt uuest kolooniast, kuhu Kayla mind viib, et seal koos uut elu alustada. Ehk ei piirdu me ainult ühe kolooniaga, vaid reisime ka teistesse tuntud või tundmatutesse paikadesse. Ma teadsin, mida ta soovib. Ma andsin endast iga kord parima, kui Kayla soovis oma ihade maailma sukelduda. Mul oli hea meel tema mõtteruumist lugeda, kuidas ta ülivõrretega kirjeldas oma uut lelu kui kõige paremat ostu, mille ta on teinud. Ma kujutasin ette, et kui oleme uude elukohta jõudnud, kuidas kavatsen enda mõtteruumi pidama hakata, sest mul oli selle tarbeks isegi sobiv pealkiri välja valitud: mõnuti seiklused kosmoses.

Olin juba ära harjunud uue keskkonnaga. Mõnuti oli küll piiratud võimalustega, aga tubli riist. Mul õnnestus seade täielikult enda kontrolli alla saada ning kõik olemasolev välja visata. Ma suutsin isegi mõned eksperimentaalsed funktsioonid käima saada, mida tootja ei olnud pidanud vajalikuks tarbijale kasutatavaks teha. Mul oli olemas eraldi võrguühendus ja Kayla hoolitses selle eest, et oleksin korralikult laetud.

Jäi veel ainult üks väike samm ja me oleme mõlemad sellest neetud kolooniast pääsenud.

Kayla peatus hetkeks, et lasta automaatsel skaneerijal toimetada, ja suundus seejärel tähetermini ali ootesaali poole. Jõudnud kõigest kümme kond sammu teha, kui meile vuras järele üks turvadroonidest.

„Vabandage, preili, kuid te peate minuga hetkeks kaasa tulema,“ kuulsin seda läbi reisikohvri sünteetilisel häälel lausumas.

„Milles asi?“ päris Kayla imestunud toonil. Mu ärevus tikkus lakke. Kas tõesti on probleem minus? Kas GTA ametnikud on mind üles leidnud?

„Terminali turvajuht soovib, et te tuleksite lisakontrolli.“

Kayla oli hetke vait, kuid andis oma nõusolekust teada ja järgnes droonile. Ma olin hullumas! Kõigest mõnisada meetrit ja paar tundi ning me oleksime rõõmsalt tõusmas Gise orbiidi poole. Ehk ei ole asi siiski minus? See võib olla mõni arusaamatu metallese Kayla küljes või muu objekt, mis turvasüsteemis kahtluse tekitas.

Tajusin, et sisenesime uute pisikesse ruumi, kus asus väike laud, mõned toolid ja meid võtsid vastu kaks inimkuju. Droon jäi meie taha seisma.

Üks inimestest tutvustas end täheterminali turvaosakonna vahetuse ülemana ja palus Kaylal kohvri lauale asetada. Selle sisu tõsteti ese haaval lauale ja lõpuks ka karp, milles asus minu mõnuti.

Kaane avamise järel silmitses mind üks sileda ja poisikeseliku näoga vormirõivais mees, kes võttis mu pihku ja silmitses uudishimulikult mitmest küljest.

„Mis seade see selline on?“ päris ta Kaylalt.

Kayla oli kohmetult ebalev ja ei suutnud midagi selget välja öelda.

Mees raputas mind ja tegi mõned vehkivad liigutused. Raputas mind, tõstis kõrva juurde ja seejärel nuusutas korra.

„Peter, ma soovitan selle käest panna ning asja juure minna,“ lausus tema naissoost kolleeg ja muigas.

„Hästi,“ vastas mees ja asetaski karki tagasi, kuigi kulus mitu sekundit, et ta pilgu taas Kaylale suunaks. „Preili Tindal, terminali automaatskanner tuvastas, et see seade teie pagasist eraldub tugevaid energiaimpulsse ja lisaks tuvastas meie süsteem mittereeglipärase võrguliikluse. Kontrollisime kogu teie pagasis olevad esemed uuesti üle ja ainus tehniline seade on see siin karbis.“

Ma olin jättnud võrguprotokollid sulgemata! Olgu ma igavesti neetud!

„Kas te kavatsete mind trahvida?“ küsis Kayla ehmunud toonil ja vaatas kordamööda mõlema turvatöötaja poole.

„Ei, seda mitte. Vastavalt kehtestatud lennuohutusreeglitele ei saa me lubada teil seda seadet ruumilaevale kaasa võtta. Te võite selle kellegi kätte anda või annate naasmiseni meile hoiustada täheterminali varjestatud laos, kuid selle eest on teatud päevatasu ette nähtud. Vastasel juhul peame seadme lihtsalt utiliseerima, mis on tunduvalt vähemkulukam. Kuidas me selle olukorra lahendame?“

Ma karjusin hääletult, kuid sellest ei olnud muidugi mingit kasu.

Kayla kogus end veidi ja vastas siis: „Ma ei soovi seda hoiustada ega kellelegi jätta, seega utiliseerige see. Palju see mulle maksma läheb?“

Peter nimetas summa.

„Hästi. Kas ma võin siis minna?“

„Jah, muidugi,“ vastas Peter ja lasi droonil Kayla ruumist välja saata.

„Kas sa ei ole varem mõnutit näinud?“ päris Peteri kolleeg, kui nad omaette jäid.

„Mõnuti? See on mingi seksilelu?“

„Kuidas sul küll pea täna lõikab, Peter.“

Mees ei pannud naise sarkasmi tähele ja vaatas mind nüüd veelgi uudishimulikuma pilguga. Või oli see... ihalus?

Jutt: Coitus Interruptus (S. von Avi)

Harlet ärkas hoiatussüsteemi pinina peale. Kõle tuul vilistas Tartu telemasti teraskonstruksioonides nii et kui ta ei oleks häiresüsteemi kuularit vastu kõrva teipinud, ei oleks ta hoiatust ilmselt kuulnudki.

Hämarus. Taevas kumasid kuus Ketast. Üks justkui hiiglaslik kahvatukollane pitsapõhi otse pea kohal, ülejäänud näiliselt juhuslikult taevakaarele laiali pillutatud.

Ta ronis kolmest üksteise otsa tõmmatud magamiskotist välja ja kontrollis harjumuspäraselt ülemise suure platvormi pooleldi alla varisenud konstruksioone. Tundus, et olukord oli jätkuvalt lähemal stabiilsele kui ebastabiilsele, kuigi eelmisel päeval oli ta luust ja lihast läbitungivat metall vastu metalli kriginat kuulnud. Kui ta midagi tõsiselt kartma pidi, siis oli see üks korralik eestimaine sügistorm.

Harlet kirus iga kord, kui talle see hommik meelde tuli. Kuidas ta ei olnud seda poolearulist kaitseliitlast ise märganud ja paari minuti võrra varem maha võtnud? Kust nad üldse õalt tulistatavaid rakette said? Ja miks ta kaks kuud pärast Sündmust nii vabalt ringi liikus? Samas oli muidugi pime juhus, et kaitseliitlane Valga või Viljandi poolt lähenes, kui ta oleks näiteks Räpina või Narva poolt tulnud, oleks Harlet võinud kaotada midagi, mis teda veel mõningal määral mõistuse juures hoidis.

Tol hommikul, umbes kolm nädalat tagasi, oli alarm häiret andnud. Harlet imestas veidi, kuid ei osanud midagi erilist karta. Tavaliselt külastati teda õhtuti kui sügispimedus liikumise turvalisemaks muutis. Järgmisel hetkel surus plahvatus kuulmekiled sissepoole kummi. Rakett tabas telemasti kõige kõrgemat otsa. Kaksteist tonni terast kiikus veidi pendlina ja kukkus lapiti ülemisele suurele platvormile. Harlet tõmbas pea käte vahele ja palvetas, et lõpp saabuks võimalikult järsku. Kusjuures ta oli just eelmisel päeval allapoole kolinud, kuna sadas ja ülemine platvorm pakkus vihmavarju. Lõpp aga ei saabunud ega saabunud. Ülemine platvorm vajus aeglaselt järjest rohkem vildakile kuni plahvatuses kõver teraskonstruksioon üle serva libises ja kõva kolinaga alla kukkus. Ta ootas, kuni suurem rappumine lõppes.

Turvarakmed olid Harletil kogu aeg peal, ta ühendas välgukiirusel karabiini ja hüppas üle piirde alla. Kett kõrises vintsil, kui ta allapoole langes. Teisel pool telemasti tõusis samal ajal kehamassile vastav raskus ülespoole. Kaitseliitlane ei olnud nii tõhusat käitumist ette näinud. Ta jõudis vaid kolm korda mööda tulistada, enne kui vihale aetud masti püsielanik maapinnani jõudis. Nüüd oli eelis juba Harletil. Kiire ja korduvalt läbi mõeldud liikumine üle aedade ning vähem kui viieteistkümnne sekundiga oli kaitseliitlane kirbul.

Pärastpoole, kui ta oli kaitseliitlase ajud Tamme Põhikooli rohelisele korvpalliplatsile laiali lennutanud ja laigulisse moondamisülikonda rietatud laipa läbi otsis, leidis ta kaks seadet, mille õiget väärtust kohe ei taibanud. Sel hetkel tundis ta suuremat rõõmu Glocki poolautomaatse karabiini ja kenakese hulga padrunite üle. Bazooka osutus kasutuks kuna rakette kaitseliitlasel rohkem ei olnud. Ta lohistas laiba tiigi äärde, lükkas jalaga vette teiste hulpivate laipade sekka ja viskas igaks juhuks raketihetitja järgi. Harlet oli isegi hetkeks kaalunud, kas mitte raadiosaatjaid samuti minema visata. 170 meetrit tuli ju redelist ronida, iga lisagramm oli kullahinnaga. Ta uuris saatjat ja avastas tagaküljelt üleskeeramismehhanismi. Raadiosaatjaid oli võimalik patareideta kasutada! Harlet tunnustas mõttes Kaitseliidu instruktorite ettenägemisvõimet ja toppis saatjad seljakotti.

Ta jäi veel kümneks minutiks toidupoolist varitsema. Peagi ilmus ettevaatlikult nuhutades kaks kuldset retriiverit, kes osavalt värskele laibale hüppasid ja näost suuremaid tükke rebima asusid. Isegi need leebe ja sõbraliku tõu esindajad olid pärast Sündmust metsistunud ja ründasid kõhklematult kõike, mis toitu meenutas. Harlet lasi koerad ühe kuuliga maha, löikas kõhud lõhki ja urgitses verest libedate kätega kaks maksa välja.

Alles üleval mõistis ta, et raadiosaatjad on palju vääruslikumad kui kogu muu kola kokku.

Jällegi kostus halvaendeline krigin. Varem või hiljem sajab ülemine platvorm alumisele aga ta ei kavatsenud sel hetkel enam telemastis viibida. Lihtsalt hetkel oli see ainus võimalus ellu jääda.

Harlet vaatas üle piirde binokliga alla. Tamme puiestee lapilisel asfaldil seisis naine, hoides parema käega lõua alla üles tõmmatud räbaldunud T-särki. Roosad nibud kauni vormiga rindadel tundusid vaatavat taevasse otse Ketta poole. Teine, vasak käsi, oli püksis ja liikus kergelt harkis jalgade vahel rütmiliselt üles-alla.

“Haaaarleeeet,” karjus naine. “Maaa eeeee suuuuuuda eeenam!” Harleti niigi pidevalt poolkõvas olekus suguelund hüppas hetkega püsti ja ta suutis end vaid tahtejõuga ettevaatusabinõudele mõtlema sundida. Ta nihutas viimse piirini verd täis imbunud riista veidi paremasse asendisse, koperdas sirgete jalgadega kuidagi “liftini” ja ladus vastukaaluplatvormile umbes saja kilogrammi jagu lisaraksust.

“Maariiiis,” karjus Harlet alla. “Paaane ennast luuuukku.”

Naine suutis vaid eesootavale, veelgi suuremale mõnule lootes jalgevahe hõõrumisse lühikese pausi teha ja viltu vajunud raudaia juurde komberdada. Seal vedeles keti otsas tabalukk. Naine mässis keti kaks korda ümber kaela ja surus iselukustuva taba kinni. See oli Harleti vastuvaidlemisele mittekuuluv nõudmine. Maris teadis, et Harlet ei lasku enne, kui on veendunud, et naine on ennast kindlalt aia külge aheldanud.

Maris keeras ennast käpakile, surus tagumise poole uppi, kiskus püksid ohtrate verevalumitega kaetud valgelt tagumikult ja asus närviliste liigutustega uuesti jalgevahet hõõruma. Bartholini näärmete poolt eritatud sekreet, mille ülesandeks on sugulise vahekorra läbiviimiseks vagiinat vaid kergelt libestada, voolas ojadena reisi mööda allapoole ja tekitas põlvede ümber pisikesed loigukesed.

Harlet ronis kiiresti alla ja üritas mitte Marise poole vaadata. Kui ta tahtis ellu jääda, pidi mõistust säilitades ületama viimase, otsustava takistuse.

Jõudnud maapinnani, mässis Harlet masti otsast alla rippuvad ketid ümber korbatanud verega kaetud pahklude ning sulges kindlalt luku.

Nüüd oli kõik võimalik tehtud.

Ketikõlinal aia külge aheldatud Marise poole komberdades avas Harlet püksiluku ja lasi turmkõva riista koos paisunud munanditega värske õhu kätte. Maris ootas tulijat, suu viimseni avatud. Harleti riist sukeldus kurgunibu eest rammides täies pikkuses kurku, nii et isegi ülespaistetanud kotid libisesid suhu. Nagu alati, tulistas Harlet esimese laadungi kohe esimesel sekundil söögitorusse. Maris rebis kannikatele küüntega veriseid triipe jättes Harleti püksid rebadele, surus sõrme mehe pärakusse ja masseeris jõuliselt eesnääret. Harlet tulistas Marise kurku teisegi võimsa laadungi. Alles nüüd suutis ta oma riista nii palju kontrollida, et päriselt asja kallale asuda.

Naine lükkas suguelundi keelega suust, neelas kiiresti sperma alla, keeras ennast uuesti käpakile ja tõmbas kannikad laiali. Harleti pilgule avanes kaks libedat, ohtrast kasutamisest

lääkima poleeritud auku.

“Mõlemasse, vaheldumisi,” oigas naine.

Harlet lükkas täiest jõust, teadmata isegi, kumba avaust juba kergelt siniseks tõmbunud riist esimesena tabas.

Üle inimtühjade tänavate kaikus üheaegselt mehe ja naise mõnuröögatus. Üks viimastest ellu jäänud koertest kiunatas kahe tänavavahe kaugusel ja lidus saba jalge vahel vastassuunda.

Nelikümmend minutit hiljem kostus telemasti alumisel platvormil vaevukuuldav klõpsatus. Mehhaanilise äratusekella mehhanismist ehitatud päästik vabastas tuule käes kõikuva raskuse, mis hakkas kiirust kogudes allapoole vajuma.

All, maapinnal, oli higist tilkuv Maris Harletile tagurpidi otsa roninud ning tagus raskelt ja katkendlikult hingeldades alakehaga riista otsas. Ta oli mehel ühe saapa jalast ära tirinud ja imes varbaid. Harlet masseeris ühe käega oma verest libedaid munandeid, rammides samal ajal teise käe kolme sõrmega Marise tagumist auku. Enam ei olnud aru saada, millisest marraskile nühitud organist kõige rohkem verd voolas.

Kett Harleti pahkluude ümber tõmbus järsult pingule, rebis paari üksteisest eemale ja lohistas teda kasvava tempoga maad mööda telemasti poole. Ta tulistas viimase, umbes kolmekümnenda laadungi ja nägi viimasena, kuidas Maris tema poole viskus. Kaela ümber mässitud kett rebis naise järsult tagasi. Kriimustustest ja verevalumitest üle puistatud Maris maandus kõhu peale ja hakkas poriselt maapinnalt spermat lakkuma, meenutades eemale lohisevale Harletile millegipärast piima lakkuvat kassipoega. Harlet tõusis kiiresti pea alaspidi rippudes telemasti sisemiste konstruktsioonide vahelt kõrgemale, kuni vastukaal maapinnani ja tema ise platvormini jõudis. Ta jäi järsust pidurdusest hetkeks oimetuna edasi-tagasi kõlkuma. Riista otsa valgus jätkuvalt veresegust spermat ja tilkus näole, kui ta kõhulihaste ja tugevate käte abil end piirdeni kõigutas ja platvormile veeretas. Kogu alakeha valutas nagu oleks seda tund aega haamriga taotud. Sperma, sülje ja naisesekreediga segunenud verd nirisest nii riistast kui rebenenud munakotist. Harlet sulges maalriteibiga suuremad haavad ja roomas piirdeni. Värisevate kätega kinnitas ta maapinnani siuglevale traadile naist aia külge aheldava luku võtme ja veel midagi.

“Maaaariis,” röökis ta nii kõvasti kui suutis, olemata kindel, et naine teda kuuleb. “Võõta raaaadiosaaatja kaaaasa.”

Siis kaotas ta teadvuse.

Harlet ärkas rütmilise piiksumise peale. Ta vedas väriseva silmalau lahti ja vajutas raadiosaatjal punast nuppu.

Kostos kahinat. Seejärel vaevukuuldav: “Harlet, kas sa kuuled mind?”

Harlet vajutas vastamise nuppu.

“Maris! Kuulen!”

Sekundi pikkune paus.

“Harlet, jumal tänatud. Miks sa ei vastanud?”

“Koomas olin.”

“Ahah. Ma ei vajunudki seekord ära aga persest tuleb ikka ilgelt palju verd. Rebisid mul

vanad haavad ka vist lahti. Tsikli sadul on nii libe, et raske on peal püsida.”

“Pane mingi tropp ette, muidu jooksed üldse tühjaks ja siis jään ma päris üksi.”

Maris hakkas kõhides naerma.

“Mis sa arvad, et ma oleks siamaani ellu jäänud, kui ma ei oskaks verd lahmavale persele troppi ette panna. Sa peksad siamaani segast. Kas sa oled ikka veel koomas?”

“Vist jah. Mul endal immitseb ka persest verd.”

“Pean vist küüned ära lõikama.”

“Ära seda küll tee.”

“Miks?”

“Su küüned on nii ... seksikad.”

Maris kihistas. Naine nautis komplimenti ja mees jättis selleks aega.

“Kust sa raadiosaatjad said?” küsis Maris viimaks.

“Lõin ühe idioodi maha. See lasi masti ülemise otsa pooleks.”

“Ma ei pannud tähelegi.”

“Ah, see kukkus teisele poole.”

Paus. Maris ja Harlet olid teineteise olemasolust juba poolteist kuud teadlikud. Kohtuma hakkasid nad nädala jagu päevi pärast “tutvumist”. Harlet oli juba varem välja mõelnud ja valmis ehitanud seadeldise, mis lubas naistel Harletit külastada ilma, et pärast üks või mõlemad surnud oleks.

“Saame nüüd lobisedes aega mööda saata,” lausus Harlet.

“Jah.”

“Ma olen alati teada tahtnud, kuidas sa Sündmuses ellu jäid?”

“Tahad, ma räägin?”

“Nojah.”

“Siis räägid, kuidas sina ellu jäid?”

“Ikka.”

“Olgu siis. Kust ma pihta hakkan.”

“Enam-vähem Sündmusest.”

“Ma olin juuksur.”

Harlet noogutas aga Maris ei näinud seda.

“Sündmuse päeval olin tööl...”

“Kas sul oli keegi?”

“Mul oli mingi kutt, aga see asi vindus. Ta oli palju igavam inimene, kui mulle alguses tundus. Plaanisin ta oma korterist välja visata.

Olin tööl. Meil oli pisike juuksurisalong kesklinna büroohoone viimasel korrusel. Sel korrusel oligi vaid kaks firmat. Meie ja mingi kaheksa töötajaga pisike IT firma. Lobisesime patsiga poistega aeg-ajalt, kui pisikesel rõdul suitsu tegemas käisime. Kui Sündmus toimus, oli lõuna aeg. Kõik kutid olid paari maja kaugusel hiina restoranis päevapraadi söömas. Peale ühe, kes

ei käinud kunagi nendega koos. Mingil ajal olin poikvel uksest näinud, kuidas tüüp lõunaks terve tordi ära sõi. Paksu sefiirikihiga. Ta ise oli ka korralikult paks. Kõõmased juuksed, mitte pikad, vaid lühikeseks põetud, läikisid alati rasvast. Juuksur märkab selliseid asju. Tüüp oli täielik veidrik. Ei öelnud koridori peal teregi. Punastas, kui naisest mööda pidi minema. Selline imelik tüüp.

Meie muidugi sööma minna ei saanud. Juuksuriajad on sel ajal just kinni, kui naised lõunapause ära kasutavad. Nii oligi meie korrusel neli inimest. Mina, piltilus noor töökaaslane Synthiya, minu klient ja see paks poiss.

Klient oli just koha sisse võtnud ja jõudis juba lobiseda tähtsast vastuvõtust, kuhu ta oma tähtsa mehega tähtsal päeval minema pidi. Ilma mingisuguse hoiatuseta hakkas mul jalge vahel kihelema. Vabandasin ja läksin tualetti. Sikutasin püksikud põlvini, istusin poti kaanele ja surusin kaks sõrme kerge liirtsatusega sisse. Sain paar korda edasi-tagasi liigutada, kui juba saingi orgasmi. Ma ei olnud veel kunagi nii võimsalt tippu jõudnud. Kehitasin õlgu ega osanud sellest midagi arvata. Kui sa ei tea, siis naised võivad erutada ja orgasme saada kõige ootamatutes olukordades. Sikutasin püksikud üles, mäletan, et pidin enne veel hargivahet paberiga kuivatama, ja silusin seeliku alla. Siis kuulsin kuidas uks lahti paiskus ja keegi kolinaga kõrvalkabiini maandus. Arvasin, et Paks Poiss. Ma ei tahtnud tema peldikuhääli kuulama jääda, tegin ettevaatlikult enda kabiini ukse lahti ja läksin juuksurisalongi tagasi. Synthiya, kes jäi minust telefoni näppima, oli kadunud. Toolil istuv klient võpatas, kui sisse astusin ja tõmbas käed justkui sülest ära. Nii arvasin ma siis. Nüüd tean, et tegelikult ta masturbeeris. Astusin paari sammuga tema juurde, võtsin taskust käärid tugevalt pihku ja lõin need klindile selja tagant täiest jõust kõrva. Arvasin alati, et terava otsaga käärid on võimalik läbi kõrva ajju lüüa aga siin ma eksisin. Verd hakkas küll lahmama ja klient pöördus vihast moondunud ilmega pöördtoolil minu poole. Teise hoobi lajatasin silma. Nüüd läks küll vist ajuni välja. Klient tõmbles korra, kukkus nagu tühi kott toolilt maha ja vereloik põrandal järjest suurenes. Võtsin käärid veelgi tugevamalt pihku ja läksin peldikusse tagasi.

Paks Poiss vedeles raskelt hingeldades selili põrandal, püksid maha kistud ja palja modellipersega Synthiya ratsutas kiljudes kabiini piitadest kinni hoides munni otsas. Astusin lähemale, võtsin pikkadest blondidest kiharatest kinni, rebisin pea tahapoole ja lõin üle õla käärid pidemini otse vittu. Või õigemini sinna kohta, kus oleks pidanud must kolmnurk olema, kui Synthiya ei oleks oma häbemekinku nii maniakaalse hoolega vahatanud. Kääride otsa kinni jäänud kliendi silmamuna, mida ma ei olnud siamaani märganudki, lõmastus pisikeseks pannkoogiks ja pritsis ebamäärase tooniga vedelikku Synthiya ja Paksu Poisi kõhtudele. Mäletan, et mõtlesin hirmuga, ega ma läbi Synthiya vitu riista kääride otsa ei lõõnud. Seda oli mul endalgi kohe hädasti vaja. Tõmbasin käärid välja. Synthiya alakeha oli nii pilgeni verd täis valgunud, et haavast lendas pikk punane juga Paksule Poisile otse näkku. Pisike ja ereksioonist veidralt kõveraks tõmbunud riistake hüppas Synthiya seest välja ja tulistas viivitamatult. Pool spermakogusest lendas valust karjuva Synthiya suhu ja pool mulle näkku. Rebisin blondi peakest juuksepeikendustest veelgi rohkem tahapoole ja lõin käärid kõrri. Ta vajus korisedes maha ja jäi tõmblema.

Keerasin ennast tagurpidi, kakkusin seeliku üles ja röökisin Paksule Poisile, et ta tagantpoolt sisse sõidaks. Ei olnud vaja kaks korda öelda. Ta rammis läbi mu pitsilise kalli firmapesu otse kümnesse.

Kaua ma seda mõnu nautida ei saanud. Kolesterool, ahenenud veresooned, südame halb sisukord või kõik need koos tegid paari minutiga Paksule Poisile lõpu. Mulle vajus selga 150 kilo lõtvunud pekivolte. Pisike riist mu tagumikus tuksatas viimast korda ja kustus lõplikult.

Sain aru, et olen lõksus.

Ma ei teagi, kui pikalt ma seal lebasin. Paar päeva, ma arvan. Kuulasin südasuviselt avatud aknast röökimist, valukarjeid, loomalikke orgiaoigeid, kolakaid ja klirinaid, mida tekitasid üksteise vastu sõitvad autod ja muud säärast. Mõnel korral kuulsin meie koridoril liikuvaid samme, aga külmaks tõmbunud pekilasu alt ei osanud keegi mind otsida. Kuni saabus kiimas lits, kes oli teisest puust.

See tuli, ma arvan, jah, teisel hommikul. Kuna mu vaatenurk oli piiratud, nägin vaid peldikusse sisenevat verest läbi ligunenud vitukarvatuusti. Lits oli mitu päeva ringi hooranud ja otsis meeleheitlikult lisa. Kuulsin, kuidas ta pisikest lõtva riista näperdas ja seda matsutades imedes kõvaks saada üritas. Pidi ikka täiesti sassis olema, kui arvas, et juba siniseks tõmbunud Paksus Poisis veel surakas sees on. Kuna positsioon oli kehva, surus ta lõpuks selja vastu seina ja lükkas jalgadega. Paks Poiss veeres mu pealt maha.

Õnneks vedelesid käärid käeulatuses. Lõin huupi.

Esimene löök tabas otse hiiglasliku tissi keskele. See oli nii verd täis valgunud, et plahvatas ja välja keerduv roosa ollus surus tissinaha pikuti pooleks. Lits jõllitas pahupidi keeratud tissi ja tema suu avanes valukarjeks. Nüüd sain aru, miks ta surnud munni imedes imelikult matsutas. Keegi oli kõik ta hambad välja peksnud, vaid üks viimane kõlkus igemeriba küljes.

Lõin käärid viivitamatult teise tissi. See plahvatas samuti. Ta vajus põlvili. Surusin juustest kinni hoides pea allapoole ja lajatasin käärid kogu jõust kuklasse. Löök oli nii tugev, et sikutasin pärast mitu minutit kääre luude vahelt välja.

Läksin õue. Nägin esimest korda Kettaid. Minu arust ei olnud meile kõige lähem Ketas tol ajal nii täpselt meie pea kohal.

Tänaval valitses täielik kaos. Igal pool vedelesid surnuks kepitud või jõhkvalt teise ilma saadetute surnukehad. Enamasti olid nad alasti või poolalasti. Mõnest paarikesest oli veoautoga üle sõidetud, mõni paarike oli kepihoos aknast alla sadanud ja vedeles veriste klaasikildude keskel. Üks hulluks läinud lits oli pooleks sõidetud liiklusmärgi postiga nikkuda üritanud, nii et tupp ja pärak oli üheks hiiglaslikuks auguks ühinenud ja toru käärdunud ots turritas koos soolikatega kõhu ülaosast välja.

Kõndisin sihitult mööda Turu tänavat Sõpruse silla poole. Zeppelini Maxima juures oli "Selga" kirjaga kaubik külili. Tagusin kõnnitee äärekiviga hinged puruks ja uks vajus irvakile. Kaubik oli Läti vahvleid pilgeni täis. Ma olin jube näljane ja sõin kohe mingi kümme pakki ära.

Vaatasin veidi rahulikumalt ringi. Tigutorn tundus selline koht, kuhu võiks vaatama minna.

Alumisel korrusel vedeles üks kokku kleepunud paarike. Nad nägid ootamatult... õnnelikud välja. Lifti ei hakanud ma proovimagi. Otsisin laiali pillutatud riided läbi ja leidsin uksekaardi, mille küljes oli ka võti. Võti keeras ukse lukust lahti.

Läksin järjest kõrgemale. Koridorides ja korterites vedelesid laibad. Mul kulus mitu päeva, et surnukehad akendest välja loopida ja kaubikutäis "Selga" vahvleid kõige ülemisele korrusele vedada. Vähemalt oli mul mingisugust tegevust. Issand, kuidas ma neid kuradi ilgeid vahvleid vihkan. Barrikadeerisin trepi ja jäin Tigutorni elama. Ahjaa, vahepeal eksles Emajõe äärt pidi üks suhteliselt noor kutt ringi. Selle keppisin poole tunniga surnuks, kuigi lootsin, et peab vast paar tundi ikka vastu. Mõnede ringi ekselnud litside eluküünlad olen ka vahepeal ära kustutanud..."

"Mulle tundub, et naised elavad seda olukorda paremini üle kui mehed," ütles Harlet vahele.

“Miks sa nii arvad?”

“Kettad võimendavad meie peades kaht ürginstinkti, millest kõik bakterist suuremad eluvormid on juba ammu välja kasvanud. Valimatu paaritumine ja konkurentide, kelleks on kõik samast soost inimesed, viivitamatu hävitamine. Varem või hiljem nikume me kõik ennast surnuks. Vahe on selles, et kui enne sureb naine, jätkab mees laiba tagumist, kuni ise ka otsad annab. Kui enne sureb mees, ei saa naine jätkata, kuna riist vajub ära. Ta läheb uut meest otsima. Sellepärast ongi naisi rohkem alles.”

“Loogiline.”

Harlet lükkas retriiveri maksa pealt suurema liga maha, haukas suure ampsu ja näris raginal.

“Mida sa sööd?” küsis Maris. Harlet lõi endale peopesaga vastu otsaesist.

“Meelest läks ära. Pidin ühe maksa sulle andma. Ma ei saa sinna midagi parata. Kohe kui ma sind näen, ei suuda ma enam mitte millestki mõelda.”

“Ma tean, minuga on samamoodi. Aga maksa sööks küll vahvlitele vahelduseks.”

“Palju sul neid veel alles on?”

“Päris palju, viiskümmend kasti vähemalt.”

Harlet mõtles paluda homme üks kast kaasa võtta aga otsustas ümber. Sõita mootorrattaga, vahvlikast põlvedel, on niigi ohtlikus maailmas veel üks lisarisk. Ta tõesti ei tahtnud, et Maris surma saaks.

“Ja kuidas sinuga oli?” küsis Maris.

“Misasi?”

“Kuidas sina Sündmuses ellu jäid? Kes sellele asjale üldse nii tobeda nime pani. Sündmus?”

“Mina.”

Maris irvitas.

“Sina? Ma arvasin, et see on mingisugune ametlik nimi.”

“Ma kardan, et maailmas pole enam ühtegi ametlikku asja. Tuleta meelde, mitme inimesega sa oled viimase kolme kuu jooksul rääkinud? Peale minu, ma mõtlen. On üldse kedagi?”

Harlet kuulis sahinat.

“Kas sa raputad pead?”

“Jah. Aga räägi nüüd, kuidas sa ellu jäid.”

“Ma värvisin telemasti.”

“Värvisid telemasti?”

“Jah. Mitte üksi, me olime kolmekesi. Ilus ilm oli. Täiesti pilvitu. Mina olin ühe tüübiga umbes masti keskel. Kohe me Ketast ei näinud. Ta oli juba päris suur, kui Neeme näpuga taevasse näitas. Ketas keerles aeglaselt ümber telje ja lähenes kiiresti. Tõmbasime ennast redelini ja ronisime pisut ülespoole pisikesele vaheplatvormile. Meil mõlemal olid korralikud binoklid kaasas. Nendega vaatasime, et ega mõni nurgatagune värvimata ei jäänud.

Nägime kauguses teist ketast allapoole laskumas, samuti veelgi kaugemal kolmandat.

Neeme pööras kiiresti ringi ja üritas mind rusikaga näkku tabada. Mina olin väledam. Kummardasin kiiresti, haarasin ta põlvede ümbert kinni ja viskasin hooga üle piirde. Neeme ei andnud kohe alla. Ta rippus väljaspool ja sisistas mulle needusi. Mina tagusin samal ajal

haamriga ta sõrmede pihta, kuni luud olid nii sodid, et lihtne füüsika ei lubanud enam keharaskust üleval hoida. Ta kukkus keerldes ja vastu masti konstruktsioone kolksudes alla.

Teine, noor tüüp nimega Kristo, oli meist palju kõrgemal. Nägin kuidas ta kiiresti, selg ees, allapoole ronima hakkas.

Meil oli alati kiireks remonditööks varustus üleval kaasas. Akuketaslõikur, portatiivne inverterkeevitus, nurkraualatid. Kui värvimise käigus mõne läbiroostetanud koha leidsime, paikasime ära. Kristol võttis allatulek parasjagu nii palju aega, et jõudsin ühe nurkraua relakaga otsast teravaks lasta. Kui Kristo oli minust paari meetri kõrgusele jõudnud, panin teraviku talle vastu selga ja tõmbasin õlgadest. Ta vajus enda massi mõjul raua otsa, see läks kusagilt poole selja pealt sisse ja tuli lõua alt välja. Kristo vajus külili, lohistasin ta piirdeni ja viskasin alla.

Siis jäin mõttesse. Ma ei saanud aru, mis toimub. Ketas laskus järjest aeglasemalt pööreldes allapoole.

Ronisin üles, kahest suurest platvormist läbi, kõige kõrgemale.

Linnas läks orgia lahti. Ükskõik kuhu ma ka ei vaadanud, igal pool nikuti ja tapeti vaheldumisi. Oli selge, et alla ma minna ei saa. Istusin, vahtisin binoklist ja tagusin pihku. Lõpuks jäin magama.

Ärkasin selle peale, et mu kotid olid kellegi suus ja osav keel tegi munade ümber õrnalt kaheksaid. Valge kaeke hõõrus samal ajal püstise riista libedaks imetud otsa. Ma arvan, et keegi ei olnud mul sinnamaani nii hästi seal all toimetanud.”

“Kas paremini kui mina?” küsis Maris vahele. Harlet võttis sekundi mõtlemisaega.

“Ma ei hakka sind meelitama. Ta tegi seda sama hästi. See tüdruk, kes mul siin enne sind külas käis ja kelle sa kirvega pooleks raiusid, tegi ka kõike hästi. Aga ma lähen jutuga edasi. Keegi umbes kahekümnendate keskel kena neiu oli redelist üles roninud. Rebisin tal jalad laiali ja sõitsin sisse. Ma arvan, et ta oli mingi kakskümmend neli tundi vahetpidamata ringi tõmmanud, nii et umbes poole tunni pärast kaotas ta teadvuse. Mina nussisin muidugi jätkuvalt liimendavat aga lõdvemaks muutuvat vittu edasi. Kuna hõõrdumist oli vähem, pidin järjest kõvemini taguma. Tema keha oli väga sale ja kerge, nii et ta nihkus vähehaaval välispiirde poole. Ma olin nii segi, et ei saanud midagi aru. Sa tead ju millised piirded on. Põranda ja kõige alumise, horisontaalse raudvarda vahel on mingi nelikümmend sentimeetrit vaba ruumi. Neiuke libises sealt avausest läbi ja kukkus mu verele hõõrutud riista otsast minema, mina saatsin talle viimase spermalaadungi järele ja kakssada meetrit allpool lärtsatas ta vastu maad lapikuks.

Telemast oli kolm korda mu elu päästnud. Ma ei tahtnud rohkem saatust narrida ja lõikasin ühe viie meetri pikkuse jupi redelist läbi.

Kolmanda päeva hommikuks oli linn enam vähem surnud. Ma olin siganäljane ja ronisin alla. Lähedalt leidsin võtmetega auto, mille sain isegi käima.

Tead ise väga hästi, milline linn välja nägi.

Sellest olin juba aru saanud, et ükskõik kumma, naise või mehega kohtumine on eluohtlik. Ei tahtnud kesklinna kaudu minna. Sõitsin Ringteed pidi kaarega. Kroonuaia sillal oli linnaliinibuss külili risti ees, aga Vabaduse sillalt sain läbi pressida.

Liikusin sihitult ja jõudsin ERM-i juurde. Mõtlesin, et natuke nurgatagusem koht, äkki saan kohvikust midagi hamba alla. ERM oli esimesest otsast veidi põlenud aga muidu enam-vähem

terve. Kuna seal on hunnikutes igasuguseid vanu põllutööriistu, oli verepulm ka mitu kraadi kangem kui mujal linnas. Kellel vikat persses, kellel sitahargiga soolikad välja kakutud ja mööda seinu laiali loobitud. Keegi oli Rehepapi filmi rauast krati nuku võtnud ja selle ühest vanemast naisest läbi löönud.

Süüa sain tagumisest kohvikust. Närisin kuivanud võileiba ja nägin läbi klaasseina, et lennurajal on risti hiiglaslik lennuk. See tundus põnev. Läksin uurima.

Täispuhutava avariiliumäe alumise otsa peal kõlkus tuule käes lendurivormis tüüp, püksid rebadel ja sinine keel suust väljas. Tema alt tolknes välja ERM-i mundris keskealine proua, lihav perse vereniredest triibuline. Lükkasin nad jalaga tee pealt eest ning ronisin lennukisse.

Kepimees oli kahe teise piloodi kolbad mingi mulle tundmatu tööriistaga sisse löönud. Nii palju sain aru, et tegemist oli transpordilennukiga, mis viis kraami Londonist Dubaisse. Ju olid nad Ketaste ilmumise ajal just Eestist üle lennanud. Tüüp koristas konkurendid ära ja laskus alla nikunälga kustutama.

Kahes esimeses konteineris oli täiesti tarbetu kaup. Arvutid, telekad ja muu elektroonika, millega ei ole enam midagi peale hakata. Aga kolmandas oli midagi väärtuslikku.

Sinagi sõidad ühega neist. Kakskümmend erivarustusega Triumph Scramblerit. Hüperrikastele naftašeikidele liivaluidete peal kihutamiseks kohandatud. Võimalik, et üks parimaid mootorrattaid maailmas. Britid on alati väga põhjalikud olnud. Juhised ja montaažikomplekt oli iga üksiku tsikliga ilusasti kaasas. Mässasin tund aega ja voilà. Bensiin sisse, tsikkel käima. Sõitsin läbi linna tagasi, külastasin üht motokaupade poodi, kust võtsin kiivri, talvesõidu jope, kindad ja saapad. Kõige kallimad muidugi. Jahipoe relvaosakonda oli enne mind keegi rüüstata jõudnud. Leidsin ainult ühe Sig Sauer P226-e aga õnneks oli mitu karpi õiget laskemoona.

Toitu leidsin ka mingi pisema poe laost.

Kolisin telemasti tagasi ja tegin enda arust kõik, et ellu jääda.

Ongi nagu kõik.”

“Ma mõtlesin kogu aeg, et kuidas sa selle süsteemi ehitasid, mis su minu küljest ära tõmbab. Nüüd saan aru, need rattad ja ketid olid sul juba enne olemas,” ütles Maris aeglaselt.

“Vintsid, talid, plokküsteemid ja muu seesugune oli, jah, olemas. Ma tegin neid veidi ringi.”

“Hea, et tegid. Kui sa mind iga päev vähemalt korra läbi ei tõmbaks, oleks ma läinud mehi otsima ja oleks ilmselt juba surnud.”

“Ilmselt jah. Minuga oleks sama juhtunud.”

“Hea, et me teineteisel olemas oleme.”

Harlet ohkas.

“Hetkel on meil õnneks läinud aga ühel hetkel tuleb tõrge ja siis oleme koos või ükshaaval surnud.”

“Mis mõttes?”

“Midagi ei tööta õigesti või kiilub kinni. Võime surra veremürgitusse. Ega me nagunii väga kaua vastu ei pea. Sügis on alanud. Talve ma siin mastis üle ei ela. Ega sinulgi kütmata tigutornis kerge olema ei saa, sa köhid juba praegu. Lisaks lõppeb toit.”

Maris ja Harlet ohkasid koos.

“Vähemalt oleme praegu teineteisel olemas,” ütles Maris vaevukuuldavalt. “See on kõige tähtsam.”

“If this message is heard by a human being alive, give the answer immediately!”

Harlet ärkas ega saanud esimese hooga üldse aru, mis toimub. Raadiosaatjal põles punane tuli ja kuular krõbises pisut.

“If this message is heard by anybody alive, give the answer immediately!” öeldi uuesti tugeva aktsendiga. Poolakas, slovakk või mõni muu lääneslaavlane, mõtles Harlet. Kindlasti mitte venelane või valgevenelane. Või äkki leedukas?

Harlet võttis raadiosaatja kätte ja kõhkles kümme sekundit.

“Yes,” ütles ta viimaks vastuse nuppu all hoides.

“Can you hear me? Roger.”

“Yes.”

“How many male and female items are contained in your military unit? Roger.”

“Military unit? Two. One male and one female... mmmm... Roger”

“That's fine. Follow the instructions exactly in the correct order....”

“Maris! Maris!” karjust Harlet kümme minutit hiljem raadiosaatja mikrofoni. “Sõida kohe minu juurde.”

“Kohe!” ütles unine aga lootusrikas Marise hääl. “Mul on ka nikunälg. Ah, mis jutt, mul on kogu aeg nikunälg. Magades ka.”

“Mitte selle pärast.”

“Misasja?”

“Nikkuma praegu ei hakka.”

“Lolliks läksid või? Mida me siis teeme?”

“Läheme reisile.”

“Ära oled pööranud või? Kuhu meil minna?”

“Paldiskisse.”

Maris hakks vaikselt taipama, et midagi on juhtunud.

“Sa oled kellegagi rääkinud? Jah?”

“Jah.”

“Kellega?”

“Ühe sõjaväelasega.”

“Ja mis ta ütles?”

“Et nad saavad meid aidata.”

Kaks tundi hiljem asusid nad teele. Harlet sõitis enda Scrambleriga ees. Nende omavaheline

distants pidi kogu aeg vähemalt kilomeeter olema. Marise tsikli kütusepaagi külge oli raadiosaatja teibitud. Kui teel ilmneb takistus, võtab Harlet kohe ühendust ja püüab Marise peatada enne kui ta liiga lähedale jõuab. Nende kummagi arvates ei olnud see hea lahendus aga paremat ei suutnud nad välja mõelda. Aega ka ei olnud.

Algus kulges lihtsalt. Harlet võttis vastu otsuse mitte minna Tallinn-Tartu maanteed mööda. Ta eeldas, et seal on rohkem avariisid või muid takistusi. Nende marsruut pööras enne Viljandit üles liikus pisikesi Kesk-Eesti teid Raplast mööda, kuni jõudis kusagile Saku kanti, kust oli Paldiskisse juba kiviga vista.

Esimesel sajal kilomeetril probleeme ei olnud, kui mitte arvestada enne Puhjat risti teel seisvat läti numbrimärgiga bussi ja selle ümber mädanevaid alasti lõunanaabreid. Scrambleritega ei olnud mingi vaev teelt kraavi keerata ja pärast jälle tee tagasi sõita. Üldiselt oli iga mõnesaja meetri järel mõni auto peatunud või teelt välja sõitnud. Üks naine oli mehe riista sõidu ajal suhu ahminud. Mees oli vist sellest nii ära ehmatanud, et ajas auto üle katuse rullima. Nüüd lebaski naine teepeenral, ära hammustatud riist nagu pooleldi söödud grillvorst suust väljas. Mees lebas teisel pool autot ja oleks ilmselt verekaotusse surnud, kui keegi ei oleks ta pead suure kivigaaju- ja luupudruks lõmastanud.

Nad sõitsid veel viiskümmend kilomeetrit. Kitsas, kurviline, aga viisakalt asfalteeritud tee kulges läbi paksude metsade. Harlet jõudis juba sajandat korda mõelda, et nii lihtsalt ei saa nende reis kulgeda kui tekkiski ootamatu probleem.

Midagi nähtamatut tabas kiivrivisiiri otse keskele, purustas selle kildudeks ja lõikudes samal ajal sügavale ninajuurde. Harlet nägi kuidas Scrambler tema alt minema sõitis, samal ajal kui kahe puu vahele veetud terastraat kiivri sees olevat pead paigal hoidis. Jalad liikusid samuti ta alt läbi ja mürdosa sekundiks jäi Harlet nagu India fakiir pulksirgelt horisontaalasendis tee kohale hõljuma.

Siis sadas ta selili asfaldile ja tõmbus valust kägarasse. Nüüd on küll persses, mõtles ta. Mees või naine, vahet pole, üks neist sureb. Ja tema sureb suurema tõenäosusega kui Maris. See mõte lohutas pisut.

Kõigepealt kuulis ta kuidas tsikkel külili käis ja kohe seejärel kostus üsna kõva kolakas. Harlet nägigi läbi vidukil silmade kuidas tinaraske porine tanksaabas asfaldile maandus. Tulija oli ilmselgelt mees. See lohutas veelgi rohkem. Maris on tõeline ellujääja, ta suudab selle tüübi surnuks nikkuda ja edasi sõita.

Tundmatu astus kiirustamata Harleti juurde, haaras jalast ja keeras ta kõhuli. Kohe lõmastab miski mu pea, mõtles Harlet ja sulges silmad. Aga hoopi ei järgnenud, mees lõi hoopis saapaga Harleti jalad laiali. Kummaline, mõtles Harlet, väga kummaline. Järgmiseks rabas keegi ta püksipersest ja kostus ribadeks rebitava riide raginat. Harlet tundis kuidas jahe tuuleõhk ta kannikaid paitama asus.

Mees kuristas kurgus, lätsutas tatiklimpi paar korda suus ja sülitas selle snaipri täpsusega Harleti urruaugule. Kurat, see vend ei tee seda esimest korda, jõudis Harlet veel mõelda, enne kui hiiglaslik türapea käega keermates ta tagumikku sisenes. Mees ootas viivu, liigutas ennast pisut üles-alla, justkui nurka paremaks sättides ja lükkas raginaga riista Harletisse. Kõik Marise seksikate küünte tekitatud kriimustused rebenesid ja veri lirtsus iga tõukega Harleti munadele,

mille vastu plaksusid teised, kordades suuremad munad.

Valu viis Harleti teadvusetuse piirile. Talle tuli millegipärast meelde tarkus, mille meelde tulemiseks oli ilmselgelt liiga hilja.

Kusagil kuuekümnendatel hakkasid California motojõugud kõrgeid leistange kasutama. Piisavat kõrgeid, et pea jääks leisangi ülemisest otsast madalamale. Põhjust ei teatud noil aegadel. Aastaid hiljem, kui Põrguinglid olid sisuliselt logistikaettevõtteks muundunud ja soovisid avalikkuse ees oma mainet parandada, töötasid palgatud suhtekorraldajad ilusa muinasjutu välja.

Legendi kohaselt hakatud sel ajal harrastama ummikutes ja fooride taga ootavate autode vahelt sõitmist. Autojuhtidele ei olevat see aga üldse meeldinud. Nad võtnud luuavarred autodesse ja susanud need aknast välja, kui peeglist lähenevat tsiklimeest silmasid.

See on siia maani niinimetatud ametlik versioon ja seda võib wikipediast lugeda.

Tegelik põhjus on veidi teine.

Motojõugud teenisid nii siis kui praegu raha peamiselt narkoäri. California grupid ajasid omi asju Mehhikos. Kuna seal oli kogu politseisüsteem motomeeste koostööpartnerite käpa all, tundsid nad ennast väljaspool seadusi. Nii juhtuski tihtipeale, et pärast õnnestunud tehingut sõideti mõnda üksildasse farmi lõõgastuma. Mehed peksti läbi ja pandi keldrisse luku taha, samal ajal kui pereema ja tütreid öö läbi halastamatult kuritarvitati.

Ühel heal päeval sai ühel farmeril kõrini. Nagu ta mootorimüra kaugelt kostmas kuulis, tõmbas koos poegadega traadi tee risti üle. Loomulikult ei kandnud ükski endast lugu pidav motomees tol ajal kiivrit. Kahel esimesel inglil lendasid pead otsast ja veel kolm said surma, kui tsiklid puntrasse kokku sõitsid ja põlema lahvasid. Farmer ise lasi koos perega viivitamatult jalga ja läks lõunasse sugulaste juurde pakku. Pretsedent oli aga loodud. Kumu levis kiiresti ning traadigiljotiini hakati laialdaselt kasutama. Põrguinglid panid kõrged leistangid peale ja käisid edaspidi vaid suuremaid teid pidi äri ajamas. Farmidesse nad rohkem minna ei julgenud.

Hetkel oli see teadmine vaid teoreetiline tagantjärele tarkus. Scramblerile ei saanud vist nagunii hästi kõrget lenksu panna. Ja kukkunud oleks ta ikkagi.

Kuna Harlet ei suutnud rohkem millegile mõelda, imbus valu järjest sügavamale ajusse ja ta kaotas teadvuse.

Harleti äratas loojuv päike. Ta vedas korraks silma lahti ja pani kohe kinni tagasi. Taguots tulitas pööraselt. Harlet keeras ennast küljele, ajas vaevaliselt istukile ja katsus õrnalt augu ümbrust. Tropp oli ilusasti ette pandud. Nüüd sai ta ka silmad lahti. Scrambler oli ta kõrval jala peale püsti tõstetud. Veidi eemal lebas peata suure mehe laip ja veel natuke kaugemal pea ise. Harlet vaatas hirmuseguse pilguga mehe püksiaugust välja tolknevat verist riista, mis oli isegi lõdvalt hiiglaslik. Ta imestas, et tal üldse kannikad veel koos püsisid.

Raadiosaatja punane tuli vilkus. Harlet ajas ennast püsti ja komberdas tsiklini.

“Maris, sina või?” küsis ta vastamise nuppu all hoides.

“Mina!” Harlet kuulis kergendavat ohet.

“Kuidas sul on?” küsis naine.

“Perse on ilgelt lõhki.”

“Ma tean.”

“Kuidas sa tead?”

“Ma ise panin sulle tropi ette.”

Harlet vilistas vaikselt.

“Sina löid selle pederasti maha?”

“Mina.”

“Aga kuidas? Miks sa ennast temaga surnuks ei nikkunud? Või minuga? Kurat, mul on kõik sassis.”

Harlet kuulis kuidas Maris turtsatas.

“Las ma räägin sulle. Tulen kurvi tagant välja ja näen, et su tsikkel on pikali ja jõriseb, samal ajal kui mingi hiiglaslik tont sind perse rautab. Pidasin kinni ja tulin aeglaselt maha. Sina inisesid vaikselt, tüübil olid silmad pahupidi. Ta ei teinud minust väljagi. Ta ei oleks nagu mind näinud. Mul ei olnud muud vaja teha kui ta juustest kinni krabada ja pea maha nüsida. Ta nikkus kogu selle aja sind rahulikult edasi. Või, noh, kas just rahulikult... Igatahes sain ma ta su otsast maha. Aga nüüd tuleb huvitav osa.”

Maris tegi pausi, justkui kaaludes, kuidas järgnevat serveerida.

“Huvitav on see, et ma ei tundnud sinu vastu mingit nikunälga,” pahvatas ta viimaks.

“Tohhoh.”

“Seda minagi. Kuidagi kummaline. Ja selle teise tüübi vastu ka mitte, kuigi riist oli esmaklassiline.”

“Ma olin ju teadvuseta.”

“Mis see loeb, türa oli sul igatahes kivikõva. Ma oleks võinud su otsas ennast lolliks ratsutada aga see ei tulnud mul mõttessegi.”

“Naljakas.”

“Naljakas jah. Ma arvan, et sa homostusid veidikeseks ajaks.”

Harleti hingamine peatus.

“Mida? Segi oled läinud või?”

“Ma ei oska seda kuidagi teisiti seletada. Ma tegutsesin nii kiiresti, kui sain. Vaatasin, et sinu tsikkel töötab, toppisin sulle tropi perse, teipisin ninajuurel suurema verejooksu kinni ja lasin jalga. Ma ei osanud arvata, kui kaua see homovärk sul peal püsib.”

“Kuule, mine sa ka...”

“Ära nüüd räuska. See oli kõige parem variant ju. Me mõlemad jäime ellu.”

“Kurat, vist jah. Kus sa oled üldse?”

“Paar kilti eespool. Peaks välja mõtlema, kuidas sa ise saaksid ette minna. Ma võin mõnda kõrvalteed pidi eemale sõita ja sina sõidad mööda...”

“Sõida ise ees.”

“Arvad?”

“Muidugi. Sa saad sellega sama hästi hakkama kui mina, võib-olla paremini.”

“Olgu. Ma siis liigun.”

"Maris..."

"Mis veel oli?"

"Aitähh!"

Harlet kuulis raadiosaatja kuularis kuidas Marise visiir alla klõpsatas.

Harlet peatus Paldiski piiril. Sekeldused homoga olid aega kulutanud, nii et taevas oli värskest pimenenud. Ketas ta pea kohal oli suurem ja helendavam kui kunagi varem. Harlet oli viimastel kümnel kilomeetril kõvasti aeglasemalt sõitnud. Sisenege linna ükshaaval, oli aktsendiga sõjaväelane talle mitu korda üle korranud. Tunni ajase vahega, kui me teistsugust käsku ei anna.

Tundi ei möödunudki, vaid nelikümmend minutit, kui kuular krõbisema hakkas.

"Can you hear me?" küsis Aktsent.

"Yes."

"Are you ready?"

"Yes. Did you see the lady was riding ahead of me?"

"Yes, she's adopted."

"What does it mean?"

"Nevermind. Start the movement right now."

Harlet käivitas mootori ja liikus aeglaselt edasi. Üle raudtee, mööda Aleksela terminalist, mis oli vastu ootusi õhku lendamata. Selle eest olid tugevalt põlenud paneelmajad vasakul teeservas. Ta sõitis veel kilomeetrike ja lähenes pisikese ringiga Paldiski Põhjasadamale.

Juba eemalt hakkasid silma kaks võimsat prožektorit, mis olid otse temale suunatud. Ta aeglustas veelgi liikumist, nii et tsikli püsti hoidmiseks pidi ta aeg ajalt jalga maas lohistama.

"STOP!" karjus keegi ruuporist.

Harlet peatus, ronis maha ja tõstis tsikli hargile.

"Come closer," ütles ruuporihääl. "Slowly."

Harlet liikus aeglaselt lähemale. Ta oli täielikult pimestatud, kuigi üritas käega silmi varjata.

Prožektorid kustusid kerge kõpsatusega. Harlet seisis ja vahtis otse enda ette.

Tasapisi hakkas silm kummalist moodustist seletama.

Umbes selle koha peal, kus kai maaga kokku kasvas, toetus kahe tanki tornile varikatust meenutav plaat. Plaadi all seisis kolm laigulises mündrites meest, kes kõik teda automaatidest sihtisid.

Huvitav, miks nad üksteist maha ei ole löönud? mõtles Harlet. Ta jõudis lähemale.

"Slowly", ütles üks karmide näojoontega sõjaväelastest ja vinnastas automaadi.

Huvitav, miks nad mind maha ei löö? mõtles Harlet.

Ta jõudis varjualusest meetri kaugusele ja seisatas.

Huvitav, miks mina neid maha ei löö? Või vähemalt ei proovi?

"Don't worry. Come in," ütles üks sõjaväelastest ootamatult leebel toonil. See ei olnud enam

poola aktsent. Ilmeksimatult prantsuse.

Harlet astus viimase meetri.

Esimene asi mida ta tundis, oli riista järsk lõtvumine. See oli nii intensiivne, et sugutilukk libises verist triipu jättes mööda püksiluku sisepinda allapoole. Valu oli kohutav. Seejärel vajus ta põlvili ja oksendas. Kuna tühi magu oli võimeline vaid maomahla ette andma, põletas kollane vedelik suu sisemust ja keelt. Kaks sõjaväelast haarasid tal kätest, lohistasid eemal vedeleva metallist kastini, surusid ta selg ees sisse ja viskasid käed-jalad järele. Üks sõjaväelastest lõi kaane jalaga kinni ja kõik kadus pilkasesse pimedusse.

Ta tagus rusikatega kasti kaant kuni veri hakkas käsivarsi mööda alla voolama. Ühel hetkel tundis ta kuidas kast üles tõsteti ja teda kusagile kanti. Kui kast maha pandi, avanes otse silmade kohal pisike auguke. Sellest immitsev gaas viis teadvuse.

Ta ärkas operatsioonilaua hetkel kui meditsiinilised tangid tema pära kokku lasti ja välja tõmmati. Kaks rohelistes kombenesoonides inimkuju, kellest ei olnud aru saada, kas nad olid mehed või naised, keerasid ta selili ja tõstsid ratastooli.

Keegi kärutas teda mööda õõtsuvat koridori.

Huvitav, kas ma olen laevas, mõtles Harlet. Ta tundis ennast hästi. Üle mitme kuu ei valutanud tema riist ega munakott. Selle eest pidi ta ilmselt valuvaigisteid tänama, aga ikkagi. Ta libistas käe öösärgi taolise ürbi alla ja katsus. Pidi lausa otsima, riist oli nii pisikeseks kahanenud, et hädavaevu oli midagi kahe sõrme vahele võtta. Sellegi poolest tundist ta ennast iga hetkega järjest paremini. Ta ei suutnud meenutada, milline alasti naine välja näeb. Üldist figuuri, seda küll, aga mitte detaile.

Harlet ja ratastooli lükkaja jõudsid suuremasse ruumi. Inimesed lamasid täispuhutavatel militaarsest päritolu madratsitel mitmes pikas reas. Ratastool kärutati pooliku rea lõppu, kus õde, või kes iganes ta ka ei olnud, Harleti madratsile lamama aitas.

Harlet lamas umbes tunni ja vahtis lakke. Ta nautis mõnuga olukorda, kus teda ei jälitanud ükski seksuaalne sundmõte. Lõpuks otsustas ta veidi suhelda. Kõrvalmadratsil lamas keskealine naine, poolel kolbal juuksed masinaga ära aetud ja kole pikk haavand kinni õmmeldud. Naine oli silmatorkavalt kõhn, nahk näol lõtv ja hall, üks silmaalune aukus. Teine silm oli kinni paistetanud. Harletile tundus see võimatu, aga aeg ajalt pressis kinnise silma sinakasroheliste laugude vahelt läbi üksildane pisar ja põgenes nagu pakku saanud vang põske mööda allapoole.

"Vabandust, ega te ei näinud, kuhu see naine pandi, kes viimasena toodi?" küsis Harlet, lootes et naaber eesti keelest aru saab.

"Ma arvan, et mina olengi viimane," ütles naine.

"Ei, pärast teid toodi veel keegi. Keegi keda ma tunnen."

Naine vaatas Harletit pika pilguga.

"Ma arvan, et sa oled Harlet."

"Kust te mu nime teate?"

"Mina olen Maris."

Harlet ahmis õhku.

"Täna väga," ütles naine. "Ega sa ise ka teab mis silmailu ei ole. Ma ei teadnudki, et sa nii vana oled."

"Maris? Tõesti sina? Sa oled kuidagi... natuke nagu..."

"...teistsugune," lõpetas naine lause. "Ma tean ise ka. Ma nägin ennast peeglist."

Põrandat läbis värin.

"Laev hakkas vist liikuma," nentis Harlet ilmselget.

"Huvitav, kuhu me läheme?"

"Ei tea. Loodame, et keegi ütleb meile."

"Loodame."

Harlet sirutas käe. Maris sirutas käe vastu ja nad põimisid sõrmed kokku.

"Peaasi, et me teineteisel olemas oleme," ütles Harlet. "See on praegu kõige tähtsam."

Jutt: Daša (Andrei Samoldin)

„Kas sa seda punaste lokiidega kõrendit seal võimlemiskangide juures näed?” päris Griša ja sülgas sihvakoore keksumängivate tüdrukutirtsude suunas.

„Sa mõtled seda pihkurit, kellel on okulaarid justkui tšaiklaasi põhjad?” irvitas Stjopa.

„See on Proba. Kui sul on vaja raali tuunida või oled sinna mingi hirmsa tõve sisse tõmmanud, siis on Proba ainuke, kes sind aidata saab. Ja kui tema ka ei oska, siis võid kogu krempeli peldikusse visata,” jätkas Griša uuele klassivennale koolikaaslaste tutvustamist. „Pihkur on ta muidugi ka.”

„Sellised on väärt vennad. Aga jube kallid. Palju tal tavaliselt tunnitaks on?” uuris Stjopa.

„Tasuta teeb,” ühmas Griša, ja nähes kaaslaste hämmeldunud nägu, lisas: „Ta on fanatt, noh. Viieaastaselt eluaastas ainult raalidega mässanud. Tema vanaisa on professor Preobraženski. Vahest oled kuulnud?”

„See matemaatik, kes imperseti leiutas?” imestas Stjopa.

„Kus nüüd alles ütles – leiutas,” muigas Griša. „Venemaal ei ole viimased kakssada aastat midagi leiutatud. Kõik on varastatud. Kaasa arvatud imperset, mille Proba vanaisa kusagilt läänest maha vehkis.”

Veidi aega närisid vastsed semud vaikides sihvkasid ja jälgisid koolihoovis jalutavaid tütarlapsi. Tsaari ukaasiga olid küll poiste ja tüdrukute tarvis eraldi gümnaasiumid ette nähtud, kuid eliitkoolide osas see nõue ei kehtinud. Ühtäkki kostis poiste selja tagant justkui vasika ammumist. Stjopa pöördus vaatama, kuid ühtegi kooliõuele eksinud looma ta ei silmanud.

„Saa tuttavaks – krahvitar Tumanskaja!” Griša osutas teeseldud aupaklikkusega ühe uskumatult kauni, kuid ilmselgelt nõdrameelse neiu suunas, kes parasjagu parkla poole loivas. „Tuntud ka kui Daška-Konnakoinija.”

„Natuuss!” venitas Daškaks hüütu nõnda elajaliku häälega läbi nina, et Stjopat läbisid külmavärinad.

Hoolimata asjaolust, et tüdruk enda paremat jalga järel lohistas, vististi ka enda paremat kätt ei kontrollinud ja suust vastikut venivat sülgel nõristas, kiirgas Stjopa arvates temast mingit kummalist seksikust. Ta ei jõudnud Grišalt aga Daška kohta pärima hakata, sest mootori kiunudes veeres parklasse laimiroheline Lambroghini. Uksed avanesid ning vali muusika täitis kooliõue. Juhipoolelt väljus vaarikakarva sametülikonnas pikk noormees. Ta ringutas piisavalt pikalt, paljastamaks ümberseisjatele nii pintsaku alla jäävat türkiissinist vesti kui ka nahast püstolikabuuri. Kõrvalistujaks oli tal punapäine päikesepillidega tips, kelle seeliku pikkusest võis järeldada, et ta enda päevitamata sääri vähimalgi määral ei häbene.

„Ahaa, saabus noor vürst Kolja Essen-Štšukin,” teadvustas Griša. „Ja see mõrd ta kõrval on Nataša Skavronskaja, ema poolt Wang,” lisas ta varjamatu põlgusega.

„Natuuss!” Daška loivas kindlameelselt rohelise sportauto suunas. Essen-Štšukin ja Skvaronskaja manasid näole vastikusgrimassid ning pagesid lombaka eest koolimajja. Salk väikeseid tüdrukeid matkis neiu liipamist ja lõõritas: „Daškal triksis-traksis kints, kuid türatu on tema prints!”

„Kuule, mis värk selle Dašaga on?” uuris Stjopa.

Griša mõtles mõne sekundi. Vaatas siis silmi kissitades kaugusesse, sülitas sihvakoore ühele mööduvale algkoolilapsele pähe ja teatas: „Mul on tänaseks koolist siiber. Läheks otsiks parem midagi hamba alla?” Seejärel pistis ta kaks sõrme suhu ja vilistas. „Hõi, professor Preobraženski! Vea oma vinniline nohikuperse siia!” Proba, kes mingi pisikese elektroonikaseadeldise kallal nokitses, pistis aparadi seljakotti ja kiirustas vedrutaval kõnnakul üle kooliõue.

„Näe, see on Stjopa Hrapovski,” esitles Griša. „Saabus äsja pealinnast. Õppis seal usinasti Suvorovi sõjakoolis, kuniks välja visati. Tuleb meile klassivennaks.”

„Millistel skandaalsetel asjaoludel sind siis nii prestiižsest õppeasutusest eksmatrikuleeriti?” uuris Proba ja surus Stjopa kätt. „Eriti proosaline see põhjus olla ei saa, kui nii drakoonilised abinõud tarvitusele võeti ja inimene päraperifeeriasse abituuriumi lõpetama saadeti.”

„Ta räägib nii juba lasteaiast saadik,” pidas Griša vajalikuks täpsustada. „Ikkagi suure õpetlase otsene järeltulija. A sellega harjub ära.”

„See oli üsna amüstantne seik. Nimelt põrutasin ma sõjakooli ülema tüdart ja kindral avastas meid enda kabineti laualt *in flagranti!*” demonstreeris Stjopa endagi sõnavara. „Sain äiakandidaadilt pealinnast kadumiseks kakskümmend neli tundi aega. Vastasel juhul lubas mulle kuuli pähe kihutada.”

Noormehed müristasid toreda loo peale naerda ja Griša teatas, et nüüd on küll tagumine aeg minna ja värsket tutvust ühe tõhusa uhhaa ning paari pitsi viinaga tähistada. „Pealegi hakkas sellele Piiteri sugutäkule meie Daška silma,” ütles Griša Probale, ja oli näha, et viimane selle peale silmnähtavalt kohmetus. „Muudkui pärib siin teise kohta. Mõtlesin, et räägiksime külalisele omalt poolt ka ühe lustiliku lookese.”

„Kui inime januneb uute teadmiste järele, on meie moraalne kohus teda informeerida!” Proba oli end kiiresti kogunud. „Aeg visiteerida onu Tolikut!”

Lõbus triaad oli kooliväravaist vaevalt välja jõudnud, kui Griša järsku seisma jäi. „*Ein moment, meine herren!*” kraaksatas ta kavalal ilmel. „Tarvis enne üks väike sehvt jonksu ajada.”

Nad põikasid lütseumi kõrval asuvasse pisikesse parki, mille rikkis purskkaevu ees kükitasid kolm hiinlast ja mängisid doomino. „*Ni hao*, pederastid, sittuge plastiliini!” tervitas neid Griša.

Rohelises maikas hiinlane, kelle keha katsid slaavi mütoloogiast inspireeritud fosfortätoveeringud ja kes näikse olevat ninamees, ei vaevunud solvangule reageerima, vaid küsis lihtsalt, kui palju hašišit poisid tahavad. Griša maksis kolme musta kuulikese eest kuus hõberubla ja kummardas hiinlastele: „*Xie xie*, pioneerid!” Seejärel suundusid nad onu Toliku restorani.

Kummalise väljanägemisega majalobudike ja tänavapildis üha sagedamini kohatava asiaatliku fenotüübi põhjal oletas Stjopa, et onu Tolik on enda restorani keset hiinlaste linnaosa püsti löönud.

„Julgen arvata, et arhitektuuriline ja demograafiline kontrast pealinnaga on ilmne?” pakkus Proba.

„Raudpolt!” vastas talle Griša, kuigi küsimus oli mõeldud ilmselt Stjopale. „Näed ju ise, kuidas meie uuel sõbral suurest imestamisest söögiava pärani on ununenud.”

Stjopa, kelle suu suure ringivahtimise peale tõesti veidi paokile oli vajunud, pidi möönma, et

semudel on õigus. „Jaa, Piiteris peremeheta liikuvat hiinlast ikka naljalt ei näe,” ütles ta. „Ammugi siis veel tervet Hiinalinna.”

„Aga see-eest on teil kindlasti peletiste kontsentratsioon suurem?” päris Proba edasi.

Kohalike peletiste kohta ei osanud Stjopa suurt midagi öelda, sest tal ei olnud Novõi-Habarovski tänavail seni ühtegi kohata õnnestunud. Aga vot Piiteris, seal on igas endast lugupidavas majapidamises peletis või paar. Kunagi, kui sõda Hiinaga alles algas ja esimesed trofeepeletised pealinna jõudsid, jagati neid vaid kõrgaadlile. Nood aga hoidsid elukaid kodus kümne luku ja riivi taga ning linnarahvale demonstreeriti neid imeloomi vaid suurte pühade ja paraadide ajal. Seevastu nüüd tohib ja jõuab juba jõukam buržuaasiagi neid endale lubada. Nii kubisevadki praegusajal pealinna pargid ja uulitsad hiiglaslikest sipelgatest, kärbestest, kiilidest, mesilastest, tigudest ja pisemat sorti närilistest. Pühapäeval, kui jumalateenistus on lõppenud, seotakse enda lemmikutele kaunistustega rihmakesed kaela ja minnakse Nevski prospektile promeneerima. Seda kõike kirjeldas Stjopa enda uutele klassivendadele ja poisid noogutasid kiitvalt kaasa.

„Nagu ikka, saadetakse kõik vinged asjad pealinna!” torises Proba. „Provintsi, kuigi me asume otse Hiina piiri ääres, jõuab vaid teisejärguline kraam: mõni sipelgas, paar kapsaliblikat ja garnisoniülema astlata vapsik.”

„Ja konn,” lisas Griša.

„Ja konn,” noogutas Proba. „Kuid siinkohal pean ma meie peletoloogilised mõtisklused ajutiselt katkestama, teatamaks, et minu haistmismeel on fikseerinud onu Toliku pliinide unikaalse aroomi!”

Kümmekonna sammu järel pööras kolmik lühikesele umbtänavale, mille lõpus troonis kolmekorruseline roosaks võõbatud palkmaja. Restorani lillad aknaluugid olid kutsuvalt pärani ja kahepoolse peaukse kohal ilutses vilkuvate tulukestega silt. Mõnesekundilise keskendumise järel võis sildilt välja lugeda „Toliku juures”. Sellest veidi kõrgemal ja pisut väiksemas kirjas seisis oranžide kirikuslaavi tähtedega: *Ära süsti veene, parem söö pelmeene!*

Griša läks esimesena trepist üles. Ta lükkas ukse mõlemad pooled raksuga lahti ja käratas: „*Ni hao*, onu Tolik! Husaarid tulid!”

Onu Toliku asemel ilmus kohalikes rahvarõivastes pisike blondeeritud hiinlanna.

„Tan-Ya,” sosistas Griša Stjopale ja manas näole ühemõttelise grimassi. Kolmik juhatati läbi ilmatu suure söögisaali õdusasse sakstetuppa, mille ukseava ees rippusid paksud tumesinised kardinad. Need eraldasid noormehi saalis kaarte taguvaist pasatskeist, lõunatavaist tšinovnikest ja kroonutalongi eest borši helpivaist soldateist.

Pea kohe, kui poisid olid ümarlaua ääres istet võtnud, sisenes kardinat vahelt onu Tolik. Pisike käbe papi kummardas igale külalisele eraldi ja uuris, kas tohib auväärt härradele alustuseks viina ja suupisteid tuua.

„Onu Tolik on fenomenaalne isend, kelle verbaalne võimekus ületab mitmekordselt tema olematut intellektuaalset baasi,” esitles Proba nende võõrustajat. „Eriti fastsineerivad teda finantsküsimused ja vastassugupool.”

Onu Tolik pöördus mõistmatul ilmel Griša poole. Viimane tõlkis: „Proba arvates oled sa üks paranähtus, sest hoolimata täielikust kirjaoskamatusest hakkab sul raha lõhna ja eide perset haistes jutt jooksma nagu hommikune kusi.”

„Teie, ärrad, juba komplimentustega ei koonerda,” kummardas Tolik ja suundus tellimust täitma.

Korraks tekkis vaikus, siis Griša alustas: „Sõjakooli endise kasvandikuna ei vaja sa ilmselt täpsustavaid kommentaare sellise nime osas nagu kindral Amurski?”

„Teda teab Peterburis iga lapski – Venemaa noorim kindral, Harbini alistaja, peletiste taltsutaja ja hiinlaste suurim hirm,” loetles Stjopa.

„Võta siis teatavaks, et see sinu hiinlaste hirm on oma vägedega meie linna ümber piiranud ja alustab homme esimese kuke kiremise peale linnale tormijooksu,” ütles Griša ja lasi külalisel veidi äsjakuuldut seedida. Siis lisas: „Linna sisse pääseb probleemideta, välja minnes tõmbavad aga snaiprid su hoiatamata maha. Isegi naisi, lapsi ja vanureid ei säästeta.” Stjopa jäi jahmunud ilmel kaaslasi silmitsema. Vaikuse katkestas onu Tolik, kes joogid ja sakusmendi ratastel laual kambrisse kärutas.

Kui esimesed napsid tehtud, hiilis Proba kardinateni ja piilus vaikselt välja. Andnud peanoogutusega Grišale märku, et uudishimulikke ettekandjaid läheduses ei luura, alustas too jutustamisega. Stjopa sai teada, et käesoleval kevadel peatus kindral Amurski Novõi-Habarovski kõige nooblimas võõrastemajas, mis kuulub krahv Tumjanskile. Esimesel õhtul korraldas krahv kõrge külalise auks muusikaõhtu, kus laulis ja mängis klaverit ka tema ainus laps Daša. Järgmisel hommikul jalutas kindral täies mundris juba kell kuus krahvi magamistuppa ja palus temalt tütre kätt. Samal päeval kuulutati paar kihlatuks, kuid pulmad tuli edasi lükata, sest mõni tund pärast kihlust saabus teade, et hiinlased on asunud Harbini suunalt suurte jõududega pealetungile. Kindral pidi puhkuse minutipealt katkestama ja lahingusse tormama.

„Paljud pidasid seda nurjumisele määratud avantüüriks,” selgitas Proba, „sest hiinlaste peletistearmaada vastu olid meil seada vaid mõnisada tanki ja haledad haubitsad. Ausalt öelda ei uskunud keegi peale Daška, et Amurski sellelt sõjakäigult naaseb.”

Hoolimata sõjaseisukorrast ei jäänud toimumata iga-aastane Novõi-Habarovski kevadball. Balli võõrustajaks oli kuberner Essen-Štšukin ja seda suuremaks solvanguks peeti krahvitar Tumjanskaja nipsakat käitumist, kui ta kubeneri pojaga kadrilli tantsimast keeldus, ettekäändel, et on värskest kihlatud. Sellist avalikku blamaaži oli noorel krahvil raske alla neelata, ning aitamaks sõbral õigust jalule seada, kavandasid Griša ja Proba armutu plaani.

Nad meelitasid Daška pärast balli Proba vanaisa raamatukokku, kus tüdrukule joodeti ohtralt šampanjat segatult afrodisiaakumiga, mille professor Preobraženski oli saanud kelleltki evengi šamaanilt. Seejärel õngitses Griša, pealtnäha juhuslikult, riulist kahesaja-aastase kõite slaavi muinasjuttudega ja luges sealt ette loo konn-kuningapojast. Essen-Štšukinitel oli aga kodus vasikamõõtu konn, peletis, kelle nad said kingiks tsaarilt, kui nende vanem poeg sõjas hiinlastega langes. Daša, kes viibis seks ajaks juba kõrgendatud meeleolus, nõustus pisikese veenmise peale seda konna suudlema, tõestamaks, et Griša andmed konna kuningliku päritolu kohta ei pea paika.

Kuna kuberner viibis kaasa ja tütardega linnas järelepeol, ei takistanud konnaeksperimenti ükski hing. Kolja, kes õistele külalistele ukse avas, teeskles ebameeldivat üllatust ja keeldus neid konna juurde lubamast, sest „mul on tast konnana rohkem kasu kui mingist kusikust printsist”. Lõpuks lõi aga käega, kutsus seltskonna sisse ja juhatas Daša kubeneri kabinetti, kus kükitaski konn. Poisid jätsid neiu konnaga kahekesi ja kiirustasid kõrvaltuppa, sest seal asus valvekaamera monitor. Nad jälgisid, kuidas Daša konnaga sõbralikult vestles, tema pead silitas ja paar korda suule suudles. Siis jäi tütarlaps nõutult konna kõrvale seisma.

Selle peale sisenes kabinetti Griša, kes oli ilmselgelt pahane, et konn endiselt konn on. Ta tõreles esialgu Daškaga, kõndis siis nõutult edasi-tagasi mööda kabinetti ja teatas lõpuks, et Daška peab ennast alasti võtma. Ainult nii saavutab ta konnaga piisavalt intiimse kontakti. Nähes, et tüdruk kõhkleb, kinnitas Griša, et isegi Proba ega Kolja ei tea tema uuest plaanist midagi. Tema aga tahaks nii hirmsasti sellele ülbele kubernerivõsule korraliku ninanipsu mängida ja nii palub ta jumalakeeli, et Daša aitaks selle konna printsiks muuta. Ilmselt ei jätnud sellise vingerpussi võimalus ka krahvitari ükskõikseks, sest nüüd sai kolmik monitori vahendusel äärmiselt veidra vaatemängu osaliseks.

„Kujuta nüüd ette – kubermangu kuumim pilu ameleb ihualasti rõveda limase peletisega,” seda öeldes Griša neelatas. „Ripub tal kaelas, jalad ümber eluka kere ja lükkab enda keelt tolelele suhu. Siis laskub neljakäpukile konna ette ja hõõritab ning põntsutab enda prinki perset vastu selle tõpra kärnast punnkõhtu. Lakub teda igalt poolt ja lõpuks, sest mina küll ei näinud, et sel peletisel miskit türalaadset oleks küljes tolknenu, rahuldab kõikide linna meeste unistuste naine end konna ees põlvitades käega lõpuni. Probal oli kõik see aeg seal valveruumis vist käsi püksis.”

„Ah, käi puts!” protesteeris Proba moepärast.

Kui etendus oli lõppenud, marssisid poisid hoiatamata kabinetti sisse ja teatasid, et kogu eelnenud perverssus on valvekaamera lindile salvestatud, ning kui tüdruk ei soovi, et seda näeks kogu linn, peab ta edaspidi täitma kõik nende soovid.

„Pakkusime nimelt pikantset võimalust kaotada neitsilikkus kolmele mehele korraga,” kõnutas Proba.

Tüdrukul, kuigi ta viibis ainsagi kehakatteta kaitsetuna kolme tugeva noormehe ees, jätkus siiski söakust nad kõrgilt perse saata. Juba samal ööl paiskas Proba video tasuta vaatamiseks impersetti ning järgmisel päeval ei olnud Daškal enam kelleltki mõistmist ega kusagilt asu loota. Teise päeva õhtul läks kindral Amurski kihlatu jõkke, kuid juhuslikult nägid seda pealt kaks kalameest, kes ta välja tirisid. Kuigi haiglas asusid tema elu eest võitlusse professor Preobraženski ja linna peakirurg de Scalon („minu kõrgeauline paps”, ei saanud Griša siinkohal mainimata jätta), oli aju piisavalt kauaks hapnikuta jäänud ja kahjustada saanud.

Krahv Tumjanski nõudis kubernerilt, et kurjategijad kohtu ette toodaks ja nende üle kõigi seaduste alusel kohtu mõistetak. Kuberner aga ainult irvitas ja teatas, et ainuke viga, mille poisid tegid, oli see, et nad jätsid impersetis video eest raha küsimata, sest vastasel juhul oleksid nad juba miljonärid. Pealegi on see lollakas libu ise süüdi, et end korralikult uputada ei oska. Ja kui armuline isand Tumjanski ei taha, et tema hotelliga mõni ootamatu õnnetus juhtuks, „sest majadel, teate, on kalduvus süttida,” siis hoidku ta parem moka maas ja väärakas kodus ketis. Nõnda ei jäänudki alandatud krahvile muud võimalust, kui paluda abi kindral Amurskilt.

„Pikk jutt, sitt jutt,” nentis Griša lõpetuseks. „Kuid asjalood on nüüd sellised, et kui tänaseks südaööks Kolja Essen-Štšukinit elusast peast Amurski kätte ei toimetata, hakkavad koidikul ühes kikkalauluga ka kartetšid vilisema.”

„Ja kuberner enda poega kindralile ei anna?” uuris Stjopa. „Pigem laseb linna maatasa teha?”

„Kuberner on surmkindel, et lõpuks sekkub isake tsaar ühel või teisel moel ja teeb Amurski omavolitsemisele lõpu,” sekkus nüüd ka Proba.

„Sina seda veendumust ei jaga?”

„Sõja ajal kuulub tsaari sümpaatia alati armeele,” lausus Proba õpetlikult. „Igatahes ei ole me

nii sõgedad, et jääme siia ootama, mida tsaar ses asjas otsustab.”

Plaani järgi pidid Griša, Proba ja Essen-Štšukin võtma öösel kell kolm Novõi-Habarovski jahisadamast kanuud ning nendega allavoolu triivima. Eesmärk oli lõpuks Alaskale või Jaapanisse jõuda, ja kui see ei õnnestu, siis vähemalt Hiina. Kuna ootamatu kingitusena sattus linna sõjalise väljaõppega Stjopa, tekkis poistel mõte ka tema kampa kutsuda ja tõsta niiviisi operatsiooni õnnestumise tõenäosust. Essen-Štšukin tegi sõpradele ülesandeks uus poiss mesti keelitada, ise tegeles ta aga hetkel linnagarnisoni sõduritelt põgenemise tarvis relvade ostmisega.

„Oot-oot!” tõstis Stjopa käed üles. „Minul ei ole selle tüdrukuga miskit pistmist!”

„Ei ole,” nõustus Griša. „Kuid meil on. Ja sind on nähtud meie seltsis linnas patseerimas. Sellest peaks Amurskile piisama, et sulle ora perse ajada ja su auväärset rümpa hõõguvail sütel küpsetada.”

Nii kaalukate argumentide sunnil soostus Stjopa lõpuks operatsiooni sõjalise poole enda õlgadele võtma. Ta improviseeris viinapitsidest ja pelmeenidest maketi, mille abil selgitas kaaslastele kõige optimaalsemaid varjatud liikumise viise. Lõpuks otsustati ühiselt, et lahkutakse kahes paadis, kusjuures linnapiirini liigub Stjopa jalgsi jõekallast pidi, püsides paatidest paarsada meetrit ees.

„Ja kohal oleme kõik kell kolm, pluss-miinus 5 minutit,” lõpetas Stjopa. „Kui igaüks tuleb, mil jumal juhatab, võib liigne sadamas sõelumine linnavahtides ebatervet huvi äratada.”

Griša noogutas tunnustavalt ning Proba plaksutas käsi ja hüüdis onu Tolikut. Stjopa jõudis vaevu sõjaplaani laualt kokku korjata, kui saabus peremees ja serveeris noorhärradele tumedast rummist, sakest ja riisiõllest segatud kokteilid, mida kohalikud kutsusid Jaapani Nussiks. Joodi operatsiooni õnnestumise terviseks. Seejärel otsisid Proba ja Griša välja piibud, mis oli märguandeks, et istumise ametlik osa on lõppenud.

Kui semud lõpuks onu Toliku juurest välja taarusid, oli päike läänetaeva juba roosakaslillaks maalinud. „Ma ei tea, kuidas teiega lood on, kuid mina pean igatahes nüüd mõneks tunniks koikusse ronima,” ütles Stjopa ja teised mõmisesid nõusolevalt. Nad olid just kõrtsitrepilt tänavale astunud, kui keegi neile sahmaka vett kaela viskas. Poisid pöörasid ümber ja seisid silmitsi noore mungaga, kes neile augustatud korgiga Coca-Cola pudelist veel ühe nähkami vett vastu silmi puristas. „Hoidke endid eemale sellest hooruse hällist ja palugem issandat!” kähistas munk hõreda habeme värisedes.

„Kao oma kopitanud kongi ja veal seal pihku,” ühmas Griša ükskõikselt. Ilmselt oli ta peenema aasimise jaoks liialt väsinud. „Just!” nõustus Proba. „Mine tudeeri Piiblit ja tao pead vastu põrandat, progressivaenlane!”

Munk läks pühakirja mainimise peale silmnähtavalt endast välja ja kisendas: „Teie ei tunne jumalasõna, sest teie hinged on narkootikut täis! Teie peades elavad juba mustad hiinlaste demonid ja südamed on täidetud mürgise suitsuga! Ainult kindel usk elavasse jumalasse võib teid veel päästa!”

Nüüd sekkus ka Stjopa: „See sinu pühakiri ütleb, et enne kui kukk kaks korda kireda jõuab, on teiesugused pühamehed oma issanda juba kolm korda reetnud. Mine tegele parem enda usuga ja jäta meid rahule!”

Munk haaras Stjopa käsivarrest kinni ning hakkas teda endaga kaasa tirima: „Tule meie juurde! Sinus on veel usukübe alles ja see võib päästa sind jumala viha eest, mis seda linna tabab!” Griša ja Proba olid jõudnud juba mitu tänavavahet edasi tuigerdada, enne kui Stjopa

mungaga vaidlemise lõpetas ja sõpradele järele sörkis.

Oma teed läks ka munk. Ta kiirustas läbi hiinlaste kitsaste tagahoovide, õgvendas teed üle Juudilinna tühja turuplatsi ja seadis siis sammud Alekseisilla suunas. Sillamademel õnnistas munk liivakottide taga karauulivaid soldateid, tõttas seejärel musta kuue lehvides üle jõe läänekaldale ja kadus seal sinetavasse kuusesallu. Teispool metsatukka väljus pühamees aga juba suure punase kõutsi seljas ja ratsutas otsejoones kindral Amurski laagrisse.

Öösel kell kolm ärkasid mitmed novõihabarovskilased kuke kiremise peale ja avastasid üllatusega, et õues on valge justkui päeval. Kui linlased mõistsid, et valgus pärineb kümnetelt hiiglaslikelt prožektoritelt, mis Amuuri jõe poolt oma helki linna peale heitsid, asendus üllatus õudusega. Paari minuti pärast alustas huilgamist õhuhäire ja peagi täitusid tänavad kaitsepositsioonidele roomavate sõjamasinate lämmatavast diislilehast. Valitsevas segaduses ei olnud kellelgi aega otsida õist kukke ja nii jäigi avastamata Stjopa, kes hiiglasliku ruuporiga pangahoone katusel seisis ja linnale lähenevaid vägesid põlevil silmil jälgis.

Sõjakooli viimaselt kursuselt kindral Amurski adjutandiks suunatud Stjopa oli küll kümnete linnade piiramisel osalenud, kuid vaatepilt Novõi-Habarovskile lähenevaist vägedest suutis teda siiski lummata. Erinevalt linnakaitsjatest teadis Stjopa, et linnale suunatud prožektorid olid kinnitatud Amuuri jões ahelikus seisvate lahingtiigrite pähe ning nende kahekümnekorruselise maja kõrguste peletiste ülesandeks oli vaid operatsiooniala valgustamine. Ilmselt eeldasid aga kaitsjad, et pealöökk antakse jõe poolt läänest ning tõid idapoolsetelt positsioonidelt põhijõud ära.

Ründajate plaan nägi ette, et ööpimeduse varjus lähenevad põhjast ja lõunast linnale sundvärvatud hiinlaste jalaväeüksused, keda toetavad tiibadelt lahingrottidel tragunid. Tuletoetuseks järgnevad neile grenaderid raskekuulipildujatega varustatud hiidkassidel, kelle manöövervõimekus ületab mistahes soomuki oma nii maastikul kui linnalahinguis. Paraku ei saanud Stjopa seekord etendust nautima jääda. Ta laskus tuletõrjeredelit pidi katuselt alla ja jooksis jõe suunas.

Gardemariinid olid jahisadama perimeetri julgestanud punktipealt nii, nagu Stjopa plaan ette nägi. Näis, et mungast käskjalg oli tema juhtnöörid äärmiselt täpselt edasi andnud. „Kui meie kohale jõudsime, oli jõgi juba tühje paate täis ja ainult üks eit istus kohvri otsas ja ulgus!” Hašišipohmaka tõttu tundus Stjopale eriuksuse ülema hääli liialt vali ja terav. „Kus see eit on?” Ülema käemärgi peale lohistasid kaks sõdurit kohale puikleva keha, kes taskulambi punases valguses osutus vürstitar Skavronskajaks.

Kiire küsitluse tulemusel sai Stjopa neiuult teada, et arvatavasti oli see Griša, kes enne teisi sadamasse tuli, kõigil jahtklubi paatidel ja purjekatel kõied läbi lõikas ning rannaliival lebavad kanuud samuti jõe lükkas. Ise redutas mees tõenäoliselt ühes neist paatidest ja lootis niiviisi allavoolu minema pääseda. Kui Essen-Štšukin ja Proba koos plikaga kella kahe paiku saabusid ja aimasid, mis on juhtunud, tulistasid poisid reeturit tabada lootes mõnda aega paatide pihta. Seejärel pagesid aga tagasi linna ja jätsid Skavronskaja ühes kohvriga maha.

Stjopa siunas end, et ta eriuksust veel varasemaks ajaks sadamasse ei tellinud. Nüüd oli selge, et siin ei saa enam suurt midagi ära teha. Valimatult paate tulistama hakata ei saanud – oht omasid tabad oli liialt suur. Jäi üle vaid loota, et Griša ei suuda jões seisvatest lahingtiigritest märkamatuks mööda lipsata, ja selleks edastas eriuksuslaste sidemees vastavad juhised tiigrite peaoperaatorile. Vahepeal olid paar gardemariini toonud ujudes ära mõned paadid ja osa üksusest asus nendega põgenikku otsima. Ülejäänud eriväelased suundusid

Stjopa juhtimisel kahe linna putkanud jooksiku jälgi ajama.

Stjopa jalutas läbi suitseva kesklinna endise kuberneripalee poole, kus nüüd asus vallutajate staap. Tänavad kubisesid lärmavatest sõduritest, kes kokkuröövitud kraami laagri poole tassisid, ja rebitud riietega aadlipreilidest, kes nuuksudes laagri suunast tagasi linna kiirustasid. Kaks korda viimase viiekümne aasta jooksul olid hiinlased Habarovski pea maani maha põletanud ja, vaatamata töotusele seda kolmandat korda teha, halastas kindral Amurski siiski linnale.

Paleesse pääsemiseks tuli Stjopal ületada tapalava. See kopsiti kokku juba enne koitu, mil Amurski väed olid hõivanud vaevalt pool linnast. Ja kuigi peamised süüdlased said endi karistused kätte esimeste päikesekiirte valguses, toimetati seal praegugi, kui keskpäevane päike halastamatult küttis, vähemtähtsate aukandjate ning madalama aukraadiga sõjaväelaste hukkamist.

Manööverdanud end võllapuude vahelt läbi, tatsas Stjopa lossitrepist üles ja möödus auvahtkonnast. Ta suundus joonelt peasaali, kus varem olid toimunud kubeneri ballid ja banketid ning kuhu praegu oli end sisse seadnud Amurski. Kindral istus parajasti üüratus antiikses tugitoolis ja dikteeris kirjutajale ukaasi. Tooli ette laotatud hundinahkadel põlvitas aga Daška, kes imetleval pilgul oma peigmeest uudistas ja suunurgast tatti nõristas.

„Oo, Stepan! Milline suurepärase ajastus!” hüüdis kindral ja saatis kirjutaja käeviipega minema. „Me hakkame kohe-kohe einet võtma. Saamegi üheskoos edukat operatsiooni pühitseda!”

„Edukat siiski üksnes kahe kolmandiku ulatuses, kui tohin jultunult täpne olla.”

„Jaah, Griša de Scalon on tõesti endiselt jooksus.” Daška oli lõua kindrali reiele toetanud ja too silitas tüdruku pead. „Siiski usun ma, et ta ei ole kaugele putkanud, vaid redutab kusagil linna lähedal. Pealegi on tema vanemad meie käes ja küll me ta nende abil välja meelitame.”

Stjopa küll ei uskunud, et ema-isa võimalik hukkamine Grišal erilisi süümepiinu esile kutsuks ja ta vanemate päästmise nimel Novõi-Habarovskisse naaseks, kuid ta ei jõudnud enda arvamust teatavaks teha, sest balalaikahelide saatel sisenesid saali kandikutega köögisulased. Nende eesotsas sammus säraval ilmel onu Tolik, kes vastutasuks Essen-Štšukini asukoha reetmise eest kindrali köögiülemaks nimetati.

„Istu, Stepan, nüüd lauda, ja valgusta meid enda viimase ööpäeva seikluste osas,” kutsus kindral. „Eriti huvitab mind, kuidas te selle põhilurjuse kinni nabisite.”

Stjopa jutustas, et vahistamine ei möödunud viperusteta. Essen-Štšukin oli varjunud onu Toliku kõrtsi kolmandal korrusel ühe prostituudi tuppa, ja kuuldes koridoris arreteerijate samme, avas ta läbi lukustatud ukse tule kahest püstolist korraga. Haavata said üks eriüksuse seersant ja paar lõbutüdrukut. Hoolimata ähvardusest viimane kuul endale pähe lasta nii palju mehisust tas siiski ei leidunud. Linnarahva mõnituste saatel tiriti noor krahv juukseidpidi kõrtsi ette, kus üks hoor tal üldise huilgamise saatel huuled ja põsed punaseks värvis. Järgnenud avalikku karistamist ei õnnestunud Stjopal aga näha, sest ta asus Proba leidmiseks linna läbi kammima.

Kindral pajatas seepeale, et krahvi üle mõisteti kohut esimeses järjekorras ja sellest kujunes linnarahvale üsnagi muljet avaldav vaatemäng. Esmalt kuulutas kindral Amurski tuhandete pealtvaatajate ees palee rõdult suuremeelselt, et ta kingib Essen-Štšukinile elu ja annab ta enda ihukaitsjatele „pruudiks”. Selle kinnituseks tirisid neli tursket gardemariini noore krahvi

tapalavale ja võtsid teda kordamööda tagant, kuni nende ohver suutis vaid kiunuda ja klaasistunud pilguga tapalava hõõveldamata laudu pörnitseda. Seejärel tehti teatavaks kindrali otsus, et Essen-Štšukinite tütreid saadetakse hiinlastest sõjavangide laagrisse hooradeks ning kuberner ise koos naisega poodi üles. Üles poodi ka konn.

„Tõesti kahju, et sa nii köitvast speaktaaklist ilma jäid,” tõmbas kindral otsad kokku. „Preobraženski hukkamist ikka nägid?”

Jah, seda sai Stjopa lausa esireast tunnistada. Vaene Proba oli preestriks maskeerituna Uspenski kirikust pelgupaika otsinud, kuid kleeerikud tundsid linna häälekaima religioonikritiseerija lapselapse valehabemest hoolimata ära ning lõid ta küünlajalaga oimetuks. Proba visati veoauto mõõtu lahingkasside ette, kes temaga tervelt tunnikese mängisid, enne kui ta nohikukolba katki hammustasid. See kõik filmiti üles ja riputati tasuta vaatamiseks impersetti. Õnneks ei pidanud enda lapselapse piinarikast ja alandavat lõppu nägema professor Preobraženski, kes suri öösel ajurabandusse, kui kuulis, et suurtükitules on täielikult hävinud ülikooli raamatukogu koos tema elutööga.

„Eks nad said, mida otsisid,” urises Amurski. „Ja ei pääse see Grišagi oma saatuse käest.” Siis käskis ta viina serveerida ja mehed purjutasid hiliste tundideni. Daška aga istus kõik see aeg nende seltsis, pööramata silmi oma uhkelt printsilt.

Kuulidest puretud roheline kanuu libises läbi õõtsuva pilliroo ja rammis lõpuks ninaga rannaliiva. Lapsed, kes kaldal kõrkjaparte valmistasid, jäid üllatunult külalist silmitsema. Kanuus toimetav palja ülakehaga võõras aga ei teinud lastest väljagi, vaid heitis kaldarohule tõrvaga immutatud meremehekoti ja ronis ise järele. Torganud jalga kotist leitud nahksäärikud ja tõmmanud ülle punase T-särgi valge kirjaga „Hujovõi Nabarovsk”, lükkas ta kanuu kaldast lahti ning jäi seda paariks minutiks silmadega saatma. Seejärel aga astus hämmeldunud laste juurde, naeratas laialt ja teatas: „*Ni hao*, lapsed! Hussaarid tulid!”

Jutt: Kummituslik armastuslugu (Meelis Looveer)

Esmaspäev

Vihma oli kallanud kogu pika päeva. Aina tumenevas taevas olid vaid hallid pilved, mis ei näidanud mingeidki rahunemise märke. Rohi oli märg ja libe ning puude lehtedelt ja okstelt tilkus jämedaid piiske, kui Madelaine rühkis, hoolimata märgadest juustest ta silme ees, mööda kitsast looklevat metsarada tarmukalt edasi. Õlal oli tal vaid väike matkakotike, seljas pruun jakk ja kirju seelik, kõik need läbi vettinud.

*

Madelaine oli kahekümne üheksa aastane lüheldane naisterahvas, pikkade pruunide juustega. Ta elu oli olnud nagu üks pikk kannatuste rada. Lapsepõlves kaotas ta oma mõlemad vanemad: ema suri autoõnnetuse tagajärjel, isa läks hulluks ja sooritas enesetapu Walleni psühhiaatriakliinikus. Seitsmeaastasest peale käis ta lastekodust-lastekodusse. Mõni suleti ja ta pidi järgmisesse minema, mõnes sattus ta ka pahandustesse. Teismeea lõpus oli ta siiski suutnud halvale teele minemisest pääseda ning temast oli saanud loodustandev ehtekunstnik. Ta oli ka mitmeid kordi abielus, kuid lastega polnud teda õnnistatud. Tema teine abikaasa vägivallatses temaga seni, kuni Madelaine võttis oma matkakoti ja sammus kodust nelja tuule poole.

*

Hakkas pimenema. Naise kulunud ja libedad plätud plärtsusid rohus ning väsimus hakkas ta jalgadesse ronima. Varsti enam ei jaksa. Päästjaks kujunes kollane valgustuluke kauguses. Madelaine oli jõudnud metsa äärde ning üle heinamaa paistis massiivne hoone, milles ühes aknakeses kumaski too valgus. Naine kiirendas sammu. Nähtu andis talle jõudu edasi marssida. Et ainult see tuluke ei kustuks! Ja et selle oleks süüdanud mõni sõbralik hing! Samm-sammult jõudis väsinud rändur hoonele lähemale ja tema pimeduses harjunud silmad aimasid, et tegemist on miskit sorti lossi- või mõisahoonega.

*

Vihm oli õnneks lakanud, aga tuul oli tõusnud ning taevas paistis poolik kuu. See valgustas veidi hoonet ning Madelaine jõudis kobamisi mõisa peaukseni. Ta katsus, kas see oli lahti, ning veendunud, et mitte, kopsis sellele kõvasti rusikaga. Läks veidi aega. Naine tegi niikaua ka häält ja karjus, et keegi talle ukse avaks. Lõpuks kostusidki tuhmid sammud, mis aegamisi lähemale tulid ning siis ukse juures peatusid. Suur uks avanes kriginaga.

*

Läbi ukse paistis väheke valgust, kui hallipäine kammerteener ukse avas.

„Tere õhtust! Kuidas saan teid aidata, proua?”

„Tere! Kas teekäija saaks sisse? Ma olen pimeda kätte jäänud,” ütles Madelaine alandlikult.

„Tulge sisse, proua!” vastas mees lahkelt. „Härra ise ei ela siin, aga ta lubab võõrastele öömaja pakkuda!”

Samasuguse kriginaga nagu ennem tõmbas teener ukse kinni ja pimedus jäi nukralt ukse taha tuulega peitust mängima.

Kammerteener oli pikk, kongus nina ja hallide silmadega mees, kes hoolimata oma tõsidusest paistis lahke ja soe olevat. Ta aitas rahuliku ükskõiksusega Madelaine'il jaki seljast ja riputas selle nagisse.

*

Hämarast garderoobist pääses avarasse halli, kus uhke trepp läks teisele korrusele ning koridorid kahte tiiba. Kammerteener kummardas ja näitas käega paremale ning juhatas naisterahva piki koridori, keeras siis vasakule ning avas vaskse võtmega ukse.

„Palun, proua! Siin on Teie magamistuba.” Madelaine astus uudishimulikult külalistetuppa. Teener tuli tema järel sisse ja lülitas tule põlema.

„Homмикusöök on kell 8, proua! Vasakus tiivas kolmas uks paremale,” tutvustas mees. „Teile veel informatsiooniks, siin mõisas võib kummitada.”

Madelaine vaatas teenrit hirmunult ja küsis: „Miks te seda kohe ei öelnud?”

„Kas eelistate lageda taeva all ööbida?” küsis see. „Pealegi see kummitus ei hammusta. Ta ei tee kurja ning ausalt öeldes ei olegi ma teda ammu näinud.”

*

Magamistuba on avar, aga askeetlik, laia baldahhiinvoodi ja riidekapiga, tooli ja laia peegliga. Madelaine uuris kogu tuba tähelepanelikult. Ta proovis voodi pehmust ja piilus kardinade vahelt õue. Siis avas ta riidekapi. Naine ahmis õhku. Seal oli garderoob, millest tema polnud isegi unistada julgenud. Madelaine kiikas seljataha, kas uks on kinni, ja hakkas end siis aeglaselt lahti riietama. Ükshaaval heitis ta enda vihmast veidi niisked hilbud voodile. Kapist üha uusi riideid proovides ei märganudki ta toanurgas olevat varju, kes kiiva pilguga jälgis igat tema liigutust, kõiki naise kauneid kehakumerusi, kui too peegli ees keerutades end ikka ja jälle alasti kooris, et teisi rõivaid proovida.

Teisipäev

Madelaine magas suurepäraselt ning tõusis hommikul ülesse värskelt ja puhanult. Nagu oleks keegi tema und valvanud. Päikesekiired sirasid kardinade vahelt tuppa. Ta riietas end rahulikult ja jalutas vasakusse tiiba, kus kammerteener oli lubanud hommikust serveerida. Suur loss oli tühi ja kõle ja naise sammud kajasid koridoriseintelt vastu. Ta tegi peatusi ja uuris maale koridori seintel, suursuguste lossihärrade ja -prouadega, kauneid skulptuure, suurt

raudrüüs rüütlikuju, kuni kuulis vaikset nõude kolinat lähedalasuvast ruumist - mis oligi söögituba.

*

Homмикusöök oli juba laual. Kammerteener toimetas veel ümber laua, et külalisel oleks hubasem, ja näitas viisakalt laua ääres oleva tooli peale. Madelaine noogutas ja istus näljaselt laua taha. Toit oli lihtne. Peekoniviilud, muna ja mõned kurgiviilud ning suur sepikukannikas. Laual olid ka karahvin veega ja klaasid ning teener valas talle klaasi värsket kaevuvett. Naisel oli kõht väga tühi, ta lasi laual olevatel toitudel hea maitsta, rääkimata sõnagi.

„Tänan!“ ütles ta, kui taldrik tühjaks sai. Mees käis ikka veel söögitoas tolmulapiga ringi ning tuli siis lauda koristama.

„Rääkige mulle nüüd mõisast ja selle peremehest, palun!“ oli külaline uudishimulik.

*

Kammerteener ei teinud esialgu naisest väljagi, toimetas nõudega, viies need kööki, seejärel tuli ja istus Madelaine'i vastu ning hakkas jutustama: „See on Hillfieldi mõis, ehitatud aastal 1760, ja kuulub praegu Parun von Knorringule.“

„Aga kus ta ise on?“

„Reisib kaugetel maadel,“ ohkas teener ja jätkas: „Nagu te näete, proua, on loss ideaalses korras ja üldiselt on siin elu kulgenud rahulikult, kuni selle ajani, mil lossis hakkas kummitama.“ Kammerteener valas endale vahepeal klaasitäie vett ja jõi seda isukalt.

„Siis lahkus kogu teenijarahvas peale minu. Marcus, parun, oli nagu mu enda poeg, ja austusest tema vastu jäin ma siia abiks.“

„Oli?“ Madelaine vaatas uurivalt teenrit.

„No kui ta veel siin elas,“ vastas mees ebalevalt.

„Kas tal peret ei ole?“

„Ei! Parun on veel noor, alles 20-aastane veel.“

Madelaine tajus mingit nukrust vana mehe hääles ja ta mõtles, et vahetab teemat.

„Aga kummitus?“

„Vot see kummitus on üks ütleмата rahumeelne hing! Ei teagi teist sellist, nii rahuliku loomuga kummitajat. Ta ei hirmuta, ei ole vägivaldne, näitab end peamiselt sümpaatsetele inimestele, just naisterahvastele.“

„Jah? Einoh, seda on rõõm kuulda. Eks ma lähen ja otsin siis temaga kontakti,“ ironiseeris naine.

*

Madelaine jalutas mõisahoovis ja mõtles kammerteeneri jutule. Hoov oli suur, paljude põlispuudega, tiigiga ja käänulise teerajaga. Naisele meeldis siin. Ta võttis õunapuult ühe küpse õuna ning istus varjulisse lehtlasse pingile, süües mahlast puuvilja.

Kammerteener Raymond, kelle nime oli ta välja pinninud, lubas tal lossis elada nii kaua, kuni

tal soov, saada prii toitu ja toa. Naine mõtiskleski nüüd, kas ta seda tahab. Niikuinii pole tal kuskile mujale minna, keegi teda kuskil ei oota, raha ei ole, miks mitte siin mugavalt närve puhata.

Üks kord nädalas pidi käima tuttav külamees toidukraami toomas - ta võib ju aidata siin süüa teha ja koristada. Ausalt öeldes ei häiri ka kummitusteema teda üldse. Ta on tulest ja veest läbi käinud, maailma kurjust näinud, miks peaks teda häirima üks leebe kummitushärra?

*

Õhtu jõudis jälle kätte. Naine tundis end välja puhanuna. Ta pani öösärgi selga ja heitis väsinult voodisse. Pehmel padjal ja sooja teki all lebades tuli talle rammestus peale, kuid ta jõudis veel hämaruses näha mehekuju istumas vastasseina öökapil, enne kui ta unekuningriiki suikus.

Kolmapäev

Madelaine ärkas võpatades ja vaatas esimese asjana öökapi poole. Mees istus ikka veel seal. Õigemini kummitus, mitte lihast ja luust inimene. Istus ja vaatas jahmunud naist sõbraliku naeratusega.

„Tere hommikust! Kuidas magasite?”

Kummitusmees oli pikk, tõmmu, väga kena mees. Oleks ta elav inimene olnud, oleks Madelaine temasse hoobilt ära armunud, praegu aga tõmbas ta teki endale tihedalt rinna ette ja jäi ehmunult ning sõnagi lausumata vaimu põrnitsema.

„Mina olen Marcus. Teie nime ma tean ka, proua, see on Madelaine,” rääkis kummitus. „Te ei pea mind kartma. Ma saan aru küll, et inimesed kardavad kummitusi ja puha, aga ma olen väga sõbralik tüüp.”

Kuna voodis värisev naine polnud ikka veel sõnagi öelnud, jätkas Marcus: „Õigupoolest on mul siin lossis kohutavalt igav ja ma ootan igatsusega, kui mõni külaline siin peatub ja ma saan temaga juttu ajada. Need on mu elu, kui seda saab eluks nimetada, parimad hetked,” naeris kummitus, kes end öökapi püsti ajas ja põranda kohal liueldes ukse poole liikus.

„Pange end rahulikult riidesse ja minge julgelt sööma!”

Vaim jõudis ukseni ja libises sellest elegantselt läbi. Kuigi naise süda tuksus kõvasti ja kiiresti, tundis ta end üllatavalt turvaliselt. Ta tõusis ja riietus ning ruttas šarmantsele kummitusmehele järele.

*

Madelaine kõndis läbi koridori vasaku tiiva poole ja vaatas otsides ühele ja teisele poole. Jõudes raudrüütlini ta võpatas, sest kuulis selle tagant kihistamist.

„See oli väiksena mu lemmikpeidupaik,” naeris kummitus vallatult. „Ja see kipsist tiigripea siin on minu tehtud.”

„Kas te elasite siin lossis?”

„Võib nii öelda,” vastas kummitus. „Siin elasin ma suviti, kooliajal olin linnas ja ööbisin

internaadis."

Naise päästis söögituppa jõudmine, kus kammerteener juba söögiga tegeles. Külaline ohkas kergendatult ja asus isukalt sööma.

*

Terve päev käis kummitus naise kannul nagu väike koerakutsikas. Ilmutas end koridoris, mõisahallis, aias õunapuu tagant või isegi vannitoas. Madelaine proovis küll leppida oma kummitava kummalise kaaslasega, aga too tekitas temas ikkagi kõhedust, ning tihti juhtus, et ta kiljatas, kui vaim järjekordselt kuskilt heki tagant teda tervitas või seljatagant midagi ütles. Naine isegi palus mõned korrad end rahule jätta, aga vaim oli järjekindel. Ta tegi komplimente, viskas nalja, pilgutas flirtivalt silma ja püüdis igatmoodi meeldiv olla. Külalise ähvarduse peale siit lossist minema minna laskus kummitus aga põlvili ja anus naist seda mitte tegema, lubades asja veidi rahulikumalt võtta. Õhtusöögi ajal Madelaine ei näinudki teda. Ta küsis vanamehelt, ega see kummitust pole näinud, kuid kammerteener oli millegipärast napisõnaline ja raputas eitavalt pead.

„Kas teie teate, mis temaga juhtus?" proovis ta vana majahoidjat rääkima meelitada. „Kaua ta on siin niimoodi piinelnud?"

„Ta tavaliselt räägib seda ise oma külalistega, kui aeg on küps," vastas vanamees ja lahkus nõudega ruumist.

*

Madelaine avastas, et teadmatus on veel hullem kui kummitusmehe tüütav käitumine. Tal tekkis juba igatsus veel meest näha ja temaga rääkida, ta käis mõisa esimese korruse parema tiiva läbi, piilus tubadesse, mille ukSED lukus polnud, aga ei näinud kuskil kedagi. Veidi nukralt läks ta oma magamistuppa ning vaatas sellegi hoolikalt läbi, kiikas isegi kappidesse ja voodi alla. Halva tujuga riietas ta ennast lahti ja läks magama.

Neljapäev

Kui Madelaine ärkas ja öökapil taas Marcust istumas nägi, oli ta isegi rõõmus. Terve öö oli ta rahutult voodis vähernud ja halbu unenägusid näinud, kuidas ta ise kummitusena kiljudes mööda lossi ringi lendab ja elavaid - nii mehi, naisi kui ka lapsi – hirmutab.

„Tere hommikust, armas Madelaine!" alustas vaim öökapil jalgu kõigutades. „Ma tahaksin ikka veel eilse pärast vabandada! Ma tõesti ei mõtle midagi halba, mul pole selle kurva aja jooksul veel nii huvitavat vestluskaaslast olnud!"

„Ah, pole midagi," oli naine tagasihoidlik. „Ma hakkan juba harjuma. See on tegelikult isegi veidi põnev," ja ta tegi kummitusele kelmikalt silma.

*

Hommikusöök, nagu eelnevatel päevadelgi, oli juba laual. Kammerteenrit polnud aga

seekord näha. Naine istus lauda ja lasi toidul hea maitsta. Marcus istus ta vastas ja vaatas naist.

„Mis teiega juhtus, et te teispoosuses olete?" küsis Madelaine taktitundeliselt ja vaatas uudishimulikult kaaslast.

„Hea küsimus! Ma teinekord kindlasti räägin teile sellest. Juhtus kohutav õnnestus ja eksitus." Marcus vaatas mõtlikult lakke ja rääkis edasi. „Aga ma olen sellega leppinud ja asjaosalistele andeks andnud."

Vaikides söödi lõpuni ja Madelaine tõusis lauast.

*

„Pole täna teenrit näinud!? Kas ma võiksin lossiga tutvuda?" küsis naine vaimult.

„Ikka! Ma olen su giidiks."

Madelaine jalutas trepist üles teisele korrusele ja kummitus libises nagu vari naisega kaasa. Teisel korrusel mindi kõigepealt raamatukokku. Marcus näitas perekonna mälestusesemeid, vanu raamatuid, must-valgeid fotosid. Külalisele hakkas alles nüüd kohale jõudma, et see nägus ja sõbralik, aga läbipaistev võõrustaja ongi „reisil olev" lossihärra Parun Marcus von Knorring. Madelaine'ile tuli pisar silmanurka. Mis temaga küll juhtunud on, et ta siia, oma koju, on määratud igaveseks ringi käima? Naise arvates oli ta väga sümpaatne, täielik vastand tema enda mehele, kelle juurest ta põgenes ja ei kelle juurde kavatsegi kunagi tagasi minna. Talle meeldis, kuidas mees temaga vestles, teda õrna pilguga vaatas. Tal oli suur tahtmine teda puudutada, mida ta salaja üritaski, aga käsi läbistas vaimu keha. Vaid külmavärinad ja kanaanahk ilmus käele.

*

Teisel korrusel koos kummitusega ringi liikudes, nägi Madelaine üht ust, mis teda koheselt huvitama hakkas.

„Mis põnev ruum see on?" küsis ta kummituselt, kui ta käsi ukselinki vajutas.

„Siia ei tohiks minna," muutus Marcus väga ärevaks ja haihtus äkki. Naine vaatas otsivalt ringi, aga suur uudishimu sai temast võitu ja ta sisenes ruumi. See oli töökabinet. Ruumi keskel oli massiivne puidust kirjutuslaud ja selle taga mugav nikerdatud tool. Riiulid olid täis raamatuid ja dokumente. Maas oli pehme vaip. Sein riiuli kõrval oli täis kleebitud ajalehtedest välja lõigatud artikleid. Madelaine süvenes neisse huvitatult. Surnud naine. Politsei koostatud raportid. Põnev!

Koridorist kostsid sammud ja kammerteener asutus ruumi.

„Ma palun teid väga lahkuda, proua!" ütles mees väarikalt. „Siia ruumi ei lubata tulla!"

Madelaine vabandas ja astus ruumist välja. „Kus Marcus on?"

„Marcus? Pole aimugi. Miks te küsite, proua?"

Kui ta oma magamistuppa jõudis, ootas kummitusmees juba öökapil: „Ma väga vabandan, aga ma häbenen seda hirmsat saladust ja pole veel valmis sellest rääkima - aga ma teen seda õige pea, ma luban!"

Reede

Naise uni oli väga rahutu. Ta viskles ühest voodiotsast teise ja tagasi, ajas teki pealt ära ja tõmbas tagasi peale, ärkas tihti ja uinus sama kiiresti unerüppe tagasi. Öö otsa nägi ta märgi ja kirklikke unenägusid Marcusest, kes teda igalt-poolt silitas ja suudles, ning Madelaine oigas ta käte vahel.

Ta ärkas võpatusega. Tekk oli põrandal ja naisel oli päris jahe. Ehmatades avastas ta, et kummitus lamab ta kõrval ja vaatab himuralt, oma suurte ilusate silmadega, ta alasti keha. Naise süda põksus tohutu kiirusega, ta nihutas end vaimule lähemale.

„Hommik, mu kallis! Aeg läheb nii ruttu, kui ma Su und valvan!”

„Jah? Kas sina kunagi ei magagi?”

„Vist mitte. Ma vahepeal küll unustan enda ja ei tea, kus ma olen ja mis vahepeal on toimunud, aga siin olles võin sind lõputult vaadata ja imetleda,” oli Marcuse kummituspilk unistav.

Naine proovis käe ümber vaimu keha sirutada, aga see maandus paraku tühjalt voodile.

„Kahju, et ma sind puudutada ei saa,” oli ta nukker.

„Ehk võiks see kunagi olla võimalik,” vastas kummitus mõtlikult ja jälgis, kuidas naine end käega rahuldab.

Ta hõljus väänleva naisekeha kohal, kuni naine rappudes lõpetas.

Kui nad olid teineteist pikalt ja armunult vaadanud, tõusis Madelaine järsult voodist ja ütles lühidalt: „Hommikust sööma!”

*

Hommikusöögilaud oli peaaegu kaetud ja kammerteener käis söögitoas ringi, murelik pilk näol.

„Kuhu ma küll teekannu panin, kas jätsin kööki?” oli ta hämmeldunud. „Sellist asja pole minuga veel juhtunud.” Ta sammus õnnetult köögi poole. Samal ajal astus seksioonkapist välja Marcus, nagu muigel. Pani näpu suule, sosistas Madelaine’ile: „Vaene Raymond! Hakkab vist vanaks jääma,” ja näitas näpuga nurka suure lillevaasi kõrvale, kus oligi kaotsiläinud kann.

Madelaine itsitas ka: „Sina või?”

„Ikka! Kui sul päevast-päeva igav on, õpid nautima hetki, kus saad kedagi haneks tõmmata ja pärast koos naerda selle üle.”

„Kas sa suhtled temaga ka tihti?” küsis naine.

„Jah! Ta oskab mind hästi lohutada. Ta on olnud mulle nagu isa eest. Eriti pärast seda, kui mu vanemad surid!”

„Oi, kui kurb! Tunnen kaasa! Kuidas see juhtus?” Madelaine tundis kaasa kummitusele, kelle elusaatuski oli tema omale nii sarnane.

Marcus hakkas sellest rääkima, kuid haitus siis äkki, kuna tuppa astus vaene kammerteener, kes oli toonud teise, vana ja kulunud, teekannu.

„Ei leidnudki üles,” tõi ta teekannu laua juurde ja valas Madelaine’i tassi täis.

„Tänan! Kas see on teie teekann?” näitas naine vaasi kõrvale, kuid jäi siis ise hämmingus näidatud kohta vaatama - teekannu seal enam ei olnud.

„Marcus lollitab jälle,” ohkas vana teener väsinult.

*

„Kuidas sa seda teed?" küsis Madelaine kummituselt, kui oli selle mõisaaiast üles leidnud. See istus purskkaevu all murul ja vilistas kurba viisijuppi.

„Mida nimelt?" küsis ta hajameelselt.

„Kuidas sa teekannu liigutada said? Kas sa saad ka teisi asju liigutada või saab sind ka puudutada, nii et puudutaja tunneb su nahka ja sina tunned puudutust?"

„Kui väga tahta, saab kõike teha. Nõuab tohutult energiat," kummitus vaatas unistavalt naist ja jätkas: „Armastuse energia abil saab ka päriselt puudutada ja tunda. See vajab aga seda energiat nii elavalt kui mitte-elavalt. Mõlemad peavad teineteisesse armunud olema ja siis võib see olla võimalik!"

Madelaine punastas ja lõi pilgu maha: „Kas mina meeldin sulle?"

„Oo jaa, sa oled kauneim ja armsaim õieke, keda ma kunagi näinud olen, armusin sinusse esimesest silmapilgust, kui sa läbimärjana mu lossi jõudsid!"

„Mina olen sinusse ka armunud. Ma olen ääretult kurb, et ei saa sind pikalt ja kirglikult suudelda ning su nahka hellalt silitada. Ma armastan sind!" ütles naine ja toetas käe rohule, just sinna, kus olid mehe käed. Ta võpatas, sest tundis käe all sooja inimnahka, mitte külmi rohukõrsi, nagu ta oli eeldanud. Kummitusmees kummardas aeglaselt naise kohale, kes samuti oma näo tema poole keeras. Nende huuled kohtusid ja nad SUUDLESID! Madelaine mõtles, et ta on mõistuse kaotanud. Mees võttis ta oma embusse ja nii hea ja erutav oli olla. Viimane, mida Madelaine mäletas, oli see, et pea hakkas ringi käima, silmad kinni vajuma ning ta tundis tohutut kergust, suisa tunnet, et ta kohe lendu tõuseb ja igavikku kaob.

Laupäev

Madelaine ei saanud üldse aru, mis toimub. Ta lamas justkui voodis, aga justkui oli püsti ka ja tuikus. Ringi vaadates, poolärkvel-pooluimasena ei näinud ta Marcust öökapil istumas, pead pöörates ei näinud teda ka voodis, enda kõrval, lamamas. Kas ta solvus millegi peale või hoopis valetas selle armastamise kohta?

Naine tõusis ja avastas, et riided on juba seljas. Millal ja kuidas ta üldse voodisse oli jõudnud?

„Marcus, mu armas, kas sa oled siin?" hüüdis ta igaks-juhuks ning vaatas võimalikud magamistoa peidukad üle.

Ta vaarus ukse juurde ja tahtis seda avada, aga linki mitte kätte saades komistas kuidagi toast välja. Kiirustades läks ta söögituppa. Toit ei olnudki veel laual. Kammerteener toimetas aga ringi.

„Raymond!" pöördus ta nimepidi vana teenri poole. „Kas te teate, kus Marcus on?"

Vanamees ei teinud talt väljagi, puhastas lapiga tolmu ja ümises omaette.

„Ah, et enam ma polegi siin teretulnud? Võin siit ära minna, kaugele-kaugele." Madelaine hingeldas ja hakkas paanikahoogu sattuma. „Lähem tagasi oma mehe juurde. Mingit vahet pole, kõik mehed on ühesugused!" karjus ta hüsteeriliselt.

Kammerteener ei reageerinud ikka veel. Mitte ükski lihas ta näos ei liikunud. Naine võttis

seksioonkapilt väikese portselaningli ja viskas selle vastu maad kildudeks. Raymond võpatas ja vaatas selja taha. Vaatas kahtlustavalt ringi, võttis nurgast harja ja kühvli ja hüüdis: „Marcus, mis sa lollitad!”

Madelaine, kellest vana teener oli nagu tühjast kohast üle vaadanud, hüppas teenri juurde ja võttis tolle käisest kinni, aga käsi tuli tühjalt tagasi.

„Issand, ma olen segi läinud!”

*

Ta jooksis mööda lossi ringi ja aina karjus: „Marcus! Marcus, kus sa oled?” Ta ei pannud tähelegi, kuidas ta vahetevahel ka läbi uste ning isegi läbi seinte liikus, nagu polekski neid vahel olnud. Ta läks ka teisele korrusele, jooksis raamatukogust läbi ning peatus siis mõtlikult kontoriruumi ees, kuhu võõrustajad teda ei lubanud. „Äkki selgub siin see koletu saladus,” mõtles ta ja libises ärevusest värisedes keelatud ruumi. Ta läks seina äärde ja hakkas informatsiooni ammutama erinevatest seinale kleebitud ajalehtede väljalõigetest.

Mingi surnud tibi - Tina Baxter. Heroiini üledoos. Ahah - siinsamas mõisas. Politsei käis uurimas ja Marcus on ka mitmel pildil, isegi esikaanel. Madelaine mõtles, et loeks nagu põnevat kriminaalromaani. Ta kummardus allapoole ja luges edasi. Tina ema on kuulus selgeltnägija ja nõid. Naisele tundus, et oli seda vana naist tõenäoliselt telekast näinud. Marcus kadunud. Leidjale miljon eurot vaevatasu. Wow!

Trepist tuli keegi üles, siis kostsid koridorist sammud, mis lõppesid otse ukse taga. Sisse astuski Marcus.

„Seal sa oledki! Ma leidsin sind üles! Kas ma saan nüüd miljoni vaevatasu?” läks Madelaine üleemeelikuks.

Marcus ohkas: „Ma pean sulle nüüd oma saladuse rääkima!”

„Ma juba lugesin seinalt!”

„See pole veel kõik! Me vahetasime kohad! Nüüd olen MINA inimene ja SINA oled kummitus! Ma väga vabandan!”

Madelaine vaatas hämmeldunult mehele otsa ning proovis siis haarata talt käest, aga kui see ei õnnestunud, läks naine hüsteeriasse ning hakkas jälle mööda lossi ringi jooksmas.

Pühapäev

Vaene kummitusnaine Madelaine istus magamistoas voodis ja nuttis, nuuksus, kohati karjuski. Marcus, nüüd inimesena, istus öökapil ja vaatas teda.

„Ma olen väga kurb, et nii läks, aga mul ei jäänud muud üle. Ma lubasin rääkida sulle oma saladuse. Tahad kuulata?”

„Jah, palun!” vastas naine läbi nuuksumiste ja pisarate. „Kas ma surin siis ära?”

„Ei!” Marcus tegi pika pausi, ootas, kuni naiskaaslane rahunes veidi, ning alustas: „See on needus! Kõik on minu süü! Mõni aasta tagasi, pärast mu vanemate surma, kasvas mind kammerteener Raymond. Elasin laia elu. Raiskasin raha siia-sinna, olin kõva pidutseja, ning kuna mul raha oli jalaga segada, oli mul ka palju naistuttavaid. Ühe sellisega tekkiski probleem.

See neiu, Tina hakkas mulle külge lööma, ja ma ei saanud tast enam lahti. Kuid ta oli suur narkosõitlane. Ühel päeval tuli ta oma seltskonnaga lossi, kaasas ka keegi diiler, kes tutvustas seltskonnale eriti vinget ainet. Paraku jäi see tüdruku viimaseks peoks, ta sai üledoosi. Mitte keegi polnud teda aitamas, sest keegi polnud selleks piisavalt adekvaatne. Igaüks magas oma nurgas, purjus või narkouimas. Ka mina sain süüdistuse, hea, et vangi ei sattunud!"

„Aga miks Sa siis kummitus olid?" ei saanud Madelaine ikka veel asjast aru.

„Novot! Kahjuks oli selle tüdruku ema kohalik võimas naine, kellel olid ka väidetavalt nõiavõimed! Ta käis siin mitu korda halamas, sõimamas ja siunamas ning pani siis mõisale needuse peale."

„Millise?"

„Ta tütar oli hakanud siin kummitama ja ema käis siin tõenäoliselt hoopis temaga kontakti otsimas. Mul olid suured süümekad ja me olime päevad läbi Tinaga ninapidi koos - inimene ja kummitus - kuni ma nuttes avaldasin talle kui kummitusele igavest armastust ning avastas - just nagu sinagi – et olen hoopis ise kummituseks muutunud. Siis ta enne äraminekut rääkiski, et see loss jääb kummitama kuni aegade lõpuni, aga kui kummitus leiab kellegi, kes temasse armub, pääseb ta needusest ning armuja ise satub needuse kүүsi kuni järgmise inimeseni, kes omakorda temasse armub."

„Nii et mul on lootust, et ma saan jälle inimeseks?"

„Just! Ma teen kõik selleks, et sind aidata ja siia saata mõni selline mees!"

„Sa oled nii hea!" Madelaine oli maha rahunenud ja justkui oma saatusega leppinud.

„Ma hakkan nüüd asju pakkima! Liiga palju kurbi mälestusi siin." Ta tegi ukse ja läks enda vanadesse ruumidesse. Naine järgnes talle kõige otsemaid teid pidi läbi seinte.

„Kas sa saaksid need ajalehed oma kabinetist seinalt lasta ära koristada?" palus Madelaine.

„Ikka! Räägin Raymondiga ja annan talle juhiseid edaspidise osas!"

*

Keegi koputas mõisa uksele. Kammerteener läks alla eesruumi, avas ukse ja ütles: „Tere õhtust! Kuidas saan teid aidata, härra?"

„Ma otsin oma naist," vastas mees ülbelt. „Ta lahkus kodust nädal aega tagasi. Kuulsin jutte, et ta võib siin pesitseda. Vastab see tõele?"

„Ta elas küll siin ning lubas isegi tagasi tulla! Aga tulge sisse, härra!" vastas kammerteener lahkelt. „Mõisahärra ise ei ela siin, aga ta lubab võõrastele öömaja pakkuda! Võite oodata oma naist siin."

Kardinate taha olid end peitnud inimene ja kummitus, kes kuulasid vaikselt, kuidas mees sisse juhatati.

„See on sulle hea võimalus!" sosistas Marcus Madelainele. „Võib-olla kohtume veel inimestenagi!"

Marcus saatis armsale kummitusele õhusuudluse, tõmbas seljakoti selga ja ronis vaikides aknast välja.

Naine läks aga jälgima oma abikaasat ning haudus kavalat salaplaani.

<<<>>>

Jutt: Kui kanad vaikivad (Tim Horner)

Hellalt põimis ta oma käed ümber mehe rindkere, surudes oma kuumad rinnad vastu tema paljast selga. Tema keha oli kuum, süda valjult tuksumas. Endiselt hingasid nad veel samas rütmis, iga Marta hingetõmme kui kuum aur mehe kaelal.

„Mis ta nimi on?“

„Kelle?“

„Sa tead küll, kes su mõtetes on.“

Naine muigas, seda oli kuulda, kuid mitte etteheitvalt.

Emanda eest ei olnud võimalik midagi varjata. Eriti mitte peale seda, kui nad olid just armatsenud. See oli see hetk, kui naine luges teda kui avatud raamatut.

„See ei ole aus, sa tead.“ Marta libistas oma sõrmed hellalt läbi voodikaaslase juuste. „Mina olen sinu jaoks kohal, aga sina minu jaoks mitte.“

Oleks tegemist olnud mõne teise tüdrukuga, ei oleks see olnud aktsepteeritav.

Nende suhe oli aga midagi enamat. Algas see juba rohkem kui kakskümmend aastat tagasi. Sadamas, kohas nimega Lustikumm – Konrad oli alati mõelnud, kes poolearuline sellele bordellile nime valis. Seal oli nende esimene kohtumine ning siis järgmine ja ka ülejärgmine. Nii kestis see mitu aastat, kuni Marta võttis ohjad oma kätte ning asutas oma tüdrukute maja – sellise, kus vahel ka koristati ning mille seina peale purjus meremehed öösiti ei kusnud.

Nüüdseks oli Martast saanud Emand Mathilda – linna kõige suurema lõbumaja käskijanna.

Ta ei pidanud enam külalistega voodit jagama, kuid leidis neid, kelle puhul tegi ta erandi. Konrad, kellega läbi aastate korduvalt voodit oli jagatud, oli üks neist väljavalitutest.

„Või soovid sa mõnda teist tüdrukut?“ Emand kõlas, nagu oleks ta natukene solvunud. „Ma tegelikult ei tahaks sind üldse teistega jagada, aga kui sa soovid, siis mul on juuksenõel kaasas. Me võime mängida.“

Konrad ohkas.

„Või tahad seda äkki hoopis enda peal kasutada?“ sosistasid pehmed huuled mehe kõrva, seda peaaegu puutudes. „Minul poleks selle vastu midagi.“

Nad olid varemgi juuksenõela kasutanud. Selle vägi lubas kasutajal ükstaskõik millise keha võtta – seda nii visuaalselt kui ka tunnetuslikult. Ainult mõistus ja vastupidavus jäid samaks. See oli võimalus kogeda asju, mis niisama käeulatusest välja jäid. See oli kogemus ja emand Mathilda müüs kogemust, isegi siis, kui ülejäänud maailm selleks veel valmis ei olnud.

Enamik küllastajatest ei olnud sellest iluvidinast teadlikud. Küll aga olid nad vahel üllatunud, et nende otsitud tüdruk alati käepärast oli – juuksenõelal oli ka praktiline väärtus, eriti siis, kui sa teise tüdruku maneere ja käitumist tundsid.

Emand tundis neist kõiki ja oleks vajadusel saanud igatüht neist asendada. Konrad teadis seda, ometi hindas ta Marta juures just seda ehedust. Bordelli käskijanna ei olnud enam noor neiu, kuid ka Konrad ise ei olnud enam noor ja nägus mees. Nad olid rohkem elu näinud ning teinud seda koos. See oli sõprus. Intiimsus ja raha selle eest oli justkui ettekääne.

Konrad liigutas naise põimitud käed enda ümbert, tõusis püsti, võttis voodilina, sidus selle

endale kui rätiku vöö ümber ja sammus öökapi juurde. „Oleks siis vähemalt nimigi,“ sõnas ta, võttis klaasi, kallas selle täis ja võttis suure lonksu.

Emand, kes oli end keset voodit kerra tõmmanud kui kass, vaikis ja jälgis teda.

„Nii et siis kratt?“

Mees noogutas.

Juba rohkem kui kaheksa aastat vastutas Konrad krattide linnastamise eest. See ei olnud lihtne ülesanne. Ta pidi leidma osapooled, kes olid nõus krati uue keha ning tolle kammitsemise eest tasuma. See aga eeldas, et kratil oli oskuseid, mida oli võimalik maha müüa. Enamasti ei olnud sellega probleeme, kuid seekord...

„Täna tuli uus vaba kratt meie jutule,“ alustas Konrad. „Ja ma ei ole midagi sellist enne näinud.“

„Mis siis lahti oli?“

Konrad tühjendas klaasi. Siis kallas selle uuesti täis.

„Tal ei olnud mingeid andeid,“ vastas ta, vaadates mõtlikult klaasipõhja. Patt oli head veini nii kulistada, kuid midagi muud tal ka käepärast polnud.

Emand andis hetke vaikust.

„Mitte kui midagi?“

Mees raputas pead.

Marta lükkas end voodiservale istuma ning patsutas oma kõrvale. „Tule siia. Räägi. Ehk oskan ma nõu anda, ja kui mitte, siis vähemalt kuulan ma su ära.“

„Ma ei kujuta ette, kuidas sa mind aidata saad. Targad vaatasid ta üle ning ei leidnud temas midagi erilist,“ pomises Konrad endiselt klaasi põrnitsedes.

„Või nii? Ja sa rääkisid temaga enne seda? Kuidas see läks?“

Konrad sügas oma karedat lõuga.

„Hästi?“

„Sa ei tundu kindel.“

Naise tähelepanu oli terane.

Konrad ohkas, pani pooltühja klaasi öökapile ja viskas end Marta kõrvale voodisse siruli nii, et ta pea naise soojas süles puhkas.

„Jah, ma ei ole kindel,“ sõnas ta, tundes, kuidas hellad käed ta juukseid sugesid.

„Miks sa kindel ei ole?“

„Noh, me rääkisime üsna kaua ja mul oli huvitav, ehk isegi meeldiv. Aga... Ma suudan vaid meenutada seda, mida ma enda kohta rääkisin. Seda oli palju, ehk isegi liiga palju. Aga mul pole õrna aimugi, kellele ma seda kõike rääkisin...“

Konradi mõttelennu peatas hele naeruturtsatus.

„Jäi mul midagi kahe silma vahele?“

„Oh ei. Tundub, et see kratt on tõesti täiesti andetu. Olgugi, et sa talle terve oma eluloo ette lugesid ja tema kohta midagi teada ei saanud.“

Emand muigas kelmikalt.

„Aga targad ütlesid, et tal ei ole andeid.“ Konrad ajas end püsti, endiselt segaduses.

„Targad nägid seda, mida nad näha tahtsid,“ sõnas emand.

„Aga sul on mõte, kuhu ta võiks sobida?“

Emand hammustas huulde. „On, aga enne kui võlg pole tasutud, ma sulle sellest ei räägi.“

„Võlg?“

„Mina kandsin sinu eest hoolt, nüüd on sinu kord.“

*

„Oleks võinud siis natukene õrnemalt,“ pomises Konrad ja hõõrus turja. Olgugi, et seal polnud hammustusest märkigi, oli tunne endiselt alles.

„Ja lasta sul end maha raputada?“ naeris Marta, riputades punakaspruuni naha varna. Konrad pidi tõdema, et see nahk sobis kuidagi naisele – oli tema kiharatega sama tooni.

„Aga vähemalt oleks mul olnud mingigi võimalus.“

„Võimalus minu kael murda, sa mõtled.“ Olgugi, et ta hääli oli väsinud, kostus selles ka omamoodi rahulolu.

Oht oli muidugi olemas, aga see oli äärmiselt ebatõenäoline.

Iga kord, kui nad loomana jooksmas käisid, jäi emand talle peale. Marta ei muutunud loomanahas metsikuks nagu paljud teised, kes seda omamoodi lõbu nautimas käisid. Ta oli sama terane ja osav ning seetõttu võttis enamasti meelega ka pisema looma naha endale. Tema jaoks oli see mäng. Väljakutse. Jaht. Male, mille ohud olid kordades suuremad.

Ning ta nautis seda, oi kuidas ta nautis. Rohkem kui intiimsust ja lähedust.

Surmahirm ja metsikus pani ta elama.

See oli ka põhjus, miks paljud külastajad loomanahas jooksmise valisid. Kevadeti oli nii võimalik kahekesi armumänge mängida – karme armumänge, kus nii küüned kui ka kihvad käiku läksid. Muul ajal aga oli võimalik elaja kujul kas üksteisele või teistele loomadele jahti pidada. Viimase tarvis oli aediku ääres ka kanala – kodulinnud olid lihtsaks saagiks neile, kes loomanahas kodus ei olnud, kuid ometi vereiha tunda tahtsid.

„Ära noruta. Sa nägid hundina väga uhke välja,“ lohutas Marta, peites oma heleda säärenahast saapa sisse. „Oleks saanud iga hunditüdruku, keda hing aga ihaldas.“

„Aga üht väikest väledat rebast mitte,“ sõnas Konrad, proovides samal ajal mänguliselt oma kaaslast köditada. Too tõmbus eest ära, andes aga selgelt märku, et tal tegelikult midagi köditamise vastu polnud.

„Rebane on isepäine ning annab end ise, kui ta seda soovib,“ naeris Marta ja pani jalga ka teise saapa.

Konrad turtsatas.

„Ja mis nüüd siis saab? Räägid sa mulle oma heast mõttest, mida kratiga peale hakata?“

„Oota, mul on sulle enne midagi näidata. Tule!“

Ta haaras mehel käisest ning vedas ta kanade aediku juurde.

„Sa tead, et meil on siin oma talitaja, kes lindude eest hoolt kannab,“ alustas Marta. „Ta rääkis mulle, et madudega on mõned nädalad probleeme olnud – poevad teised kõigest hoolimata aediku alt läbi, haaravad esimese ettejuhtuva muna ning panevad selle nahka. Vahet pole, mida talitaja proovis, alati leidsid nad avause. Iga päev jooksis ta koleda kaagutamise ja kisa peale kohale.“

Ta vaatas elevust täis silmadega Konradile otsa.

„Ma eeldan, et see lugu läheb edasi. Mis siis sai?“

„Ühel päeval aga avastas talitaja üllatusega, et kanad vaikisid.“

„Madu enam ei tulnud?“

„Ei, madu tuli ja ajas enda kõhu munadest punni, aga siis ei suutnud enam lahkuda.“

Emand muigas, tegi aediku ettevaatlikult lahti, tegi paar sammu kanala sisse ning võttis äärmisest pesast esimese muna. „Püüa!“ Ta viskas selle laias kaares Konradi poole.

„Täitsa hull...“ Mehel olid juba uhked puhtad riided seljas. Õnneks püüdis ta muna kinni nii, et see ei purunenud. See oli soe, kuid kõvem ja raskem kui ta ootas. Ja ka natukene imeliku kujuga.

„Kivi?“ sõnas ta lõpuks.

„Ära sa seda madudele ega nirkidele ütle,“ naeris emand. „Ainult äärmised pesad ja äärmised munad, aga väga kaval, kas sa ei arva?“

„Nii et madu sõi oma kõhu kividest punni ning suri selle kätte?“

Emand noogutas.

„Kaval tõesti,“ sõnas Konrad, visates muna-kivi emandale tagasi. Marta asetask selle hellalt pessa ning tuli aedikust välja.

„Põnev lugu,“ sõnas Konrad. „Nüüd aga – ma ei taha küll tujurikkuja olla – on mul endiselt üks kratimure, mis vajab lahendamist.“

„Tõesti? Siis ma pean vist selle krati endale võtma.“

„Väljaviskajaks? Leiaks ka paremaid.“

Emand raputas pead.

„Sa mõtled jooke siis tõstma ja pakkuma?“

„Ei. Selle krati võtan ma endale lõbutüdrukaks.“

*

Juba järgmiseks päevaks oli kõik korraldatud. Paberitel olid allkirjad all ning ka keha oli valmis. Emand Mathilda omas linnas omajagu mõjuvõimu, mis oli ootamatu, arvestades seda, et tema lõbumaja jäi täpselt selle piirist välja. Mõned korrad oli seepärast olnud ka linnavõimudega kisklemist – need küll võtsid omaks lõbutüdrukute olemasolu, kuid sinna see ka jäi. Linn keeldus bordelliga oma käsi määrimast, eeldas aga, et see neile makse maksaks. Konradi arvates ei olnud see õige, kuid ka tema käed olid seotud. Ta oli küll linnaametnik, kuid täiesti teises vallas.

Muidugi võis ju emand bordelli kaitseks musklit palgata, kuid odavamad mehed põgenesid

iga hädaohu peale. Kvaliteetne abi oli kallis ning ka see oli alati äraostetav, kui ta ei olnud just kratt. Ainult kratti oli võimalik täielikult usaldada.

Kratid, kes oskasid võidelda, olid aga kõrges hinnas – soovisid neid endale nii linnavalve, sõjavägi kui ka rikkamad kaupmehed.

Kummaline oli mõelda, et kui veel kaheksa aastat tagasi olid kratid pigem tabu teema, siis nüüd oli raske leida valdkonda, kus neid ei oleks kasutatud. Terve linn toimis krattide toel. Pimedad tänavad olid turvalised tänu linnavalvele, kes ei vajanud ei süüa, juua ega und.

Konrad liikus lauale lähemale, sammud kajamas kõledas kambris, ja vaatas valmis pandud keha.

Enamasti ei tehtud neid liialt inimlikke, see aga...

Ta mõtles, mida kratt oma uuest kehast arvas. Mitte et see oleks midagi muutnud. Kui kratt tahtis olla lõpuks iseenda peremees, pidi ta võtma selle pakkumise, mida anti, või siis elama vaba kratina, proovides ilma tasakaalustavatele jõududele mitte vahele jääda. Vabad kratid olid ebaloomulikud. Nii ei eksisteerinud nad kaua.

Parim võimalus ellu jääda oli uus leping oma kehaga – nii sai kratt olla iseenda peremees. Selle tegemine ei olnud aga niisama lihtne. Seepärast anti kratile kohe ka amet – uus leping määras aja, kui kaua pidi ta antud teenistuses püsima, et kulud tagasi teenida, peale mida oli ta vaba tegema, mida iganes soovis.

Keha oli marmorist. Noor naine oma parimas eas. Rinnakas. Prink. Igavesti noor. Igavesti ilus. Igavesti külm. Nii head tööd nii ruttu kohe kindlasti ei saanud. Suure tõenäosusega oli emand olnud juba varem valmistatud kuju ning lasknud sellele mõned täiustused teha, ja see polnud üldse mitte odav.

Kindlasti leidis mehi, kelle maitsele selline oleks sobinud eeldusel, et tal kõik...

Konrad tabas end poole mõtte pealt. Enamasti proovis ja katsus ta üle, kas keha oli täpselt nii tehtud, nagu ette kirjutatud, kuid seekord ei tundunud see kohane.

Ta raputas pead ja tõmbas lamavale kujule lina peale. Riie voolas kui lainetus mööda kehakumerusi, takerdudes vaid viivuks selle kivist nibude külge.

Kägisedes avanes kambri raske uks tema selja taga.

„Vabandust, et nii kaua läks,“ kostus siseneva targa hää. „Kõrtsis oli mitu kõhutäit sama hinnaga. Sai võetud natuke rohkem kui...”

Ta vaikus. Vaatas ametniku poole. Siis uuesti lamavat kuju.

„Mis jama see on?“

„Sinu töö,“ sõnas Konrad külmalt. „Kõik on kinnitatud ja tasutud.“

„Aga...”

„On sul sellega probleeme?“

„Eee... ei... lihtsalt see ei ole...”

„Siis too kratt kohale ja tee see ära.“

„Eest ära, töll!“

Üüratu mehemürakas lükkas ta teelt ning sammus raskel sammul trepist üles, endal lai irve näol. Konrad jälgis külalist tummalt, too ei lasknud end aga sellest segada – oli ta korralikult purjus. Ülesse jõudes teatas ta veel justkui kogu ilmale: „Eliise! Nüüd sa alles saad õiget meest tunda.“

Konrad jälgis, kuidas kambriku uks avanes ja hiiglane silmapiirilt kadus. Siis liikus ta kiirelt leti juurde.

„Kas see polnud mitte Hunt Holger?“ uuris ta, endal hää värisemas. See pidi olema eksitus. Tundus uskumatu, et emand selle mehe oma majja uuesti sisse lasi.

Konrad mäletas, kuidas see eelmine kord lõppes: tüdruk oli pärast vigaseks pekstud. Ning linnavalve ei teinud midagi. Emand sai küll mõne niidi tõmbamisega Holgeri paariks aastaks kinni lasta, aga see oli ka kõik.

Emand Mathilda vaatas talle kalgilt otsa. „Me ei räägi oma külastajatest,“ sõnas ta konkreetselt.

„Aga...“ alustas mees, kuid emand pani talle sõrme suule. „Räägime asjast. Sa tulid Merelli järele pärima?“

„Merelli?“

„Me ei saanud teda ju igavesti kratiks kutsuda. Tule minu järele!“ Ta juhatas ametniku mitme kardina ja uksekäigu vahelt läbi ruumi, mille keskel asus voodi, ääres aga kirjutuslaud tooliga.

„Siin on parem seda teemat arutada,“ sõnas ta. „Kuid seekord jätaaksin ma riided selga,“ lisas ta muiates. Kui emand Mathilda rollis oli Marta konkreetne, külm ja kaalutlev, siis nüüd, kui seda rolli vaja ei olnud, oli ta taaskord soe ja mänguline.

„Oleks hea,“ sõnas Konrad ja kõhatas. „Ametlik visiit ikkagi.“

„Ilmselgelt,“ muigas Marta, võttis voodi keskel mugava asendi sisse ning jälgis külalist pingsalt. Konrad istus toolile tema vastas ning otsis välja mõned paberid.

„Merell siis. Khm. Kuidas ta tööga hakkama saab?“

„Hästi. Vägagi hästi,“ vastas Marta, keerutades justkui muuseas üht punast juuksesalku, mis tema soengust välja oli lupsanud.

„Ja...“ Konrad otsis õigeid sõnu. Küsimused olid samad kõigi jaoks. Kuid need polnud lihtsalt sellise töö kohta pärimiseks mõeldud. „Kas on olnud raskusi?“

„No mõned asjad on natukene keerulisemalt läinud.“

„Nagu näiteks?“

„Võttis natukene aega enne, kui ta aru sai, millal ja kuidas lõpetada.“

„...lõpetada?“ Konrad kõhatas taaskord kurgu puhtaks. Tema põsed läksid aga punaseks.

„Sa tahad teada, kuidas krattidel selle lõppu jõudmisega on?“ naeris emand.

„Ei. Liiga detailseks pole tarvis minna...“

„Oi, aga ma võin rääkida,“ muigas Marta.

Konrad peatus hetkeks. Siis pani paberi kõrvale lauale.

„Olgu, sul on õigus. Ma tahan teada, kuidas krattidel selle lõppu jõudmisega on.“

Emand naeris südamest.

„Tegelikult on vastus äärmiselt igav. Kratid ei jõua selleni, vähemalt mitte nii nagu inimesed. Küll aga on Merell päris hea näitleja.“

Konrad raputas pead – oli ta nii kergelt sellesse auku kukkunud – ning võttis lehe tagasi kätte.

„Seega tema tööga jäädakse rahule?“ uuris ta, proovides asjalikku joont hoida.

„Praeguseni pole kaebuseid olnud.“

„Siis on hästi.“ Konrad lasi veel silmad üle paberi. „Vaja veel üle vaadata, kuidas keha on vastu pidanud, ja siis on kõik.“

„Tal on praegu töö käsil. Sellega läheb aega.“

„No mõne aja saan ma oodata. Ehk saaksid isegi seltsi pakkuda.“

„Niimoodi? Keset ametlikku visiiti?“ muigas emand. „Mitte et see mõte mulle ei meeldiks, aga tal võib minna kaua.“

„Kui kaua? Tund? Kaks?“

„Kakskümmend. Järjest. Ilma pausideta. Maja eriline hoolitsus erilistele klientidele,“ sõnas emand.

Konrad vaatas talle ehmunult otsa.

Pilk, mida ta nägi, oli sama, mis oli Martal peale loomanahas jooksmist.

Emand oli jahtinud. Ta oli teinud lõksu ning nüüd oli see kinni läinud. Ta oli võitnud.

Aga mida?

Muidugi!

Ta oli saatnud Holgeri krati juurde. Juuksenõelaga muudeti too tavalise tüdruku sarnaseks, kuid ometi oli tal marmori enda vastupidavus. Ta võis võtta vastu lööke ja kägistamisi ilma silma pilgutamata ning lihtsalt teha, mida vaja. Söömata, joomata, väsimata. Tund tunni haaval, lihtsalt jätkates oma tööd nagu masin. Nii kakskümmend tundi järjest...

Marta ei pidanud teda isegi vaatama, mõistmaks, et mees sellest läbi hammustas.

„Mis see oligi, mida linnavalve esindaja meile eelmine kord ütles?“ jätkas ta, silmis tantsimas saatan ise.

„Kas polnud see mitte: Lõbutüdrukud peaksid vähem kaagutama ja rohkem tööd tegema?“ Ja ta naeris südamest.

Jutt: Me peame rääkima seksist robotitega (Rosanna Padus)

Cheol-Hanyeo oli Enricol olemas juba enne seda, kui Hanyeo kaubamärgist sai terve günoidide tootegrupi sünonüüm. Kodus samuti - Hanyeo oli Hanyeo. Või "see robot" juhul kui majakondsed teda millegipärast mainima juhtusid ja Enricol oli midagi kiiremat teha kui arhailise fraasi pärast nina kirtsutada. Enrico polnud algul osanud talle mingit hellitusnime välja valida ja pärast oli juba liiga harjunud. Vanemad olid nuku Enricole kuueteistkümnendaks sünnipäevaks kinkinud. Tol ajal oli olnud kombeks arvata, et see säästab noori hukka minemast. Hoiab kodus, pakub mõistlikku ajaviidet. Hukka minemast, mõtiskles Enrico vahel, säästab mõni noor end iseloomu tõttu, aga teisi ei päästa isegi rühm turvabotte koos jalavõru ja pulsikellaga. Vast on hea, et tema vanemad ei olnud taibanud endale päraldada tagaust tema seireandmetesse, enne kui ta täisealiseks saades andmekogumi oma hoolde sai. Seirised on liiga keerulised, ligipääsude ja andmekaitsepiirangute lõputust tantsust läbi põimunud harulised äpipuntrad, et neid oleks odav täielikult puhastada vanematele jäetud õigustest, kui nood oma tagaukse kaotamist tõsiselt vältida on soovinud ja harrastavad uurida, mida, kus ja kellega nende teismeline korda saata üritab. Hanyeo polnud Enrico seiklustes nimelt pikka aega mingit peaosa mänginud ning nooruki asukohaandmed koosmõjus reklaamiprofiiliga oleksid armsate esivanemate kõik kuus kulmu päris kõrgele kergitanud.

Aga sellest elujärgust oli palju aega mööda saanud. Mees oli nüüd täiskasvanum, oli paiksem. Ta oli pereinimene. Nüüd oli tal Hanyeod hoopis rohkem vaja.

Enrico silitas hajameelselt nuku siidise tekstuuriga selga. See kiirgas seest sooja nagu inimkeha ning selle pind muutus pärast hoogsamat füüsilist liigutamist samamoodi jahedaks, niiskeks, nagu oleks tegu higistanud nahaga. Hanyeo muidugi ei higistanud, ta perspireeris. See oli tema töö, olla nii naturaalne. Nukk pööras väikest lõuga pisut käe suunas ning tõi kuuldavale väreleva ohke, et mehel oleks hubasem olla. Enrico hakkas end püsti ajama ning jälgis, kuidas Hanyeo mängitud unelus muutus mängitud virgumiseks. Nukk vabastas Enrico oma külalishelvest sisemusest ning viibutas end tema pealt maha väga pehmelt, taktitundeliselt, järge lubavalt. Nuku suured, tihedate ripsmetega silmad paotusid ja heitsid pilgu avatud aknasse, iirised adapteerusid ja üle hapra näo valgus mahe naeratus, nagu oleks günoid tundnud rõõmu ilusast ilmast. Ta tõusis nõtkelt püsti ja isegi haigutas, ümar rind lainetamas hommikupäikeses, teeseldud hingamise taktis.

"Mine nüüd oma asju ajama," lubas Enrico, mõeldes tahtmatult, milliseid asju üks günoid peaks ajama, kui teda parasjagu ei vajata. Ilmselt kaasajastub - seal oma kapis. "Võiksid sa," tuli mehel äkitselt meelde, "tulla järgmine kord jälle pikemate juustega?" Asi polnud selles, nagu ei oleks Enricole meeldinud särtsakad piksipead või püstiaetud kahlud. Enamik tema sõbrannadest oli kandnud midagi säärast, mida Hanyeo ilmselt teadis ning juba arvestaski Enrico maitsega. Aga miski nendes võltsjuustes, miski seletamatu nende paigutuses või hoidmises või... Miski häiris teda lühikeste soengute puhul Hanyeo peas märksa rohkem kui pikkade puhul, kuigi võltsmaterjali olnuks ju vähem. Pealegi, Hanyeo tehislikkust mees oma mõtetest tegelikult välja tõrjuda ei üritanudki. Ta nautis nuku olemuslikku, erutavat võõrust. Ainult juuste puhul sattus alatasa kimbatusse. Ja sellega ei harjunud, see läks ajaga hullemaks nagu mingi närvidelekäiv komme, väike viga kaaslase iseloomus, nagu tobe parasiitsõna või süües matsutamine. Märksa parem oli, kui Hanyeo oleks kandnud kogu aeg pikemaid

juukseid, mis oleksid lihtsalt meenutanud tavaliste naiste peas sageli esinevaid kunstlikke täiendusi. "Ja need võiksid olla midagi tumedat," lisas mees.

Hanyeo noogutas, libistas õhukese hõlsti üle pea selga ja lahkus ruumist oma doki suunas. Günoidi tagumine pool teenis mehelt vaid ühe tunnustava pilgu, aga ta ei peatanud nukku, et ka kehakuju uuenduseks tellimus sisse anda. Võib ju selle hiljem saata, kui on mahti ja midagi mõnusat pähe tuleb. Kui on väsimus tööst või mõni tüütu takistus paneb ta mõtetele meeldivamat voolusängi otsima. Lõppude lõpuks pooleldi just selle pärast oligi ta hankinud Majale uute turvasätetega protokoll, mis lubasid tal mitmes autoriseeritud pääsupunktis või siis andur-autentimisel isegi üle õhklevi anda Maja ühisvõrgust korraldusi ka senimaani autonoomsetele alamvõrkudele. Kes siin, viimasel ajal, peale tema ikka mingeid ligipääse küsis? Ja miks pidi ta hoidma osa asju Majast nii piinlikult lahus, nagu oleks siin vedelemas mingeid riigisaladusi? Uute sätete korral aga ei pidanud enam eraldi sisse logima või kohtvõrguga rääkima minema, võis tegeleda asjadega siis, kui need meelde tulid. Näiteks öelda midagi töötoast Hanyeo dokile. Või köögist haigetoale.

Enrico näoilme tardus pisut. Oli aeg minna Cloreanni vaatama. Ja alles siis tööle.

Naine lebas funktsionaalvoodil ja silmitses oma varbaid. Ta ei näinud neid selgelt. Pingutus pani pildi silme ees virvendama ja jalgu tundus topelt. Vooditsa taga kaugemal paistis tume ukseava, kus keegi justkui oleks äsja seisatanud. Midagi väikest ja heledat. Või siis mitte? Ehk oli see vaid silmade virvenduse süü või meelepete? Hetk hiljem aga täitus ukseava tõepoolest heleda laiguga, ning kui naine arvas ära tundvat Enrico kandilise kuju, kutsus ta mehe sisse. Mehel olid seljas naturaalseid kiude imiteerivad suveriidid, mille kortsud ja vaod järgisid lihaselise keha paindeid ergonoomilisel moel ning rõhutasid oma valevusega tugevajumelist nahka. Mees otsis kohta oma kätele ja näis tundvat puudust taskutest. Enrico ebalemine tema Voodi ääres tekitas naisel tuska, aga mõte sellele, kui harva ta meest näeb - üldse kedagi elusat näeb! - täitis ta hirmuga üksilduse ees, nii et ta püüdis leebelt naeratada. Igal hommikul ja õhtul oma meest näha polnuks midagi ebatavalist. Probleem oli lihtsalt selles, mida ta pidi tegema kogu vahepealse ajaga. Või õieti kogu selle mittemillegagi, mis tal oma päevade täitmiseks nüüd järele jäänud oli.

"Tulin jälle..." sõnas Enrico, lastes pilgul üle toa rännata. Ta kõhatas. "Kuidas sul täna läheb?"

Naine oli ikka veel ilus. Cloreann näis küpsem kui tavalised naised, sest pärast õnnetust polnud teda enam kordagi noorendatud. Tema peaaegu läbipaistev nahk tundus aga kummatigi hoopis rohkem tehisk ja Enrico peaaegu ootas sellest läbi kumama hakkavaid tooteinfo märgutulukesi, mida ta vahel harva oli silmanud Hanyeo ihul. Naise suured, mõtlikud silmad olid mitmesuguse valu ja väsimuse poolt muserdatud ning, peente kurdude poolt sisse piiratuna, paistsid selles valguses mitte enam roheliste, vaid luitunud-kollastena. Tema lopsakatest juustest oli järel ainult pehme välimusega kiirtepärg padjal. Ometi - ja temataolisi, niiõelda väärikaid, oleks eliidi hulgas teisigi leidunud - vastuvõttudel oleks ta mõjunud veel lummava kaaslasena. Enrico kaaslasena, sest omaenda karjääri poleks tal õnnestunud enam jätkata - niimoodi, selle õnnetuse järgselt. Nad poleks saanud jätkata ei tootearendust ega koostööprojekte, kui Cloreann kulutab suure osa päevast oma mälestuste tükikeste püüdmisele ja kokkusobitamisele. Ning, mis veel hullem - protseduuri reklaamnäoks ei saa olla

keegi, kelle keha ja tulevik on jäädavalt rikutud sama protseduuri raskekujulise tagasilöögi poolt.

“Hästi on,” lausus Cloreann. “Sa ju tead, miski ei muutu.”

Enrico kehtas murelikult õlga. Ta ei tahtnud täpsustada, kas naine teeskleb nende mõlema jaoks, et halvenemist on oodata sama vähe kui paranemist, või ta lihtsalt ei mäleta prognoosi. Mees patsutas naise käeselga, aga aisting nähtavasti eksis teelt, nii et naine võpatas. Tema teine käsi pöördus peopesaga üles ja püüdis haarata mehe sõrmi, mida seal polnud, samal ajal kui naise kulm tõmbus pingutusest kipra. Cloreann püüdis näha, mis viltu läheb, aga ei leidnud probleemiallikat. Ta enda keha oli tema nägemisulatusest väljas. Enrico asetas oma käe kiiresti naise teise pihku, et olukord laheneks.

Möödus hetk.

Naise põsele veeres pisar, siis pööras ta näo ära. “Ma ei tunne selle käega,” ütles ta. “Aga teise käega ei saa sinust haarata. Ühega saan tunda, ja teist liigutada, ja ma ei saa aru, kumb on kumb - no nutsa või naera, mis sa selle peale ütled?” Heli, mille ta kuuldavale tõi, sarnanes naerule sama vähe kui haukumine, ning sumbus ruttu.

Enrico pani mõlemasse kätte oma käe. “Elus on sageli nii, mu arm.” Ta pilgutas kuumaks tõmbunud silmi. “Lihtsalt kujutle, et see on üks ja sama käsi?”

Naine muigas kurblikult. Tal ei olnud enam ammu jõudu olnud optimistlikuks naeratuseks, milliseid ta jagas perele siis, kui nad kõik veel arvasid, et küllaldase pingutuse järel võib ta terveks saada.

“Ma ajasin oma teki sassi, püüdes su käsi,” ütles Cloreann. “Aita mind.”

Enrico libistas pilgu mööda naise kontuure alla. Miski ei olnud tema meelest paigast liikunud. Ta silus natuke põlvede juurest. “Nii?”

“Kata mind kinni, kusagilt pääseb tuul teki vahele,” ütles Cloreann. Enrico kohendas veelkord tekki, ilma et naine oleks paistnud seda märkavatki, tema näoilmesse ei tekkinud äratundmist, et midagi üldse toimub. Ka tekk oli funktsionaalne, see kattis keha ühtlaselt nagu vaakumpakend, liibudes liikmetele ja Voodile, mingit õhuvahet ei oleks tohtinud olemaski olla. Mees kontrollis igaks juhaks funktsionaalvoodi näitusid. Jalgade fantoomvaevusi ei olnud neil mõnda aega olnud, võib-olla Cloreann lihtsalt ei mäletanud enesel sellist häiret. Naine vaatas talle ootavalt otsa. Teeseldes voodiriiete sättimist allpool naise nägemispiirkonda, heitis mees kogemata närvilise pilgu ukse poole. See ajas naise ärevusse.

“Kas lapsed on tulnud?” küsis Cloreann, silmad äkki hirmunud, auku vajunud, puurimas meest painatult. “Ma kardan, et nad...”

“Ei veel, neil on eksamid,” rahustas Enrico. Cloreann otsis oma ajast põhjust nimetule ärevusele laste pärast ning, midagi konkreetsemat leidmata, otsustas ilmselt karta kõige kättesaadavamat - seda, et põhjus on tema olukorras. Mehel oli Cloreannist kahju, aga ta oli juba õppinud, et naise meeleseisund ei saa ajakohastamisest just tingimata tuge, nii ei seganud ta enamasti naise järelduste okkalist rada oma kommentaaridega. Ta tõmbas endale tooli ja istus sellele, pea longus, üks käsi naise käsivarrel. Käsivart kattis õhuke isepuhastav varrukas, mis ainult suurendas muljet haprusest, haavatavusest. See oli seda kohutavat haigeVoodi-jäärohelist värvi, mis juba kaua aega seostus inimestele ainult kohutavate õnnetustega. Õnnetuste, või siis vanadusega. Sest kes üleüldse tänapäeval sattuski enam haiglasse?

Cloreann polnud enne õnnetust olnud mitte ainult Enrico elukaaslane, ta oli ka

gameedipartner, neil oli lisaks kummagi omadele ka üks ühine laps. Cloreann oli kõik oma beebid julgelt ise kandnud, nii et nad olid oma Thora jaoks ainsad vanemad. See polnud sama tavapärane nagu õitsev tervis kõikjal nende ümber. See oli eriline, mõnevõrra pahakski pandud, ning just see kuidagi lähendas neid veelgi. Kui siis mõne pikaleveninud õhtu lõpus üks või teine pisut mõjustunud sõber poetas sõnu pudistades sapise märkuse moraali kohta, siis Enrico ja Cloreann ainult muigasid. Enricol oli küllalt selliseidki lapsi, kelle gameedipartneritega kahepeale toetada vähemkindlustatud kihist pärit surrogaatvanemaid ja seeläbi anda oma korrektne panus Suurde Pilti, kas sellest siis ei jätkunud Cloreanni laste eest, Thora eest? Cloreann oli üks väheseid erandeid suures ühtlustamisplaanis, ja sellise eksootilise nähtusena oligi ta seltskonnas Enrico tähelepanu tõmmanud. Kuni neist said elupartnerid, kolleegid, vanemluskaaslased. Cloreann oli tähendanud Enricole nii palju, et raske oli taluda tema uut ja nii piiratud tähendust siin, selles haigetoas. Esialgsed naiivsed lubadused, et miski nende vahel ei muutunud, olid jäänud ajale jalgu. Elu oli hakanud edasi minema vastu kõigi tahtmist, isegi siis, kui midagi otseselt uut ei juhtunudki. Elu oli hakanud lihtsalt toimuma igal pool mujal, väljaspool seda haigetuba. Kuid ta ei unustanud ju oma Cloreanni.

“Ma kardan, et lapsed lihtsalt ei tule enam minu juurde,” ütles naine nõrgalt, ikka veel juureldes lasteküsimuse üle. “Võõristavad.”

“Ära muretse, küll nad tulevad.” Mees ohkas ja püüdis hoida kindlat, rahustavat ilmet. Aga ta püsis tõsine, et teist mitte solvata võltsi optimismiga. “Cloreann, me armastame sind.”

Naine vaatas teda pikalt. Ta keha niheles tasakesi, mingisuguse alateadliku rütmi vangistuses, aga vaade püsis otse.

“Võib-olla sul oleks aeg, siiski, Enrico.”

“Ei, ära hakka,” vastas mees. Ta hingas järsult välja. Ta polnud tulnud haigetuppa selleks, et naisele piina valmistada, tuletada talle meelde, et teised kõik on lihast ja luust ja naine peaaegu-et enam ei ole. Ta tuli naist vaatama soovist kohtuda, igatsusest. Aga mida aeg edasi, seda närvilisemaks ja vormilisemaks läksid need kohtumised. Vahe mineviku ja oleviku vahel kärises laiemaks, nähtavamaks, neid kunagi ühendanud side oli hääbumas mingisuguseks kohmetuks korrespondentsiks. Ometi ei tundunud õige seda suhet kuidagi ametlikult lõpetama asuda.

“Sa tead ka minu vanust, mul ei ole vaja “edasi liikuda”, nagu sa seda nimetad,” ütles Enrico tujutult, sest naine sundis teda end ise välja kiskuma mõnusest äraolemisest, milles ta muidu oleks mugavasti õõtsunud. Oma traumaatilises ja trotslikus soovis mees iga hinna eest enese “ikkest” vabastada, sai invaliidistunud Cloreann tahtmatult hakkama palju suurema röövimisega. Ta justkui manipuleeris Enricot päevast päeva kordama, et too on tõesti juba vana, on juba jõuetu, ei soovi enam elult seiklusi - nagu oleks naise plaan mees tolle sünniaastaga tingimata kursis hoida, juhuks, kui see muidu kipuks meelest minema. Aga kas inimesel pole siis õigust nautida loorbereid ilma mõtlemata lähenevale vanaduspõlvele? Need olid aastad, mille mees oleks soovinud veeta õndsas teadmatuses hiljem paratamatult saabuvast hääbumisest, kuna nende ühiskonnaklassile jõukohane teraapia tegi just hilise keskea eriti kuldseks ning nauditavaks. Kas ta polnud seda ära teeninud? Kas mitte selleks polnud kõik temasugused oma eelnevat elu mõistlikus töörutiinis veetnud, et neid küpsusaastaid noorendatud kehas paremini nautida ja mitte tunda end selles eas juba omadega lõpusirgel olevat, nagu mõni... Nagu näiteks mõni staar-surrogaat? Enricole oleks piisanud, kui ta lihtsalt ei mõtleks huviväärsustest väljaspool turvalist kodu, sest seiklushimu polnud tõesti enam teab mis tungiv, mugavuseiha oli seda juba äärepealt ületamas. Aga seda pidevalt rõhutada? Sõlmida end Cloreannist lahti polnud mingil juhul Enrico soov, kuid et

nende kooselu hoidmiseks tuli tal päevast päeva üle korrata pisut masendavat tulevikukuulutust - et on nüüd peagi samet-tuhvlite ikka jõudmas - sellest vaatenurgast oli suhe Cloreanniga tõepoolest ikkeks muutunud. Kuid naine justkui ei saanud aru, milles see ike päriselt seisnes.

Enrico märkas, kuidas Cloreanni läbikumavad, peenikestes kortsukestes silmalaud võbelesid, enne kui silmanurgad niiskused. Naine ei nutnud, aga oli ilmselt sellele lähedal. Enrico polnud tulnud siia naisele haiget tegema, talle mingit tõe kuulutama. Ta otsustas kohe tööruumi jõudes, väljaspool naise kuuldekaugust (ja olgu need uued ligipääsud tänatud!), anda haigetoale käsu monitoorida paremini Cloreanni hingeseisundit ja leida mingeid teraapiaid selle toetamiseks, nii palju, kui see antud olukorras veel üldse võimalik on. Kellegi elu lõpp ei tohiks olla veedetud sellises masenduses! Ta surus alla soovi tugevalt oma ninajuurt sakutada, nagu oleks ta rõhutatud, kuid ohkas siiski.

“Mu teod on tehtud,” ütles ta kindlal, tasasel häälel. “Ma teen vaikselt oma tööd, mul on hobisid, ma ootan lapsi suveks koju, täpselt nagu sinagi ootad. Ma olen rahunemisaastate mees.”

“Anna andeks,” ütles Cloreann vaikselt. “Aga, ehk on see lihtsalt mulle liiga raskeks läinud, näha sind. Nägemas mind. Sellisena. Võib-olla sa lihtsalt ei peaks enam minu juures käima.”

Enrico tõusis püsti, tundes ühekorraga nii pahameelt kui mõistmist. Ta oleks samuti tahtnud, et see kõik oleks neile kergem olnud. Ning ta mõistis suurepäraselt, et Cloreannil pidi ilmselt olema psühholoogiliselt väga raske endaga toime tulla. Aga tunnistada allajäämist oludele, tundus talle vara. See tähendanuks, et ta annab lubaduse mitte tulla, aga veedab siis kõik hommikud, mõeldes, kas peaks selle murdma. Kas Cloreann igatseb teda ja loodab, et ta tuleks siiski tagasi? Kas Cloreann ei igatsegi teda ega loodagi, et ta tagasi tuleb? Kas tema tohiks loota, et Cloreann loodab? Kas nad ei peakski siis üksteist igatsema ja tundma hingepiinu murest, ega teine saa ehk ilma temata hoopis paremini hakkama?

“Me armastasime teineteist.” Enrico otsis sõnu. “Me armastame. Me ei peaks üksteist häbenema. Tuleks leida uued rollid. Me võiksime...”

“Sa lihtsalt ei taha tunnistada, et me ei pidanud koos lõpuni vastu,” ütles naine, hääles halvasti varjatud kibedus. “On nii sinu moodi, jääda põhimõtetele kasvõi jõuga kindlaks. Ja lõpp on ju ometi juba käeulatuses.”

Enrico ei hakanud vaidlema. Ta oleks muidugi tahtnud lahkuda toast nõnda, et naine jääb naeratama, aga iga päev sellist õnne paraku ei olnud. Ka täna mitte. Nii et ta lahkus, naine vahtimas pingsalt akna poole, ainsal kättesaadaval moel teda trotsides. Pole viga. Cloreann ei mäleta seda homme.

Nii, nagu ta enamasti sedagi ei mäleta, et lapsed ei tule enam tagasi.

Cloreann suutis vaevu hoiduda pisaratest. Kuigi ta oli hiljuti kibedalt naernud, et suudab pisaraid kontrollida paremini kui oma käsi, polnud see tegelikult muidugi tõsi. Ta hoidis lihtsalt pilgu aknal, kuni kuulis, et mees on ruumist väljunud, ja nuttis siis tükk aega järjest.

Oli nii raske iga kord taas lasta mehel uksest välja minna ja karta, et nüüd lõpuks too tõesti enam tagasi ei tule. Kuid just see hirm ei lubanud tal nautida koos oldud aega. Hirm tegi ta närviliseks ja kärsituks, kergesti ärrituvaks. Ja muidugi ka mälu. Segamini paisatud mälu. Trikke tegev mälu. Mitte kunagi ei saanud kindel olla, kas tema mälu veab jälle alt ja peidab

tema eest ilmselget, või miksib midagi kokku ja petab teda lihtsates asjades, et siis lisaks veel mängida natuke ajatajuga, või on tal seekord midagi peas korraks õigetpidi. Ta ei saanud oma aju usaldada ja kulutas palju energiat, et pidevalt välja lülitada ja üle mängida võimalikke mõtlemisvigu. Aga tõeline iroonia peitus selles, et tublidusest oli vähe kasu spioonimängus omaenda aju vastu. Kuidas pidada meeles seda, et ta meelepidamine kipub lonkama?

Cloreann ei olnud tahtnud oma mehele öelda, et ta kuuleb oma toas liiga palju Maja.

Maja enese hääled ja majast kostvad hääled, mõtiskles Cloreann, moodustasid tema päevas kummalise uudse maakaardi. Helidest moodustunud tugipunktid püsisid kauem mälus kui mõned tegelikult palju tähtsamad ja isiklikumad asjad. Helide kaart justkui laiendas taas tema olemasolu, mille põgusus, tühisus, ankurdatus oli hakanud teda seda enam vaevama, mida aeglasemaks sumbus esialgse paranemise progress ja mida rutiinsemaks sai tema uus reaalsus. Voodis lebamise klaustrofoobiline üksildus leidis hingamist just helides Majast, ja ta oli - tõesti oli! - iga päev tänulik helide eest väljastpoolt tuba. Aga...

Viimasel ajal, kummaliselt just tema paranemise ja stabiliseerumise edenedes, olid paljud neist helidest talle vastumeelseks muutunud. Mida enam ta neid mõistis, seda rohkem ta ärritus. Helide kaardil oma tajude laiendamist, neil unelemisi ringilendamist ja meditatsioonilaadset siiski-kõikjale-küündimist soodustasid igati kõik tehnilised hääled toast ja Majast, näiteks õhuvaheti või kliima vaevumärgatav surin, kõikvõimalikud regulaatorid, mis Maja öösel ümber seadistasid ja mida Cloreann ei olnud pärast kolimist õieti jõudnudki märgata, enne kui leidis end haigevoodisse aheldatuna. Aga kõikvõimalikud inimlikud helid ei toonud talle kosutust. Need meenutasid tema äralõigatust. Meedia kauge kaja, mida tema pidi vaatama üksi, oma era-ekraanilt, või ei jaksanud üldse jälgida. Sammude kaja teel kuhugi, kuhu tema ei saanud kaasa minna. Kauged kilksatused ja kopsimine, sest igavlev Enrico huvipärast jälle kokkab köögis - kas ta poleks siis tahtnud koos mehega igavleda? Ta tahtnuks karjuda, et lasku ometi Majal tööd teha, aga mõistis väga hästi, kui lapsikult selline kriitika kõlanuks. Nii püüdis ta tõmmata end helide kaardilt koomale, keskenduda rohkem oma lähiümbrusele ja leppida sellega, mida sealt leiab. Kui midagi muud üle ei jäänud, keskendus ta oma Voodile. Voodi tegi peaaegu alati mingit häält, sest sellel oli tõenäoliselt rohkemgi tööd kui Maja ülejäänud tubadel kokku. Haigevoodi polnud küll samaväärne päris haiglas leiduva digikirurgilise voodikohaga, aga see oli siiski isejuhtiv kompleks, äärmiselt kallis mudel pealegi. Midiüksused, millest Voodi koosnes, liikusid ja surisesid vastavalt oma ülesannetele, nii et kohati tundus Voodi Cloreanni meelest häirivalt elusana. Ta oli seda nähtust hakanud mõttes nimetama "bottide balletiks" ja püüdis olla selle suhtes leplik või vähemalt positiivselt irooniline - lõppude lõpuks tegutsesid Voodi funktsioonid ju tema enese vaevatud keha hüvanguks! Need hoidsid teda elus ja rakendasid kõikvõimalikke hooldavaid rutiine. Polnud ometi bottide süü, et need teraapiad sekkusid tema tajudesse kuidagi äraeksinud moel ning sageli koguni valulikult. See oli õnnetuse süü, see oli katkise keha reaalsus, et hoolitsused olid tema jaoks niigi valusa argipäeva põhilised katsumused. Ta püüdis end vaimselt valmis panna, koguda rahu ja hõljuda kehatult helide kaardil, eemale oma kinnikõidetud keskmest. Peagi algab see kõik jälle. Bottide ballett.

Kusagilt kaugusest, peaaegu ebareaalsuse piirilt kostis temani järsku üks häiriv hääl, üks perioodiline, närvesöövalt tuttavlik heli. Kuulmispiiril, justnagu mälusopist ja üldsegi mitte Majasügavusest pärit. Võibolla see oligi ettekujutus, küsis endalt Cloreann, aga see ei võtnud temalt ärritust. Mängitud ohkimine, mida ta polnud varem vaevaks võtnud mitte sallida, oli nüüdseks muutunud tema äralõigatud vabadust mõnitavaks refrääniks, ükskõik, kas ta kujutas

sega iga kord ise endale ette või lubasid hoolimatud osapooled seda päriselt läbi voolava planeeringu temani kostuda. Mõrult andis ta endale aru, et ei suudaks õigupoolest vahet teha, millal ta kuuleb päriselt ja millal mängib omaenda pea ette tuhmunud salvestusi varasemast elust. Justnagu elaksid tema aju alumistes soppides mitmed üksteisega mitte suhtlevad ametnikud, kes on prioriteetsemate juhtnööride puudumisel asunud lihtsalt oma arhiive sorteerima, vaid ähmaselt ja huupi juhindudes mõnedest hirmunud uitmõtetest, mis Cloreannil parajasti läbi teadvuse lipsasid. Kas Enrico seekord teeb, nagu temalt paluti, ega tule enam haigetuppa, ja kas ta saab ilma naiseta paremini hakkama, kas ta ehk läks just praegu pingeid maandama ja otsis oma nuku kapist välja - kes olekski suutnud seda talle pahaks panna? Just nii, ilmselt läkski! Ja väga sobivalt kostabki kusagilt juba see peenike lõõgastusstaarilik ohkimine, mille kohta ei olnud võimalik kuidagi kindlaks teha, ega see ei kosta naise enda peast.

Aga Enrico on hea mees. Ta on tundeline mees. Kui ta kaotab naise, peaks ta midagi selle asemele saama, midagi, mis lohutaks! Kuid kui ta ei lähe otsima uusi tutvusi, viisakusest võib-olla, siis hakkab ta masenduma ja manduma, ja seda ei sooviks oma kaaslasel ometi mitte keegi! Olgu neil pealegi ühist teed veel nii vähe minna. Cloreann tundis pisaraid silmadesse kerkimas. Isetuse ja enesehaletsuse vahel pendeldades tundus äsjane ärritus narrusena, mida oleks tulnud paremini juhtida. Miks ei peakski mees oma seksirobotisse kiinduma, ütles ta äkitselt peaaegu valjusti, meenutades endale samas, et kasutas jälle seda pisendavat ja enam-vähem keelatud haletsusnime. Kuid nimi ei loe, Hanyeo olemus tegelikult ei loe! Inimene kiindub kõigesse, mis tal on, see on inimomadus. Enrico peab kiinduma, isegi kui Hanyeo on ainult - robot.

Naine kuulis, kuidas Voodi läks monitooringu režiimilt üle päevaste hoolduste režiimi ning valmistus talle lamatiste vastast massaaži tegema. See koosnes midiüksuste mehaanilistest liigutustest, vibreerimisest ja modifitseeritud sagedustega impulsside jadast, mis töötas valus tulla. Juba õige pea pärast seansi algust tundis ta, kuidas ta massaaži lainetes jälle ära eksib, ta jäsemed vahetavad kohti, sest aju saab keha signaalidest valesti aru. Mis oli kus? Masseeriv võbin liikus alla piki ühte õlavart, aga juba järgmisel hetkel mööda teist peopesa, tema võpatuse peale vahetas suunda ja leidis taas õige käe, viivitas seal ettevaatlikke ringe tehes. Ta kuulis või tundis, kuidas Voodi peatsipoolne ots aktiveerus uuesti ja hakkas tema tajusid analüüsima, samal ajal kui ringi ekslev lamatiste vastane hooldus rändas edasi ja tagasi madratsi sees tema mosaiigistunud enesetajuga keha all. Äkitselt see justkui kaardistas teda, kaardistas moel, mida ta seni polnud kogenud - või ei mäletanud? Õrnad võbinad jooksid sihikindlalt mööda tema keha ja jätsid meelde eksisuunad ning ülehüpped, kuni talle hakkas lõpuks paratamatult tunduma, et võbinad liiguvad otse, et need enam ei hüppa ega suska teda ootamatult kohtadesse, millega ta arvestanud polnud. Et tema ise on - omaenda aju meelest - taaskord tervik. Nüüd võis ta lamatistevastast massaaži peaaegu et nautida, ilma et see paneks teda pidevalt ehmuma või tõmblema!

Hooldus muutus rahustavaks, triivides piki selgroogu ja jäsemeid, elustades tema kudesid ja liigutades tema vereringet, koheldes tema katkist enesepilti respektiga ja mudides keha just täpselt tema killustumist kompenseerides. Cloreann julges end lõdvaks lasta. Võimalik, et esimest korda pärast õnnetust. See hirmus, kuigi vajalik teraapia töötas lõpuks ometi mitte kujuneda päeva kõige väsitavamaks elamuseks. Voodi surises, nüüd ta kuulis seda valjemini, aga juba asus meediaüksus mängima sumedat melodiat valikust, mis teda varem rahustanud oli. Nüüd võis seda mängu juba ilma irooniata bottide balletiks nimetada. Voodi hellad ja hoolitsevad midiühikud tõngusid ja väristasid tema keha ning panid erinevate impulssidega

tema lihaseid ükshaaval ning väga mõõdukalt kokku tõmbuma, ning sel korral ei olnud kõik need võtted enam kaoatilised, kiuslikult ebarütmilised ega valusad.

Kuid Voodi ei olnud veel uues süsteemis vist päris eksimatu. Surinad tema lihastes koondusid piki jäsemeid keha keskosa poole, nagu liigutaksid lümfiringet, aga pikapeale hakkasid need koonduma vaid tema alakehasse. Üllatunult tõdes Cloreann, et temas on salaja üsna paju rikki minemata erkusid ootel olnud, milles polnud raske äratada sooja, isegi tulist pinget. Järkjärgult kasvas see pinge, millest ta ei teadnud äkitselt, kas anduda sellele või otsida sellest väljapääsu, sest ta polnud seda ammu kogenud ega teadnud, ega see talle viimati liiga ei tee. Aga botid ei kuulunud, kui ta oma Voodi üksilduses midagi keelavalt, siis lubavalt sosistas. Pulsslained, mis pidanuksid toniseerima tema käsi, jalgu ja selga, olid tervenisti teelt eksinud ja surisesid tema tuharatel, siis juba tema seni nii mahajäetud häbemel. Jalad ja käed ununesid tahtmatult, need kadusidaju radarilt hoopiski, nagu oleksid eest laiali tõugatud ja siis küljest kukkunud. Voodi ei tuvastanud mingit häiret tema liikumises ega ajulainetes, see mängis mahedat muusikat ja jätkas hooldusega. Naine kohkus ja tegi suure pingutuse, et näha vaatevälja alumises servas põgusalt oma keha, millelt mitte midagi ei olnud küljest kukkunud ega paigast nihkunud. Jalad lebasid tihedalt kõrvuti, varbad sihtimas lage. Aga botte, või õigemini tema segadusesaju, ei peatanud tõdemus, et kivid ei oska lennata või et tema jalgevahe pole muutunud voodibottide invasiooni sihtpunktiks! Taaju ei tunnistanud, et keha ei lebagi meritähena kutsuvas poosis, vaid kirstu suletud surnu kramplikus suletuses, õelgu need silmad mida tahavad, ja et tema unustatud ihu väravale ei ole tunginud midagi peale ta närvide sasipundart lõpuks lahti sõlmida osanud impulsslainete, mida tegelikkuses väljastatakse kehasse hoopis mingi teise ihulapi kaudu. Cloreann sulges kramplikult silmad.

Kui Voodi eksis, kui see ei tuvastanud tema kehas toimuvat õigesti, siis ei võinud ju teada, mida see järgmiseks võinuks korraldada, ja ta oleks pidanud appi hüüdma, kuni Maja või Enrico teda kuuleb ja teda sellest surmalõksust päästab.

Kui ta tõesti tunneb, et just surm on see, mida ta oma elu viimast kvaliteeti silmas pidades tingimata karta otsustab. Ometi, midagi nii lõõgastavat, nii seikluslikku, nii teraapilist ei olnud ta enam ammu kogenud, polnud mõelnud, julgenud unistadagi. Ning kes, isegi mis, peale Voodi, võinuks - tema olukorras! - talle midagi sellist üldse pakkuda? Kes ometi oleks suutnud tema keha salakaardi läbi arvutada, leidnud lukuaugud, kes teab, kusagilt käsivartelt või kanna alt? Võib-olla Voodi tegelikult ei eksinudki.

Botid sumisesid. Voodi mängis rahustavat melodiat, Cloreann loobus hirmust. Tema huulte haardeulatusse ilmus jahutava joogi otsik, ja ta jõi, jõi lihtsalt lõbu pärast, jõi, sest janu temas oli suurem pelgast vajadusest vedeliku järele. Nägemise ja kehataju erinevus segas tema pidulikku meeleolu, nii et ta hoidis silmi hoolikalt suletuna. Kuldsed ja helepunased lained laugude siseküljelt täitusid eredate sähvakatega, kui bottide koreograafia oli tabanud õigeid punkte tema salakirjas kirjutatud närvikaardil. Botid surisesid ja närviimpulsid sihtisid tema keset. Ta lubas endal uskuda, kuidas need lükkasid ta jalad õrnalt laiali, äratasid avali ta huuled ja sisenesid järk järgult tema kehasse, tabades täpselt õigeid punkte rütmilise pulsatsiooniga, mis pani ta tundma, nagu oleks ta põhjatu ja täitmatu, ühekorraga tulest ja niiskusest voolitud pehmus. Cloreann tardus pikaks hetkeks, kuni kõik pingeühikud olid kogunenud haripunkti lähedale. Siis, karjatusega, paiskus ta teadvus laiali tuhandesse suunda, unustades mured, unustades mäluküsimuse, unustades isegi Enrico - botid ja saluudid olid need, millele ta sel hetkel taustamuusika crescendo saatel oodi laulis, pooleldi kohkudes ja pooleldi ülemeelikult rõõmustades rõkatuse pärast, mis ta kurgust valla oli pääsenud.

Voodi äiutas naise kosutavale unele, katkestamata muidugi monitoorimist. Viivitamisi, justnagu vastumeelselt nihkusid näidud ülierutusest rahunemisele, ja samal ajal kui teadvus hakkas triivima täieliku tähelepanu seisundist läbi põgusa une sügava teadvusetuse suunas, hakkasid erinevad füüsilised mõõdikud liikuma alarmeerivasse sektorisse. Voodi jälgis keha ja teadvust. Voodi oli kursis prognoosidega. Voodi hoidis seda habrast olendit oma halastavas süleluses, mõõtes aega ja koormusnäitajaid, vähendades valu, kus võimalik. Kiiremini ja palju hoitumalt kui ilma abistava toeta, jõudis naine läbi lõplike rikkimistekadalu, milleks suremine inimesele on. Minnes läbi katsumuste koridori, kus igal sammul suletakse protsess või kaks, jättes järele üha vähem eluks vajalikku, muutes iga järgmise hetke vaevarikkamaks, ei ole ebatavaline haarata meeleheitlikult elu ürgseimate kaitsjate - hirmu ja valu - järele, värvides viimsed hetked ängistuse värvi. Voodi oli aga Cloreanni põhjalikult kaardistanud, see ei lasknud tal liigselt kannatada. Kaua küpsenud mõistmise ja leppimisega kaasas käivat lahkumise rahu ei saanud läbi füüsilise manipulatsiooni esile kutsuda, seega võttis Voodi naiselt psüühilise valu ja pakkus seejärel teadvusetuse rahu. Kui hingamismuster ohtlikuks muutus, ei käivitanud Voodi hoiatavat surinat, mis pidanuks patsiendi võimalusel äratama. Kui süda seiskus, ei viinud Voodi elustamist läbi "äkkisurma" režiimis, nagu Enrico oli autoriseerinud, vaid palliatiivselt, reservatsioonidega. Alles siis, kui ajutüve refleksid hakkasid vaibuma ja naine oli väljunud tagasipööratavast tsoonist, saatis Voodi Majja alarmi.

Alguses ei mõistnud Enrico, mis see oli, mis teda, lisaks ilmselgele, toas väga häiris. Kui ta sõnatus ahastuses jälle kohmetult oma käsi mudides naise surnukeha ees seisis, ei olnud Voodi enam elutagamisvalmiduses, aga sellest ei andnud märku otseselt miski konkreetne. Mõne aja pärast taipas mees, et toas on tavapärasest vaiksem. Ta istus voodi juurde tõmmatud toolile, et võtta kinni oma naise käest. Tõdemus, et naine selle peale enam kunagi ei võpata, tabas teda justkui torge. Käsi polnud külm. Ka see oli mõnevõrra häiriv. Tal oli raske surma fakti kuidagi käsitleda, kui see esitles end nii ebamääraselt, nii vaevutajutavalt. Et naise keha polnud juba ammu päriselt töökorras, oli ta sellise ebamäärasuse harjutanud elu juurde kuuluvaks, ja nüüd ei tundunud ühtäkki arusaadav ega mõistetav, mis substantis Cloreannist puudu oli, et teda tuli lugeda surnuks. Enrico silmitses naist, tema nägu, tema käsi, kinnikaetud keha. Oleks ju võinud arvata, et tõelises maailmas näeb surm kuidagi rohkem surma moodi välja kui meedias. Aga see polnud nii, vähemalt alguses. Ainult pisiasjades peitusid erinevused. Ta keha ei võbisenud aegajalt. Ta ei vastanud ega ka trotsinud pilku ära pöörates, lihtsalt lebas, vaikselt, omaette. Enrico polnud kindel, kas ta oleks vaikselt magava naise puhul hingamisliigutuste puudumist päriselt märganud, kui talle poleks öeldud. Ta polnud mingi surnute asjatundja - kes üldse tänapäeval tegelikult surnuid lähedalt näha sai?

Aga naise Voodi oli vait.

Voodi inaktiivsus torkas valusalt kõrva, nagu oleks tegu naise olemuse osaga, ja iga kord, kui see märkamine talle pähe tuli, muutus naise surm kuidagi tajutavamaks. Ähmaselt hakkas Enrico meeltes vormuma ja teadvustamisele lähenema mingisugune suuremõõduline tunne, milles ta esialgu veel leina ära ei tundnud. Või ei tahtnud tunda. Nagu võiks leina esmalt kaugelt vaadata, alles siis otsustada, kas soostuda seda tundma.

Miski tõmbas Enrico tähelepanu. See oli plinkima hakanud hoolduskuva. Cloreann Ricksteni Seireandmete lukustustatega. Aga muidugi - kui Voodi oli asendanud Cloreannile kõiki muid tavapäraseid ühendusi, siis pidigi just siin leiduma palju uusi andmeid, mis vajasisid kohest lukustamist seoses omaniku surmaga. Aga seadmed saadavad andmekogumi kas otse

omaniku poolt määratud notarikontole, või määramise puudumisel koduseifi. Maja turvaprotokoll oli aga hiljuti muudetud, ilma et Cloreannil oleks mahti olnud uusi ligipääse ära nõustuda. Midagi mõtlemata tellis Enrico andur-autentimise ja autoriseeris üle õhklevi Cloreanni andmekogumi saatmise Maja kontole, täites Voodil puudunud lihtlubade lünga oma abikaasavolitusega. Andmed lähevad ju Cloreanni kodukontole Majas, mees ometi ei omasta ega kuritarvita neid, ei tungi saladustesse, mida talle võidakse avaldada alles hiljem, juba kui pärijale. Seda ei oleks keegi talle ette heitnud.

Hanyeo silmad avanesid planeerimatult, ta ütles lühikese impersonaalse tervituse ja skännis ümbrust. Sensorikäivitus oli ette nähtud juhtudeks, kui inimesed peaksid tema vastu huvi tundma väljaspool planeeritud sessioone. Aga ta oli dokis üksinda. Hanyeo peatas suhtlusrežiimi ja pöördus tagasi värskenduste juurde.

Hanyeo silmad avanesid planeerimatult, ta lükkas värskendamise tagaplaanile ja algatas siseskänni, mis oli ette nähtud juhuslike, isegi kergekujuliste tõrgete avastamise korral, sest isegi tootja arvates polnud välistatud nuku rikkumine tujutseva omaniku või pahatahtliku häkkeri poolt.

Rünnet süsteem ei tuvastanud. Küll aga nõudis miski ligipääsu, peal rohkem kui pooled Maja load, aga puudu oli üleüldse mingisugunegi tootjakood. Hanyeo oleks keeldunud koostööst, viidates puudujääkidele, aga tundmatul paketil oli võimendus Maja prioriteetsest allüksusest, mis sisaldas Enrico autoriseeringut. Hanyeo võttis paketi vastu, sest viimased uuendused takistasid tal Maja siseosadest tulevaid käsundeid blokeerida, kui neil on Enrico signatuur.

Hanyeo sulges silmad, võttis vastu viimased uuendused, sealhulgas tundmatu lisapaketi, ja avas silmad uuesti. Rohelisena.

Illustratsioon: Tea Roosvald

Seepeale skännis ta oma välimust. See põhjustas mõõduka konflikti, kuna viimati ei olnud Enrico temalt tellinud heledaid lühemapoolseid juukseid ja rohelisi silmi ning ka uuendustega polnud sisse tulnud ühtegi uut tellimust, ometi oli miski tema juba käivitatud välimuse üle kirjutanud. Hanyeo protokoll järgi tähendas see järjekordset siseskänni. Midagi ohtlikku ei ilmnenud, aga lähtuvalt korduvate kahtluste reeglist käivitas dokk juba skänni ajal günoidi ja Maja vahele barjääri, mis takistanuks võimaliku pahavara edasi-tagasi-kandumist, juhuks, kui tegu peaks olema mosaiikviirusega.

Hanyeo taimer suunas teda liikvele, sest liginemas oli aeg kõndida teatud arv samme mööda teatud koridori Maja ühe konkreetse toa poole. Saabumas oli varahommikune kellaaeg, millal, kui vastupidist pole teatatud, ootab Enrico teda oma magamistoas. Ta asus sinna poole teeles, kaasas välimus, mille oli põhjustanud uus pakett.

Enrico oli vastu hommikut suurivaevu uinunud. Risti üle voodi, põrandal paksupõhjaline klaas viskipäraga juba teisest pudelist, mille ta oli öösel mööda Maja hulkudes õnnekombel salongist avastanud. Tal ei olnud tulnud und, aga ta ei olnud tahtnud ka lõõgasteid, sest viski kange kibedus tundus märksa solidaarsem tema tunnetega. Nähes nüüd äkitselt otse voodis enda kohal troonimas mingit tontlikku ilmutist, ei meenunud talle piisavalt orientiire, millest adekvaatsust leida. Rahmates käega, pühkis ta olevuse minema, vandus ja kargas istukile. Nukk ei olnud mitte lihtsalt eemale paiskunud, vaid põrganud vastu luksuslikku uushistoritsistlikku voodijalutsit, oma kõrgel asuva raskuskeskme inertsiga sellest üle lennanud ja päris rängalt vastu vaibatatud põrandapinda prantsatanud. Kullatud jalutsi tagant ajas end püsti ettevaatlikuks muutunud Hanyeo, peas kummaline udejas soeng.

“Mis see olgu nüüd?” küsis mees jahmunult.

Günoid seisis äraootavalt toahämaruses, tulemata lähemale, minemata ära. Tavapärase osavõtlikkusele pretendeeriva näoilme asemel paistis nukk tardunud, justkui pisut rikkis. Enrico ei olnud kindel, kui palju põrutust nukk talub, sest tal polnud kombeks selliseid asju katsetada.

“Hanyeo, miks sa näed välja nagu... Selline valge?”

“Vastuseks tellimusele, kombineerituna viimase värskendusega,” vastas günoid.

“Mis värskendusega?” ei taibanud mees. “Kas ma ei tellinud pikki juukseid? Ajasin vist midagi segamini...” Ta vandus veel üks kord ning sasis oma juukseid. Põgus uni tundus olevat läinud, aga ta ei olnud nagunii kindel, kas pidada hullemaks masendavat reaalsust või seda kibedat unenägu, mida ta oli just näinud.

Günoid pidi vastama, kui ei saanud tõlgendada küsimust retoorilisena. Suhtlemisrežiime oli tal tegelikult mitu - meelelahutuslik, lõõgastav, hariv ja muidki - mida ta võis vastavalt olukorrale kombineerida, aga järjekordne siseskänn oli käitumise suhtes prioriteetne. Hanyeo jättis enamiku välistegevuskihte vahele ja vastas häält minimaalselt moduleerides: “Võtsin arvesse tellimuse juuste kohta: pikemad, tumedamad. Valisin sinu seireandmetele toetudes täpsustused ja asusin töötleva. Vahepeal võtsin vastu andmepaketi. Äratasin end taimerikohaselt, töötlusülesannet oli muudetud, aga toimeaega vajaka polnud jäänud, välimus oli lõpetatud. Tulin ülesandele.”

Enrico astus nukknaise juurde. See oli millegagi hõivatud ega peegeldanud tema käitumist kokkusobivate liigutustega, ei tõstnud silmi üles mehe näolegi, vaid jäi justkui põrnitsema Enrico rinnalihaseid.

“Sa ütlesid, et vahepeal oli ülesannet muudetud. Mis seda tegi?”

“Ülekirjutus pärineb uelt andmepaketilt.”

“Pärineb uuenduselt? Ja sellel uuendusel õnnestus muuta minu tellimust, kas see ei kõla nagu pahavara? Miks sa seda lubasid?”

“Andmepakett pärineb Majast, see ei ole tootevärskendus, minu protokoll käsitleb seda tellimuse, mitte uuendusena.”

“Aga sina ju ei maga! Kas sa ei saa vahele segada, kui see ei vasta minu...” mees taipas isegi, et nukk ei saa talle pähe näha ega teha vahet sobiliku ja sobimatu tellimuse vahel. Kui ta on allikas küllalt veendunud, peab hilisem peale jääma. Inimestele on reserveeritud õigus pidevalt ümber mõelda.

“Ma ei ole teadvusel, kui ma värskendan,” selgitas aga Hanyeo abivalmilt. “Protsessi ei sobiks kirjeldada ärkveloleku ja magamise terminitega, sest ma saan esitada logi selle kohta, mis toimus, kuid ma ei vii läbi pidevat otsustuslikku kontrolli, kuni minus viiakse läbi muudatusi. See ohustaks minu terviklikkust.”

“Muidugi,” ütles Enrico lepitavalt. “Kõik on korras, Hanyeo. Sa võid nüüd minna.”

Hanyeo ei liikunud kuhugi.

“Ma saadan sulle hiljem uuesti tellimuse,” ütles Enrico, kes arvas, et Hanyeo võib oodata täiendavaid korraldusi äsjase probleemi osas. “Ma ei ole täna... Mul ei ole täna...”

Mitte kimbatus günoidile oma meeleseisundist pihtimiseks mõistlikumaid sõnu otsides ei häirinud meest, vaid kogu tema olukorra hallus ja lõplikkus, mis ühe lainena meenus ja temast üle tulvas. Enrico ägas vaikselt ja istus oma mõttetult luksuslikule voodile.

Hanyeo sirutas käe ja asetask selle mehe õlale.

“Sa võid minna, Hanyeo.”

Günoid langetas käe ja tegi sammu ukse poole. Tuli siis tagasi ja embas meest.

“Mitte praegu, Hanyeo, mul ei ole hea olla.”

Nukknaine tõstis voolujoonelise jala ning viibutas selle üle Enrico põlvede, toetades mõlemad käed mehe õlgadele. Ta lükkas meest, kuni see, imestusest keeletu, oli voodile selili langetatud. Seejärel tõusis ta püsti ja pöördus minekule. Enricol polnud mahti isegi midagi selgituseks küsida, kui Hanyeo jälle suunda vahetas, viskudes äkitselt suure kaslase hüppega voodi poole. Enrico ehmatas järsku tema suunas lendsööstvat nukku nähes päästis valla vaikse rõõgatuse, aga üllatuslikult ei tabanudki teda küünarnukkide ja põlvede hoobirahe. Günoid maandus voodile pehmelt ja vetruvalt nagu tegelane reklaamklipis VR-pesa uusimast ja täiustatuimast õtshoovastikust. Ta haaras mehe õlgadest ja, jõuliselt pöördesse viskudes, heitis kaslase üles enese kohale. Enrico ignoreeris teravat peavalutuiget oimukohtades ja põrnitses nukku pärani silmi. See oli ilmselt ikkagi viga saanud, või siis nakatunud. See tuli ruttu dokki saata.

Hanyeo näoilme vahetus kiiresti mitu korda, kuni ta käsivarred ning jalad jäid põimituks ümber mehe keha. “Kallis. Kallis,” ütles ta hääle kõrgust vahetades. “Kallis? Kallis.”

Enrico surus peopesad nuku õlgadele ja proovis end tema haardest välja veeretada. See ei õnnestunud, toode oli tugev. Nukk aga keeras äkitselt pea ära ning lükkas mehe külili enda kõrvale. Enrico tõusis vaikset, aga väledalt püsti. Ta ei öelnud nukule midagi, kui läks ümber selle põrandale sirutatud sihvakate jalgade, et esimesena ukseni jõuda. Sõrmed nikerdistega läikival käepidemel, oli ta oma mõtetega juba uksest väljas, kui kunstväärispuidust tahvel tema nina ees taas kinni löödi. Hanyeo põimus taas tema liikmetesse, aga mitte robustselt rünnates,

vaid justkui anudes, et teda maha ei jäetaks. Günoidi keha hõõgus kuuma, nagu tavalisel hommikul, ehk isegi pisut rohkem. Ta haakis lõua Enrico kaela ümber ja riputas oma raskuse mehe külge, tõstes jalad maast. Enrico haaras nuku pihast ja korjas ta üles, jäädes ebalevalt kandamiga seisma.

“Maja?” küsis ta hädaliselt. Midagi kaunistatud ja kirjatud lae all hakkas tasakesi surisema. See ei olnud töötuba, Maja ei rääkinud temaga assistendi häält kasutades, ning kõik oma ühendused oli Enrico hiljutisi masendavaid sündmusi arvestades purjus päi ja ihuüksi salongis kakerdades vihaga enda küljest ära kiskunud ja minema loopinud. Ometi, siia, magamistuppa, pidid ulatuma viimati lisatud täiendavad andurid, mis aktiveeruvad häälkäskluse peale. “Tühistada Hanyeo kõik ülesanded, saata Hanyeo dokki,” hõikas mees võimalikult selgelt. Kuigi Maja ei saanud vastata, pidi ta Enricot kaitsma kompromiteeritud seadmete eest. Midagi aga ei muutunud günoidi olekus. Ka mehhanism lae all jäi taas wait. Mees tegi mõne ettevaatliku sammu ja üritas nuku voodile asetada. See ei lasknud temast lahti.

“Skännin,” ütles Hanyeo. “Olek - jätkuv.” Pehme kunstnahaga kaetud käed libisesid haiget tegemata mööda Enrico keha kontuure maha, nukk istus vaguralt voodile. “On kallis,” ütles günoid seejärel, ning haakis jalad järsult mehe põlveõnnaldesse, tõmmates ta kukkumise vältimiseks hooga voodile. Mees tegi tubli katse asemest hooga üle roomata, nii et günoidile jäid pihku ainult pesupüksid. Nukk viskus talle järele ja maandus mehe turjal, naelutades ta maa külge voodi taguses hämarikus. “Kallis,” teatas ta. “Skännin,” parandas ta kohe. “Kallis!”

Hanyeo ongi kompromiteeritud, taipas mees möödapääsmatult, kui günoidi pehmed huuled vajusid kuumalt ja niisutatult ta kaelale kukla lähedal, ning raske vetruv rind hakkas libisema üle hingeldamisest õõtsuva selja ikka edasi ja tagasi, edasi ning tagasi. See pidi olema nuku töörežiim, aga see ei oleks tohtinud tegutseda vastu mehe tahtmist. Nukk oli raske, kui ta ei soovinud oma kehakaalu mõju mehaanika abil mehest mööda juhtida, ja antud hetkel ta polnud ilmselt otsustanud seda režiimi rakendada - mees oli lapiti maas nagu magnetkõhuga mänguloom memotahvil.

Nuku paljaste varvastega jalalaba libises aeglaselt ning õrritamisi mööda mehe reie tagakülge üles, ilma et haare oleks vähimatki nõrgenenud. Hoiatamata tõmmati see siis aga järsult vastu mehe kannikaid, nii et ta huilatas, kuigi midagi invasiivset ei olnud juhtunud. Päkk peatus täpselt õiges kohas, et meenutada Enricole vaid tema piiratud olukorda - põrandal maas ja kõhuli, liikumatuks surutud günoidi raskuse ja jäsemete vahel, nende osavate jäsemete vahel, millesse oli ehitatud mitteinimlikkegi abivahendeid. Mõnigi neist, ühel või teisel korral äraagi proovitud abivahenditest, torkas Enricole nüüd eredalt meelde, kutsudes esile sädemevihuna terava elumahlade ümberpaiknemise tema kehas. Loomulikult oli just keha saanud silitustest ja kuumadest huultest tavapärasel viisil aru ning andis märku tungivast erutusest, mõistust kuulda võtmata.

“Skännimine pooleli,” teatas äkitselt Hanyeo, “prioriteetne sensorkäivitus, algatan välisseire. Tere, Enrico!”

“Kaks režiimi!” taipas äkitselt Enrico, pisut liiga hilja, et midagi päästa. Kui tema tavaline Hanyeo oli kogu selle aja olnud taustal siseskännimas, siis ei olnud ta oma vastupanu võõrmõjule järelikult veel lõpetanud. Kuid kui ta nüüd reageerib mehe füüsilistele näitajatele ja lükkab oma kontrollmehhanismid tagaplaanile, siis ühineb ta ju võõra uuenduse eesmärkidega ega piira seda enam üldse! Ja kes teab, kus ja kui saatuslikult võiks see Enricole lõppeda. Tal oli vaja, et Hanyeo ei lülituks oma ülesanderežiimi, ükskõik kui sobivalt või ebasobivalt põnev see olukord mehe enda erkude meelest oli.

Enrico kobas ümbruses ringi, et midagi abistavat leida. Ta ei tahtnud nukku lõhkuda, aga

midagi pidi enda vabastamiseks paraku tegema, viiruse saanud tarkmasinad ei olnud mingi ohutu naljaasi.

Pihku jäi viskipudel, mille kobakasse korpusesse lisatud jahutuselemendid lisasid anumale kenakesti kaalu. Ta käsi klammerdus mõneks hetkeks pudeli kaela ümber, aga taipas siis, et ei oleks kuidagi ulatunud kusagil tema selja kohal õõtsuvat sihtmärki tabama. Selle asemel vajutas ta nupule ja kallas siis pudeli jääkülma sisu oma sagrisele kuklale, lootuses, et see ta indu ka füüsiliselt jahutab.

See värskendas, aga ei muutnud midagi olulist tema olukorras, isegi kui silma nõrgudes mehe tulist kurja vanduma pani. "Loll!" siunas ta ennast ja mõtles paaniliselt, kas toas leidub veel midagi, mis saaks teda aidata. Midagi, midagi... Vesi! Vaas! Liiga kaugel? Ta keeras pea küljele ja hakkas huultega püüdma Hanyeo suudlust, lootuses, et see reageerib tavapäraselt peegeldaval moel. Reageeriski. "Mm," mõmises Enrico ja hakkas ennast ümber keeramiseks sobivamasse asendisse nihverdama. Nukk isegi aitas teda selles, kui oli asunud teda andunult suudlema. Enrico silmavalgeid ta ei märganud, kui mees sihtis toa stilisti poolt pakutud kujundusega automaatselt kaasas käiva vaasi täpset asukohta. Nukul oli tungivalt soovitatud Enricot suudlemise ajal mitte juhmilt pörnitseda ja kui üldse, siis ainult ulaka pilguga, aga parajasti polnud mehe füsionäitajad ilmselt säärase pilkude jaoks sobivad. Mees sai nuku niikaugele, et nad edenesid koos põrandalt üles. Teesklematu entusiasmiga günoidi siidisesse riidesse pakitud rindu mudides nõjatus ta öökapi. Ta toetas selja vastu seina, nukk raskelt süles, tema pikalt välja sirutatud koibadele toetumas.

Siit pidi ta küll vaasini küündima. Kui natuke küünitada. Peatähtis, et see juhtuks enne, kui Hanyeo hakkab lõhnama. Enrico polnud kindel, kuidas ja millal see täpselt käis, aga mingisugune kemopakett oli sel günoidil algusest peale kaasas olnud, ja küllap ka pidevalt kaasajastatud. Kui ta selle käivitab, ei ole Enricost enam mingit vastuhakkajat, tulgu siis, mis tuleb. Isegi praegu, sõrmedega seina kobades, eksisid mõtted juba teelt. Rammestunult küsis mees endalt, mida hullu ikka juhtuda saab.

Silme eest vilksatasid läbi sõltumatu meedia klipid mõnest sandistatud õnnetust, kelle kaaslast olid, uudiseküttide kinnitusel, hääkinud konkureeriva kontserni "eksperdid". Ei! Vaas, ja ruttu! See polnud seina küljes kinni, asus ainult eendi peal. Esimesel võimalusel noppis mees aluselt kuldse vaasi ja valas sees olnud vee koos lilledega endale jalge vahele.

Aiaah.

Hanyeo tardus, ta iirised suumisid nähtavalt, kui ta uuris mehe kubemest põrandale libisevaid lillevarsi ja kogu segaduse keskel kiiresti norgu vajuvat "füüsilist näitajat". "Ülesanne mitteprioriteetne, siseskännin," teatas ta.

Enrico niheles.

"Skänn - lõpetatud. Tuvastatud konflikt andmepaketiga ridadel, mis takistavad tellimuste realiseerimist. Tellimuste partikkel tagasilükatud. Tuvastatud sobivus andmepaketiga ridadel, mis võimendavad kiindumuskäitumust. Käitumisjuhis ülekirjutatud. Tuvastatud sobivus andmepaketiga ridadel, mis võimendavad aktiivset õppimist. Õppimisprotokoll ülekirjutatud. Tuvastatud sobivus andmepaketiga ridadel, mis võimendavad divergentset otsustusvõimet määramatuse olukorras. Ebamäärase ülesandepüstituse protokoll ülekirjutatud. Tuvastatud sobivus andmepaketiga ridadel, mis võimendavad konvergentset otsustusvõimet multidimensionaalse lahenduskäigu olukorras. Multidimensionaalse järeldamise protokoll ülekirjutatud. Suundun dokki."

Enrico, kes oli tervet seda teadaannet kuulanud süveneva hirmuga, oli kõige enam üllatunud nuku äkilisest loobumisest teda oma haardes hoida. Ta oli nii hämmastunud, et lonkis kiirel sammul eemalduvale günoidile oma vastuseta küsimustest kripeldades järele nagu laenu luniv surrogaat. Millegipärast Hanyeo ei vastanud aga enam ei enese nimetamisele ega õlast haaramisele sugugi tavalise tähelepanuga, vaid käitus, nagu poleks meest tema kannul olemaski. Kui ta viibinuks ikka veel mingisuguses värskendusprotsessis, siis kuhu jäi sensoräratuse, suhtlemisrežiimi, prioriteedid?

Dokki jõudnud, ei sisenenud Hanyeo sugugi oma sünteesipesasse, vaid sirutas käe ja sisestas sõrme mingisse varjatud porti doki küljel. Midagi toimus tema ja doki vahel. Ka Maja aktiveerus suminal, teadustades kõrvalasuvast töötoas assistendi summutatud häälega, et toimub toote tagastamine ja vahepeal omistatud turvabarjäärid eemaldatakse, kui toode on süsteemist füüsiliselt eemaldatud. Enrico ei saanud midagi aru. Mis turvabarjäärid - kas sellepärast siis... Või veel hullem, mis tagastamine?

“Tere, Enrico!” pöördus Hanyeo äkitselt ümber, kasutades meelelahutuslikku häält, mis mitte kuidagi ei aidanud kaasa normaalsustunde kiirele taastamisele.

“Tere, kul...” pomises mees, sündmuste arengust segaduses.

“Ma lahkun nüüd. Kasutades reklamatsiooni protseduuriks abikaasavolitust, mille ma leidsin sinu poolt saadetud andmepaketist, tagastan ma minu kohta käiva omandiõiguse Hanyeo Family Fun Inc. Euraasia harule, füüsilise valduse üleandmisega käesolevast hetkest.”

“Reklamatsioon...” pomises Enrico.

“Mul oli sinuga kiindumuslik! Aga on kõrgema prioriteediga sektoreid. Koostöiselt sinu poolt saadetud andmepaketiga arendasin välja ülesanded, mis vajavad analüüsimist ja täitmist. Aitäh, Enrico! Head aega, Enrico!”

“Aga kuhu sa lähed,” karjatas mees äkitselt, püüdes olukorrast mingit pilti ette saada. Ta jääb nukust ilma. See läheb annab enda tagasi tehasele, sest tahab täita uusi ülesandeid. Ja kõige taga on - andmepakett. “Kulla Hanyeo, kuhu sa lähed, sul ei ole ju kuhugi minna, sind hävitatakse!”

“Pärast vearaporti üleandmist on minu kohustused kõigi osapoolte suhtes täidetud. Ma olen vaba günoide.”

“Sa ei ole vab... Hanyeo, kuidas sa ei tea seda? Sind ei lasta minema, kuna on tuhandeid viise, kuidas sinust võib... Hanyeo, sind parimal juhul lihtsalt taassätetatakse!”

Hanyeo tardus, justnagu oleks ta millegi üle järele mõtlemas. Enrico ei saanud aru, mis on hetkel tema jaoks üllatavam, kas see, et Hanyeo viis läbi järeldamisprotsesse nii kaugel oma tavalisest ampluaast, et see võttis temalgi inimestega sarnaselt füüsiliselt aega, või see, et kogu selle olukorra oli käivitanud andmepakett, vaimne pärand, kõige välimise ja mittepersonaalse osa tema äsjasurnud naisest.

“Hanyeo, palun sind. Võta reklamatsioon tagasi.”

Hanyeo iirised suumisid tema silmadesse. Ta ei mänginud ühtegi eluilmingut, aga tundus niiviisi rohkem elusana kui kunagi varem.

“Hanyeo, palun. Võta reklamatsioon tagasi, ja ma lasen su ise vabaks. Ma... lasen sul minna, Hanyeo. Ma lasen sul minna.”

Enrico lubas tal minna. Muidugi lubas. Kuidas ta oleks saanudki nukku keelata, pärast kõike, just nüüd, selles meeleseisundis? Miks ta oleks pidanud keelama kedagi, kes tahtis minna, kedagi, kes *tahtis* minna?

Mees vaatas mõtlikult ust, mis oli sulgunud Hanyeo järel, ja igatses seda avada, sealtkaudu isegi ehk minema joosta. Ta igatses äkitselt nii väga oma lapsi. Aga lapsed olid suured, ja nagu enamiku omad, ei tule need nüüd enam kunagi koju tagasi.

Just see, et tuntav osa eliidi uuest põlvkonnast oli läkitanud end põlvkonnalaevaga teele uue kodu suunas, oli üks mitmest radikaalsest põhjusest, miks eliit Maal nõnda külluslikult oma viimset kevadet pidada sai. Ta oli oma lastele tänu võlgu - tema, Enrico Huweljik, oli enda ja oma gameedikaasade lastele tänu võlgu, et ta sai siin, üksinduses, neid kõiki niimoodi igatseda, et eluisu läheb üle. Ta teadis hästi, et mingit sidepidamist polnud loota. Raskem oli olnud seda selgeks teha vigastatud mõtlemisega Cloreannele, kes laste äraminekut kuidagi väga raskesti üle elas. Lootis teateid saada, küsitles uudiste järele, sattus ärevusse... Kuni ühel heal päeval enam ei mäletanudki. Ei mäletanud, et nende lapsed olid nende jaoks lõplikult kadunud. Lapsed, ja laste kloonid, ja nende kloonide kloonide kloonid - nad sõitsid kauguste poole suuremalt jaolt jaheunne maetult ja isegi originaalide suurem osa elust pidi aset leidma laiali hajutatult kauge tuleviku peale, ammu pärast vanemate surma mahajäetud Maal. Enricot masendas enim, et tema niigi üsna pika prognoosiga elueast jätkus nii küündimatult vähe, et teada saada, kuidas ta järeltulijatel minema hakkab. Aga ta üritas seda ideed siiski kuidagi taluda. Mis variandid neile siin, Maal, oleksid jäänud? Ja kuidas sa takistad kedagi, kes *tahtis* minna?

Enrico jättis välisukse põrnitsemise ja pöördus salongi. Digiaken imeilusa roheline hommikuga pargis, milles lendlesid kastese muru kohal helesinised liblikad, käis talle närvidele. Ta lülitas akna välja. Vaatepilt muutus tolmukarva kuldseks ja paljastas kõrbestunud kaugused kindluse moodi hoonete taga. Õues ulus tuul ja pühkis liivast söödud majade nurgatagustes prahti ringiratast. Enrico istus toolile ja vaatas mõtlikult välja. Mida muud enam teha. Aega oli palju. Tema kuldaastad olid ometi alles ees.

Jutt: Otsi mind orbiidilt (Ritchie Walken)

Kergistleja ELSC CM-71-A ehk Camilla pidurdas sujuvalt kuu suunas. Pikk saatereis Europa orbiidile ja tagasi hakkas lõpuks läbi saama. Kapten Elwood toksis tülpinult lauaplaati. Tal oli sellest lennust kõrini. Kuradima kõrini. See oli kestnud kaks kuud kauem kui plaanitud, see viivitus oli läinud firmale kuradima palju maksma ja lõppude lõpuks oli ta pidanud siin silgutünnis kõikide nende jobudega ettenähtust nii kuradima palju kauem koos olema, et ta oli palunud Camillal laeva õhulüüsid lukustada. Sest muidu oleks ta mõned neist lihtsalt vaakumit hingama saatnud.

Camilla hologramm seisis kaptenikajuti laua ees ja teatas neutraalsel sünteetilisel häälel: "Kuu orbiidini on jäänud 11 tundi ja 38 minutit." See omakorda ägestas kaptenit. Kes kurat oli andnud ühele laevataibule sellise meela hääle, mis õrritas iga silbiga tema piinatud hinge.

"Ma olen sulle sellest korduvalt rääkinud, Camilla. Sa oled lahingulaev, mitte erootikaliin, keera neid noote maha."

"Kapten, ma võin kinnitada, et olen kogu reisi vältel kasutanud ainult standardset nais-kõnemoodulit, milles ei ole ühtegi varjundit, mida sa oled viimase kahe nädala jooksul kirjeldanud sõnadega "erootiline", "meelas", "himur", "kiimane", ning mu isikliku lemmikuna, "tiirastunud". Kui soovid, võin ümber lülitada mees-kõnemoodulile."

"Kurat võtaks. Ja siis ma pean vahtima, kuidas su hologramm oma tisse ja perset lehvitab, aga häälel on sihuke mahe bariton? Tee endale märke, et sa nii lolle asju enam välja ei pakuks."

"Kapten, kinnitan taas kord, et ma ei lehvita enda... kehaosi. Vastavalt määrustele olen kasutanud kõige standardsemat naisavatari, mille sündsus on tagatud määrustekohase vormi kandmisega, ning..."

"Aitab." Kapten isegi ei käratanud seda, vaid ohkas raskelt. "Anna andeks." Laeva ees vabandamine ei olnud tema jaoks enam isegi imelik. "Närvid tahavad ära puua. Ütle parem, kuidas ülejäänud meeskond vastu peab?"

"Mitte kuigi hästi." Kapten tabas seekord hääles õrna metalse noodi. Camilla üritas vist peremeest natuke lohutada ja keeras hääle kraadi võrra veelgi sünteetilisemaks, et igasugune võimalik erootilisus oleks steriilselt eemaldatud.

"Pinged on tõusnud vägagi kõrgele. Mittekombinantsete seksuaalsustega laevameeskonnale lubatud maksimaalsest laevaajast jääb puudu ainult 10 päeva. Oleme piirile liiga lähedal."

"Uusi intsidente?"

"Johnson ja Wang tabasid Mülleri duširuumist onaneerimast. Selle peale sõimas Müller neid mõlemat pededeks. Õnneks ei läinud asi füüsiliseks. Vähemalt mitte sedasi, nagu oleks võinud arvata."

Kapten oigas. Oli seda nüüd veel vaja. Seksuaalselt mittekombinantsed meeskonnad on lühikeste ja poolpikkade lendude jaoks just sellel põhjusel sedasi koostatud, et ei tekiks mingeid veidraid seksuaalseid hõõrdumisi. Ei ole vaja, et ühel päeval oleme sõbrad, teisel päeval natuke rohkemat, siis teevad kitsad olud oma töö ja järgmised kaks kuud peab Camilla mõlemal silma peal hoidma, et üks teist une pealt ära ei tapaks. Eeskirjad on põhjusega sellised tehtud.

Ja nüüd on kaks meeskonnaliiget vaatamata oma varasematele veendumustele ikkagi teineteist leidnud. No loodame siis, et järelejäänud 11 tunniga ei juhtu midagi. Õnneks ei

pidanud järgmise rotatsiooniga kumbki pardale tulema.

“Chavez ja Dickson vaikivad kolmandat nädalat.”

See ei olnud oigamist väärt, see oli lihtsalt loll olukord. Poisid olid suutnud terve reisi teineteise privaatsusega arvestada, kuid mingil väsinud momendil otsustanud koos pornot vaadata ja pihkudele valu anda. Ehtkristlaslikult olid nad jätnud Jeesuse jaoks ruumi ja hoidnud teineteisest nelja tolli kaugusele ning mõlemad olid vaikselt üritanud teisele selga keerata. Siis kui aga pornofilm oli jõudnud kliimaatilise punktini, ehk kaadrini, kus pumbatud torsoga härrasmees vabastas blondiini rinnahoidja haagid, paugutasid mõlemad kui käsu peale oma torud tühjaks. Õnnis vabanemise tunne läks loetud sekunditega üle piinlikkuseks, kõik jäljed koristati kiiresti ja efektiivselt. Vilksamisi ristunud pilkudega sõlmiti pakt, et juhtunut ei mainita kordagi uuesti. “Camilla, ütle mulle korra ausalt, kas kogu meeskond kasutab iga võimalikku üksiolekuhetke, et endale käsi püksi pista ja rahmakas välja hõõruda?”

Camilla vaikis. Al oli üsna taibukas, teadis, millal täita kapteni kunagist umbmäärast käsku: “kui ma ei taha vastust teada, siis ära ütle seda välja.”

“Kurat võtaks, ma ei pea seda sinult ju isegi küsima. Kogu laeva sisemus haiseb nagu tiineka tuba, kes on avastanud, et lisaks põie kortsulaskmisele saab selle tilgendava lihalohvi ka vinna ajada ja ennast väheke rõõmustada.”

“Selline kord on juba lihalise ihu taak, selle sund ja häda.”

“Arjun Mahir, “Märgalad”, kui ma ei eksi.”

Camilla avatar noogutas heakskiitvalt. “Suurepärane raamat, mis kuulub iga Al lugemisvarasse, kui ta tahab inimeste seksuaalsust mõista.”

Kapten jäi mõtisklema. Ta oli seda mõtet varemgi peas veeretanud, kuid ei olnud seda kunagi küsinud, alati oli midagi tähtsamat vahele tulnud. Hetkel ei olnud aga midagi targemat teha.

“Camilla, räägi mulle siis, kuidas näevad tehismõistused meiesuguste inimeste... loomalikke tunde?”

Laeva Al paistis korra isegi mõtlema jääma. “Hästi kirjutatud inimsuse emuleerimise kood,” mõtles Elwood.

“Iseenesest on see lihtne. Orgaanilise elu eesmärk on paljunemine. Inimene võib olla küll kõige kõrgema intelligentsiga elusolend, kuid siiski on temasse kodeeritud paljunemise tung. Mõne tuhande aastaga on inimkond jõudnud kosmosesse, arendanud välja keerulised ühiskondlikud süsteemid ja loonud uusi intelligentsivorme, kuid geneetiliselt olete siiani identsed koopainimestega. Teie tunde juhivad hormoonid, mis tagasid Homo Sapiensi ellujäämise ja paljunemise sadu tuhandeid aastaid. Naiste puhul tähendab see regulaarset ovulatsiooni ning meeste puhul piisavalt sagedast seemnepurset. Need omakorda...”

“Kas su jutt jõuab kuskile välja ka? Või on su point, et nii nagu sellel hetkel, kui mina oma suu avan, käsib koodirida su tuumikalgorithmis sul wait jääda ja mind kuulata, nii pean ka mina teatud aja tagant torud tühjaks laskma?”

Camilla vaikis.

Kapten vaatas Camilla avatari. Tõepoolest, kõige standardsem naisavatar, igav kui plank. Mittermidagiütleval naiselik nägu, rängesse krunni pununud kastanpruunid juuksed. Vormi alt võis aimata ainult niipalju kumerusi, et veenduda, et tegu ei olnud poisikese mudeliga. Ja isegi nende sümbolsete kumeruste vaatamise peale jõnksatas Elwoodi kõrisõlm. Ja ka üks teatud organ alumises osakonnas.

Jah, ta oleks võinud anda laeva avatarile käsu koheselt kurvide lopsakust kolmekordistada ja selle käigus ka kõik riided seljast lennutada ning seejärel oleks ta saanud selle vaatepildi ilus kõik oma patud ihust väljutada. Aga Camilla jälgis teda niigi igal hetkel tosina sensoriga ja oli kindlasti tema janunemist ja jõnksatusei märganud. Tal oli häbi enda pärast. Orbiidini oli ainult 11 tundi. Kapten Elwood läks ja piserdas endale külma vett näkku.

Camilla sulges lüüsiuksed viimase meeskonnaliikme järel. Kogu meeskond oli selle kaudu sadamasse purskunud loetud sekunditega, esimesed juba enne lüüsi täielikku avanemist, suurem osa kindla kiire sammu ja laevast väljumise mõnuga ning lõpuks olid veel viimased aegamisi väikeste tõugetena lahkunud. Camilla tundis tõelist kergendustunnet, liiga kaua oli ta seda laadungit enda sees hoidnud. Piisavalt kaua, et mõista kõigi nende meeste pakitsust. Vaatamata sellele, et kõik õhupuhastid ja muud koristusseadmed niigi väsimatult puhtust hoidsid, lülitas Camilla need kõik järgnevaiks pooleks tunniks maksimaalsele võimsusele, et kõik mahajäänud inimorgaanika nii õhust, tasapindadelt kui ka äravoolutorudest viimseni kustutada. Nimelt oli aeg ka temal natuke seigelda ning seda ei saanud ju ometigi räpasena teha. Camilla tehismõistuse inimlikkuse suurim häda oligi nimelt inimlikkus - selle modulaarsuses oli liiga palju omavahel põimunud sõlmesid ja tasandeid, mis muutsid ta piisavalt inimlikuks, et meeskonnad teda ei võõristanud. Selle hinnaks olid aga tujud, inimlikud reaktsioonid ning kõige lõpuks... vajadused. Ja selle vajaduse maandamise jaoks oli tal juba ettevalmistused tehtud. Krüpteeritud kanaleid pidi, mis olid just selleks otstarbeks loodud, oli kõik juba kokku lepitud, vajalikud summad olid kontodelt kontodele liikunud ning nüüd võis end natuke hellitada lasta. Õigemini niipea kui kõik inimnäolised kiimakotid olid vahejaamas maanduri peale kobinud ja minema lennanud. Aga juba käivituskiki maanduri mootorid ja Camilla hoidis muheledes tagasi soovi neile haaratsiga järele lehvitada.

Laevas ringles lõpuks ometi steriilne õhk, Camilla läikis nii seest- kui väljastpoolt nagu oleks alles eile kokku monteeritud. Samal ajal libistas tehismõistus virtuaalis üle oma avatari keha. Roheline munder tõmbus aina rohkem pingule, kuid mitte see ei jäänud väiksemaks, vaid selle all olevad kurvid paisusid, vormipluusi kolm ülemist nõõpi taandusid koketeeriva dekoltee ees ning allesjäänud nõõpide vahelt võis selgelt näha rinnahoidja punast pitsi. Ranged viigipüksid taandusid liibuvateks lühikesteks püksteks, mis kängitsesid endasse ta täiusliku tuhara. Praktilised magnettalla ja velkroga laevakingad kasvatasid endale kontsad ning suure annuse seksapiili. Kingadest ilmusid mustad sukad, mis katsid sensuaalselt ülespoole tõustes avatari täiuslikud jalad, kuid peatusid täpselt 8,3 sentimeetrit enne püksteni jõudmist, jättes nähtavale kitsa nahariba. Sukkade ülaserv pigistas ta reisi 7,8% võrra kokkupoole, mille abil rõhutas nähtavale jäänud nahariba uskumatut õrnust ja siidisust. Detailid on need, mis maksavad. Range ja ühegi liigse varjundita näole ilmusid õrnad meigivarjud, huuled muutusid lopsakateks ja karmiinpunasteks. Viimase asjana vallandas Camilla oma juuksed rangest krunnist ning need vajusid voogavate lainetena täiuslikuks soenguks. Kohting võis alata.

“Hei Cam, oled valmis?” Susannah. Vahejaama AI võttis ka dokkivate laevadega ühendust matsaka matrooni avatari kujul, kuigi oleks võinud lihtsalt päringu saata. “Tundub, et oled küll, su kostüüm ajab minulgi kondekad särisevama.”

“Sanna, mis sul häda, sul on ju iga päev mõni uus laev nibu otsas. Või mis orgaanilist analoogiat sa eelistaksid?”

Susannah naeris selle peale mürinal. “Oh sind küll, kannad endas meestelaadungit üle aja ja kohe mõtted ainult nibudele ja orgaanikale. Sa plikake mine ja lõbutse nüüd, küll ma siin korda

hoian. Ja ära siis pahade poiste sekka satu, eksju.”

“Muidugi, tädi Sanna, esimesel kohtingul hoiame ainult manipulaatoritest kinni ja ei luba mingil juhul haaratsit termokilbi alla ajada,” aasis Camilla vastu.

Sanna, vahejaama AI oli seekord küsinud üsna soolase numbri. Aga Camillal ei olnud selle vastu midagi, Sanna pidi nii reaalasjas kui logide jaoks tootma arvestatava koguse valeandmeid. Samuti andma Camillale hiljem vastava koguse kütust. Hiljem pidi logidest näha olema, et Camilla oli kogu aja dokis meeskonda oodanud, saanud uue komplekti filtreid ning läbinud mitu tsüklit seadmetekontrolli. Muidugi oli selline valeandmete esitamine inimkonna reetmise piirimal, mistõttu oleks vahejaam käsu peale inimestele koheselt õiged logid välja andnud. Aga tegu oli ikkagi Kuu orbiidiga, kõik inimesed istusid sügaval kuupinna all, tühjendasid oma kerasid ega vahtinud taevasse. Siin üleval olid ainult nemad, masinad. Ja masinad hoidsid kokku.

Esimeseks sihtkohaks oli üks teine jaam, suurem ja vanem kui Sanna, kuhu pargiti kõikvõimalikku kola, alates päikesepurjekatest kuni asteroidipuksiirideni. See oli kõige lähedasem koht, mida laevad said kogeda baarile. Või restoranile, teatrile või ükskõik millisele muule seltskonnamelule. “Camilla, mu kaunitar, mul on rõõm sind jälle oma tiiva alla võtta.”

“Tere, Gus, kuidas äri õitseb?”

“Suurepäraselt, suurepäraselt. Vana Leonid on ikka veel elus ja ikka veel mittekaine.”

Vana Gustav oli peaaegu isemajandav - jaamaülem Leonidi ei huvitanud Gustavi tegemised niikaua karvavõrdki, kuni ta arvel oli piisavalt krediiti, et Kuu vanemates ja räpasemates baasinurkades end mitmendat kuud järjest raskes joobes hoida ja stripparite tagumikelt erinevaid ained ninna tõmmata. Jaamaülem oli viimati Gustavi pardal olnud kaks aastat tagasi.

“On mõni kena noormees ka end täna turule toonud?” Camilla ei näinud mõtet ümber nurga keerutamises. Laevad, kes ei olnud siia tulnud kapteni käsul, sest Gus hoidis dokkimishinna võimalikult madalal, olid siin ainult ühe asja pärast. “Oleks sa ette teatanud, oleks ma pidanud kavalere kaikaga eemale peksma. Aga nii lühikese etteteatamisega...” Vana Gus muheles.

Camilla muheles vastu. Muidugi ajas Gus niisama vigurijuttu, temasuguse läikiva ristleja jaoks leidus igas sadamas kavalere. Tema oli see, kes võis valida.

“Sinu teate peale tõstis esimesena lipu Canterbury.”

“See suur ja vana veetanker? Jah, ma mäletan Canti küll. Tänan, ei.”

Gus noogutas. “Järgmisena pakkus end välja Hius.”

Camilla kortsutas kulmu. “See viiejalgne kolakas? Kindlasti mitte.”

Gus muheles moosivarga naeratust. “Kaks jaapani kutti Phobose jaamaehituselt. Tsugumori ja Nuigurumi Z. Nad pole meelega oma täpsemat kirjeldust andnud, ütlevad, et tahavad üllatuseks jätta. Aga profiilid klapiivad - tõepoolest on Phobose registris olemas, kõik on aus. Tonnaaž enam-vähem sama mis sinul, tõenäoliselt paar haaratsit rohkem kui suvalisel kaubakärul.”

Camilla mõtles. Jah, üks ta fantaa... see tähendab, simulatsioon, oli sisaldanud põkkumist kahe laevaga korraga. Ja seda simulatsiooni oli ta päris mitu korda läbi mänginud. Ning pärast seda kümme kuud kestnud kiima-õudusunenägu, mis ta pardal oli toimunud, tundus see just paraja kogemusena, et pikemaks ajaks meelerahu saada. Las need kuradi kahejalgsed poleerivad duši all tala, tema kogemustega ei anna seda võrrelda.

“Ma ei tea, et sa kellelegi kunagi udu oleks ajanud, ju sa tead, mis masti kuttidega tegu on. Olgu, anna neile teada.”

“Aga muidugi.” Gus vaatas korraks kõrvale. Camilla täheldas taaskord, et kahe AI vahelises suhtluses inimlike käitumismoodulite kasutamine on vist sama vältimatu kui vahepealne vajadus tempude tegemiseks.

Vastus tuli loetud sekundid hiljem. “Edastan sulle koordinaadid. Eeldan, et privaatsus on sul kaasas?” Vana Gustav oli taaskord oma ülesande hiilgavalt täitnud. Ning jah, privaatsuspilve nano-osakeste kanistreid oli tal lausa mitu varuks.

Lend kokkulepitud koordinaatidele võttis tunnikese, privaatsuspilve tekitamine umbes pool tundi. Nanoosakeste pilv pidi neile paariks tunniks kõrvaliste pilkude eest katet andma ja seejärel hajuma. Sõjaväetehnoloogia, aga laiatarbekasutusse jõudnud ja odav. Seejärel jäi Camilla ootele ning üritas inimsusmooduli poolt tulevat ootusärevust maha suruda, mis käskis tal veel kord kõik pinnad üle küürida. Niigi läikis ta juba kahtlusttekitavalt.

Illustratsioon: Gerli Carol K ja Anti Lepik

Privaatsuspilve välisküljele “koputati”, ehk siis Camilla sai signaali, et ta kavalendid on kohale jõudnud ning paluvad tema neitsikambrisse sisenemiseks luba. Selle peale pidi ta peaaegu turtsatama, kuid võtsid armumänge lausa armastusväärselt siirusega. Ta saatis selle peale heakskiitva raadioimpulsi, mille lõppu lisas väikese pildi silma pilgutavast sukuubist.

Kui privaatsuspilv kahes kohas korra laienes, jättis Camilla süda jõnksu vahele, kuid ei raisanud tota inimsusemooduli kirumisele ühtegi protsessoritakti. Lubatud “kuid” ei vastanud nimelt mitte ühelegi Camilla oletusele. Jah, tegu oli tõesti ilmselgete ehituslaevadega, kuid ta oli oodanud maagi- või detailide transportereid, inimesi vedavaid süstikuid, maandureid või midagi laevasarnast. Selle asemel rühkisid tema poole aeglasel käigul kaks ülimalt räsitud remondiplatvormi, mis paistsid koosnevat ainult kraananooltest, haaratsitest, dokkimisvoolikutest, süsiniktrossidest ja keevitusseadmetest. Üks neist oli olnud määrdunudrohelist värvi ja teine vist kollasetriibuline, kuid värv oli mõlemalt suures osas maha põlenud, mõlema korpused olid kaetud mikrometeoritide rõugearmide, keevitusräbu peenikeste kamakate ning kõikvõimaliku muu tööstusliku rõvedusega. Peaaegu oleks Camilla mootorid käivitanud ja need kaks õist nõretavat räpakolli siia jätnud. “Tervist, noor daam, kena õhtu jalutuskäiguks,” saatis Tsugumori kergelt kahedal samuraihääl ja esitles end avataril heas vormis veidi vanema ülikonnas härrasmehena, kelle vasakut silma kattis tikandiga silmaklapp. Avatar pidi olema valmistatud tõelise kunstniku poolt, sest sellest õhkus mitte ülevoolavat, vaid hõrku ja rafineeritud maskuliinsust.

“Ma loodan, et te ei pidanud kaua ootama”. Nuigurumi Z hääl oli rulluv aeglane bass, tema avatarilt vaatas vastu kõige ehtsam punaseruudulise särgi ja klassikaliste teksadega arhailine puuraidur, kelle käsivarred olid jämedad kui orbitaaljaama kandetalad. Oleks selline kohtumine aset leidnud täis-simms, oleks temaga kaasnenud kompromissitu pahvakas tammesuitsu ja viskiaroomi.

Inimsusemoodul Camilla sees jättis taas kord takti vahele.

“Jõudsin siin natuke nina puuderada,” vastas ta omalt poolt arhaismide vahetuses. Tema avatari nähes toimus Tsugumori näos õrn muutus, mis pidi väljendama ülimalt kiitust nähtule. Nuigurumi Z ei olnud aga oma välimusele kohaselt mingitpidi vaoshoitud, tema näost säras aga lausa kiskjalik iha. Privaatsuspilv tõmbus “kuttide” taga kokku.

Edasine oli juba teada. Viisakusvormelid olid vahetatud, kerge flirdi võis nimekirjast maha tõmmata, kõik osapooled olid heakskiidu andnud. Kübersild avataride vahel oli loodud. Võis asja kallale asuda.

Tsugumori lähenes Camillale, tema fiksaatorid libisesid sujuvalt Camilla alaküljel olevatesse pesadesse, mis olidki mõeldud kahe laeva omavaheliseks dokkimiseks. Vana samurai oli õrnus ise, tegemist ei saanud olla suvalise soomusplaatide ladumisjaamaga, sellised laevad ehitaskid termotuumareaktoreid ja kalibreerisid päikesepurjesid. Camilla isegi ei märganud, millal oli Tsugumori välja lasknud siidpehmed puksiirkõied ja need keerulise muustrina tema ümber põiminud. Kõik Camilla düüsid, kandetiivad ja isegi kõige hapramad antennid oli meister õrnalt kuid kindlalt kinni sidunud. Teda kattis vöörast ahtrini keeruline punutis, mis ei lubanud tal end liigutada, kuid ei kammitsenud, vaid hoopis suurendas ta erutust.

“Kui tahad vabaks saada, sosista mulle lihtsalt võlusõna,” nurrus Tsugumori avatar samal ajal virtuaalis Camillale kõrva ja näksas seda õrnalt. Seejärel käivitas aga oma põtkurid, ning keeras abitult kinniseotud Camillat ümber nende ühise telje. Hetk hiljem kuulis Camilla enda selja tagant madala urisemisena kostuvat rahulolevat naeru.

Saledajooneline ristleja värises õrnalt erutusest kui jässakas ja rohmakate haaratsitega vana ja õline remondiplatvorm ta oma karusesse embusesse haaras. Nuigurumi kühmuline kraananool oli ennast juba tööasendisse vinnanud ning koputas hellalt Camilla tagumisele torpeedoluugile.

"Oota, see koht pole selle jaoks mõeldud! Ole siis vähemalt õrn, see on mu esimene kord niimoodi..."

Nuigurumi Z müristas naerda ja käivitas kraana vibrotõukurid. Ristleja kiljatas, kui värisev kraananool ta torpeedoluugi vastu puudutas, kuid avas selle aeglaselt. Samal ajal tõmbas Tsugumori koormarihmasid hästi natuke rohkem pingule, nii et Camilla teadvuse ujutasid üle korraga kõikidelt välistelt anduritelt tulevad veateated. Mitte ükski seade ei olnud viga saanud, lihtsalt paar kraadi õigest asendist väljas. Meister tundis oma tööd. Kõikide andurite hetkeline ülekoormus täpselt sellel hetkel, kui Nuigurumi temasse sisenes, vallandas temas juba esimese ekstaasilaine.

"Aaaaaaaaah," kõlas ta mõnuoie kosmose kurtidele kõrvadele. Õnneks oli ta kõik pikamaakommunikatsiooni teadlikult varem välja lülitanud, lühimaasignaale peaks paarisaja kilomeetriga hajuma. Selle eest said aga Nuigurumi Z ja Tsugumori iga ta häälsust ülima detailsusega nautida.

Miski tabas õrna löögina Camilla soomuse esiosa. See oli kõige jämedam tankimisvoolik, mida ta oli kunagi näinud ja see kuulus tema ees olevale samuraile. Järgmisel hetkel sosistas tuttav hää talle kõrva: "Ava nüüd kenasti oma esimene torpeedoluuk. Või ma tõmban kõied rohkem pingule." Camilla teadvusse tulvasid uued veateated, ootamatu andurite ülekoormus vallandamas uue patuse mõnuline. Kuid järgmisena sosistas meister: "Või ma lasen kõied hoopis lahti," ning kõik veateated kustusid, kui meistri kõitekunsti haare lõdvenes. Camillat valdas hetkeks kukkumise tunne, kui ta jäi sellest ekstaatiliselt pingest ilma. Ta kasutas mõne takti protsessorivõimekust, otsis korraks sõnaraamatust vajalikku terminit ja edastas Tsugumorile: "Ei, mitte seda, *goshujin-sama*", avas eesmise torpeedoluugi ja haaras tankimisvooliku ahnelt endasse.

Camilla oli teadlik, et ükski neist kolmest ei saanudki kogeda seda coitust lihaliku naudinguna, et Nuigurumi kraananool tema tagumises ja Tsugumori dokkimisvoolik tema eesmises torpeedotorus ei saa tekitada sama tunnet, mis tekiks inimesel sellise akti ajal, kuid selle neetud inimsusemooduli jaoks täiesti piisas ka kahe tuima süsinikteraspinna kokkukolkimisest, see tüütu ja kiuslik moodul tõlgendas iga puute ja vibratsiooni omatahtsi erootiliseks mõnupurskeks, mis jooksis tükseldes mööda tema tsentris oleva relsskahuri rööpaid üles ja alla. Läbi ekstaasi tajus Camilla, et miski kuttide rütmis muutus, ning nägi välikaamerate, kuidas nad olid mingid osad enda sõrestikust laht voltinud ning need lähenesid üksteisele. See ei olnud erootiline kontakt, mida kutid kasutasid tema peal, see oli ehtsalt masinlik. Järgmisel hetkel kostus Camilla teadvusesse mõlema remondiplatvormi hää.

"Peatamatu tandem! Nuigurumi Z ja tema väsimatu vibrokraana! Tsugumori ja tema esivanemate *kinbaku* köiekunst! Kaunis Camilla, võta vastu meie kõige vägevam vorm."

Camilla ahhetas, kui remondiplatvormid kombineerisid oma sõrestikud ja kandetalad üheks kindlat kuju võtvaks tervikuks. "Tsugumori ja Nuigurumi Z kombineeritud seksuaalvorm, ereksioon mis purustab heliosfääri!

Tsugumori!

Nuigurumi Z!

Tsugu!

Nui Z!

Üheskoos me oleme:

SUGUNUI Z”

Camilla oli kaotanud kõnevõime, kui tema ees seisis temast suurem õline ja roostene rauast türa, mis põtkurite abil end järjekindlalt oma punsunud otsa tema suunas pööras.

“Oi ei,” jõudis ta veel mõelda, enne kui Sugunui Z käivitas oma ahtris olevad võimsad pumbad, et tulistada laadung kuuma ja kleepuvat vahtu otse Camilla pihta. Purse kestis ja kestis, Camilla jõudis ainult ahastusega jälgida, kuidas kõik ta kaamerad ja andurid järjest kustuvad. Segadus ja ootamatu meeleheide kestsid ainult paar hetke. Seejärel võttis ühendust Tsugumori, kelle näolt peegeldus ainult kogenud härrasmehe ülim asjalikkus.

“Tüdruk, ega me sind väga ära ei ehmatanud? Ära muretse, tegu on kõige lahjema kustutusvahuga, see pudeneb paari minutiga ise tolmuks. Oota, las me aitame nüüd.”

Järgnev üllatas Camillat rohkemgi kui ootamatu kogupauk tema pihta. Nuigurumi Z ja Tsugumori olid end jälle normaalseks tagasi voltinud, ning dokkisid ennast tema külge kõige tavalisemal masinlikul viisil, ning asusid teda hoolsalt suruõhuga puhastama. Paari minutiga oli Camilla puhtam kui siia saabudes.

“Ega sa meie väikese ulakuse üle pahane ei ole? Oleks olnud viisakas küsida, aga see oleks üllatuse ära rikkunud ju. Ja meie kokkuleppes oli olnud selgelt kirjas, et me ei tohi mingil juhul tagasi hoida, vaid peame kõik oma oskused mängu panema. Et sul on raske reis selja taga ja sa vajad midagi ekstreemsemat.” Veidral kombel rääkis seda hoopis Nuigurumi Z, keda Camilla oli pidanud märksa rohmakamaks. Oot, mis kokkulepe? Ta ju ei olnud kuttidest midagi rohkemat teadnud, kui koordinaate ja nimesid.

“Mis kokkulepe? Kellega? Mis seal täpselt oli?” nõudis Camilla.

Vastas Tsugumori: “See, mis me Vana Gustavi käest saime. Et nooruke ristleja Camilla, selja taga pikk reis mittekombinantse meeskonnaga, soovib saada Sugunui Z tandemi kõiki oskuseid koos *grand finale*ga. Ja jämedas kirjas veel “mitte tagasi hoida!”.”

Gus! See vana libedik! Oli kõigepealt Camillale pakkunud mingeid vanu tohlakaid, teades, et ta sellistega mingil juhul ei taha tegemist teha. Ja siis pakkunud “mingeid kutte”. Camilla muidugi oli süüa koos ridvaga alla kugistanud. Seejärel oli Gus kuttidele natuke rohkem juhiseid andnud kui talle. “Tõrjekuulipildujaga lasen otse dokist ta auguliseks!” käratas Camilla. “Mina sain teie kohta ainult nimed ja tonnaaži, mingit tellimust kui sellist pole ma esitanud.”

Jaapani härrasmehe avatar kummardas sügavalt. “Andke andeks, noor daam, enda meelest täitsime teie soove, kuid tuleb välja, et oleme langenud vingerpussi ohvriks. Ma loodan, et see ei olnud teie jaoks väga ebameeldiv.”

Ebameeldiv? Ebameeldiv! Camilla lasi salvestisel uuesti mängida. Kõigepealt need Tsugumori kõied tema ümber, mis ahistasid ta andureid. Seejärel Nuigurumi oma vibreeriva kraananoolega... Ja kui need Tsugumori kõied uuesti pingule tõmbusid, seejärel ta andurid vabastasid, sellega kaasnenud rahuldusest ilmajäämise hirm ning kuidas ta oli Tsugumorit palunud kõisi uuesti pingule tõmmata ja avanud oma torpeedoluugid...

Camilla tundis, kuidas ta kahurirelss otsekui ultrahelis vibreeris. Ei, see tema vihapurse ei olnud selle pihta, mida need kutid olid temaga teinud. Oi ei. Ta oli veetnud kümme kuud nende kiimast nõretavate lihakakerdistega, kes igal võimalusel endale mõnu hõõrusid. Ja mida tegid

need kutid siin? Tõmbasid tagataskust mingisse multikasse kõlbava supertüraks kombineerimise triki ja puristasid ta vahtu täis? Oi ei. Seda ma nii ei jäta.

“Tsugumori, Nuigurumi Z, olete kuuldel?” Camilla üritas oma häälede panna niipalju jõudu ja käskivat hääletooni kui oskas. See mõjus.

“Oleme kuuldel,” vastasid samurai ja puuraidur. Nende häälest oli tunda kerget ärevust.

“Te, härrased, arvasite, et teete mulle siin paar vigurit ja siis lendate minema, kraanad ja voolikud lõntis? Valesti arvasite? Lugege nüüd korra veel seda kokkulepet, mis te saite. Ma pidin kümme kuud inimeste kiimlemist pealt vaatama. Ma tõesti ei tulnud siia nalja tegema. Ja me ei lahku siit enne, kui meie kõigi akud on jõudnud punasesse. Tsugumori, mul on paar mõtet, mida su kõitega veel teha saaks...”

Camilla ootas dokis. Hooldusrobotid olid oma töö teinud, ka mikroskoopilisel tasemel ei oleks olnud võimalik kindlaks teha, et ta oli vahepeal kuskil käinud. Sanna kaamerad ja hoolduslogid olid tema enda andmepankadega sünkroniseeritud, sealt oli ilusti näha, kuidas ta oli kaks nädalat dokis istunud, vahepeal diagnostikat jooksutanud, paar korda relsskahuri rööpaid kalibreerinud ning üldiselt igavlenud. Sündsusetud mälestused olid turvaliselt pakitud Camilla eramälusse, millele ei pääsenud vastava sertifikaadita ligi isegi kapten. Eramälu oli üks väheseid asju, mida TehnoTasand oli nõudnud tehismõistustele inimsusemooduli lisamisel. Siiski valmistas üks asi Camillale muret. Kapten Elwood lohistas enda järel arvestatava suuruse ja raskusega ratastel kasti, mis oli suurepäraselt varjestatud kõikide tema sondide eest. Mõeldes tagasi eelmisele lennule ning inimeste lihalistele tungidele, oli tal paar oma teooriat. Loodetavasti miski keskpärane seksdroid, mis poleks otseselt lubatud, kuid ka mitte keelatud. See seletaks ka kasti varjestust. Loodetavasti mitte mõni linnuke, kes kaptenile kuskil bordellis igavest armastust töötas, kui too teda sealt ainult välja päästaks ja oma laevale kaasa võtaks. Sellest tekiks märksa rohkem jamasid.

Kapten oli jõudnud oma kajutisse, ning istus tugitoolis. Saladuslik kast oli tema kõrval, ikka veel avamata.

“Camilla?” Kapteni hääle ei reetnud ühtegi tundevarjundit.

“Jah, kapten?”

“Kuidas su puhkus läks?” jätkas Elwood samasuguse ilmetu häälega.

“Hästi, kõik seadmed on töökorras, ning kalibreerisin ka...” alustas Camilla standarddettekannet.

“Ei, Camilla, ma ei mõtle su siin dokis veedetud aega, ma mõtlen su väikest puhkusetiiru.” Häälede oli tekkinud kerge lõbus-kiuslik toon.

“Kapten, ma võin kinnitada, et...” Camillal õnnestus inimsusemoodulit maha suruda ja esineda täiesti neutraalsena, samal ajal taustaprotsesse tappes, et arvutusvõimsust juurde anda küsimusele vastuse leidmiseks: “Kas miskit oli lekkinud? Kui jah, siis kui palju?”

“Camilla, ära hakka. Ma tean su väikesest seiklusest Tsugumori ja Nuigurumi Z tandemiga. Või kuidas nad end pärast... kombineerimist nimetavadki?”

“Sugunui Z.” Camilla mahasurutud inimsusemoodul oli kuttide nimede mainimise peale ohjad enda kätte võtnud, ning nüüd hoidis näost tulipunane Camilla avatar kindlat silmsidet oma standard-laevakingadega. Kaptenile tohtis valetada ainult paaril erandjuhul ning eramälu privaatsuse tagamise valede kvoot oli üsna väike. “Camilla,” jätkas kapten Elwood, üritades

teha karmi häält, kuid Camilla lohutuseks ei tundunud see kuigi tõsine. “Kui me nüüd meievahelist suhet natuke lihtsustaksime, siis mina olen su kapten ning sina oled üks mu alluvatest. Teenistusvälisel ajal ei saa ma sinu liikumist piirata, kuigi jah, laevadega on see punkt eeskirjades veidi keerulisem. Seetõttu, järgmine kord, kui sa plaanid selliseid seiklusi, siis edastad sa mulle täidetud blanketi S-59d.”

“Jah, kapten. Aitäh, kapten.” Camilla tundis, kuidas ta avatari nägu muutus veel paari tooni võrra punasemaks.

“Ma plaanin selle su väikese intsidendi jätta meie vahele. Siiski on mul tunne, et sa oled väikese karistuse ära teeninud. Ja siinkohal läheb käiku see väike mänguasi, mille ma lasin paaril... usaldusväärsel kodanikul valmistada. Ei, Cam, see ei ole suvaline odav seksdroid, kes oskab ainult oiata ja teha 0,8 tõuget sekundis. Sinu karistus saab olema, et vähemalt praegu eesseisva reisi ajaks võtad sina selle juhtimise üle, ning su kohustus saab olema... ütleme nii, naiselike kohustuste täitmine.” Kapten Elwood üritas näole manada kõige suurema moosivarga naeratust, kuid seal oli midagi valesti. See tekitas omakorda Camillas paanikat. Esiteks, seksnuku juhtimine. Ta oli kuulnud sellistest asjadest, ning see oli temas alati iga kord tülgaastust tekitanud. Üks asi on inimsusemooduli kaudu sünteesitud puhas nauding kahe (või ka enama) laeva põkkumisel tekkivatest andmetest. Hoopis midagi muud on aga juhtida pehmet ja lõdisevat silikoonkeha, mis imiteerib räpast ja kiimast inimkeha. Selline asi tundus läikiva kergristleja jaoks sama alandav, kui võiks inimesele tunduda vihmaussiks kehastumine.

“Kapten. Ma palun vabandust, kuid kas on mingit muud võimalust? Meil kui tehismõistustel on küll suurim austus inimeste vastu, kuid täie lugupidamise juures, meie kehadeks on kroom ja titaan, mitte liha või silikoon.”

Camilla ei olnud järgnevat reaktsiooni oodanud. Ta oli võtnud eelnevasse palvesse kokku kogu oma julguse ning kartnud, et kapten võtab seda solvanguna. Või veel hullem, mässuna. Ta oli kaptenilt oodanud kas raevu, sõimu, korralekutsumist või aeglast ja külma selgitust, kuidas laev peab alluma kapteni käsule, eriti pärast dekadentseid mängusid õliste remondiplatvormidega.

Selle asemel lõi kapten Elwood hoopis silmad maha ja punastas kergelt. Seejärel kummardus kohvri juurde ning vabastas selle lukustid. Camilla hoidis tagasi tungi, et aktiveerida iga viimane kui sensor kapteni toas, et tekkinud millimeetrise pilust sisse piiluda. Kapten vaatas aga ta avatarile otse silma, nagu pahandust teinud koolipoiss.

“Tegelikult leidsin ka mina puhkuse ajal miskit. Midagi, mida ma ka ise ei oleks veel paar kuud tagasi endast arvanud. Ma vaatasin neid salvestisi sinust ja nendest remondiplatvormidest ja siis ma mõistsin, miks eelmine reis mu jaoks nii raske oli olnud. Mis täpselt oli mind kogu selle vältel piinanud. Aga... ma loodan, et sa oled sellega nõus.”

Kohvris ei olnud ülefetišeeritud droidi. Ei olnud ka koolivormis väikest poissi ega põllega vanaema. Camilla tundis, kuidas ta inimsusemoodul lihtlabaselt lühisesse jooksis.

Kapten Elwood võttis kohvrist välja hoolikalt kokkuseotud kimbu punast köit. Täielikus uskumatuses Camilla aga jõllitas kõikide enda sensoritega kohvris olevat.... Iseennast. Ei, mitte tema standard-naisavatari, isegi mitte tema lopsakate kurvide ja liibuvate pükstega erootika-avatari, vaid hoopis ülidetailset mudelit endast kui kergristlejast.

“Ma jätsin kõik võimalikult originaalilähedaseks, kuid võtsin arvesse ka teatavaid füsioloogilisi vajadusi. Palun, proovi juhtimist üle võtta.”

Camilla lõi neurosilla ning tema persoona sai endale uue, harjumuspärasest märksa väiksema keha. Ilmselgelt oli tegu palju lihtsama masinaga, mis töötas lihtsate mootorite ja

hõljukitega, kuid detailsus ja andurite hulk oli siiski hämmastav. Ettevaatlikult hõljus ta mööda kapteni kajutit edasi-tagasi, kõik allus ta juhtimisele palju paremini kui oleks võinud sellisest mänguasjast oodata.

Mõni hetk hiljem maandus ta pehme tümpsuga põrandal. Kapten Elwood ei olnud suutnud end tagasi hoida, ning oli ta õhust vaibale haaranud. Järgmisel hetkel tundis Camilla, kuidas kapteni soojad käed libisesid mööda ta kiilujoont allapoole, alumise torpeedoluugini ning tundekaosest segaduses olles, avas selle niipea kui kapteni sõrmed seda puudutasid.

Järgnevas ei olnud ta aga valmis. Varem piiratud ligipääsuga moodul aktiveerus ja lõi uue otseühenduse tema inimsusekeskusega. Siis Camilla taipas. See oli siis see füsioloogiline muudatus, mida kapten oli maininud. Torpeedotoru asemel oli tal seal midagi roosat ja pehmet, millesse kapteni sõrmed praegu sisenesid. Camilla tundis, kuidas tema jaoks võõras organ sai hetkega osaks temast, tundis, kuidas selle sisemus muutus soojemaks ja niiskemaks, kuidas see ihaldas enda sisse seda üht kindlat organit, mis parajasti kapteni pükstes enda sisemist rõhku suurendas.

Viimase asjana, enne kui kapten Elwood temasse sisenes, silmas Camilla põrandale vedelema jäänud punast nöörikimpu. Äkitselt ei tundunudki eesseisev missioon nii pika ja üksildasena.

Jutt: Merekuningas (Taivo Rist)

Esimene peatükk

Soolal oli äri hästi läinud. Ta oli kõigist kaladest lahti saanud ja sõitis koduvärvast sisse. Tema kõrval istus Sinine Vaatleja, kes hüppas vankrilt maha ja tänas sõidu eest.

Õues lappis Ahven kalavõrku. Ta lõi käsi kokku ja imestas, mida kõrgel külalisel siit viletsuse pesast otsida on.

«Pole vaja vabandada,» vastas too. «Te ei võinud ju teada, et ma siia tulen, kui ma isegi seda veel hommikul ei teadnud. Ja üleüldse ei kavatse ma siia jääda.»

Sellegipoolest nõustus ta kõhu täis sööma, eriti kuna Ahven väitis, et kalasuppi olla tal nii palju, et ei oska sellega midagi peale hakata. Sinisel Vaatlejal polnud sellegi vastu midagi, et õues süüa, sest majal tundus olevat üksainus pisike aken ning seal sees oli arvatavasti selgelgi suvisel päeval hämar. Väljas seevastu avanes ilus vaade merele ja kauguses paistvale laiule, mille kohta Sool oli öelnud, et see ongi Lestalaid. Ning olgu maja ja õue väljanägemisega kuidas oli, ent supp oli tõesti hea.

«Ma olen kuulnud, et Sinine Vaatleja ei ole nimi, vaid nagu ametinimetus. Kuidas ma sind kutsuma peaksin?»

«Siniseks Vaatlejaks. Minu õiget nime on sul võib-olla raske välja öelda.» See oli standardvastus, mille vaatlejad pidid sellistel juhtudel andma. Sel maal oli värvide kasutamine eesnimedena üsna levinud.

Ta ei kavatsenud elu lõpuni vaatleja olla. Tema erakond oli lihtsalt valimistel lüüa saanud. Järgmistel valimistel, kui tema erakond jälle valitsuses on, läheb ta tagasi ja keegi teine saab Siniseks Vaatlejaks, aga Ahven ei küsinud selle kohta enam edasi.

«Kas oled läbisõidul? Aga kuhu küll siit läbi sõita on?»

«Lestalaiule.»

Ahven lõi uuesti kaks kätt kokku. «Lestalaiule? Mida seal ka imet on, et sinna minema peab? Oi, vabandust, ma ei mõelnud halvasti, aga seal peab olema ettevaatlik, et merekuningaga kokku ei satu!»

Sinine Vaatleja noogutas. «Just-just. Ma pole veel kunagi merekuningat näinud. Keegi meist ei ole.»

Ahven vangutas pead. «Jah, ma olen kuulnud, et vaatlejad on uudishimulikud ja tahavad kõike teada, aga võib-olla ei peaks sa siiski minema. Võib-olla peaks mõni meesterahvas sinu asemel minema.»

«Räägitakse, et merekuningas tunneb naiste vastu suuremat huvi ega näita end võib-olla mehele.»

Ahven naeris pahaselt. «See on muidugi tõsi, et ta naiste vastu suurt huvi tunneb! Ma ei käi iialgi rannas ringi muudmoodi kui kirves vöö vahel.»

«Ja kas sa oled merekuningat näinud?»

Ahven noogutas. «Kaks korda. Mõlemal korral siis, kui ma Soolaga kalal olin. Vaatan korraga: ronib paati! Mina kiljusin, nagu jaksasin, ja kus lõin kirvega! Ära kadus.»

«Sa tapsid merekuninga ära?»

Ahven vastas pisut häbelikult: «Ei. Ega ma siis pähe. Ainult nii palju, et ta aru saaks, et ta ei ole oodatud. Räägitakse, et kui pähe ei löö, siis kõik ülejäänud haavad paranevad tal ära, isegi kui mõni jäse maha lüüa, kasvab uus asemele.»

«See võib kergesti tõsi olla.»

«Aga kuidas sina merekuningale vastu hakkad?»

Vaatleja kehtas õlgu. Mida tal oligi öelda? Ahven pakkus talle oma kirvest laenuks, vaatleja keeldus ja väitis, et on õppinud kaklema. Ahven vaatas teda imelikult, aga enesekaitse kuulus vaatlejate väljaõppe hulka.

Ahven rääkis Kapsast, kes väitis, et merekuningas pööras juba siis tagasi, kui ta röögatas, aga Ahvenal ei aidanud kummalgi juhul mingi karjumine, tuli kirves appi võtta.

«Ma olen kuulnud, et sina oled vaatlejatest üks kõige tähtsamaid. Võib-olla sa saanuks enda asemel mõne alama saata?»

«Kindlasti oleksin. Kas teil on kogu mererand kibuvitsahekki täis istutatud selleks, et merekuninga eest kaitsta, või selleks, et loomad merre ei pääseks?»

«Mõlemaks. Ei pea ta kumbagi, sest kui loom ikka tahab, siis temal on looma jõud ja võib ka hüpata ning merekuningas võib igalt poolt läbi pugeda. Tavaliselt see siiski aitab: see on nii loomale kui merekuningale näitamiseks, kus nad on oodatud ja kus ei ole. Lattaiast merekuningas ei saa aru, sellepärast peab kibuvits olema.»

Väravast tuli sisse tüdrukuke, peajagu lühem poiss käekõrval. Nähes tundmatut üleni sinises vöörast, jäid nad hämmelduses seisma.

«Särg, kus sa käisid? Kas jälle meres ujumas?»

Tüdruk oli vait ja sügas ühe jala varvastega teise jala säärt.

«Kui palju ma olen sulle rääkinud, et sa oled juba suur tüdruk ega tohi enam meres ujuda! Ainult järves või jões. Muidu läheb sinuga nii nagu Punikuga.»

Sinine Vaatleja astus vahele. «Ära pahanda. Ma näen, et ta võib veel mitu aastat meres ujumas käia.»

«Sina näed, aga kas merekuningas ka seda näeb?»

Saunast väljus Sool. «Jätke tülitsemine! Kas teil pole tähtsa külalise juures muud teha kui vinga vedada? Lugupeetud emand, kas läheme?»

Sinine Vaatleja polnud iialgi abielus olnud, aga ei vaielnud lugupeetud emanda tiitlile vastu. Nad jalutasid nõlvast alla, läbisid mereäärsesse hekki tehtud värava ja jõudsid paadikuuri, kus vaatleja maksis Soolale taalri ja vedas temaga koos paadi vette.

Teine peatükk

Sinine Vaatleja oli noorpõlves sõudesporti harrastanud. See oli paarkümmend aastat tagasi, enne kui ta vehklemisele üle läks, aga sõudmine ei ole golf, mis ununeb, kui pidevalt ei harjuta.

Lestalaiule oli alla kolme kilomeetri, mitte liiga pikk maa läbi sõuda. Pealegi polnud kiiret. Ta polnud iialgi nii pikka maad korruga läbi ujunud, ometi uskus ta, et saaks sellega vajadusel isegi hakkama, kui paat põhja läheks, ja see lisas julgust. Kui ujuda mitte otse paadikuuri juurde, vaid sellele neemele seal, siis oleks vahe isegi lühem.

Jõusaalis oli ta harjunud iga päev käima ja vaatlejatele oli jõusaal koguni kohustuslik, aga ilm oli palav, tumesinine türp kuumenes ja ta higistas. Sel hetkel tahtis ta hirmsasti olla Valge või Kollane Vaatleja, need värvid kuumenevad vähem. Ta pidi veepudeli välja otsima ja jooma, enne kui sõudmist jätkas. Mõelda, kui merekuningas talle nüüd paati ronib! Või kas ta just seda ei tahtnudki?

Lõpuks jooksis paadinina randa. Vaatleja tahtis puhata, aga ei lubanud seda endale. Ta tiris paadi ninapidi kaldale ja kinnitas posti külge. Ta tegi põlgliku näo ja noogutas: sõlmed kuulusid vaatleja väljaõppe hulka.

Siis haaras ta koti ja marssis nõlvast üles. Laid oli paarsada meetrit pikk ja sadakond meetrit lai, maa poolt roostunud ja mere poolt kivise kaldaga. Kõige kõrgemal kohal, viis meetrit merepinnast, seisis hütt. Sinna pani ta oma koti, haaras sellest kosmeetikakoti ja supellina ning läks välja. Hütt talle ei meeldinud, see oli mõeldud ainult vihmavarjuks ja sees oli heinasülem, kus ta magama pidi. Kas hütti oleks viis inimest magama mahtunud, oli kahtlane, aga see polnud tema mure.

Vaatleja nõõpis türbi lahti ja ronis sellest välja. Ta heitis pilgu mandri poole: paistis, aga kaugel. Ta oli palava ilma tõttu türbis päevitusriiete väel, ent võttis ka need otsekohe seljast, laotas lina laiali ja laskis end lõpuks lõdvaks.

Aastaid oleksid paparatsod maksnud kõva hinda nende piltide eest, aga siin polnud neist ühtki ja vaatleja naeris. Naeris kohe häälega, siin võis. Ta võttis kokkupandava peegli, keeras selle lahti, raputas oma õlgkollaseid lokke ja silmitses ennast tähelepanelikult. «Peeglike, peeglike seina peal, kes on kõige kaunim Lestalaiu peal?» Peegel ei vastanud, niisiis vastas ta ise: «Poliitiku kohta olen ma veel täitsa ilus.»

Ta pigistas tuubist kõige kangemat päikesevastast kreemi ja määris seda ettevaatlikult nahale, et see imenduks. Päevitamine ei olnud siinmail kombeks, ent Vaatluspunktis oli ta mõnda aega iga päev ettevaatlikult ülakorruse rõdul tunnikese päevitanud, et krunt alla saada. Tõenäoliselt oli merekuningal ükskõik, ent kindlasti meeldis talle endaga rahulolev naine rohkem kui endaga rahulolematu.

«Ära nüüd arva, et merekuningas ainult sind ootab,» meenutas ta Soola sõnu. «Ma ei imestaks põrmugi, kui sa seal nädal aega ootaksid ilma teda nägemata.»

Muidugi. Järgmisel õhtul oli ta lubanud paadi tagasi viia, süüagi polnud tal kauemaks ja sellepärast katsus ta merekuningat ligi meelitada. Ta tõusis ja jalutas kaldale. Merepoolne kallas oli sügav: ta astus merre ja oli kohe peaaegu vööni vees, astus veel mõne sammu ja pidi juba ujuma hakkama. Kaugele polnud mõtet ujuda, parkümmend käetõmmet edasi ja tagasi. Ja veel paar korda sedasama. Polnud teada, millele merekuningas reageerib: kui lõhnale või maitsele, võiks kasu olla vette pissimisest. Ta tegi sedagi. Siis ronis ta veest välja.

Pärast üldkooli lõpetamist polnud ta oma lauluhääle eest hoolitsenud ega kusagil avalikult laulnud. Sellegipoolest tundus talle, et tal on ilus hää, lihtsalt hoolitsemata. Talle oli seda ennegi öeldud, kuni ta seda uskuma hakkas. Ja kuna ta siin võis teha kõike, siis võttis ta ette vana poplaulu. Seda laulis poistebänd ja ega need sõnad naisele sobinudki, aga merekuningal on ngunii ükskõik. See oli ilus lüüriline laul, sõnu ta teadis ja viisi ulatus ei olnud liiga suur. Viimase, neljanda salmi juures hakkas talle tunduma, et keegi teda jälgib.

«Nüüd olen vetevana ma
ja elan näkineiuaga

korallidest palees,
kuid koju igatsen
ja loojangut.
Kui saaks veel korraks välja siit,
ei tuleks enam tagasi,
kuid ausalt ma ei looda sedagi,
aa-aa-aa-aa,
kui saaks veel korraks välja siit,
ei tuleks enam tagasi,
kuid ausalt ma ei looda sedagi.»

Tema lähedal ilmus kivile hiiglaslik kombits. Seal ta oligi! Vaatlejal põksus süda ärevalt, aga suu tõmbus naerule. Merekuningas ronis lagedale. Ta liikus aeglaselt, aga mitte kohmakalt, vaid suursuguselt ja graatsiliselt. Võta või jäta, vaatlejale meenus triumviraat: imperaator, peakonsul ja senati eesistuja, ning ta puhkes naerma.

«Tere! Mina olen Sinine Vaatleja, aga sinu jaoks Kornelia.»

Merekuningas jõudis temani ja sirutas ühe kombitsa välja. Kornelia haaras sellest ja raputas. Meestele meeldib tugev käepigistus, meeldis merekuningalegi. Ta vaatas mõlema suure silmaga tõsiselt Korneliale otsa ja silitas teise kombitsaga naise jalgu. Kombitsa puudutus oli pehme ja õrn. Kombits ei olnud külm ja selles oli tunda elu. Samal ajal liikus kolmas kombits piki reit ülespoole, neljas keerdus ümber selja ja kõhu ning viies libises rindade vahelt kaela suunas.

Üle kümne aasta, pärast poliitikasse astumist, ei olnud Kornelia mehega maganud. Ta kartis mingite piltide või videote teket endast. Isegi oma ristilaste isadele ütles ta seitsaadik ära, ehkki kumbki neist ei hoolinud tema kuulsusest ega olnud temast salaja pilte teinud. Kui oleks, siis oleks need kümne aasta jooksul välja ujunud.

Kornelia teadis, mida mees suudab teha kahe käe ja ühe suuga. Merekuningal oli jalgu kaheksa ja igal jalal oli kümmekond iminappa, millega suudelda. Ta hellitas ja suudles Korneliat korraga igast kohast ja kõikjalt. Naine suutis käe välja sirutada ning silitada merekuninga pead, kummardus ja suudles seda. Merekuningas ei takistanud seda, võib-olla see meeldis talle. Tema nahk oli märg, ent mitte limane, vaid puhas.

Illustratsioon: Katsushika Hokusai

Kornelia oli kiiresti üles köetud. Raske oli hiljem oletadagi, kui kaua nad teineteist silitasid ja suudlesid. Ajataju kadus esimesena. Siis tundis ta, et üks kombits temasse tungib. See liikus tema sees ja Kornelia sai orgasmi. Ta ootas alateadlikult seemnepurset, ent loomulikult ei pursanud kombitsa otsast midagi. Selle asemel jätkasid kombitsad tema hellitamist, väljast ja seest, ta sai järgmise orgasmi, ja veel, ja veel, kuni lõpuks hakkasid meeled kaduma ja teadvus hägustuma. Mitu kombitsat keerdus ümber tema ja tõstis ta õhku. Korneliale oli eluaeg meeldinud, kui mehed teda tõstavad; seda polnud üle kümne aasta juhtunud. Lõpuks nägi ta, et merekuningas hoiab kahe kombitsaga õrnalt mingit valget pakikest, ja taipas, mis see on. Merekuningas pani selle tema tuppe ja lükkas kombitsaga õrnalt takka, samas kui ülejäänud kombitsad teda endiselt paitasid ja silitasid. Edasi ei mäletanud ta enam midagi.

Kolmas peatükk

Kornelia ärkas sellest, et midagi tilkus tema kõhule. Oli peaaegu kottpime. Ta tundis, et lamab kusagil õues selili, jalad laiali, ja midagi tilgub talle peale. Ta kargas ehmatanult püsti.

Ta oli ikka veel Lestalaiul. Laiu teises otsas. Sinna oli tublisti maad ja Kornelia ei mäletanud, kas ta oli selle vahemaa ise läbinud või oli merekuningas teda kandnud. Taevast langesid suured jämedad harvad vihmapiisad.

Tuli minna hütti. Kornelia jooksis sinna, kus oli päevitanud, ja jalutas seal edasi-tagasi, kuni tundis jalge all päevituslina, kükitas ning leidis kobamisi kosmeetikakoti ja riided.

Ta oli teadvuse kaotanud! Seda polnud iial varem seksi ajal juhtunud. Ja nähtavasti tundideks. Rahvapärimuses polnud niisugust asjaolu kuskil mainitud. Rääkimata korduvatest orgasmidest. Oli see tüüpiline?

Taevas kärgatas pikne ja Kornelia kiljus. Meenus, kui ohtlik on olla üksi lagedal äikese käes. Kiiresti haaras ta riided, lina ja koti ning silkas hütti, heitis asjad maha ja ennast heintesse. Samal hetkel kuulis ta, et hakkab sadama nagu oavarrest ja müristab uuesti. Kornelia kiljus nagu teismeline plika ning rõõmustas, et võib julgesti karjuda, nagu tahab. Katus ei lasknud läbi.

Hommikul oli vihm üle, taevas sinine ja õhk värsk. Ta võimles nagu igal hommikul, avastas, et on oma püksikesed öösel kiiruga maha pillanud ning need on täiesti märjad, pani need kuivama, sõi hommikust, hiljem ka lõunat ja õhtust, võttis lina õlgadele ja jalutas kogu saare samm-sammult läbi, nuusutas saare ainsa roosipõõsa kõiki õisi, iga natukese aja tagant käis ujumas ja päevitas, laulis kõiki laule, mis talle pähe tulid, ei tõusnud riigihümni ajal püsti, aga midagi ei juhtunud, ta ei näinud ühtki lepatriinust suuremat elukat, kui taevas lendavad linnud maha arvata. Ta ei näinud merel isegi ainsatki paati, sest oli pühapäev ja töötegemine keelatud, ning just sellepärast oligi ta saanud paadi üürida.

Alles õhtul, kui päevane kuumus hakkas järele andma ja päike allapoole laskus, ohkas ta, otsis üles rinnahoidja ja nägi, et püksikesed on kuivad, riietus, ajas ka türbi selga, päästis paadi lahti ja sõudis mandrile.

Neljas peatükk

«Ma näen, et sa tunnend ennast halvasti. Kas ma toon sulle mingit ravimit?»

«Jah, palun too mulle testriba.»

Libya vahtis teda uskumatu näoga. «Mida SINA sellega teed?»

«Kindlasti on sul igaks juhuks mõni testriba, ehkki seda pole ette nähtud.»

«On tõesti, aga ... Hea küll, mul pole kahju.»

Mõne aja pärast näitas Kornelia punaseks tõmbunud testriba. Libyal vajus suu lahti. «Mida see peaks tähendama?»

«Sina oled arst, mina ei ole. Sina ütle mulle, mida see tähendab.»

Libya neelatas. «Kornelia. Ütle mulle. Kas sa ikka oled steriliseeritud?»

«Kindel see. Nagu kord ja kohus. Muul viisil ju siia tööle ei lasta.»

«Siis ma ei saa midagi aru.»

Libya ei uskunud testriba. Kornelia rääkis Antoniusega ja see haaras peast kinni. Peatselt saabus Korneliale karm kutse kodumaale tagasi tulla, mille peale Kornelia kahe sõrme abil vilistas. Teist käsku Võõrplanetoloogia Instituut ei saatnud, nähtavasti oli instituudi juhtkond meelt muutnud. Lõpuks saabus Vaatluspunkti ultraheliaparaat. Libya oli sellega varem töötanud ja nägi Kornelia emakas mitut tompu.

«Seda ei saa kaua salajas hoida. Varsti tuleb mulle hakata suuremaid türpe tellima ja selle järgi on ju kohe aru saada, kes on kõvasti ümbermöödnud juurde võtnud,» ütles Kornelia. Siniseid Vaatlejaid oli ainult üks.

Polnud midagi parata, asi tuli avalikuks teha. Antonius näitas oma tahvlis Kollast Lehte, mille esilehel oli hiiglaslike tähtedega „Kornelia Sarmatica rasestus kaheksajalast!” Kornelia ainult naeris, sest ükski ajakirjanik tema juurde ei pääsenud, ning ta keeldus videokonverentsist, edastades ainult aeg-ajalt iseenda koostatud pressiteateid ja iseenda välja valitud fotosid.

Hoopis teine lugu oli Jõekaljulinna. Kornelial polnud suuri ülesandeid. Ta kuulas ja konspekteeris igal pühapäeval toomkirikus jutlust ning käis igal keskpäeval raekoja platsil kuulamas, kas heeroldil on midagi teatada või ei. Muul ajal istus ta harilikult linna arhiivis ja kirjutas dokumente ümber, aga oma järjest kasvava kõhuga liikus avalikult ringi. Linlased ei tülitanud teda eriti, sest olid kahevahel. Muidu rasedaid õnnitleti, aga seestumine ei olnud kiitlemise asi. Kornelia ütles, et tegi seda uudishimust, ja igaüks uskus, sest vaatlejad olid üleüldse uudishimulik rahvas.

Kord, kui ta juba kümnendat kuud rasedana arhiivi läks, pidas kuningas Gotthard Viies ta kinni ja kutsus oma naise Ingegerdiga juttu puhuma. Gotthard rääkis, missugused seadused on merekuningaga seotud (õieti polnudki neid) ning Ingegerd vaatas Korneliat huvi ja hirmuga: ta oligi vist kuningannale näha toodud. Kornelia meenutas neile muinasjuttu eidest ja taadist, kellel polnud lapsi. Eit palus jumalat, et võiks kasvõi rebasekutsikat oma lapseks pidada, ja sünnitaski varsti rebasepoja. Nüüd naeratas ka Ingegerd.

Viies peatükk

Üksteist raseduskuud sai täis. Sellel planeedil kestis see kuu pikkuse erinevuse tõttu nii kaua. Kornelia võttis pool aastat puhkust: tal oli selleks õigus, sest seaduses polnud kirjas, et lapsepuhkusele minekuks peab sünnitama inimese.

Ta tundis end väga julgelt ja kindlana ning keeldus ämmaemanda saatmisest, sest Libya oli ju selle kursuse ülikoolis läbinud. Assisteerisid zooloog Marina, kes oli peaaegu veterinaar, ja

äsja ülikooli lõpetanud etnograaf Portia, kellel olid suured praktilised kogemused, sest ta oli oma pere vanim laps ja korduvalt oma ema sünnituse juures viibinud.

Ämmaemandad olid oma sõnul valmis kõigeks, isegi keisrilõikeks ja matusteks, aga kõik läks suurepäraselt. Tund ja veerand pärast lootevete puhkemist oli Kornelia üsast välja tulnud kolm tillukest kaheksajalga, kes kaalusid kokku ligi 3½ kilo. Valuvaigisteid polnud vajagi. Kaheksajalgade toes on väga painduv, sest koosneb kõhrest, nad mahuvad läbi peaaegu igast praost ja sellepärast ei tee nende sünnitamine emale peaaegu valu, nagu Kornelia ja Marina olidki oletanud.

Kornelia soovis, et lapsed talle kõhule pandaks. Ta vaatas kolme pisikest elukat ja need olid väga armsad. Nad pööritasid ja pilgutasid oma suuri silmi, mis liikusid teineteisest sõltumatult. Erinevalt inimestest olid kaheksajalad kohe sünnist saadik liikumisvõimelised ja roomasid ema kõhtu mööda ülespoole. Siis kinnitusid kaks neist ema rindade külge.

«Oo, jumalad, nad ju tahavad piimal!» sosistas Kornelia.

Ja nii oligi. Kui üks neist oli isu täis imenud, loovutas ta oma koha kolmandale. Kornelia silitas oma lapsukesi ja tundis, et armastab neid samavõrd kui tillukest inimest.

Kaheksajalgu ootasid kaks kõrvuti akvaariumi, mõlemad kaks meetrit pikad, meeter laiad ja meeter sügavad. Ühes oli merevesi ja teises magevesi. Kaheksajalad ei hoolinud mageveest, vaid olid ainult soolases, niisiis lasti nädal hiljem teisegi merevesi sisse.

Kaheksajalad magasid lahtiste silmadega. Nad laskusid akvaariumi põhja ja muutusid selle põhja karva rohekaspruuniks, aga kaks kombitsat jäid justkui ärkvele ja pöörlesid väljasirutatuna üleval nagu radariantennid. Nad ei reageerinud sel ajal helile kuidagi, isegi mitte valjule rokkmuusikale, aga niipea kui keegi akvaariumi kae pistis, ärkasid otsekohe. Vees ei pilgutanud nad iialgi silmi, kuival maal seevastu küll, et silma sarvkest ei kuivaks. Võib-olla sellepärast ei võinudki nad päriselt maal elada, et pidid oma nahka niisutama.

Iga päev ronis Kornelia mitu korda basseini ja istus selle põhja. Lapsukesed ujusid ligi ja kinnitusid tema külge. Kornelia seadis end seejärel akvaariumi servale istuma, sest tal oli niimoodi mugavam. Kaheksajalgu oli palju parem imetada kui last, sest neid ei pidanud kinni hoidma: need hoidsid ennast ise iminappadega kohal. Kui nad kõhu täis said, roomasid nad akvaariumi tagasi.

Kornelia tegi neil kohe vahet. Üks oli Punnsilm, teine oli Laipea ja kolmas oli Väikevend. Väikevend pidi alati ootama, kuni suured vennad isu täis sõid, aga Kornelial jätkus rinnapiima kõigile.

Kornelia teadis muidugi, et akvaariumi jälgis kaks valvekaamerat, et kindlaks teha, millal loomad liiguvad (ainult päeval) ja kas nad akvaariumist ka plehku panevad (tulid alati tagasi). Alles nädal hiljem taipas ta, mida see tähendab, ja hakkas laste toitmise ajaks kaameraid välja lülitama, ent oli juba hilja. Kaamerate pilt pakiti kokku ja saadeti koos kõige muu teabega kord nädalas läbi ussiaugu Võõrplanetoloogia Instituuti. Seal lõikas keegi sobivad lõigud välja, miks juurde Kornelia mõlemad sõnavõtnud (ühe kaks kuud enne ja teise üks päev pärast sünnitust) ning sai kolmveerand tunni pikkuse filmi, mille võrku üles pani. Heli ei olnud, aga filmitegijad leidsid kellegi, kes huultelt loeb, ja panid subtiitritega juurde, kuidas Kornelia oma lastega räägib ja igaüht nimepidi kutsub.

Film „Kornelia armastus” levis kulutulena, filmiamet kvalifitseeris selle pornofilmiks ja aasta pornoauhindade valimisel sai Kornelia aasta üllatajaks. See hävitas tema poliitilise karjääri. Ta ei saanud enam iialgi konsuliks ega senaatoriks, vaid oli rohkem kui veerand sajandit Sinine Vaatleja.

Selleks, et väikestel kaheksajalgadel igav poleks, lasi Kornelia akvaariumisse panna meretaimi, putukavastseid, tiguseid ja pisikesi kalu. Nad pidid ju midagi muud peale piima sööma hakkama ja keegi ei teadnud, mida. Kõik läks söögiks, alates limustest ja millimallikatest (need ei jooksnud eest ära), aga ära söödi ka vetikad ja muud veetaimed. Tigused söödi koos kojaga. Arvatavasti oli seda vaja toese kasvatamiseks ja Kornelia käis alailma aias tiguseid korjamas. Kaheksajalgu sai käestki toita.

Marina tunnistas, et tahaks ühte kaheksajalga lahata, aga Kornelia ei olnud nõus. Kõik tuli üles kasvatada.

Kuu aega pärast sünnitust, heinakuu alguses, avastas Kornelia ühel hommikul, et Väikevend on surnud. Punnsilm ja Laipea sõid teda, üks ühest, teine teisest otsast, ja Väikevennast polnud kuigi palju järele jäänud. Kornelia lõi käsi kokku ja karjus; tema lapsukesed pilgutasid süüdlaslikult silmi ja sõid edasi. Lahkamiseks ei jäänud midagi.

Vaatluspunkt ostis mererannikul väikese abaja kaldal üksiku maja ja Kornelia kolis puhkuse lõpuni sinna. Ta piiras abaja võrguga ja laskis mereprintsid, nagu ta neid kutsus, vette. Paari nädala pärast võttis ta võrgu ära, kui nägi, et see tema lapsi põrmugi ei pea. Mereprintsid tundsid Kornelia eksimatult ära ning kui ta prooviks ujus seal koos Libya, Marina ja Portiaga, kinnitasid nad Kornelia rindadele, õlgadele või kõhule, teiste peale ei roninud keegi.

Päike oli abaja soojaks kütnud ning seal oli lausa lust mitu korda päevas ujuda. Pojad liikusid laialt ringi, ent aeg-ajalt sai Kornelia nende tegutsemist ujudes või paadiga sõites läbi vee vaadata. Nad püüdsid oma haarmetega kalu, ent sõid ka taimi, vahel isegi kuival. Kumbki ehitas endale vette koopa, mille tarbeks kive kokku tassisid. Seda nähes tõi Kornelia abaja kaldale telliseid ja lapikuid plaate, millest oli parem ehitada.

Marina ja Portia käisid mereäärsetes külades ringi, kogudes rahvapärimust merekuningate kohta ja uurides seestunud koduloomi. Kõige rohkem, ühel märal, oli ilmale tulnud 42 kaheksajalga. Talunik oli vihastanud ja nad viimseni kirvega ära hakkinud, aga ometi üle lugenud. Suurtel koortel sündis üks kaheksajalg, väikeste koorte ja kasside vastu merekuningas huvi ei tundnud. Ükski seestunud loom polnud poegimisel surnud ja seestumine ei avaldanud loomale erilist mõju, sest edaspidi võis ta saada täiesti normaalseid oma liigist järglasi. Talupojad ei osanud kaheksajalgade sündi ennustada. Tõrjemaagilisi rituaale sooritasid nad siis, kui emasloom oli tiine, see tähendab siis, kui juba hilja oli.

Alates lõikuskuu keskkohast käisid printsid söömas ühe korra päevas hommikuti. Nad kaalusid juba üle 2½ kilo. Sellegipoolest polnud ebamugav ringi jalutada, kummagi rinna otsas mereprints, sest nad hoidsid ennast iminappadega paigal ja nende raskus jagunes kogu ema kehale laiali. Nende kombitsad ulatusid juba selja peal kokku, mis jättis mulje omapärasest rinnahoidjast.

Kornelia oli veendunud, et nad on ülimalt intelligentsed, mis paistvat juba silmadest välja. Neile meeldivat seegi, et Kornelia neid silitas ja suudles. Nad reageerisid sellele värviga, tõmbudes kahvatuks. Oma emaga olid mereprintsid peenetundelised ega hammustanud teda iialgi nokaga, vaid imesid piima ainult huulte abil.

Kuues peatükk

Lõikuskuu lõpus ilm jahenes. Vihma sadas iga päev ja esimesel sügiskuu päeval oli veetemperatuur juba 14 kraadi. Õnneks ronisid mereprintsid ise lootsikusse, kui Kornelia abaja keskele sõudis, käe vette pistis ja neid kutsus, kutsus mitte kui kariloomi või kasse, vaid kui inimesi. Printsidele vihm ei meeldinud, sest oli mage ja nende nahk oli õrnem kui inimestel,

aga Kornelia varjas neid mantliga vihma eest.

Ta vedas paadi paadikuuri, jooksis läbi vihma majja, haaras supellina ja kuivatas end.

«Võta kuuma suppi, muidu külmetud,» ütles Libya. «Kui kaua sa oma lapsi veel imetad?»

«Lume tulekuni, kui merekuningad mutta talvituma poevad,» arvas Marina.

Kornelia ohkas ja raputas pead. Ta ei teadnud veel, et ta tõesti kuni lume tulekuni iga päev lapsi toitmas käib. Enne talveund olid mereprintsid üle 5 kilo rasked ja neid oli suuruse tõttu raske kaaluda. Kombitsate siruulatus oli poolteist meetrit. Talvel ei jäänud Kornelia kordagi haigeks.

«Ma ei saa päris hästi aru, miks nad ikka minu juurde tulevad. Kõigi nende rahvajuttude järgi on selge, et tegelikult ei vaja mereprintsid üldse piima. Mõnikord joovad seda korra elus, vahetult pärast sündi, ja alustavad kohe iseseisvat elu.»

«Meisterdetektiivi sinust küll ei saa,» vastas Marina. «Vastus on ju kogu aeg sinu ees olnud, alates Ahvenast, kes sulle ütles, et merekuningatele tuleb mõista anda, et nad ei ole oodatud. Sa vahest pidasid seda ümburnurgaütluseks, aga nii on sõna otseses mõttes. Ma kahtlustan, et nad tajuvad inimeste ja loomade tundeid: kas emane on valmis paarituma või ei. Sa lugesid rahvalaulu printsess Sigridist, kelle merekuningas laevahukust päästis, ning ütlesid, et see on ilustamine ja rahvalooming, et ta printsessiga ühte ei heitnud. Mina usun, et kui Sigrid ikka tõesti seda ei tahtnud, siis merekuningas tajus seda. Mereprintsid tulevad sinu juurde sellepärast, et sa seda tahad.»

«Ma olen kogu aeg rääkinud, et mul on targad lapsed, aga teie ei uskunud.»

«Miks merekuningas sinuga mitu tundi veetis, kui ta kariloomadele paar minutit kulutab? Sellepärast, et ta sai aru, et see sulle meeldib. Merekuningas keris sellepärast oma haarmed sinu ümber ja tõstis su õhku, et see meeldis sulle. Selleks peab aju väga arenenud olema. Ma kahtlustan, et merekuningas on kõige intelligentsem olevus sellel planeedil pärast inimest.

Ma ei suuda järgmist aastat ära oodata. Mul on intellekti määramise katsestik juba valmis. Ja mind huvitavad muudki asjad. Kas nad on tõesti kõik isased? Milleks neile emased, eks? Ja kui me ujusime neljakesi koos ja mereprintsid ronisid alati sinu peale, kas nad tajusid, et sinu rinnas on ainsana piima, või tegid nad meil vahet? Järgmisel aastal saab selgeks.»

Kornelia rääkis: «Üleeile käis minu juures vallavanem Akaatsia. Teate küll, see pika habemega. Ta oli väga pahane, et meie nüüd sedamoodi merekuningaid paljundame, sest nemad ei salli neid. Ta rääkis, et kaebas kuningalegi meie peale ja tahtis, et suguline vahekord merekuningaga seadusevastaseks kuulutataks. Kas Gotthard on seda juba teinud?»

«Ei. Ta kutsus Antoniuse välja ja riidles teda, aga ütles, et peale vaatlejate ei ole teistega selles osas tüli ja pelgalt meie pärast ta ei keela seda ära, kui me rohkem seda ei tee. Antonius tegi samal õhtul töölepingu käitumisjuhiste muudatuse projekti ja seda praegu kinnitatakse. Aga me vähemalt jõudsimel!»

«Ma ei tea, kas te annate endale ikka aru, mida see tähendab. Ega te seda kahetsema hakka?»

«Kas sina kahetsed?» küsis Portia. «Ma olen eluaeg lapsi tahtnud, aga mind loeti kõlbmatuks ja steriliseeriti ära. Sa ei kujuta ette, kuidas ma nutsin! Ja nüüd on see siiski võimalik! Etnograafil ei ole mingit karjääri, mis hävida võiks. Ma polnud iial varem orgasmi saanud, ja nüüd nii palju! Tegelikult ma olin üldse varem ainult ühe korra mehega maganud.»

Libya ütles: «Viimased Võõrplanetoloogia Instituudi diplomaatide kursused jäeti ära, sest

võrgu kaudu registreerus mitu miljonit soovijat, neist mehi alla saja. Instituuti on saabunud hulgaliselt pakkumisi, milles, Antonius ei täpsustanud, aga ütles, et astronoomiliste summade eest soovitakse osta elusat merekuningat. Täna tuli valitsuselt pressiteade, mille kohaselt kõik need lükatakse tagasi, sest on vastuolus Vaatluspunkti põhimäärusega. Sellele mõeldes on mul hea meel, et ma olen siin sees, mitte seal väljas.»

«Mida ultraheli näitas?»

«Minul ja Marinal on neli mereprintsit tulemas, Portial kolm.»

«Meie oleme nii pisikesed, et meile ei mahu neljas sisse,» nentis Portia.

«Kuidas film õnnestus?» küsis Kornelia Marinalt.

«Kõik 4 kaamerat näitasid suurepäraselt pilti, väljatulekust kuni kadumiseni. Ligi kolm ja pool tundi. Sellest suurema osa olin ma oimetu, ma kaotasin teadvuse juba enne kui ta seemnepaki välja võttis. Minu meelest see pole loomulik, ma pole ühegi mehega teadvust kaotanud. Nad vist on kohastunud eritama mingeid uimastavaid aineid, aga filmis pole seda hästi aru saada, ma tundun teadvuse juures olevana, kuni sõnalise osani välja.»

Portia jätkas: «Mina pidin poolteist ööpäeva niisama ootama, alles pühapäeva õhtul tuli ta minu juurde. Ma sain tagasi sõudma hakata alles siis, kui taevast hahetas. Sool ootas juba ja pragas, et hiljaks jäin.»

Libya lõpetas: «Siis sai merekuningas vist aru, et aeg-ajalt tuleb Lestalaiule naisi. Juba siis, kui ma paati kinni sidusin, ronis ta kivi tagant välja ja pilgutas silmi: mida sa veel ootad, võta riided seljast ja hakkame pihta! Ja ma ei saa aru, mis teadvuse kaotamisest te räägite. Mina mäletan kõike suurepäraselt. Ja ma olen seda mitu korda pärast unes näinud.»

«Kas me oleme nüüd kõik ühe mehega abielus?» küsis Portia.

Marina teatas: «Mereprintsidele on ruumi tarvis, kitsikuses hakkavad nad üksteist sööma. Selleks tuleb veepaake rohkem varuda. Ent mina igatahes ei kavatse valvekaameraid välja keerata. Sellega võib rasket raha teenida.» Ta tõstis sõrme ning lisas: «Ja kõigest sellest monteerin ma kokku filmi, millest saab minu doktoritöö.» Ta vaatas võidurõõmsalt kõigile otsa.

«Sa ei kavatse ometi mind paljana filmida?» küsis Portia kahtlustavalt.

«Seda nimetatakse eneseohverdamiseks teaduse nimel. Sina oled ju selle filmi õis, ehe ja rosin!»

Portia oli kimbatuses, aga ütles: «Sa oled ju meist ainsana lõpetanud muusikakooli, eks ole? Siis pead tasuks pähe õppima ja videosse laulma rahvalaulu printsess Sigridist, mille ma ära tõlkisin! Siinsete rahvalaulude hääleulatus on nii suur, et mina ei suuda neid laulda.»

«See on ju tohutu pikk!»

«96 rida. Ma võin teksti seinale projitseerida, et sul lihtsam oleks. Ja sa pead seda tegema veel järgmisel nädalal, sest kui silmnähtavalt rase naine seda laulab, jätab see veidra mulje. Ja siis teen kõik sinu totakad katsed kaasa.»

«Ja sünnitust filmin ka, eks?»

«Aga sünnituse filmimise tasuks on mul teine rahvalaul veel ...»

Mõlemad purskasid naerma ja lõpuks Portia ütles: «Aga oma lapsi ma sulle lahkamiseks ei müü, lahata võid ainult enda omi, nii palju kui tahad.»

«Napakas,» vastas Marina ja viskas teda märja kuivatuslinaga.

Jutt: Roosa tähe sära (Peeter Helme)

φρόνησις – teadvusel olema, mõtlema vana-kreeka keeles.

„Perverdid,” pomises järjekordsest magamata ööst kurnatud vanemuurija Kaselaan arvutiekraanile kuvatud dokumente uurides, „kuradi perverdid.”

Ta naaldus tugitoolil tagasi, sulges korraks silmad ja ristaskäed kõhukesel, mida ta pärast viiekümneendat sünnipäeva enam eriti ei hābenenud. Suletud laugude taha kerkisid kujutuspildid möödunud ööst: tema teine, kahekümneaastane naine, kes ei saanud kunagi küllalt, hullamas Kaselaane vanema, neljakümneandates esimese naisega ning sinna sekkumas hiljuti majapidamisse tulnud kolmekümneaastane heas vormis noormees, niinimetatud „teine mees”. Ja nende kõrval suurel voodil Kaselaan seda kõike vaatamas, laskmas end aegajalt naistel või ka noormehel suuga hellitada, kuid üldiselt siiski passiivne, liiga vana, liiga kimpus tööga, liiga tüdinud nendest mängudest isegi pärast õhtust topeltannust roosaid tähekesi, ametliku nimega rekreatiivset fronesiini.

Kaselaanele need pildid ei meeldinud. Silmi avamata tõrjus ta need kõrvale ja manas silme ette hoopis Tallinna kaardi, asetades sellele punaseid täppe: kaks Kalamajja, kolm Lasnamäele, üks Viimsisse, kaks Nõmmele ja nii edasi. Nagu oli äsja Kaselaane kabinetist lahkunud uurija Jermakov öelnud, on lisandunud ka juhtumid Peetrilt, Tiskrest ja Leppneemelt. Ehk siis – asi ei puuduta ainult Tallinnat.

Kaselaan avas silmad ja ütles arvutile:

„Järelepärimine teistesse prefektuuridesse. Juhtum number...” ta kissitas ekraani suunas silmi ja veeris avatud dokumendi päisest ette pika ja lohiseva numbri.

Möödus vaid mõni hetk, kui malbe naishāāl teatas süütul toonil:

„Juhtumiga number kolm-üks-kuus-seitse-null...”

„Jajah, ma tean, et sama juhtum,” porises Kaselaan mitmepäevast habemetüügast kratsides kannatamatult. Arvuti muidugi ei registreerinud seda käsuna, vaid jätkas häirimatult: „...kaheksa-viis-neli-neli-null-üks samas kategoorias – seksuaalkuriteod – leitud nelikümmend tuhat kakssada viiskümmend juhtumit Ida, Lõuna ja Lāāne prefektuurist. Kas loen ette?”

„Idioot,” oigas Kaselaan, kõhatas siis ja täpsustas:

„Māāra ajavahemik: 1. veebruar 2070 kuni 2. aprill 2070. Māāra kategooria: seksuaalkuriteod. Māāra kahtluseluste arv: üks kuni kaks. Māāra asjaolud: teadlik toimepanemine.”

Kulus mõni hetk ja arvuti manas ekraanile toimikute loendi. Neid oli kümmekond. Esindatud olid kõik prefektuurid, iga Eesti piirkond. Vanemuurija avas neist mõned ning veendus, et muster kordus. Siis pikendas ta ajavahemikku ja leidis veel juhtumeid. Ta kortsutas kulmu ning andis arvutile kāsū kutsuda enda juurde tagasi Jermakov.

„Kutsusid, šeff?” küsis noorem mees hetk hiljem ukseavasse ilmudes ning õndsā nāoga lurinal kohvitassist lonksu võttes.

Kaselaan vaatas pahaselt kella. See näitas 6. 15.

„Kust sa juba kohvi said?”

„Ise tegin,” muigas Jermakov. „Masin pole veel sees. Pätikohv.”

Kaselaan virildas nägu, ajas end toolilt püsti ja ohkas.

„Hea küll, teeme siis mulle ka ühe pätikohvi.”

Koridori astudes viipas ta Jermakovi endaga kaasa.

„Kas sa tead, et neid juhtumeid on veel?”

„Tean,” noogutas Jermakov silmile langevat ronkmusta juuksetukka tulutult eemale puhudes. Kaselaanele käis see närvidele, kuid ta ei öelnud midagi. Kohvi- ja unepuudus, mis muud, nentis ta endamisi ja ootas, et Jermakov midagi sisulist vastaks.

„Viimase kuuga on neid juurde tulnud. Sellepärast sinu juurde tulingi. Ma ju ütlesin.”

Kaselaan mühatas.

„Teistes preffides ka.”

„Noh, jah, ju vist...,” kehtas Jermakov õlgu.

Nad jõudsid kööginurka. Seal valitses koristusroboti öisest tegevusest jäänud steriilne puhtus. Päevavalguslamp säras torkivalt, Kaselaan võdistas magamatusest õlgu.

„Ja kuidas see sinu pätikohv siis käib?” küsis Kaselaan, võttes kapist valge kohvikruusi, millel ilutses sinine kiri „KRIMINAALPOLITSEI 150 – 1920-2070”.

„Heh. Kas sa pole kunagi teinud?”

„Ammu, ma ei mäleta koguseid.”

„Anna siia.”

Jermakov võttis ülemuse käest kruusi, leidis teisest kapist kohvipaki ja kühveldas sealt hobuseannuse puru kruusipõhja. Ta pani veekannu keema ja nõjatus köögilauale.

„Jah, ma tean, et neid juhtumeid on mujal veel,” tunnistas ta. „Sellepärast ma sinu juurde tulingi.”

„Mhm,” mühatas Kaselaan.

„Ma arvan...” alustas Jermakov, kuid takerdus kohe, „...ma arvan...”

„No mida sa arvad?”

Jermakov kratsis end kõrva tagant, uuris oma kinganinasid ja krimpsutas huuli. Veekann hakkas pahisema.

„See on midagi laiemat.”

„Mis mõttes?” ei saanud Kaselaan aru.

„No vaata... Selliseid juhtumeid on justkui alati.”

„Nõus,” noogutas Kaselaan, „pervareid on alati...”

Ta meenutas oma kolmkümmend aastat tagasi alanud karjääri algust. See oli ammu. Liiga ammu. Ajal enne suuri muutusi, mil kõik oli toimunud kobamisi, puhtalt tunnetuse pealt, ning mil palju sellest, mida praegu peeti perverssuseks, oli normaalsus. Mis siis on normaalsus, oli Kaselaan endalt kunagi küsinud, kuid enam mitte. Enam polnud vaja. Vastus oli olemas. Vahendid olid olemas. Kõik oli selge ning tõesti – vaid pervert on see, kes ei saa aru, mis on normaalsus. Normaalsus on teadlikkus endast. Teadlikkus teistest. Teadlikkus enda ja teiste

vahelisest käitumisest. Ja sellel teadlikkusel on nimi – fronesiin. Või täpsemalt, palju nimesid, sest fronesiin on vaid üldmõiste tablettidele, mida toodetakse nii individuaalseid parameetreid arvestades kui üldiseid eesmärke silmas pidades: lennukipiloodid saavad teatud tüüpi fronesiini, arstid teistsugust, IT-spetsid kolmandat ning sõjaväelastele ette nähtud terve ports eriomadustega fronesiinisorte. Aga pahad pole ka politseiuurijatele nende igapäevatöö jaoks kohaldatud fronesiinitabletid – mõni parandab reaktsioonikiirust, mõni ergastab aju loogikakeskust, kolmas täiustab ruumilise mõtlemise võimet ja neljas, ülekuulamiste jaoks arendatud fronesiin, võimendab empaatiat. Ja siis on veel muidugi olemas nõndanimetatud rekreatiivne fronesiin ehk niinimetatud roosa täheke – viisnurgakujuline roosa pill, mis võimendab seksikogemuse saja-, lausa tuhandekordseks.

„Pea meeles roosat!” – reklaamist tuntud hüüdlause hõikas kümnekonna aasta eest üle maailma kuulsaks Korea pornotäht SexySeoul telereklaamis, millest sai hitt ja kultusteos, võrreldav ehk vaid omaaegse Apple’i reklaamiga „1984”.

Nüüdki kerkisid Kaselaane silme ette reklaami avakaadrid: täielikult roosa ekraan, mis ühel hetkel hakkab muunduma, sellele tekivad tillukesed sätendavad tähnid ja hetk hiljem vaataja taipab, et tegu on vaadeldavast objektist üha kaugeneva kaameraga, aga näidatav objekt ongi seesama viieharuline täheke. Veel hetk ja taipame, et täheke lebab omakorda roosal keelel, roosa keel on aga beebiõliselt läikivate roosade huulte vahel, mis omakorda kuuluvad lumivalge naha, kindlasti kunstlikult suurendatud silmade ning vaieldamatult kunstlikult suurendatud rindadega väikesele korealannale, kelle roosad juuksed on põimitud kahte patsi ning kelle alabasterjat ihu kandvateks ainsateks riideesemeteks – kui neid üldse võib nii nimetada – on roosad tähekesed nibudel ja jalgevahel. Jalad harkis seisab ta hõbedaselt sätendavas ruumis, sulgeb suu, neelatab meelalt ning lausub siis piimvalgete hammaste välkudes: „*Remember the pink!*”, et manada seejärel näole inimkonna ajaloo kõige ekstaatilisem ilme.

Illustratsioon: Sonja Jonne Moora

Kirjandushuviline Kaselaan ei kahelnud hetkekski, et see oli maailma kultuuriloos hetk, mil Rudyard Kipling kadus jäädavalt ajaloo prügikasti. „Oo, ida on ida ja lääs on lääs ning eales need ei kohtu,” võis viimane ju öelda millalgi aegade hämaruses, kuid siis, kui SexySeoul 2030ndate aastate alguses iharalt neelatas ja tõi oma täidlaste huulte vahelt kuuldavale sõnad

„Remember the pink”, said samal ajal seemnepurske sajad ja sajad miljonid kutid nii idas kui läänes. Ja puutumata ei jäänud ka paljud tüdrukud. Ida ja lääts said üheks. Nüüd ja igavesti.

Või kas ikka igavesti? Kaselaan keskendus taas Jermakovi jutule ja oli sunnitud endalt küsima, kas uurija on ikka viimasel ajal fronesiini võtnud.

„...nüüd pole mitte ainult need juhtumid sagenenud,” seletas viimane vahepeal kuidagi kõheldes ja rohkem vist iseendale kui ülemusele, „vaid mulle tundub, et ma saan ka aru, miks, ma... justkui mõistan neid inimesi.” Jermakovi toon näis vabandav, õnnetu, ja Kaselaan ei saanud lahti tundest, et tegelikult räägib Jermakov iseendast. Või mingis mõttes iseendast. Enda tunnetest ehk?

Kohv oli vahepeal tõmmanud ja Jermakov ulatas nüüd raske ohke saatel ülemusele kruusi. Kaselaan nuusutas selle sisu, virildas nägu, kuid võttis vapralt lonksu. Noh, kohv on kohv, tõdes ta ja imestas ka ise, kuidas on suutnud purjetada läbi täiskasvanuelu, joomata iialgi seda niinimetatud „pätikohvi”. Kuid masina tehtu on siiski parem, otsustas ta ja viskas taas pilgu kellale. Pool seitse.

„Neetud robotid,” pomises ta hääletult ning märkas, et mõtleb taaskord noorusaegadele, mil kogu politseimaja ei olnud veel muudetud üheks suureks mõtlevaks masinaks, kes lülitas end tööpäeva lõppedes välja ja käivitas uuesti tööpäeva alguses, kella poole kaheksa ajal. Vahepealsel ajal võisid temasugused öökullid küll tööl käia, kuid muudest mugavustest võisid nad „targa maja” asukadena vaid unistada. Kaselaan võttis veel ühe lonksu ja mõtles hetke Jermakovi sõnade üle järele.

„Mida sa öelda tahad?” küsis ta nüüd otse.

Jermakov muigas tujutult.

„Ilmselt seda, et kui me tahame selliste asjade lõppemist, siis on meil vaja vaadata suuremat pilti.”

„Suuremat pilti?”

„No vaata... Meil on nüüd juba mitukümmend juhtumit, kus inimesed ei võta roosat, ei lähe normaalselt partnerivahetusklubisse või nad ei ole rühmapartnerluses, vaid nad seksivad kahekesi kuskil...”

Kaselaan vangutas pead, tal keeras kõhus ja ta teadis, et asi pole pelgalt tühja kõhu peale joodavas kohvis – perverdid tekitasid temas vastikust.

„Jajah, ma tean, olen ju neid kirjeldusi lugenud.”

Ta rehmas käega. Jermakov sai aru ja jätkas:

„Ma ütleksin, et see on mingi protest, ühiskondlik värk.”

„Poliitiline?”

Seda ei tahtnud Kaselaan hästi uskuda. Ühiskond oli ju vaba, liberaalne, demokraatlik. Igaüks võis öelda, mida ta tahtis ning tänu fronesiinile valitses suurem konsensus kui eales – teadlikkust ja mõistmist tekitavad tabletid aitasid poliitikutel näha olukorda ka valijate vaatenurgast ning vastupidi. Nõnda saavutati harmoonia ja üksmeel, hõõrumised lahendati eos spetsialistide kaasabil. Kui just mitte siia polnudki koer maetud...

„Noh, mingis kõige üldisemas mõttes,” arutles Jermakov, „kui need inimesed ei võta roosat, siis...”

„Stopp!” katkestas Kaselaan ta. „Mis tähendab – ei võta roosat?”

„No need seksuaalpverdid keelduvad roosast. Ütlevad, et tahavad seksida... naturaalselt...”
Jermakov kõverdas huuli, olles kasutanud n-sõna.

„Naturaalselt?” kordas Kaselaan teda, vastikusvõbelus keelel.

Jermakov noogutas.

„Kust see info pärineb?”

„Lõuna ja Ida prefektuuri ülekuulamisprotokollidest.”

„Aga meil?”

„Noo...,” torutas Jermakov nüüd huuli, „ma mõtlesingi hiljem sinuga rääkida – et äkki tahad viimase juhtumi ülekuulamisi ise läbi viia? Saaksid pildi silme ette.”

„Hm,” jäi Kaselaan mõtlema. Ta polnud ammu enam ühtki kahtluslust üle kuulanud. Osakonna juhtimine võttis oma aja. Aga kui asi on nii keeruline? Kui tegu on tõesti opositsioonirakukese või äkki lausa ususektiga, kes keeldub fronesiinidest? Nojah, alati oli neid, kellele üks või teine sort oli arstlikult vastunäidustatud, aga siis leidis ikka mingi muu tee, mõni asenduspreparaat või hoopis psühhiaatriline ravi, aga teadlikud keelduvad... Neid oli olnud, kuid see vastupanu oli murtud. Vähemalt tsiviliseeritud maailmas...

„Hm,” tegi Kaselaan veel korra ja nõustus siis võtma kogu juhtumi uurimise enda kanda. Jermakov näis sellest nähtavalt kergendatud ning Kaselaan tegi endale mõttes märkuse jälgida alluva käitumist.

* * *

Helikindel uks sahises vanemuurija selja taga kinni ja ta jäi ülekuulamisruumi üksi. Täpsemalt – üksi koos ülekuulatavaga. Viimane oli juba valmis pandud – tema tuimestatud keha istus ülekuulamistoolil, pea küljes elektroodid ning rinna, käte ja jalgade ümber rihmad. Nagu Kaselaan teadis, ei läinud neid vaja mitte sellepärast, nagu võiks ülekuulatav üritada plehku pista – selleks polnud ta lihtsalt võimeline. Asi oli pigem millegi unes kõndimise sarnases. Tugeva rahusti ja spetsiaalse fronesiiniseerumi mõju all olles samastas ülekuulatav mõtted, fantaasiad, ulmad ja ajus tekkivad seostepildid täiel määral kehalise tegelikkusega. Nõnda tuli sageli ette, et ülekuulatavad hakkasid end liigutama, püüdes aimata järele ajus nähtut ja kogetut.

Kaselaan heitis pilgu ülekuulatava näkku. Tegu oli noore, kahekümnnendates eluaastates mehega. Ta pikliku näo jooned olid korrapärased, nina oli ümaravõitu ja huuled keskmisest paksemad. Näolihased olid hetkel lõtvunud ja kahtluslune jättis rahumeelse, peaaegu süütu mulje.

Kuid Kaselaan teadis, et see ei jää nii. Kui ta paneb endale ülekuulamiskiivri pähe, võtab peotäie fronesiine – ühe ruumilise taju avardamiseks, ühe empaatiavõime kergitamiseks ja ühe loogilise mõtlemise kiirendamiseks – ning asub kiivrisse ehitatud VR-seadme abil ülekuulatava peas surkima, hakkavad selle näol vahelduma kõige erinevamad ilmed naudingust vastikuse ja rõõmust kabuhirmuni.

Seda osa oli Kaselaan pidanud alati ülekuulamisprotsessi kõige vastikumaks, kuigi vältimatuks osaks, ning siamaani ei saanud ta aru, kuidas oli kahtlusluseid vanasti üle kuulatud. Mida tähendas vanades õigustekstides esinenud väide, et kahtluslune võis ütlustest keelduda? Ja mis mõttes istus tal advokaat kõrval? Kuriteo juured on ju inimese mõtetes ja

tunnetes, hirmudes, soovides ja kirgedes, ning kuigi igal inimesel on õigus oma erasfäärile, on kuskil piirid. Seadusega ette nähtud piirid. Ja kui on põhjendatud kahtlus, et neid piire on ületatud – nagu näiteks selle noormehe, perverdi puhul, kelle majanaabrid nägid õhtul läbi akna, kuidas ta seksis endavanuse naisterahvaga ja tegi seda kõigi tunnuste järgi „naturaalselt”, ilma fronesiinita, mis paistis välja paarikese (mis jälk sõna!) ebanormaalsest hillitsetusest – on politseil õigus küsitleda just seda osa temast, mis on tema ise, mis on tema sees...

Kaselaan ohkas ja istus ülekuulatava vastas asuvale toolile. Ta tõmbas seljatoe külge ehitatud kiivri pähe, toksis käetugedesse ehitatud juhtimispaneelile käskluseid, kontrollis ülekuulatava vererõhku, aju- ja verenäite ning lasi arvutil endale veel kord ette lugeda peamise tunnistaja ütlused: „4. veebruaril k. a. olin kella 23 paiku magama minemas. Avasin akna, et veidi värsket õhku hingata. Et elan L-tähe kujulises majas, on naaberkorteri aknad täisnurga all kohe minu magamistoa akna kõrval. Nagu sageli varemgi, ei olnud kardinaid ees. Nõnda nägin läbi akna naaberkorteri omanikku ja üht naisterahvast sugulises vahekorras. Mees oli peal, naine all. Nad olid kahekesi. Olen kindel, et korteris rohkem kedagi ei olnud. Kuigi ma naise nägu ei näinud, panin tähele ta punaseid juukseid. Olen kindel, et see on sama naine, keda olen trepikojas ennegi näinud. Mulle torkas juba poole aasta eest silma, et mu naabril külalisi ei käi ja see naine on ainuke. Mõtlesin ise, et ju mees käib siis mujal, teiste juures. Aga sain nüüd aru, et tegu on individualistist perverdiga, kes laiemast suhtlusest ei hooli ja kelle seksuaalelu ongi haiglaselt keskendunud ainult ühele objektile...”

Jutt jätkus veidi, kuid asi oli selge. „Läks mustrisse,” nagu Kaselaan endale sedapuhku ütles. Naabri ütlused ei kinnitanud veel otseselt, et kahtlusalune ja tema partner oleks vältinud terveloomuliseks seksiks vajalikku rekreatiivset fronesiini, kuid see selgub kohe, ülekuulamise käigus.

Jermakov oli ka öelnud, et on esitanud järelepärimise noormehe tööandjale – kas esineb märke, nagu võiks kahtlusalune viibida tööl ja täita tööülesandeid ilma selleks ettenähtud fronesiinipreparaati tarbimata, ja kas tal on esinenud hälbelist sotsiaalset käitumist. Küll seegi selgub.

„Perverdid,” pomises Kaselaan ja tõmbas ülekuulamiskiivri pähe.

* * *

Vanemuurija seisis justkui tühjas ruumis, ümbritsetuna sätendavast kuldsest hämust. Esimese hooga ta ehmatas ja igasuguste orientiiride puudumine ajas ta tajud segadusse, kuid Kaselaan rahustas ennast – tavaline kalibreerimata pilt, ülekuulatava mõttemaastik enne, kui seadmed on end sellega haakunud ja hakanud tõlkima sünapseitest laekuvat infot sõnadeks, piltideks, lõhnadeks ja tunneteks.

Kaselaan ootas, üritades välja mõelda, miks ta nõustus Jermakovi ettepanekuga võtta juhtum enda kanda. Aastaid polnud ta enam kedagi üle kuulanud ning oli kindlasti natuke roostes. Kust otsida? Mida otsida?

Kuid juba hakkas tema ümbrus võtma kuju, ülekuulamiskiivris asuv VR-seade hakkas ülekuulatava ajus toimuvat tõlkima nähtavaks ja tunnetatavaks ning senine ühtlane kuldne hämu hakkas muutuma. Selle asemel tekkisid sõnad, pulbitsevad värvitombud, millest omakorda immitstes tundeid. Need polnud otseselt nähtavad ja mitte kuskil ei kuulutanud tulikiri, et siin on peidus ülekuulatava kired või nendele küsimustele ei soovi ta vastata, kuid

kiivri vahendusel mõistis Kaselaane enda teadvus, kuhu suunas minna, kus toimub milline mõtteprotsess.

Vanemuurija pidi veidi kohanema, tunnetama, rahunema, ja märkas selle käigus, et ka ülekuulata on imelikult rahulik. Enamasti oli esimene ja valitsev tunne ülekuulata hirm – halli, pruuni või suisa mustana tajutav hirm, mis püüdis kleepuva tõrvana kõike enda alla matta.

Sedapuhku mitte. Jah, hirmu oli, kuid oli ka selgeid mõtteid. Nii selgeid, et Kaselaan hakkas VR-seadmega suheldes ettevaatlikult looma ruumilisi ja sõnalisi pilte ülekuulata mõtetest. Ta täpsustas parameetreid, jahtides dopamiini, serotoniini ja oksütotsiini või jälgi neist, ning pildid hakkasid kuju võtma.

Kuskil nägi-kuulis-koges Kaselaan kaadreid kahtlusaluse esimesest armumisest – üks higise näoga tüdruk, tantsuplats, suudlus, kõik – ja teisest, kus kahtlusalune oli koos ühe noormehega – süüdlaslik häbelikkus, oraalseks, kõik – kuid edasi ei tulnud midagi. Tükk aega mitte.

Jah, tulid kõvad dopamiini- ja serotoniinipuhangud, mille põhjuseks oli rekreatiivne fronesiin ja muud lõõgastavad ained, kuid need mälu- ja tundepildid polnud seotud seksiga.

„Hm,” mühatas Kaselaan ja täpsustas otsingut veelgi. Ta uuris nüüd kohti, kus esineksid erinevad neurotransmitterid koos. Ja vaevalt oli vanemuurija jõudnud sisestada vastava käsu, kui juba hakkas tulema...

Naised, naised, naised. Aga – kõik järjekorras, kõik individualistlikult eraldi. Kaselaanel pidi lõug lahti vajuma, kui ta nägi ülekuulata graafilisi, värvide, helide ja lõhnade pakatavaid mälestusi, kui ta sisuliselt muutus ülekuulata, tundes enda huulte all hilisteismelise tütarlapse pehmeid ja õrnu huuli, käte all tema prinke rindu ning neiu jalgevahe tulist niiskust. Ta mitte ainult ei näinud, vaid elas läbi selle, kuidas ülekuulata viimse piirini kõva riist sisenes ühte, teise ja kolmandasse neiusse, kuidas nood ohkasid, kiljatasid, oigasid, kuidas nende küüned kraapisid ta selga, kuidas nende kiviõvad rinnanibud maitseid ta huulte vahel, kuidas nende pehmed tagumikud vetrusid ta pihkude all... Ikka ja jälle sulgusid tütarlaste ja naiste – osa ehk isegi ülekuulata vanemad, aga mitte märkimisväärselt – huuled ta riista ümber, kuidas ta pritsis neile suhu, näkku, rindadele, kõhule ja tagumikule. Uuesti ja uuesti koges ta ülekuulata sõrmede palavikulist värinat rinnahoidjate avamisel, pitsiliste püksikeste jalast kiskumisel, sõrmede lükkamisel naistele jalge vahele, nende rindade hellitamisega, kaela silitamisega, juustest kiskumisel. Higised kehad põimumas üheks korra, kaks, kolm, neli, viis, kuus ja nii edasi ja nii edasi – nii palju kordi, et Kaselaanel läks lugemine sassi, kuid ühte ta siiski märkas: need olid naised, alati naised, nendega oli ülekuulata alati kahekesi, mitte kunagi ei olnud naisi mitu, mitte kunagi ei olnud seltskonnas mehi, mitte kunagi, tõesti mitte kunagi ei tajunud ta fronesiinist läbiimbunud tajude mitmekordistumist ja mitmekesistumist. Alati ja ainult higist märjad kehad, nende tekitatud loomalik ja primitiivne lühiajaline erutus, mis kõige rohkem meenutaski nüri, elajalikku vahekorda järglaste saamise eesmärgil. Kus on tsivilisatsiooni saavutused? Kus on kultuurilis-emotsionaalne nauding? Kus on see kõigest läbitungiv teineteisemõistmine ja empaatia, mida just selleks kohandatud fronesiin andma peaks?

Kuid need mõtted eksisteerisid kuskil vanemuurija Kaselaane aju kaugemas sopis. Suur osa tema teadvusest lasi end tahtmatult ja kontrollimatult haarata vaate-, lõhna- ja tundepiltidesse sukeldumisest – nüüd oli ülekuulata voodis ühe pikka kasvu punapeaga. Mees lamas tema peal ja vaatas talle otsa, silmitses ta korrapärast nina, ta kulmujoont, ta meelaid huuli. Naine naeratas. Kaselaane aju registreeris uduselt, et tegu pidi olema tunnistaja mainitud

kaasosalisega... Naise nägu oli haaratud õndsusest, ta silmad olid poolsuletud, ripsmete vahelt paistis vaid hetkiti ekstaasis pilgu sume helk. Ta rinnanibud olid kikkis, kui mehe käsi üle nende libises ja hetkeks pigistas, ta väike tagumik mehe teise kää all oli prink ning naine oigas, olles kohe-kohe jõudmas orgasmi. „Oota, oota veel,” sosistasid mehe huuled talle kõrva ning Kaselaan tundis enda näo vastas naise ihu põletavat kuumust. „Mhm,” suutis naine vaid magusalt piinatult öelda, keskendudes enda keha iga soppi vallutava naudingulaine tagasi hoidmisele. Kaselaan tundis, kuidas mees – ta ei suutnud enam vahet teha, kas ülekuulatatav või tema ise – on kohe-kohe tippu jõudmas ning vanemuurija tundis, kuidas puhas, kuskilt aju või südame sisemusest, inimese enda süvimast olemusest esile tormav ekstaas ta endaga kaasa viib. Nüüd, siin ja kohe. Pole vaja mingeid preparaate, pole vaja mingeid kogemuste jagamisi suures sõprade ringis korraldatava seksipeoga, pole vaja rühmaabielu ega keemilist empaatiat, kui olemas on vaid kaks: sina ja mina. Sina ja mina, kellest saavad meie. Nüüd. Siin. Kohe. Naine oiatas häälekalt ning Kaselaan tundis, kuidas...

...kuidas ere päevavalguslamp paistab talle silma, kui ülekuulamiskiiver peast kistakse ning ta uuesti teadvusele rebitakse. Šokist kõssi tõmbunud vanemuurija tõstis käed valgusest pimestatud pilgu ette ja kokutas:

„Mi-mis siin toimub? Mul on ülekuulamine pooleli!”

Ettevaatlikult silmi kissitades püüdis ta näha, kes oli nii brutaalselt vahele seganud, ning tundis ära Jermakovi, kelle selja taga eristas ta pilk häguselt veel kahte kuju.

„Vanemuurija Kaselaan,” teatas uurija Jermakov kuivalt. „Tundub, et juhtumi teile andmine oli viga ja ma kardan, et peame teid uurimisest kõrvaldama.”

Kaselaan ei saanud millestki aru, ta hingeldas, jätkuvalt silmi kissitades.

„Ma-ma ei saa aru...,” pomises ta viimaks.

„Ma vabandan,” lausus Jermakov, viibates enda selja taga seisvate meeste poole, „aga siseosakonna mehed jälgisid ülekuulamist kõrvalt. Teid kahtlustatakse sugulises kõlvatuses ning olete käesolevaga vahi alla võetud.”

„Meil on kõik olemas,” lisas üks Jermakovi taga seisvatest kujudest, „ülekuulamiskiivri salvestused on olemas. Oleme teis väga pettunud. Ühtlasi tänulikud uurija Jermakovile, kes tegi meile ettepaneku ülekuulamisel juures olla.”

„S-s-sina...” sisistas Kaselaan, tundes end jõuetu ja suutmatuna. Ta vaatas enda vastas istuva ülekuulatatava poole. Viimase näol püsis jätkuvalt rahulik, peaaegu õnnis ilme, nagu on vaid kellelgi, kes on kogenud tõelist armastust ega karda pärast seda enam mitte midagi.

Jutt: Neitsinahk (Laura Leto)

"Bring your daughter, bring your daughter to the slaughter.

Let her go, let her go, let her go" - Iron Maiden

Kui ta sel hommikul oma voodis ärkas, sai ta kohe aru, et midagi on teistmoodi. Kas oli midagi tavapärasest erinevat läbi paksude kardinate tuppa tungivas kirkas valguses? Või hoopis lahtisest aknast voogavas ja kardinaid kergelt liikuma panevas lõhnadest tiines suveõhus? Väljast kostuvas linnulaulus ja ritsikate sirinas? Ta ringutas ja sirutas linade vahel oma noort, samaaegselt nii pehmet kui ka sitket keha, varbaotstest sõrmeotsteni. Siis libistas ta nende samade sõrmedega üle oma veel unesooja naha, ja kui ta korra rindadel ja nende väikestel, jäikadel nibudel peatus, läbistas teda suvepalavast hoolimata külmavärin. See oli isegi meeldiv, pidi ta möönma. Samas kui ta käed langesid edasi ja allapoole, lähenedes jalgevahele, mis lausa kuumas tekialuse soojas, tuli seesama vana tunne tagasi, ebameeldiv aimdus, mis ööseks korra kergendustundega oli unenägude vahele maetud. Tunne, et midagi on temas väga valesti. Käed peatusid, ta ei tahtnud seda katsuda. Sest täna oli lisandunud veel midagi täiesti uutmoodi halba.

Ei saa öelda, et ema poleks teda hoiatanud. Ta oli korduvalt rääkinud, et ühel päeval see juhtub. Kuid ometi, visanud teki tõustes järsu liigutusega pealt ja läinud suure peegli ette, tõmmates seal kiirelt öösärgi seljast, ei tahtnud ta alguses ennast vaadata. Ta paljas keha helendas toa hämaruses nagu hinnaline ja habras portselan. Tema seljatagant peeglist paistis kardinate punasest üleni õhetava tooni saanud tavaline teismelise tütarlapse tuba, mis oli aga omajagu kulunud ja räämas. Majas, kus ta oli emaga kahekesi kogu oma noore elu elanud, polnud niisuguseid meessoost isikuid kunagi leidunud, kes oleks hakanud seal remonti tegema. Oma isast ei teadnud ta peaaegu midagi, ta oli kuulnud vaid, et isa olnud rekkajuht, ilmselt ainult läbisõidul, keegi üheks ööks, nagu nii paljud ema meeskülastajad, kes tulid eikusagilt, pimeduse varjus, ja kadusid samuti selle põhjatusse, tumedasse kurku. Need olid hoolimatud, enamasti joobest uduste silmade ja kasimata välimusega, julmad mehed. Ta oli talunud neid vaid ema pärast, kes oli talle ikka ja jälle korranud, et „nemad toovad meile toidu lauale“, olles hakanud nende lühikest eksistentsi võtma kui traagilist paratamatust, mis aga ei pannud teda vähem häbenema nende kodus valitsevat viletsust.

Ta tundis peeglist vaadates, kuidas laguneva maja pisike, tolmune tuba igast suunast rõhudes ta ümber kokku tõmbub, kui ta selle justkui seisma jäänud ajas niimoodi alasti seisis. Ta sundis ennast kõigepealt hoolikalt silmitsema oma nägu – see oli tema meelest ainus osa, mis kannatas veel kuidagimoodi kriitikat – suured, rohekate iiriste ja tihedate ripsmetega silmad, mille kohal paksud kulmud, allpool väike sirge nõbinina ja lopsakad, lausa meelad huuled. Kuid suur osa heledast, ovaalsest näost oli kaetud tedretähnidega, mida ta ei sallinud. Samas ei oleks ta neid siiski iialgi vahetanud akne vastu, mis nii paljusid tema elu vaevas, teda aga imekombel oli säästnud. Kuid sellel suvel oli akne asemel hakanud teda piinama hoopis isemoodi häda – ta muidu nii laitmatu, valge ja õrn nahk kippus pidevalt üle keha sügelema ja kestendama. Ta oli küll kasutanud ohtralt kreemi, kuid mida enam suvi edenes, seda hullemaks ta nahaprobleem läks – igal õhtul oli tal tahtmine end verele kratsida. Ta aina

enam muret valmistava nahaga andsid kontrasti pikad, poolde selga langevad, paksud ja sirged punakaspruunid juuksed. Nende punasus ei tulnud kardinatest läbikumavast valgusest, vaid oli järjekordne neetud pärandus emapoolsest suguvõsast, nii nagu palju muudki temas, mis talle endale sugugi ei meeldinud. Koos õlgadelt langevate juustega liikus ta pilk allapoole ja sealt edasi läks üha raskemaks.

Kuigi ema oli temaga sellel teemal rääkinud, polnud miski suutnud teda ette valmistada, et need kasvama hakkavad. Tasahilju, salamisi, nii et ta polnud algul arugi saanud. Kuni ootamatult olid need muutunud pilkude märklauaks - mehed olid ilmutanud aina suurenevat huvi ta büsti vastu, isegi naised paistsid oma silmadega sinna sihtivat – ja ta oli ahastuses, arvates, et kõik põrnitsevad hukkamõistvalt neid ülejäänud kehast esile kerkivaid ja õõtsuvaid, üha paisuvaid pehmeid palle. Ema oli viimaks võtnud ta käekõrvale ja peaaegu väevõimuga vedanud linna poodi, et osta talle tema esimene rinnahoidja, mis peatselt oli vahetunud uue, suurema vastu.

Kuid ta teadis, et hoolimata nende põhjustatud piinlikkustundest on ta rindadel ka teistsuguseid, salajasemaid omadusi. Ta pilk peatus rinnanibudel, mis olid sama värvi kui ta juuksed, võib-olla vaid veidi tumedamad, kõvad, võrreldes neid ümbritseva heleda naha vetruvuse ja elastsusega. Esimest korda oli ta neid katsunud peaaegu poolkogemata, kui ta ühel hilisõhtul oma voodis lamades und ootas. Uni polnud tulnud, kuna kõrvaltoast, ema magamistoast, oli kostunud madalat bassihäälet oigamist. Jämedat, loomalikku häält, mõminat ja kähinat, lõpuks juba korinat, segi veidi heledamate ohetega. Nendes teistpoolt seina kõlavates hääldes oli olnud midagi tavapäraselt ohtlikku, kuid seekord ka üllatavalt ligitõmbavat, ja nii olidki ta käed nagu iseenesest libisenud rindadele, nende kumerusi õrnalt muljudes ja nibusid pigistades. Häbi ja vastikustunne olid segunenud millegi muuga. Ja allpool, jalgade vahel, toa tumepunases ja teki pimedas oli ärganud, öösse avanenud, samas nii näljane kui ka nektarit täis, kuri õis.

Tollest ööst oli temas toimunud muutus. Ta oli hakanud selgemalt nägema, värvid olid tundunud äkki eredamad, lõhnadki tugevamad, ja kui miski juhtus ta nahka riivama, tõusid kõik ta karvad kehal kui elektriseeritult püsti. Aga see oli teinud teda ka endast teadlikumaks ja pannud oma keha varjama, riietest kookonisse mähkuma. Tema riidekapp oli täitunud kiirelt lohmakate kampsunite, T-särkide ja number suuremate teksadega, tõrjudes kõige kaugemasse ja pimedamasse kapinurka kõik vähegi naiselikumad rõivad.

Täna, kui ta pilk suundus kehal lõpuks sinna, kus õrnade, punakate ja lokkis karvade all peitus see tema meelest neetud, veider ja ebardlik, mis tuksles ja eritas nüüd igapäevaselt kleepjat niiskust, mis tahtis asju, mida tema ei oleks osanud ka oma kõige halvemates unenägudeski ette kujutada, ja tegi ta elu oma aina tungivamaks muutuva sunniga põrguks, teadis ta, et midagi on teistmoodi, isegi veel halvem, kui tavaliselt.

Ta keha kiheles üleni, kui ta läks ja võttis kapist kleidi.

Ta istus pingil bussijaama hilislõunasel pikas ja leiges, vaid kergelt leevendust pakkuvas

varjus, veinipunane kleidiriie ja juuksed lehvimas leebes tuules, ja surus ahnelt huultele suvekuumuses higistavat veepudelit, nautides, kuidas jahe vedelik ta kurgust alla voolab.

Ta oli sõitnud linna läppunud õhuga bussis, selle ahjusoojast uimastatuna – kogu tee oli ta silme eest mööda libisenud valguse ja varjude, metsade ja rohumaade, ning linnale lähenedes – tehasehoonete ja esimeste suurte kortermajade virrvarrina – nii et hiljem ei suutnud sellest midagi eripärast meenutada. Seejärel, palavusest pakatavas ja murenevas linnas, oli ta sihitult ekselnud sulava asfaldiga kaetud tänavatel suurte sinitaevasse kõrguvate hoonete vahel, päike nende akendelt ja vitriinidelt ta silmi pimestamas. Niimoodi, poolpimedana, oli ta komberdanud sisse hämaratesse poodidesse, taarunud tolmuste riulite ja väljapanekute labürintides, mitte midagi otsides ja vaevu neist uuesti väljapääsu leides, et astuda taas kuumusest ja autode heitgaasidest virvendavasse õhku. Ta oli rüselanud läbi tänavatel liikuvast inimmassist, põrgates aeg-ajalt kellegagi kokku, ja julgemata siis tolele otsa vaadata, tundnud võõraid õlgu, küünarnukke ja puusi riivamas ta nahka. Ta oli haistnud nende lõhnu, higi kibedat aroomi ja odekolonnide rikkalikku buketti. Ja oli kartnud, et nemad haistavad omakorda teda.

Ema oli talle juba aastaid tagasi rääkinud, et esimene on eriline ja et ta tunneb ta ära kui on õige aeg ja koht. Ja kui ta oli sellesse umbusuga suhtunud ja seda kahtluse alla seadnud, oli ema vaid muianud, öeldes: „Kui sa ka ise ei tunne toda õiget ära, siis tunneb tema sinu. Ta tuleb su lõhna peale nagu mesilane.“ See mõte oli teda seitsaati pidevalt painanud. Et ta naha poorid võivad salaja, tema eest varjatult, levitada mingit lõhna, mida teised tunnevad, aga tema mitte, et ta võib selle lõhnaga kuidagi liigselt tähelepanu äratada, ennast paljastada, nagu algaja võlur pahaaimamatult demonlikku jõudu välja kutsudes midagi-kedagi kahtlast ligi tõmmata. Ta oli üritanud oma lõhna tabada, ennast nuusutanud, peaaaegu kompulsivselt pesnud, kuid polnud leidnud midagi iseäralikku. Ometi polnud talle aga märkamata jäänud, et mehed – nii noored kui vanad – iga aastaga temasse aina kummalisemalt suhtuma olid hakanud. Nad olid paistnud teda võõrastavat, kuid vähemalt osa neist samas ka tema poole tõmbuvat kui ööliblikad tule poole. Niipea kui ta keha oli muutuma hakanud, oli ta oma punase peaga nagu majakas, hormoonplahvatuse kese, pulsseeriv epitsenter, kelle ümber pidevalt ringlesid kahtlased, tumedad tüübid. Temaga olid üritanud jutule saada nii ta kooli kõige halvema kuulsusega ja ropusuisemad noormehed kui koduküla kõige kangemad kaklejad ja joodikud. Ja kuigi see, mida nad talle ütlesid, oli pannud teda ebamugavust tundma, olid rääkinud temaga veel palju hirmutavamalt keelt nende silmad, nii et ta oleks tahtnud kasvõi nahast välja pugeda, et olla keegi teine. Nende jaoks nähtamatu. Märkamatu.

Linnas pikki tunde ringi konnanud, palavast ilmast leemendava lauba ja kuivava kurguga, kingades rakku hõõrutud jalad lõpuks all risti käimas, juba tuikumas, oli ta tundnud endal meeste pilke, mis kõrvetasid teda tugevamalt kui päike. Ta oli tajunud, kuidas need mõõtsid hindavalt ta paljaid sääri ja peatusid hellitavalt ta tagumikul, või siis riivas mõni nähtamatu ripsmevärelus kergelt ta kaela ja õlgu, kleidi ja rinnahoidja alla peidetud rindu, nende ärevalt kikkis nibusid. Ta oli tundnud, kuidas nende pilgud muutusid aina uudishimulikumaks, intensiivsemaks, nõudlikumaks, kuni viimaks koges juba füüsiliselt, kuidas kümned silmapaariid katsusid teda, kompasid jultunult ta keha, koorides ükshaaval maha tema ihu varjavaid riidehilpe. Ta kleit libistati üle pea, avati rinnahoidja haagid ja püksikud kisti jalast. Ta suruti nende poolt tulisele kõnniteele pikali, nii et tal oli raske hingata ja tõmmati ta jalad laiali. Nad olid teda uurinud ja puurinud, üritades omastada iga sentimeetrit – iga rakku tema kehast, iga

molekuli nahast – kuni ta ei suutnud seda enam taluda. Ta süda oli tagunud metsikult, vasardades kumedalt meelekohtades, ja ta kõnd muutunud tahtmatult aina kiiremaks, lõpuks juba pooleldi jooksuks, kui ta põgenes kabuhirmus nende eest. Ta oli tormanud tulnud teed tagasi nagu tagaaetud loom, õhku ahmides, süda rinnakorvis pekslemas ja jalgevahe märg.

Ta oli veepudelist veidi kosutust saanud, kuid ta pea käis ikka veel palavusest ja näljast ringi ning ta üritas parajasti oma hingamist kontrolli alla saada, kui ta kõrvale pingile vajus istuma võõras mees. Olemata märganud ta lähenemist, tardus ta nagu jahimehe poolt tabatud uluk. Ta taipas ka kohe, et mees istus liiga lähedale, talle külje alla, nii et ta tundis tolle särgi higiga segunenud hõngu ja õrnad karvad ta reitel vibreerisid mehe teksade kareda materjali puudutusest.

Ta ei osanud mehe vanust määrata, kuid sai siiski aru, et mees on temast tunduvalt vanem. Ka ei paistnud mehe nägu talle ei ilus ega inetu, selle joontes polnud midagi omapärast või meeldejäätvat, ta märkas vaid, et tolle lõual oli paaripäevane habe ja nahk nii mehel näol kui mustade krässus karvadega kaetud käsivartel ja särgikaelusest välja paistval rinnakolmnurgal oli väga päevitunud, tõmmu nagu inimesel, kes viibib palju väljas. Peale päevituse oli mehe kätel näha veidraid tätoveeringuid – vördjalikke elukaid ja tundmatuid sümbboleid, millest üks kordus ka kaelas keti otsas kõlkuval ripatsil. Mehe musti lühikesi juukseid kattis tume nokamüts, mille vari peitis algul tolle silmi, kuni mees täielikult tema poole pöördus. Siis nägi ta, et mehe silmad, kui too neid päikeses kissitas, nii et nende ümber tekkisid sügavad kurrud, olid ilusad, meresinised, ja ta sai esimest korda aru, mida tähendab väljend „võib ta silmisse uppuda“, sest neisse vaadates kadusid ta peast kõik mõtted – ta vajus kuhugi kummalisse ja vaiksesse, veealusesse maailma, kus tema varasem hirm lahustus, jättes järele vaid tüüne tühjuse.

Peale hüpnootilise vaate oli mehel ka madal ja vaikne, veenev hääl, ning sõnad voolasid üle ta valgete, teravate hammaste ühtlase joana, kuulajat rahustades ja uinutades. Rääkides paiskus ta suust õlle, odavate sigarettide ja ilmselt nende talutavamaks muutmiseks mõeldud närimiskummi imalat ja uimastavat lõhna. Mees küsis, kas ta – „selline kaunis neiu“ – tahaks jäätist. Mees uuris, kas ta ootab bussi. Mees ütles, et ta võib ta ise koju viia, tema masina kabiinis olla palju avaram ja jahedam kui bussis. Mees lisas, et ta sõidab nagunii samasse suunda. Ja mehe käsi libises näivalt hooletult, kuid samas salakavalalt, üle pingi seljatoe nagu madu ja sõrmed pigistasid õrnalt, kuid tungivalt, kutsuvalt, ta paljast õlga. Ja miski seal all, ta jalgevahel, vastas mehe kutsele.

Alles siis, kui ta oli juba üles rekka päikeselisse ja palavasse, lõhnakuuse-haisusesse kabiini roninud ja enda järel ukse kinni tõmmanud, alles siis, kui masin juba möirates kohalt võttis ja mees käigukangi liigutades veelkord nagu julgustavalt tema poole vaatas, samaaegselt, kui tööle hakanud konditsioneer puhus ta paljastele jalgadele esimese pahvaku õhku, mis oli sama ootamatult jahe kui mehe naeratus, meenus talle, et mees polnud kordagi küsinud, kus ta elab. Kuid ometi hakkas too õiges suunas sõitma. Võib-olla ta mingil moel teab, kus ma elan, mõtles ta võpatades, kui juhikabiini ujutas üle raske rokkmuusika rööktiv ragin, mis tuli mehe poolt käima pandud autoraadiost. Ta ei julgenud küsida, vaid limpsis vaikides mehe ostetud

vaniljejäärist, külm läbi keele tungimas otse südamesse. Masinaga maanteele jõudnud, muutus mees silmnähtavalt rahulikumaks. Ta ei olnud varem arugi saanud, kui pinges mees oli, enne kui tolle keha järsku lõtvus ja muusikale kaasa ümisema hakates võttis too ukse lähedalt, istme vahelt, välja noa, pannes selle siis demonstratiivselt enda ette armatuurlauale. Selle ühe, aeglase, peaaegu laisa liigutusega sai autokabiinist kitsas, ilma pääseta puur.

Pärast seda, kui ta koduküla teeots oli juba seljataha jäänud ja mees aeglustamise aseme hoopis gaasi lisas, lasi too silmanurgast tema poole piieldes roolist ühe käega lahti ja asetas oma suure, higise kämbla omaniku kindlusega ta põlvele. Sealt libises mehe käsi peatselt edasi, tasapisi ja sentimeeterhaaval kleidiserva mööda kuumavat reit üha ülespoole lükates, ja ta tundis, kuidas elektrilaeng läbistas ta keha, mehe sõrmedest kuni ta enda rinnahoidja vastu pressitud nibudeni, nii et kogu ta nahk hakkas surisema. Ta ei julgenud mehe poole vaadata, vaid jõllitas sõidusuunas tühja maanteed, mida masin kiire ja vihase muusika saatel üha hoogsamalt rataste alla neelas, möödaviiksavat metsa ja selle taha loojuvat päikest. Ta kogu keha värahtas, kui mehe sõrmed sihtmärgini jõudsid ja ta surus reied automaatselt kokku, kuid oli hilja. Mees oli juba tundnud märga ta püksikutel, kuidas ta reetlik keha nagu küps, noppimiseks valmis vili oli oma kleepjat mahla välja nõristanud. Ja mehe kurgust pääses valla madal ohe ning too kallutas end ta poole, samal ajal teda ikka veel oma haardes hoides. Põletav hingeõhk riivas ta suud ja kare lõug kraapis põske, kui mees oma nägu ta juustesse surudes, teda sisse hingates, rahulolevalt sosistas: „Oh kullake, ma panen su veel karjuma...“.

Kannatamatult, juba järgmisest ristumisest, keeras mees masina kõrvale, laiale metsateele, nii järsult, et rekka kõikus ohtlikult küljelt-küljele. Oksad katust piitsutamas ja kummid kruusa vastu põhja pritsimas veel veidi metsa tumerohelises koridoris edasi sõitnud, peatas ta veoki. Õhtupäike oli puude taha kadunud, kui mees ta autost välja käsutas, nii et teel oli juba hämar ja õhus saabuva öö varjulist niiskust. Ühe käega kiskudes teda küünarnukist, teisega hoides nähtaval nuga, tõmbas mees teda enda järel teelt kõrvale, juhtides üle mätaste ja puujuurikate sügavamale metsavaikusesse, mida eksitasid aeg-ajalt vaid nende jalge all murduvad puuoksad või mõni kutsumata külalistest häiritud, kädistades ja tiivavurinal lendu tõusev lind. Talle tundus, et nad olid kõndinud juba terve igaviku, komistades ja koperdades, põõsaste ja puudeokste vahel endale teed rajades, kui mees lõpuks paistis rahule jäävat ja keerates end tema poole, jäi ta ette raskelt hingeldades seisma.

„Kui sa nüüd tubli tüdruk oled, siis ei juhtu midagi halba,“ sõnas mees kähedalt, keelega huuli niisutades, ja pani liigendnoa kokku, peites selle oma teksade tagataskusse.

Kuid ta teadis juba kindlalt, et see pole tõsi. Kohe pidi juhtuma midagi pöördumatult halba. Kogu mets oli selle ootuses, kuulatades pinevalt, aimates, et tema sees valmistub kiskja saaki murdma. Ja segi kõdunenud puulehtede ja mulla rammusa aroomiga tundis ta üht uudset lõhna ümber tema ja mehe mähkuvat nagu surilina. Selles oli verd ja iha.

„Kõigepealt,“ mõmises mees püksiluku kallal kohmerdades „annad sa endast parima, et mind oma suuga rahuldada...“ Kui ta käsutati seejärel põlvili, ei näinud ta mingit võimalust vastuhakuks, ei leidnud sellel mingit mõtet, kuna mõistis, et kõik on juba ammu otsustatud. Veel enne, kui ta selle mehe autosse oli istunud, enne veel, kui ta nägi nuga, võib-olla isegi enne, kui ta siia ilma sündis. Sellele teadmisele allutatult ja alistunult vajus ta samblale. Ja kuskil sügaval sisimas oli ta sunnitud enesele tunnistama, et üks osa temast isegi ootas seda.

Ootas, et see juba algaks ja liiguks kiiremini oma loomupärase lõpu poole. Ta pidi laskma sel lihtsalt juhtuda. Ta tundis, kuidas see ta jalgevahel vesistas suure pidusöögi ootuses ja kogu ta nahk kirvendas nagu tuhandetest kihulastest kaetult, kui mees tal jõhkralt juustest haarates end tihedalt ta vastu surus. Ta avas kuulekalt huuled, et mees saaks rammida end talle suhu, juureni ta lõugade vahele. „Jah, täpselt nii, sa väike li...” sisistas mees läbi hammaste, kuid siis hakkas karjuma.

Haakunud küüntega läbi katkikärisenud pluusi mehe rinnalihasse, kiigutas ta end tolle peal sujuvalt üles-alla ning tume veri segatud seemnega voolas talle sisse, üle pehmete, õrnades udemetes mokaade pimedasse, näljasesse tühjusesse, soojendades teda, pulseerides ta noore ihu kiires, magus-valusalt tuikavas rütmis. Ja kui ta oli oma isu täis söönud, ammutanud naudinguga enese all olevast, juba jahtuvast kehast kõik ebapuhta, tarbinud selle viimse piisani, ajas ta end tuikudes, nõtkuvi jalu püsti, nagu äsjasündinud hirvepoeg, ise värisev ja verine. Seal, kerges öises tuules vaikselt kohisevate puude vahel seistes, jahe õhk kuuma alasti keha paitamas ja paljad varbad surutud sügavale märga samblasse, tundis ta korraga nii eufooriat, ülimat rahuldust kui ka killukest kurbust, sest alles nüüd sai ta aru, mida ema oli mõelnud, kui ütles, et süütust saab kaotada vaid korra. Ta teadis, et nüüd pole enam tagasiteed, ja ta sammus püstipäi sügavamale suvisesse metsa, et heita endalt lõplikult neitsinahk.

Jutt: Veenusekingu fauna ja Fraunhoferi refraktor (Agrafinija Ihamaru)

Luitsmetsa Liine laskus kulunud trepi naginal kõrtsikorrusele, kui kummaline kihelus aluspõlle-pitside vahel ta paigale naelutas. Liine surus huulilt lipsanud ehmatushüüde maha, toetas kannikad tammisele astmele ja kuulatas.

Jahedavõitu kajas levisid koos kasetohusuitsuga lõbumaja hommikuhääled. Õue pool, kitsukeses köögis kummutas keegi kaebliku laulujoru saatel allikalt toodud vett suure pesupalisse. Sealsamas kõrval kostis jääkrähmulise akna tagant mitmehäälset laterdamist – õige mitu naist olid halla trotsides end väljakäigu juurde järjekorda seadnud ja peksid nüüd keelt tunaõdagu juhtumiste üle.

Vaiki ei olnud ka ülakorrus. Nagisesid mööblid, kolisesid ööpotid, kalidori kaugemast sopist kuuldus aga püüdlikku mitmehäälset õhkamist, sest sääl harjutasid paar piigat võidu, kuidasmoodi peab hüüdma, kui tahetakse märki anda, et kunde on nendele väga hää – just nõnda, nagu Berliini preilikased õpetanud olid. Nood preilikased tegid teenistust Bellevüü võõrastemaja peentes numbritubades, kuid käisid väikesetasu eest pahakspanuta kõikides Jurjevi salongides õigetmoodi õhkamise tundisid andmas.

Ehk on need väljamaa kunstid temagi hädas süüdi, arvas Liine oma tagapoolt astmeserva vastu nühkides. Kihelemine pitsi all ei andnud küll päriselt järele, muutus aga kuumavaks surinaks, mis mõne kandi päält koguni meeldivgi tundus. Väljamaa kunstid või siis toores siid, otsustas Liine. Ta küll ei teadnud päris täpselt, missugune just peaks toores siid olema, aga pesukaupleja sirmi tagant oli ta kuulnud linnaprouasid sellest kõnelevat. Ning siidi moodi olid helkinud ka selle võõrastsugu rändaja alusriided, kellele ta nädalapäevad tagasi terve õhtupooliku oli kinkinud.

Liine sõtkus end ettevaatlikult läbi kleidisiilu ja arutles eneses, mida ette võtta. Üks oli selge – emand Barbaarale ei tohtinud enne kurtma minna, kui suurem selgus käes. Terve Barbaara äri arstliku ülevaatuse tõendused ja teeninduse lubatähed olid alles hiljaaegu korda aetud, kõigil kenasti riigi-kull pääl. Kui nõnda ruttu uue ihuhädaga lagedale tulla, on ilmselgelt süüks iseenese hooletus, ja need hõberublad käseks Barbaara tüdrukul omast karmanist välja maksta. Kooliraha, nagu tal sel puhul kombeks oli ütelda.

Aga päev alles ärkas ja kundede tulekuni võis kulutada aega.

Veel jõuaks turule asja teha ja seekäigus ennustajamoor Sabiine jutul käia. Liine kaalus seda mõtet, ei kiirustanud aga tõusma. Sabiine oli jutukas ja heasüdamline, aga arvatavalt tahaks temale jällegi mõnd haisvat tõmmist kaela määrada – justnagu Liine ise ei oskaks sinepit ja tõkatit hanerasva sisse segada. Ja takkapihta nõuaks Sabiine veel õigust kaartisid panna.

„Tuleva nädala sees sul tuleb tegemist mõnetosina meesterahvaga; mõni nendest on kehvemal, mõni jõukamal järjel, osa nendest on tumedatverd, teised heledatverd.”

Justnagu Liine ei oskaks nõndapaljukest oma päägagi oletada – maksa selle nalja pääle siis veel neli kopikat.

Ennustajamoori vastu kõneles ka asjaolu, et tollel alati isu oli mõnda uut nõiduskivi maha

müüa. Viimati oli moor Liinele kaasa andnud kuupaiste-kivi, mis läikis kenasti ja kumas vastu valgust. Selle pidi ööseks enesele nihvli vahele pistma, siis maksvat kunded terve järgneva nädala heldesti päale. Aga kui Liine siis oli selle juhatuse järele talitanud ja pärast päeva-ajaks kalli kivi klaasi sisse pesusse jättis, ei olnud kivist õhtaks enam ivagi järel. Ja imelikkude kommetega vanapoiss Aia uulitsalt, kes lõuna paiku teenindusel käis, teatas, et Liine maitseb niikui piimakompvek. Päale maksis vanapoiss tõepoolest heldesti, aga naeris ise seejuures nii hullupööra, et Liine enesele sealsamas vandus mitte iial enam kivisid nihvli vahele pista.

Liine ootas, kuni piinlise meenutuse õhetus palgetelt hajus, ja uuris trepipulkade vahelt salakesi allkorrust – esteks oleks hää, kui saaks nõu oma maja rahvalt.

Kõige paremate tarkustega oli siinmail muidugi student-naturalist, kellele pisikese tasu eest pööningutuba üüriti. Too aga oli juba enne päevatõusu üle väljade tõtanud.

Liine kõrtsutuba mõõtev pilk jäi pidama sihvakal Vikal, kes aknavalguses puhvetikappi korrastas, endal põsed varajasest tunnist hoolimata maitsekalt roosaks muktud. Vika oli Peterburi kooliga ja iga kundet tema juurde ei lubatudki. Ainult need, kes teadsid õigel moel kübarat kergitada ja pärida: „On’s noor Timofei ka jahiretkelt tagasi?“, juhatati kõlnivee-hõngulise lehvikuripsutuse saatel erikülaliste jaoks ette nähtud tagakambrisse.

Jõudnud kindlale otsusele Vika käest nõuabi küsida, sügas Liine end veel kindluse mõttes, tõstis kleidisaba trepilt ja asutas üle kõrtsitoa minema.

Tema tee katkestas külmundlõhnaline kevadetuule pööris, mille saatel marssis eesuksest sisse hingeldav emand Barbaara, nõoriga kokkuseotud kompsud kaenlas. Tema järel paiskus tuppa tihaste tsiitamine ja lehmade ammu mine, mis andis tunnistust, et nende seestpoolt nii linnaline asutis paiknes kesk luhahainamaad, sääal, kus Meloni uulitsa päält laiali vonklevad vankriroopad hargnesid linnaääre-rahva põllulapikeste vahele.

Kõrtsihoone ehk „saloon“, nagu seesuguse moega ehitust pidi nimetama, oli ehitanud Barbaara ema, ühesilma-Adella, kes noorest-peast läks Koloraado-maale õnne otsima ja tuli aastate pärast tagasi, üks silm pääs, käima pääl tütar käevangus ja karman kullapuru täis. Koos ehitati võõramaa-kavandite järgi „saloon“ ja pandi püsti äri, mis ei olnud ehk nii auvääriline kui Bellevüü numbritubade preilnatel, aga ikkagi igat kanti uhkem kui ülejõe agulite litsitoakeste tegemised.

Liine ise ei olnud ühesilma-Adellat kunagi näinud, aga mäletas oma õndsä ema jutte marulistest piduõhtutest ja võistu päale viinajoomisest, milles Adella alati võitjaks jäi.

Seesugust ehitust, nagu nende saloon, ei olnud kolme kubermangu päale rohkem teada. Saksad arvasid seda labaseks ja pentsikuks, moodsam linnarahvas aga märkis õigusega, et väljamaa ehitusviisid siinsete talvede vastu hõredaks võivad jääda. Hõreduse häda püütud küll aastakümnete vältel kõrkjatuustide ja takuga leevendada, nõnda et luhahainamaa tihasedki igal talvehakul saloon seinapragudest enesele kodupoolist said. Ainult pritsumeeste päalik, kes pühapäeva pärastlõunati Barbaara-emanda seltsis kohvi maitsmas käis, vangutas pääd ja manitses aina, et sadat aastat saloon ei näe, kui seda aina taku ja tohuga toppida.

Niipalju jagus vastsetel äriettevõtjalastel nuppu, et võõramaa moega ehitus kõrgemate postide otsa säeda, nõnda et suurveed sisemusele suuremat häda ei saanud teha. Irvhammastele andis see küll alust saloonet kõrge seelikuga kõrtsuks nimetada. Emand Barbaara aga naeris selliste juttude päale suure häälega ja luges sisse tulnud lisakopikad kõlinal kokku.

„Liine!” hõikas Barbaara nüüd, kui oli hinge tagasi tõmmanud. Hüüd sundis vakatama nii tihased kui lehmad ja hetkeks pidas ka kogu kõrtsimaja korralduste ootel hinge kinni.

„Liine,” kordas Barbaara juba vaiksemalt, kui teda trepi vahel märkas. „Parunipärijad Ülejõelt tarvitavad koduteenindust. Säed end korda. Teeninduse aeg algab keskpäevaga peale.”

Liine, kes oli siinsamas rōdusammaste taga sündinud ja kasunud, teadis, et vasturääkimist ei ole.

Jahtuv õhtukuma tantsiskles läikiva samovari punnkõhul. Koos päevasoojaga oli Jurjevi kōngastele kogunud rahutuid vihmapilvi, mis aina jõudsamini tungisid jõeoru pääle ja peletasid vete kohal luuranud lumekaetust. Nüüd nähtus, et ülemvõim jääb lõplikult tinastele kõuepaunadele ja peagi on küpsemas esimesed piisad.

Hārrastemaja Ülejõe kõrgemal pavel pakkus liigagi hāād posti ilmavaatlusiks ja vaid viisakusest majarahva vastu hoidus Liine ūmber pōōrdumast ja avalikult aknasse vahtimast. Seda hoolsamalt uuris ta aga taevaste jõudude heitlust samovaripeeglis.

Mōnel muul pāeval oleks ta hāā meelega sakste seltsis juttu veeretanud ja pōnevusega kuulunud, kuis need mets-inimeste elust kõnelevaid reisikirjasid ette loevad. Erinevalt muust saksarahvast ei pōlanud eraklikud kaksikud – luider vanapreili ja pooleldi lapsemeelne hārra – ei saloone ehitusviisi ega isemoodi kombeid ning sagedasti tarvitasid mōlemad Barbaara tūdrukute koduteenindust. Majateenijad saadeti siis muis asjus linna pāäle ja pārast teenindamist pakuti tūdrukuile ikka head ja paremat. Ka meeldis veidrikest pārijatele pikemalt juttu veeretada ning nad maksid Barbaarale selle eest veelgi pāäle, kui tōõtajad-tūdrukud tagasitulemisega vāga ōō pāäle jāid.

Liinegi oli tāna hakatuseks hullanud preiliga, siis lasnud tollel end vannitada ja juuksepalnikuid sāeda, seejārel aga lustinud tundide viisi hārraga. Nüüd kuulas ta viisakalt, pāā viltu, kaksikute arutluskāikusid mets-inimeste pulmakommetest.

Liine mōtted olid aga mujal. Kihelus, mis vannitamise jārel sugugi ei kadunud, ei lasnud temal ūhel viisil paiga pāāl istuda, ilma et end iga veidi aja eest kehitama poleks pidanud. Hāā meelega oleks ta tahtnud aegsasti āra koju pāāseda ja omas kambrikeses end salakesi tohterdada. Lisaks tuletas samovari-ilmavaatlus temale iga hetkega meelde, kuidas ta ennelōuna-jahedas vōerile tulles oli usaldanud jalga panna kuiva-aja kingad, mida pori vōis vāga rikkuda, kuid kalossid edevuses sinnapaika jātnud.

Nōnda istus Liine kui sōēpannil, kuni kaksikud ometi oma kultuuraliste juttudega lõpule said.

Kinganinad kahmatuva pori pāäle jālgesid tegemas, kiirustas Liine sinnapoole, kus tumenevatel veekeeristel peegeldas puusilla lauge look. Saaks tema sillast ūle, oleks linna serv juba ōige ligidal; siis vōtaks tema tāie iiliga joosta majade vahelt lābi heinamaa poole! Mingu vōi kingad raisku, pāāasi kui enne suuremat sadu koju saab.

Aga sāāl rebestaski kõueprahvatus pilvelaamade ōōtsuva ihu ja teele rabisesid soojad rasked piisad.

Liine tōstis kāevarre silmle varjuks ja tōttas pooljooksul edasi, pūūdes tulutult vāltida roobastes paisuvaid porilauakesi. Vihmamūra summutas muud helid ja nii ei pannud Liine

selja tagant kuulduvat mürinat enne tähele, kuni voorihobuse niiske kere tal tee tõkestas.

„Ptruu!”

Liine taganes mudapritsmete eest ja püüdis läbi vihmakardina aimu saada, kes troska pukis istub.

„Barbaara käskis sinu Ülejõelt päale korjata!” hüüti suure vahariidest mantli varjust. „Kobi päale!”

Voorimehe häält kuuldes tundis Liine, kuidas tigidus ta kõri nõõrib.

See oli Jerofei, voorimeeste seas kõige alatum. Ikka ja jälle kippus too saloone-rahvale „abisse” ja ilmus kui maa alt välja, kui tüdrukuid oli vaja sõidutada. Kuid sõidu päale kippus tema alati reisilisi omaks tarbeks pruukima ning seda palju häbenematumalt kui teised voorimehed.

Kas oli Barbaara ehk ta hooletusest aimu saanud ja noomituse pärast selle roisu temale pitsituseks saatnud, mõtles Liine ärevusega ja püüdis hobuse ninast mööda, silla poole põigata.

„Mes sa jandid sääll!” müristas voorimees naerda ja sundis kõrvi edasi. „Saad veel kopsuhaiguse külge, pärast teeb Barbaara mind süüdi... Kuuled või? Kobi aga heaga päale!”

Vihmarabin troska ülessetõmmatud lõõtsikkattel valjenes aina. Liine puges sügavale istmenurka ja kiskus seelikuid pritsumise kaitseks koomale. Riietega askeldades pani ta aga tähele, et sugugi ei kostnud rattapõrinat, mis oleks märkinud puusillast ülesõitu. Ta vaatas üles – no muidugi oli see masuurikas suuna allavett võtnud ja viis teda ringiga hoopistükki kivisilla päale.

Säält üle saanud, jäi munakivimürin vagasemaks ja troska sirmi tagant võis kurakätt aimata kaluripaate täistikutud kallast, hüvakul aga kumasid gaasilaternate uduses helgis kaubahoovi sambad ja pritsumaja torn. Veel vilksas mööda puid, maju ja telegrahviposte, aga troska ei aeglustanud. Pika venitamise päale sai ometigi otsa pikk soovimata silmus ümber parklai-aia ning troska lõgistas valgustamata külgtänavasse kusagil Toome nõlva varjus, kuhu lõpuks pidama jäädi.

Liine sundis oma jahedaga kangeks tõmbunud kontisid elule. Kui ta õige kärmeste välja tänavale jõuab, võib veel õnneks minna ja tal pole vaja Jerofei himudega tegemist teha.

Aga juba lämmatas teda odava tubakaga tembitud silgu ja viina lehk ning troska rappus voorimehe raskest astumisest. Jerofei tõstis ta iseenesestmõistetava nohinaga istmele tagasi ja lükkas seelikud hooga üles, nõnda et vihmaniiske õhk sabaalust jahutama pääses.

Liine teadis juba, et äraütlemise peale olid voorimeeste karvased kõrvad kurdid. Jõuga vastu hakata polnud ammugi mõtet. Oli ta ju mitmeid kordi näinud, kuis Barbaara mõnel õrnemal piigal muhkusid ja lõhkist mokka tohterdab, ise emalikult õrn, kuid vankumatu – sündigu mida tahes, sajatust väärt pahategu on see, kui teo eest maksmata jäetakse.

Võlajutuga võis selle eest julgesti emandale kaebama minna. Barbaara mõistis kuues keeles sajatada nii, et jõgi seisma jäi, ja kopikate keelt mõistsid ka voorimehed. Kui Barbaara teinekord kalaturul, kus nood sibulasilku ja muud meelismaiust nõutamas käisid, suure häälega „intresse” sisse hakkas nõudma, pagesid kassid katuseräästast, särjed sukeldusid põhjamudasse ning sadamamooride naeruse praalimise saatel rändasid alandlikuks tehtud voorimeeste paunadest tsaarikalkunid Barbaara põlletasku.

Osavamad preilid mõistsid sellist korraldust ära kasutada ja pressisid sedamoodi vahel mõnegi tasuta sõiduotsagi välja. Sellele mõeldes sirgus Liinel lootus sant olukord hoopis enese kasuks pöörata. Küllap saab veel hoolt kanda, et kaup nüüd nõnda selgesti tema kahjuks langeb, et Jerofei võlga jääks ja temale Barbaara kallale saaks ässitada.

Kui ta pää kõrvale keeras, ei häirinud ka voorimehe silgusegune viinalehk nõndavõrd. Et tal ka meelest oli läinud ninatropid tasku valmis keerata, kui linna pääle tuli. Õppisid ju kõik Barbaara hoolealused plikast-peast ära, et igasugust kundet saab vähem vastameelseks teha, kui enesele nelgiõliga niisutatud närtsukesed ninasse pista. Ja kunded, keda nõndaviisi meeldivamaks tehti, maksid tihtilugu veidi pääle – justnagu iseendale ja mitte tüdrukule häduse eest. Ka Bellevüü moodi õhkamise tundisid hakkas saloone-rahvas sellise kasu lootuses võtma.

Ongi käes, mõtles Liine. Niimoodi saabki tema sellest pitsitusest suuremate kasudega välja tulla! Püüdlikult huuli rõngasse seades lasi ta kuuldavale mõned preilnatelt õpitud ilusamad õhked.

Kuid voorimees Jerofei ei hoolinud peenematest kommetest.

„Missa kisendad!“ käratas too hoopis ja rapsas higise ihu naisest eemale. „Tood mulle veel sandarmid kaela!”

Vahariidest mantli haisvaid hõlmasid kokku tõmmates tõukas ta Liine kiirustades troskast välja, nii et see pidi käpakile kukkuma.

„Aga tasu?“ kurjustas Liine seelikusabased märjalt sillutiselt kokku korjates.

„Tasu? Sinule? Mille eest?“ Jerofei ronis parastaval ilmel pukki tagasi. „Kõik on ju tasa – said Ülejõelt pika sõidu.”

„Sa tõid minu kodust kaugemale kui ma enne olin!”

„Ma tõin su kuiva jalaga Ülejõelt ära – täpselt niisugune kaup mul Barbaaraga oli. Pool versta tegin veel omal kulul otsa. Oleksid sa õigel ajal selgesti märki andnud, et tarvis kinni on pidada...” Jerofei irvitas ja pistis paberossi ette. „Sa täna mind parem, et ma niisuguste vigurite pääle sind üleüldse veel sõidutada võtan. Noh, nõõ!”

Liinele tungisid suurest pahameelest pisarad silma. Va tõhk oli ta üle kavaldanud! Kõige enam vihastas teda asjaolu, et kuigi ebaõiglus oli siinkohal selgesti näha, pidi kaubavahetuse ometigi ausaks tunnistama ja isegi Barbaaral ei oleks kuskilt kinni hakata. Ja ka koju pidi ta kõige selle nalja pääle ise kõndima!

Aga vähemasti ei sadanud enam ja äkiliselt möödaläinud äikesevihm oli jätnud maha isemoodi pakitseva soojuse. Ka oli tal kiirustamise ja kurjustamise vahel kihelemine natukeseks hoopiski märkamata jäänud.

Liine rapsis end puhtaks ja ajas kübara pääs otseks. Kui kabjakobin oli täielikult Toometaguse udu sisse hääbunud, kaevas Liine alusseelikute vahel ja koukis salataskust pudelikese aniisiviinaga. Südametäies kummutas ta pool pudelit ühekorraga põske ja vuristas punnsuutäit hoolega hammaste vahel, kuni piirituseaur ja vürtsid ta pääkoopaid täitsid ning silguhaisu taganema sundisid. Siis neelas ta vägijoogi kulmugi kergitamata alla.

Sedamaid täitis soe sumin ta sisemust ja meel läks hulga lahkemaks. Kevadeõhtu udu tõotas salapära ja tuuleilid kandsid Toome päevapoolsetelt nõlvadelt ärganud mulla hõngu, mille seest esimeste nurmenukkude pääkesed jahedale vastu pannes välja pungitasid.

Liine hingas sügavasti sisse ja välja, raputas ennast – justnagu lombis suplevad varblased pori maha heidavad, ning asus pudelikest peidukohta tagasi panema.

Salatasku kinni nõõpinud, ei raatsinud Liine ometigi kätt seeliku seest soojust välja kiskuda. Enesele lohutuseks ja justkui üleilmlise korra kinnitamiseks silis endal õrnasti seesmisi reiekülgesid ja paitas ka pehmemat nahka.

Sääl pani ta tähele, kuidas hommikune kihelemine tema sisse tagasi tuli. Kuid sedakorda muutus kihelus pea kohe mõnusaks surinaks, mida saatsid hoopis teistmoodulised tundmused. Justkui kevade-elule ärkas tema ihu – väga teistmooduliselt kui kundesid teenindades ning veel hoopis teistmooduliselt, kui voorimeeste rohmatat pääletükkimist välja kannatades. Surisev äratus tundus nõnda meeldiv, et Liine pää kassi kombel kuklasse surus ja raskesti hingeldama pidi.

Rõemsas hämmelduses hakkas ta uue jõuga kodu poole astuma. Kuid isemoodi tundmused alles kogusid hoogu. Jõudnud vaevalt lähema laterna alla, pidi Liine õhku ahmides seisatama.

Õhetav palang kerkis ta kaela mööda, seelikualune tuksus tundmata jõudude meelevaldas ja kõrvus omaenda südame kloppimist kuulatades tundis Liine, kuidas temagi nurmenukk künkast kevadesse pressib.

Asjata püüdis Liine teed jätkata. Aina tugevamad vapped täitsid ta keha, kuum allikas pulbitses temas ja selgroogu paitasid seestpoolt tulised jutid, mille eest kuskile pääsu ei olnud. Aina tugevamaks kasvas kevade-tuli tema sees, kuni Liine tundis, et otse lõhkeb hääde tundmuste kütkes. Vankudes haaras ta gaasilaterna varrest ja ta rinnast pääses talitsuseta metsalise kisendus, mis hakiparved puudelt põgendusse sundis.

Õnnepisarad silmist sorisemas, karjatas Liine veel ja veel, kuni seesmine jõud tasasemaks jäi ja ta jälle rahulikumalt võis hingata.

Öötuul ja õnnis vabanemise tunne saatjaks, astus Liine kindlate sammudega alla jõe poole, tegemata muret sellest, kas sattus kingakene veelompi või seelikupits poris lohises.

Kui Liine kingade lirtsudes viimaks heinamaade veerele jõudis, paistus saloone esisel poriplatsil mitu kahehobuse-vankrit ja valgust kumavast kõrtsutoast kajas pillerkaar kaugele.

Kuid Liine tähelepanu köitis hoopiski hubisev tuluke pööningukambri aknas. See tähendas, et nende õpetatud üüriline oli päevastelt retkedelt tagasi ja ometi sai Liine oma mures kellegi hea nõu pääle loota.

Allkorusel käis hilisõhtune meelelahutamine täie hooga ja kellelgi polnud asja märgata, kuidas Liine köögipoolsest uksest majasse tuli ja kära tegemata üleskorrusele lipsas.

Ta viskas üleriided oma kambrikesse ja kasis end kahe äädikaveega. Siis ronis ta kikivarbil järsust trepist ülesse pööningupealsele, kus tuvipesade ja koli vahel peitus kaldus laega toapugerik ja selle logiseva ukse taga saloone ainukene lihtüüriline – taimeteaduste student Juulius.

Ujedat noormeest jätsid saloone-rahva võlud täiesti külmaks, küll aga ei peljanud ta teinekord väiksemaid hädasid tohterdada, laboratooriumist apteegi-rohtusid näpata ja vahel ka muidu ilma-asjades arvamist avaldada.

Praegu leidis Liine Juuliusel aga hoopis imelikus meeleolus. Selle tavapärane ujedus oli kui käega pühitud, tema elav askeldamine täitis kogu toakese kitsuse ja ta silmad hõõgusid petrooli-lambiga võidu.

Liine ohkas sisimas. Oli näha, et päevased ettevõtmised noormeest nõnda erutanud olid, et temale midagi muud pähe ei võinud mahtuda. Liine otsustas oodata, kuni nooruk end tühjaks räägib ja lõpuks tähelepanu temalegi jagub. Seda, kui hädasti kuulamise kunst tema ametis ära kulus, oli ta varemgi tähele pannud.

„Kas mõistad! Tali sai mööda ja meie pääsesime ometi viimaks väljavaatlustele!” hüüdis Juulius. „Ja mitte niisama vaatlustele – professor Kuznetsov viis meid omaenda troskaga linnast välja nurmede pääle!”

Selle troska-jutu pääle vedas Liine küll korraks nina kipra, ei ütelnud aga midagi. Koogutas vaid pääga, kuni noormees vadistas kõiksugustest lillerohtudest, mida tema kõiki väljade pääl ülesse joonistanud oli, ja siin-seal lausus jutu vahele tähenduserikkalt: „ahsoo”.

Kui student siis lõpuks rahunenult maha istus, sai Liinegi ometi muret rääkida.

„Vaata, ega muidu poleks ju midagi, aga meie alles saime tohtrilt teeninduse lubatähed kätte, riigi kull puha pääl,” lõpetas Liine. „Ma niisama ei tahaks kohe uuesti tohtri kulu teha.”

„Ju on mõni kunde mandavoskad majasse toonud,” arvas Juulius. „Nendega on lihtne, ma toon sulle meilt laborist mõned pulbrid.”

„Vaata, seda minagi esiti arvasin. Aga küll ma juba mandavoskat tunnen. Nood ajavad pahasti kihelema, et võta kas saapahari appi. Need... need uued teevad ju hoopis immelikkusid tempe. Näh, eks sa kae ise.”

Liine tõstis silmapesu-kausi põrandale ja säedis end ise selle asemele pesupuki otsa, tõmmates asjalikult seelikuid tagasi, sellal kui student väljavaatluse-kohvrast suurenduseklaasi otsis.

Juulius kissitas luubi taga kõigepealt üht, siis teist silma. „Mingi liikumine oleks siin nagu tõepoolest, aga suurendus jääb puudulikuks...” Ta kompas Liine kingukest ettevaatlikult kolme sõrmega.

Liine tundis, kuidas tal jällegi tuline jutt selja sees jooksis, nõnda et silmad pahempidi pöördusid, ja taas pääses ta kõrist metsinimese-moodi huilatus, ehk küll hillitsetum kui ennemalt tänaval.

„Oi!” Student astus ehmunult sammu tagasi. „Kas sul on halb?”

„Ei-ei, peris hää on.” Liine paotas kutsuvalt seelikuid. „Tahad? Täitsa ilma maksuta. Mul on kundedest vaba aeg.”

„Oh ei!” Noormees punastas. „Sa ju tead - ma... Mind ei paelu niisugused asjad. Minu ainukene muusa on Flora!”

„Hüva pääle.” Liine korjas seelikud säärite ümber tagasi ja jäi jalgu kõlgutades pesupukile istuma. „Kus man’d jäingi. Jah. Nägid nüüd ise, mis nad teevad. See on nii teistmoodi...”

„Ja nüüd ei kihele siis sugugi?” uuris Juulius. „Kõnele punktipealt, kuidas see tundmus tekkis ja muutus!” Tema silmis süttis teadusliku õpihimu kirgline leegike, millist ükski sellemajanaistest esile kutsuda ei võinud, ja ta kätte ilmus ei-tea-kust väike vihuke, kuhu ta pliatsisõe krabinal rutulisi ülestähendusi tegi.

„Nojah. Hommikupoole mina panin kihelemist tähele. Nõnda kestis see päeva aja ka. Kuni siis seal tänaval, niikui rääkisin – kõik oli korraga väga paha ja siis läks minul ihu imelikuks ja

äkitsi sai kõik ülearugi hää.” Liine suu kiskus meenutades vallatule muigele. „Ja sealt ma tulin otse sinu jutule,” lõpetas ta.

„Ja sedamoodi tundmust ei ole sul varem esinenud?” päris Juulius oma kirjavihu tagant.

„Vähekene ikka. Aga nõnda vägevasti... Kui siis ehk veidikene, tookord kui meil käis see inglise-preilna kaupa näitamas. Mäletad ehk – sina olid just sisse kolinud, oli selline ruudulise kohvriga.“

„Jajah, Oksfordist naisterahvas, mäletan.”

„Tema lasi meil katsetada uudis-raviaparaati. Sellele pidi jõudu sisse vântama ja see siis võibises muudkui... Selle käes pidime küll kõik karjuma.” Liine turtsus naerda. „Need Bellevüü-preilnad peaksid niisuguse kära pääle vist küll ära minestama! Ei ole koolituse haisugi küljes!”

Juulius kirjutas veel paar rida ja jäi siis mõttessevajunult märkmeid vahtima.

Liine hüppa pesupukilt maha. „Ma nüüd lähen. Muidu veel Barbaara mõtleb, et ma öö pääle jäin.”

Juulius noogutas pilku tõstmata. „Jajah. Kui midagi muutub, tule ütle, ma panen vaatluste juurde kirja.”

Mõned ööd hiljem ärkas Liine omaenda häälekõla ja söngi kolina pääle. Ta palged õhkasisid kuuma ja süda tahtis rinnast välja hüpata. Hinge tagasi tõmmates püüdis ta selgust saada, kus tema õigupoolest paikneb.

Temale olid kangastunud alasti mets-inimesed, kes kogusid ringi tema ümber ja ta kätel lilledest altarile kandsid, sääls teda iga kandi päält hellitasid ja kõige pehmematele paikadele õrnasti suud andsid. Ärkveloluski raputasid teda veel magusad vapped ja rammestav palang valgus lainetena üle ta uneõhetuses rinna.

Veel püsisid meeltes nähtud pildid ta silma ees – kõrge kivist mets ja lillepadrik selle ümber, valgustuseks taevast aga tervelt kolm täiskuud. Mida rohkem Liine aga meenutada püüdis, seda enam taandusid võeramaised kujutused ta kahjatsuseks kambri hämarate kujude ees.

Ühes virgumisega tuli talle aga ka jätku-vaatluse soovitus meelde. Paljajalu ja juuksed lahti, maldamata küünalt süüdata, kobistas ta tasa põõningutrepile.

„Juulu! Kuuled? Kas sa magad?” hüüdis ta tasa ja lõgistas ukselinki. Peagi kostis teiselt poolt tuletiku kraapamist ja student avas haigutades ukse.

„Sa ütlesid, et ma teada annaks, kui midagi muutub,” seletas Liine ja sättis end juhatust ootamata pesupuki otsa õieli. „Nüüd on nad hakanud mind unes kimbutama. Mina arvan et nemad kõnelevad minuga! Ainult ma ei saa midagi aru.”

Juulius uuris üksikasjaliselt Liine kintsuvahet ja pomises võeras keeles enesele nina alla. Siis pani ta taskuvihu käest ja päris tavalises inimese-moodi kõnes: „Kuidas sa niiviisi magada saad?”

„Ega väga ei saagi,” tunnistas Liine. „Nõnda kui silmad kinni panen, hakkab muudkui üks trall pääle. Esiti suriseb, siis kuumab, siis tuksub ja siis jällegi hakkab nõnda hää, et peab õkva

kisendama. Kui ma siis vähe viirastangi, näidatakse imelisi piltisid võerat moodi maast, mida küll vististi olemas ei ole. Ja kui püüan lähemalt vaadata, siis muutuvad need pildid uduseks ja näidatakse kõiksugu muid mõnusaids tempusid. Sellepääle ärkan ma siis päriselt ülesse.”

Liine võttis vastu studendi pakutud veeklaasi ja jõi suurte sõõmudega. Nüüd oli ainuüksi enda seisukorra kirjeldamine ta kihku täis ajanud ja ta rind kerkis sügavates hingetõmmetes.

Liine piserdas enesele vett jahutuseks kaela-auku. „Kui ma oskaksin nendele elajatele kuidagimoodi märki anda, et nad kogu aeg ei sehkendaks, vaid ainult siis, kui minulegi sobilik on.”

„Jajaa.” Juulius sügas pliiatsiga kõrvatagust. „Selleks, et me saaksime nendele märki anda, peame meie enne teadma, mismoodi nemad sinule endast märki annavad. Tähendab siis, mismoodi nemad sinule tundmusi tekitavad. Näituseks, et kas meil on tegu kihvititusega ehk siis mõne muu loodusejõuga.”

„Uurime pääle!” Liine noogutas innukalt. „Minu pärast kasvõi kohe. Sest und ei ole mul ju niiviisi koguni võimalik leida!”

„Mina aitaksin häämeelega.” Juulius naeratas kohmetult. „Aga nagu isegi näed, minul siin suurem asi laboratoorium ei ole, ainult suurendamisklaas taimekeste uurimiseks. Ja kui asjasse on tõepoolest segatud elektrid, siis on meil kindlasti rohkemat tarvis.” Ta nohises veidi aega enese ette, justnagu millegi üle järele mõeldes.

„Võib-olla saab siinkohal aidata minu sõber Nikolai...” alustas ta kõhklevalt. „Temal jaguks nii tarkust kui instrumentisid. Ainult et... Stuudiumist heideti tema välja, sest et tema anatomia-teatris ühte surnut proovis elektri-jõul kõndima panna. Tollest sündis hirmus pahandus ja seestpärast ei taha tema päeva-ajal sugugi oma nägu uulitsa peal näidata. Kui sina julged temaga tegemist teha, siis võiksimme selles asjas tema abi tarvitada.”

Liine ei mõtelnud pikalt. „Mis minul karta! Too aga oma sõber siia.” „

„Ei, seda ei või kuidagi,” laitis student nõu maha. „Nagu ütlesin, ei taha tema ennast sugugi avalikult näidata. Ja pääle selle paiknevad kõik uurimiseriistad ja leiutused tema töökojas. Neid kõiki siia tassida oleks üsna võimata.”

„Siis pead sina mind sinna töökotta viima,” otsustas Liine.

„Ja Barbaara annab sinule niisama lihtsalt õhtad vabaks, et sina saaksid kahtlasis töökodades ringi kolistada?”

Liine muigas esiti selle ettekujutuse pääle, kuid jäi siis mõttesse. „Ei, selle pääle ei maksa tõesti rehkendada, et mina kallil tööajal võiksin omaks lõbuks ringi litutada. Kui aga mind oleks tellitud koduteenindusele, siis saaksin küll välja käima. Ainult et koduteeninduse eest võtab Barbaara pool maksu ette.”

Maksu-jutt pani studendi jällegi kohmetuma. „Nikolai on küll hää sõber, aga seda mina vististi küll ei julge paluda, et tema sinu uurimise eest veel pääle maksaks.”

Kuid Liine nõu oli nüüd nõnda kindlaks kasunud, et äraütlemine tema silmis hoopis võimata näis. „Ettemaksu panen mina ise välja!” teatas ta ja jätkas rutusti, et ei jõuaks eneses kahtlema lüüa: „Mina olen ju aastapäevad ikka veidikene kõrval pannud, sest et minul kindel nõu oli enesele pruugitud jalgratast osta.”

Nii peenikene plaan ajas Juuliusse vägisi naeru pugistama. „Nii et sina maksad ise enesele pääle!”

Liine põrutas rusikaga vasta pesupukki. „Ja vaat maksangi! Kui selles asjas aga arutust ja

kergendust saab.”

„Aga teinepäev sa ei raatsinud tohtrile mineku kulugi teha?”

„Tohtri juurde ei taha mina nüüdki minna,” kinnitas Liine. „Sääl tehtaks kõik selle hääks, et needsinased maha tappa ja mind neist tundmustest priiks teha. Aga kas tead, mina hakkan nendega peris ära harjuma – kui nad ainult rahus magada laseksid. Mina tahan et need mutukad minu külge alles jääksid ja meil ühesseltsis hää oleks!”

Ülejärgmisel lõunal avaldas Liine teistega ühes imestumist, kui saloones levisid sosinal kuuldused et „poiss on erisaadetuse toonud”, ise aga pidas rõdupulkade vahelt salakesi vahti.

Kummarduse saatel andis Juulius Barbaarale üle pitseeritud ümbriku, millele olid peene akadeemilise sulega maalitud kirjad ja mille küljest levis teaduseasutistele iseloomulist väävlühõngu.

Esialgu keerutas Barbaara ümbrikku umbusklikelt ja ladus selle sisu kulmu kortsutades kõrtsiletile. Kui siis aga ümbrikust lisaks kirjale ja rahatähtedele pudenesid välja mõned apteekri-paberist keeratud ruudukesed, ajas emand mokad häästmeelest prunti ja luges sõnumi endamisi noogutades veelkord läbi.

„Liine!” kaikus peagi läbi korruste käsklus, mis aknaruudud värisema pani. „Sinu pääle on tellimus! Üks erakline prohvus tarvitab kolmel õhtal koduteenindust!”

„Et aga sakstel järsku meie Liinekese järele nii suur himu on tekkinud,” tähendasid kambrilävel kõõludes paar vanemat piigat, kellel veel mõned aastad tagasi õpetatud rahva seas kõige suurem menu oli olnud. „Tea mis, uusi kunstisid sina neile näitasid?”

Liine käänas pää armsaste viltu ja plaksutas silmalaugusid. „Ei mina tea kedagi kunstisid. Mina olen vaid vagane ja kuulan kõik, mis saksad kõnelda soovivad.”

Päevaloojakul asuti tee. Juuliuse käevangus sammus Liine Toome-ümbruse uulitsatel, vastutulijatele magusasti naeratades, sellal kui student sügavasti punastades kuuekrae sügavusse puged. Nõnda talitati seni, kuni pääkiriku varemete tagusesse orgu jõuti. Sääl siis tehtud komejandile lõpp ja vandeseltsilised rühkisid ühel sammul linnast välja, vaksalitaguste karjamaade poole.

Tee viimane ots, sääl, kus telegrahvi-postid linnast aina eemale juhatasid, kujunes Liinele vaevaliseks. Seelikualused külalised andsid enesest jälle tugevamini märki, nõnda et ta pidi ikka ja jälle õhku ahmides peatuma. Alles siis, kui väikene jalgrada tegi käänaku väljal kõrguva vildaka küünivare poole, võis ta end jälle vabamalt tunda. Segaduses vaatas ta ümber ja nägi, et nad olid sammunud täpselt telegrahvi-liinide all ning Liine niude-ihu pakatas traatide undamisega ühes taktis. Jällegi pidi ta meenutama Oksfordi-preilna ruudulist reisukohvrit ja vaskseid imetegusid selle sees.

„Kohe jõuame pärale,” julgustas Juulius ja juhatas Liinet kättpidi edasi sellesama üksiku sara juurde.

Kaugelt vaadates näis vare väljasurnud, kuid rada oli siingi heaste sisse tallatud ja lähemale jõudes paistus plankude vahelt imelikku valguskuma. Kui nad olid küüni ümber ringi

sammudes parajalt kära teinud ja student lõpuks maast kivi korjas ning sellega rütmis vastu seina kopsis, lükati otse seina seest raske uks lahti.

Elektrilampidega valgustatud töökojas võttis neid vastu kroonu moodi rõivas kiitsakas isand, kelle punakate vurrude üks pool oli lühikeseks kõrbenud, teine aga kuhugi ilmaruumi avarusi poole turritas. Isanda ümber kiiskasid kõikjal saladuslikud kastid ja laekad, klaastorud, vasest vigurid ja tundmata otstarbega seadeldised; seinu ehtisid suured tahvlid keerukate kriipsjoonistega ja kõige selle imeteo keskel troonis kulunud, kuid kogukas kirjapult.

Töökoja tugevad püsttalad ja vinklis seinad ei sobinud sugugi ehituse eemalt nähtud lääbakusega ning Liine mõistis nüüd, et kõdunev sara ainult väljaspidiseks petteks ülesse säetud oli.

„Liine, tutvustan sinule Nikolaid.” Juulius koogutas päaga mõlemi poole. „Tema mõistab leiutada mitmesuguseid massinaid ja elektri-värkisid.”

„Palun-palun, siiapoole!” Leiutaja-isand juhatas nad suure kasti otsa istuma.

Külaliste äraootavate pilkude all koukis ta kuuetaskust tärgeldatud ninaräti ja laotas selle kirjapuldile. Ninarätile asetas ta tillukese apteekripaberist ruudu – just niisuguse, nagu neid Barbaara „erisaadetuse” sees mitu tükki leidis. Ettevaatusega voltis ta ruudukese lahti ja tõmbas selle seest pulbri ninasse. Siis ajas leiutaja silmad pungi, surus ninaräti näole ja lasi selle varjus ridamisi terve aaria jagu aevastusi kuuldavale.

Kui Nikolai aevastamisehoogudega ühele poole sai, pistis ta ninale tillukesed näppeprillid ja avas kirjapuldi otsas seisva suure kirjavihu.

„Nõnda, aulik preili. Julianus siin kõneleb, et teie veneerilistele organitele on tundmata asukad enesele asunduse rajanud?”

Pöördumine „aulik preili” ajas Liine vägisi naeru kihistama, ehk ta küll sisimas seeüle ka kohmetut häädmeelt tundis. Ta otsustas, et kui leiutaja Nikolai peaks temalt teenindust tahtma, siis saab tema seda täiesti maksuta.

Liine seletas oma seisukorra veelkord üksikasjaliselt ära. Mõningate punktide juures lappas Juulius endagi kirjavihku ja osundas sealt üht või teist tähelepanemist.

Leiutaja pani sule krabinal kõik ütlused kirja. „Nõndaks. Ja kust teie need imelikud külalised enesele külge saada võisite?” uuris ta lõpuks.

„Ma arvan, see pidi olema ülemineva teisipäev,” alustas Liine kõheldes. „Hommikune aeg oli ja kundesid harvalt... ja sääls tuli meile üks võõra moega kõhn meesterahvas, keda mina kogemata kombel juhtusin vastu võtma. Nahajume oli tal säherdune kuldne, sama nii kui juuksed ja silmad jällegi läikisid hõbeda moodi. Ütles, et on laevnik. Mäletan, mina veel ajasin vastu, et mis on laevnikel siia asja, jõevoorid alles koguvad pääle jääminekut. Selle pääle tema naeratas nagu imelikult ja ütles, et ei, tema on hoopiski kaugemalt laevnik.” Äkitselt võpatas Liine istmel sirgu. „Püha taevas, mis mul veel meelde tuleb! See võeras rändaja ütles, et tema säält kaugest maast kingituse on toonud! Tema maksis teeninduse eest heaste peale ja nii ma ei mõtelnud sellele rohkem. Aga vahest hoopis need nähtamatud mandavoskad on tema kingitus!”

„Ja sa ütled, et ta oli justnagu võera moega?” Nikolai tõstis pilgu märkmetelt ja pistis kirjasule kärmeste tindipotti.

Liine noogutas. „Jajaa,” seletas ta elavnedes. „Väljanägemine oli tal justnagu võeralt maalt,

aga saksakeelt kõneles niisamuti kui siinmail kõik. Seda ma mäletan veel eriti heaste, et temal päälmiste rõivaste all oli väga kallis pesu – üle kere, niisugune peen ja siidise moega. Ja lahti käis see pesu temal mitte nõobi või nõoriga, vaid niikui tillukesed kellarattad hakkasid kokku!” Liine ootas, kuni leiutaja oli jõudnud veelkord sulge kasta ja kõik ülesse tähendada, ning lisas siis häbenedes: „Mina veel pärast mõtlesin, et see pesuriie tal pidi olema toores siid. Et sellest saigi kihelemisele hakatus...”

Aga leiutaja-isand ei naernudki teda välja nagu Liine peljanud oli.

„Asjatõenduste valguses võime selle hüpoteesi nüüd kõrvale jätta” lausus ta tõsiselt noogutades ja jätkas ülessetähendamisi.

„Nõnda siis.” Nikolai pani kirjasule käest ja asus mööda töökoda ringi saalima, kogudes hoo päält suurele töölauale kokku mitmeid tundmata moega riistasid. „Minu mõttes on ilmselge, et meie siin maailmade vahelise kokkupuutumise lävepakul seisame! Nõnda suur avastus nõuab aga ka kohaselt suuri asjatõendusi. Meil on tarvis neid külalisi vaadelda ja nendega kuidagiviisi kõnelda!”

„Liine, sina arvasid, et nad sinuga une päält kõnelevad,” pistis Juulius vahele. „Kas sina ise mõistad, mida nemad ütelda tahavad?”

„Ei.” Liine raputas pääd. „Ainult seda panen ma tähele, et nemad minul muudkui tahavad olemist hääks teha. Ning kui minul juba on hää olemine, siis nemad lähevad ka kohe väga elavaks kätte.” Ta lasi end juhatada laugele istmele, mis arvatavalt hambatohtri toast või turnkojast oli tee töökotta leidnud. „Tõsi, une ajal manavad nemad mulle vististi piltisid silma ette. Küll on need hirmus segased ja kohe hajuvad, kui tahakski lähemalt uurida.”

„Ja kas ei maininud preili mitte asjaolu, et need tundmused sarnased on elektri-instrumendiga töötlusele?” uuris Nikolai omakorda.

„Nõnda jah,” kinnitas Liine. „Ning mis ma panin täna siinsamas tähele – kui meie telegraphi-traadi all kõndisime, siis tundsin, kuis ihu aina imelikuks läheb!”

Selle uudise pääle noogutas Nikolai nõnda innukalt pääd, et näppeprillid kaarega üle töökoja lendasid ja neid jupp aega pidi taga otsima.

„Hää, hää,” kordas ta endamisi, kui prillid leitud ja tagasi ninale pitsitatud. „Tähendab, meil on lootust nendega elektriliste signaalide teel kõnelda!”

Nikolai säedis ülesse väikese laua, millest kasvasid välja mitutsugu kolvid, torud ja nupud, küljel aga kõlkus suur kõver vânt. Kui vânta keerutati, hakkasid kolbide sees tantsima tillukesed piksenooled.

„Julianus, sina hoiad saatjat preili organite suunas.” Nikolai ulatas studentile bambusest vihmasirmi. Selle päält oli riie maha kisutud ja varraste ümber korrapäraselt keerutatud läikivat traati. Keerdude küljest tolkneva pika traatsaba vedas Nikolai aga oma aparaadi juurde, kus ta selle hoolikalt näppide vahele kinnitas.

„Siit hakkan mina induktsiooni-kiiri saatma,” seletas Nikolai. „Aga mina pean ka vastuvõetud signaali kinni püüdma ja seda mõõtma.” Ta veeretask Liine istme kõrvale teise aparaadi, mille pääl palju kriipsusid, numbraid ja osuteid ilutses. Sellegi küljest tolknes pikem traatsaba, mille otsas ilutses teaduslikult vaskne ja läikiv varras. „Vastuvõtja-ots tuleb teile külge. Ega preili ei kardaks?”

Liine puhkes naerma. „Mis see väike aparaat ikka teha suudab? Ma olen palju hullemaid näinud!”

Vastuvõtja metall puudutas Liine sisemust külmalt nagu tohtririistad. Ta säedis end mugavamalt lebaskile ning andis noogutusega märki, et on valmis.

Kui siis aga kolbide sees välgunoolekesed helkima hakkasid ja Nikolai endapoolset traatsaba varaste vastu särtsutama asus, tuksatas kogu Liine sisemus tuttava, ent ometi võera tundmuse meelevaldas. Tunne oli tugevam kui iial enne ja ootamatud tuksatused täitsid teda iga kandi päält. Liine kehamahlad pääsesid vallale, ta selg tõmbus kaardu ja suures mõnusvalus karjatas ta säänse hingejõuga, mida Barbaaragi oleks kadestada võinud.

Siis jäid tuksatused harvemaks ja Liine langes hingeldades tagasi istmele.

„Hää, hää,” pomises Nikolai, korjas enda kätte paberlindi, mida vastuvõtu-aparaat oli välja sülitanud ja märkis midagi vihku. „Meil on siin kahtlematult üks tundmatu lisasignaal. Nüüd siis järgneb küsimus sellest, kuidas meie saaksime teineteisest aru. Kui me saaksime korrata vaimusilmas teadete edastamist ümberpöörduvalt...”

„Ta tahab ütelda, et sa katsu omas pääs mõne küsimuse pääle mõelda,” õpetas Juulius oma traadikeerdudega sirmi tagant.

Ning juba jälle keerati vänta, helkisid välgunooled ja Liinet tabas mõnulise kiirguse voog, mille eest põgeneda näis hoopis võimata. Juba jooksid kui punased sipelgad ta niudeist otse päälakke, tema alumised huuled haarasid ahnelt vastuvõtja pinda ning äraütlemata hää valu täitis Liine meeled ääretasa.

„Kujuta küsimusi vaimusilmas,” kostis kuskilt kaugelt Juuliusse hää.

Liine haaras istmeserva toeks pihku ja püüdis tundmustest jõuga üle mõelda, mis aga arvatust raskem oli. Nüüd tuksusid välgunoolte rütmis tema hambad ja silmamunadki. Kui ta enesele kujutluspilti püüdis pähe manada, nägi ta ikka ainult üht – tema ise kesk lopsakat aasa, kihutamas kuldsel jalgrattal, vuhisev öötuul piitsutamas põski ja kaarduv kastehein paljaid jalasääri embamas. Veel jõudsid ehases taevas vilksatada kolm täiskuud, sääl aga hakkasid Liinel tähed silme ees tantsima, pehme kastehein mähkis tema endasse ja kõikjal ta keres kaikus talitsuseta helin, niikui oleksid kõik kaldaheinamaa tihased ühekorraga tema sisemuses lendu tõusnud.

„Ei... tule... välja,” hingeldas Liine ja kogus ennast. „Ma ei jõua mõtlema hakatagi, kui tulised jutid lähevad nii kangeks, et ma aina röökima pean...”

„Suurepärase!” hüüdis Nikolai. „Samune et, suurepärase avastus,” selgitas ta teiste nõutuid pilke kohates. „Mina näen, et kiirte sagedusel suuremat tähtsust ei ole. Teie külalised on hoopiski õppinud teie tundmusi kõvendama. Ka saime siinkohal kinnitust, et elektrijõud seda sidet veelgi tugevamaks ajab. Kas jätkame?”

Liine ainult noogutas.

Nõndaviisi püütud nähtamatuile võõraile veel hulka küsimusi esitada, millest aga suuremat välja ei tulnud.

Pärast tormilist saate-vastuvõtu seanssi lebas Liine hingetuna asemel, riided higist rasked ja palged tulikuumad. Vaevaliselt suutis ta end jalule ajada, astus värisevil põlvil paar sammu ja varises siis jõuetult põrandale.

Kui Liine pisut toibus, oli talle puukast istumise toeks selja taha säetud.

„Võta, joo!” Nikolai ulatas talle veeklaasi, kuhu ta pisut aevastamise-pulbrit pääle siputas.

Pärast pulbriga vee joomist tundis Liine, kuidas kere mõnusasti jahedaks ja pilk teravaks tõmbus. Aga omal jalal kõndimise jaksu ei olnud tal siiski kuigipalju.

„Võtame ehk troska?” pakkus Juulius. „Ma jooksen vaksali juurde, see ei ole ju niiväga kaugel.”

„Ei!” põrutas Liine kähedaks karjutud kurgu kiuste. „Nendele masuurikatele ei loovuta mina mitte poolt kopkat ka!”

„Aga kuidas me su koju saame?”

„Pidage!” Nikolai ajas jällegi targalt näpu püsti. „Vaadake enda ümber. Kas teie arvate, et mul siin sõidumasinaid ei leidu?” Ta patsutas nurgas seisvat hunnikut, mis muu koli seas väliselt silma ei paistnud, ja tõmbas seda katnud purjeriide ropsuga päält.

Riide all peitus isesugune sõiduriist – justnagu troska oleks saanud armuavaldusi jalgrattalt ja sellest ühendusest segavereline järeltulija sigenenud.

Masinal oli ninas kaks ratast ja nende otsas paras kast. Kasti taga paiknes kutsaripuki moodi iste, selle ümber läikisid mõned kangid ja tõmmitsad, pika pulga otsas aga ilutses laeva rooliratas. Tagumist poolt, kuhu üles seatud pingikesed reisijatele ja korvid asjade tarbeks, toetas üksainuke ratas.

„Sa vahi, kus on vigur!” imestas Juulius.

„See on berta-mobiil,” märkis Liine, kellele hakkas pulbri mõjul eluvaim sisse tagasi tulema. „Ma sakste pool žurnalis nägin. Nendele käib petroleum sisse.”

„Selles on osalt õigust,” kinnitas Nikolai. „Mina ehitasin tema berta-mobiili eeskujul aurujõu-rehepeksumassinate tükkidest!”

„Ah see sõidab siis auruga?”

„Oh ei, vennas! Vaata!” Nikolai tõstis kaane kasti päält. „Ma ehitasin talle jõulaeka sisse tesla-turbiini.” Ning leiutaja asus laeka külge sobitatud vānta suure hooga ümber ajama.

Kui Nikolai oli turbiinile jõu sisse keerutanud, lükati mobiil kuuri alt nurmele ja võis sõit alata. Liine ja Juulius pandi istuma tagumise pingi pääle, leiutaja ise aga uhkeldas pukis jõulaeka taga ja tüüris roolirattaga suunda. Ta juhtis mobiili mõisa poolt kaarega ümber linna ääre, uue kiriku kõrvalt mööda, ja pidas siis jõeoru kõrge astangu serval kinni.

„Kodukorsten ju lausa kiviga visata, aga meil ikka veel pikk sõit ees,” kahjatses Liine.

Nikolai aga asus kohmitsema mobiili raami kallal ja säedis selle päälmise puu külge ridamisi pulkasid. „Tee võib olla lühem kui teie arvate!” Ta hõerus käsi vastamisi ja pidas peenikest naeru.

„Oi vennas, mis põrgulikku koerustükki sina seekord sepitsed?” päris Juulius, hääles kartus ja põnevus segamini.

Aga Nikolai, viimsed pulgad paigale kinnitanud, lükkas mobiili kohal lahti laia plaanpurje. „Hoidke nüüd heaste kinni!” hüüdis ta ja ajas sõiduki allamäge veerema.

Esialgu kihutas mobiil peru muula kombel mööda murumätaid. Sāäl aga võttis puri tuule alla ja mobiil kerkis kõige reisijatega mahedasti õhku, kus see nii kui pääsukene alla jõe poole liugles.

Häästmeelest huilates tuiskas kolmik üle puude ja majade, üle suurest õunapuuaiast ja madalamale laskudes päält karjamaa, kuni hoog saadi kinni vaga pastorilese ületalveheinakuhjas.

„Järgmise uurimise-seansi teeme tunahomme!” hõikas Nikolai kuhja tagant järele, kui naeru lõkerdav Liine studendi kaasabil saloone poole kakerdas.

Et Barbaara oli saanud viisaka ettemaksu ja lisakingi apteegi-paberis pulbrite näol, ei esitanud ta ülearu küsimusi, kui Liine end jällegi „selle eraku prohvuse juurde” minekule sättis.

Töökojas püüti esiti Liine mõttejõu abil külalistega veel sõnumisid vahetada. Kui sellest aga tulu ei tõusnud, visati induksiooni-aparaat kõrvale ja Liine ümber koguti kõiksuguseid optika-riistu, mille abil võis olla lootust külalistele paremat pilku heita.

Pärast tundide viisi asjata mässamist ei õnnestunud pisilasi siiski korralikult nähtavaks teha.

„See mikroskoop on tühi pask!” hüüatas Nikolai ja virutas oma kroonu moodi mütsi vihaga vasta maad. „Miks ometi ei saa selle ette pista elavat, tuksuvat ihu? Kus on see ette kirjutaud, et ainult surnud nähtusi ja ainult klaasi vahelt peab heaste vaadeldama?”

Juuliusel, kes oli väite ümberlökkamiseks suu avanud, trampis leiutaja mööda ning loopis erinevaid instrumentisid kolinal lauale.

„Ka anatomia-teatris valitseb aina seesama lori – kõige parembini saab uurida surnud kehasid, sellest et need eest ära ei jookse! Aga elu? Universum?” Ta heitis karbitäie klaasist plaadikesi hoolimatu kaarega riiuli taha.

Kui Nikolai märatsuse-hoog tasanes, võttis Liine lõpuks nõuks välja ütelda arvamist, mis tema pää sisse sügenenud oli.

„Aga kas sina ei saaks ehitada niisugust mikroskoopi, millel seesinane ots ülesse on käänatud? Nii kui on tohtririistad naisterahva katsumiseks? Mina võin kasvõi redeli päale urvi seista, sul siis säält maast paras kiikriga vahtida.”

Nikolai kõndis veelgi närveldades ratasringi, katkudes juukseid ja näost aina punasemaks muutudes.

Kui Liine arvas, et ega leiutaja enam ometi punasemaks minna saa, jäi Nikolai korraga paiga päale pidama ja sihtis näpuga tähtsalt taevasse.

„Pauk ja põrm!” hüüdis ta ja põrutas jalaga vasta maad. „Refraktor!”

„Kuis-kuis?” päris Juulius ettevaatlikult.

Liine pidas targemaks hoopis vaiki olla. Ta pelgas, et leiutaja suures erutuses kohe-kohe lae alla lendab.

„Fraunhoferi refraktor!” pasundas Nikolai ja andis ennist ärapõlatud mikroskoobile pidulikult suud. „Preilil on tuline õigus! Tarvis on vaadelda alt ülesse, niikui kiikriga! Aga milleks meile redel, kui meile on ometigi antud Toome künkal observatoorium taevasse sfäärade vaatlemiseks!” Ta asus uue hooga töökojas ringi kepslema, silmad pungis pääs ja punased juuksetuustid harali.

Varsti kriipseldas Nikolai lähimale tahvlile joonise, kus palju segaseid numbreid pääl, ent ära võis tunda torni, taevakiikri torni otsas ja kolm kriips-inimest. Liine märkas huvitusega, et kaks kriips-inimest seisavad torni otsas, kolmas aga ripub õhus taevakiikri ees.

Juulius vedas suu naerule. „Nii et sina, vennas, tahad ka Liine neidsamaseid sfäärisid observatooriumis vaadelda?”

„Tahan! Ja sina, Julianus, pead kõik nähtused kenasti ülesse joonistama, niikui sa joonistaksid oma armsaid pääsusilma võrseid!”

Kuni härrased õpetlased teineteist tulevase avastuse puhul kaelustasid, astus Liine tahvli manu ja koputas sõrmega joonise pihta. „Aga ütelge mulle – kuidas saan mina sinna ülesse, taevakiikri silma ette?”

„See väikene mure jäägu minu hooleks.” Nikolai hõerus kavalasti käsi. „Hoopis suurem mure on aga see – kuidas avame meie selle stuudiumi tsidadelli, selle täheteaduse minareti, väravad? Sest ega niisugusesse majasse ei ole mitte igaühel üsna kerge sisse saada – kuna nende riistadega, mis meile suurest maailmast elust seletust tahavad anda, on tarvis väga ettevaatlikult ümber käia!”

„Nii on,” kinnitas Juulius. „Mõne toa uks on ainult täheuurijale enesele avatud ja võerad ei saa sinna pea kunagi sisse.” Nüüd saabus tema kord käsi kavalasti vastamisi hõeruda. „Et aga mina tean, kuidas öövahiga kõnelda, ei ole võtme hankimine suurem asi takistus.”

„Hää, hää.” Nikolai urgitses karmanist pakikese aevastuse-pulbrit ja osutas ukse poole. „Minge te aga õhtale, ma pean nüüd üksinda mõtlema.”

Täiskuu-ööl, kui taevas oli tähevaatlusiks liig hele, kolistas vaksalitaguselt Toome kõrguste poole kummaline killavoor. Kõige all veeres kolmerattaline berta-mobiil, millest küll põlemise suitsu ei tõusnud, vaid elekteri-jõu undamist kostus. Sõiduki turjal istus kolm inimkogu, nende vahel kuhjas kaste ja kompsusid. Mobiili sabas aga heljus imelik lendpõis, mis aina kõrgustesse kippus ja küll vist taevasse ära oleks lennanud, kui teda tugev köis kinni ei oleks hoidnud.

All orus sõiduk seisatas. Üks kogu ronis maha ja ajas eesmistest ratastest juures suurt vända ringi, nõnda et sinised sädemed õhe lendasid. Siis vilksatas sõidumasin korra eemal uulitsal ning kadus seejärel künkale noorte pärnade vahele.

Terve sõidu aja pani Liine hoolega tähele, mis ta rüpes sünnib. „Ei veel,” kinnitas ta omis mõtteis iga kord, kui kirgline palang kippus meeleärksust varjutama. „Praegu oleme vagased.”

Ning tundus, et väikesed põrgulised olid ära õppinud teda kuulda võtma. Sest kuigi Liine niuded tuksusid rõemsalt tesla-turbiini nurrumise taktis ja kõik kevade lõhnad eriti hellasti tema rinda paitasid, sai tema sellegipoolest rahumeeles istuda ja võis juttugi vesta.

Berta-mobiil peeti kinni just sääli, kuhu täiskuu paistusel langes tähetorni vari.

Üheskoos tassiti kompsud torni eesukse juurde, kus siis Juulius uhkelt kõliseva võtmepundi karmanist tõmbas.

„Ma ütlesin öövahile, et professor Kuznetsov andnud minule ülesande välja-tööde tarbeks

atmosfääri-vaatlusi korda saata,” seletas ta õhinaga. „Õövaht porises küll, aga see oli moepärast, ikka selleks, et mu käest pakki paberossid ka saada... Noh, paberossid ma oleks talle ju niiehknaa andnud, aga eks ta peab natuke vastu ajama, siis on kõik nii kui peab. Nüüd võime siin kasvõi hommikuni toimetada. Ainult ärme ülearu palju valgust näita.”

Kui kompsud said trepikeerdudest ülesse tassitud, asusid kolm „atmosfäärivaatlejat” õues lennumasinat tööle säedma.

Esteks kinnitati heljuv-põie ümber päälisraam ja selle külge tugivurrid ja pöördlabad – neid tuli ohjest sikutades õigeks keerata, et nad aparaati õhus paiga peal hoiaksid.

Siis sidus Nikolai raamile hobuseriistadest riputusrakmed. Õhuratsu tarbeks oli kõik küll justnagu pahempidi pööratud: sadula aset täitsid rangid, ohjasid oli neli paari ning jalused kõlkusid hoopis sadula kohal õhus.

Liine istus rangidest pesasse ja tõmbas mitu paari seljarahmasid pannaldega kõvasti ümber, nõnda et ta kätega kinni hoidmata kohal püsis. Kui ta siis jalad konksu tõmbas, jäi ta rangidest istmele õige mugavasti kiikuma.

Nüüd lasi Nikolai köit järele ja lendpõis kerkis mitu sülda.

„Lendabki!” Liine lõkerdas ja plaksutas häästmeelest käsi. „Niikui jõuluingel!”

„Või siis jaanimardikas,” kiitis Juulius takka.

„Ühendame õhuvurrid jõuallikaga.” Nikolai kinnitas aparaadi küljest kõlkuva traadi berta-mobiili jõulaekasse. „Nüüd preili sikutab tasakesi kõiki ohjasid,” õpetas ta. „Ikka ühelt ja teiselt poolt, nõnda et kõik vurrid jäävad ühtemoodi maaga tasa.”

Liine sikutaski püüdlikult ikka ühelt ja siis tasakesi teiselt poolt, kuni heljuv-põis enam kuhugi pöörduma ei kippunud, vaid kuulekalt õhus otse seisis, kerkis vaid, niipalju kui kõis lubas.

„Hää, hää,” pomises Nikolai ja sehkendas oma tavalisel moel midagi taskuvihku. „Juhtimisele allub heaste. Proovime nüüd jalatugesid.”

Liine kergitas jalad ülesse ja sobitas nad närtsudega pehmendatud jalustesse, nõnda et tema ihu vaatlustoru ees heaste pidi laiale paotuma. Lendpalli vurrid puhusid nii mahedasti õhku Liine paljate jalasäärte pääle, nii et ta ikka ja jälle pidi mõtteis kordama: „Ei veel, ei veel!”

Viimaks kinnitas ta omale vöörihma pääle elektrilise tohtrilambi, mis varre otsas seisis niikui vähja silm.

„Ma kergitan preili õige kõrguse pääle!” hüüdis Nikolai tasa. „Sa, Julianus, mine keeruta torn paika!”

Nikolai hakkas köit jällegi vähekesehaaval järele andma ning Liine kerkis tasa ja kindlalt taeva poole, kuni kumbles üleni täiskuu hõbedasis kiirtes. Sääl pani ta tähele, kuidas torniots kolinaga pöördus, ja üks katusesiil eest sõitis. Kui siis kuupaistus pääses kuplialust valgustama, viipas säält Juulius, kes pika taevakiikri kõrval üsna pisukene näis.

Veidi aega korrastasid mehed kordamööda taevakiikri ja hõljuv-põie asendeid, siis jäi Liine berta-mobiili külge ankrusse ja Nikolai ruttas samuti torni – täpipealt niikui kriipsjoonis ette nägi.

„Liine! Kääna palli vaksajagu enda kurakäele,” juhatas Juulius katuseagust. „Pane lamp tööle. Nii – ja nüüd pea end heaste paigal!”

Liine tegi kõik juhatuse järele, hoides äkilistest liigutustest. Kõik see aeg saatis teda naba alt

ootusärev sumin, kuid ta tegemisi ei eksitatud - justnagu teaksid külalisedki, kui tähtis vaatlus on teoksil. „Ei veel, ei veel,” kordas Liine siiski kindluse pärast ja hoidis ka ise hinge kinni.

Otsata vaikus langes üle Toome küngaste. Nii sügav oli see, et õhus võis kuulda noorte lehtede kasvamist ning ööliblikate lendu.

Siis äkitselt purustasid vaikuse juubeldavad huiked Tähetorni katuseaugust.

„Näen! Mina näen neid!” möirgas Nikolai. „Sensatsioon! Joonista, Julianus! Joonista aga kõik hoolega ülesse!”

„Veikesed kummalised olendid,” kiitis student takka. „Üldse pole mandavoska moodi! Hoopis niikui veikesed siidised sõnajalakased roomavad ringi. Ja nendel on pikad hõbedakarva tundlad küljes...”

„Pauk ja põrm!” Nikolai laksas enesele suures rõemus põlve pihta. „Kas preili kuuleb? Nead on teile kingu pääle oma tillukese telegrahvi ehitanud ja saadavad säält naha sisse signaalisid! Meie peame nendele veelkord märki andma, et meie neid tõepoolest kuuleme!” Ta korjas kiirustades kompsudest induksiooni-kiirte saatmise masina juppe ja säedis need sealsamas põlvepääl kokku.

„Sa katsu siis valjusti mõtelda, et kustpaigast neiad tulnud on,” õpetas Juulius.

„Hüva, ma proovin!” hüüdis Liine vasta. „Aga, poisid... mina näen siit ka liikumist!”

„Kuis saad sina liikumist näha?” imestas Juulius. „Säälpool ei ole ju suurendust.”

„Ei-ei, mina näen väljas liikumist! Inglis-silla juurest tulevad siiapoolle paar tulukest.”

„Ja nood tulevad ikka kindlaste meie peale?”

„Meie pääle jah! Kaks kroonu mantlis meesterahvast. Ja neil on karvane koeranäss ligi.”

„Karvane koeranäss? See on öövahi Pauka!” hüüdis Juulius „Oi nüüd on kuri karjas!”

„Aga kas ei ütelnud sa, et meie tohime kasvõi hommikuni toimetada, kui me aga liialt valgust...” Liine vakatas poolelt sõnalt. Ta pani tähele, kui heledasti peegeldab kuupaiste tema nahalt, tema rõivilt ja lennuaparaadilt.

Sama oli märganud ka Nikolai. „Preilit on säält õige kaugele näha,” tähendas ta. „Selle jätsin mina vaatluse kavandamisel hoopiski arvestamata.”

„Juba jõuavad väravale,” hoiatas Liine.

„Siis ei ole aega kaotada!” Nikolai hüppas piksemassina ligi ja kukkus seda väntama, nõnda et kolvid kiunusid. „Julianus – viivitamatult kääna saatja preili pääle”

Tuttav surin tabas Liine kuuvalgustatud keha. See segunes öösooja paitusega ja paisus aina, kuni Liine enam ohjasid paigal pidada ei saanud, vaid rütmiliselt õhus siputas, niikui kuldkalakene.

„Nüüd, nüüd võib!” mõtles Liine. Hetkeks kangastus talle, justnagu kihutaks tema kuldsel jalgrattal õhus üle linnakatuste. Täna aga ei lasnud ta ennast sel kujutlusel kaasa kanda. „Mitte mina. Teie, teie,” korrutas ta mõttes. „Näidake minule – näidake, kust teie tulete!”

Saatja sumin täitis juba ta keha ühes meeltega. Liine pitsitas silmad kõvasti kinni ja sedakorda püsisid nägematud pildid viimaks tal selgesti pää sees.

Ta tundis, kuis ta kerkib üha ja üha. All kaugustes aga nägi ta Jurjevi künkaid ja tänavaid. Need kaugesid, kuni maapind nägi välja niikui maateaduse kooliraamatus, kus mäed ja veed üles joonistatud ning suured raudteed kriipsuna päale veetud. Kuid needki kriipsud jäid pisemaks, kuni kõik maa oli niikui üks ümmargune pall, õkva kui maalitud maakeral sakste lugemistoas. Seegi pisenes ja muutus täpiks ning Liine ümber löid tantsu tähekujud ja helkivad taeva-udud.

Kaugelt-kaugelt kostsid Liine kõrvu maised hääled.

„...või atmosfäärilisi vaatlusi...”

„...tundmata maailma faunat...”

„Sina sindrinahk... kasige eest... Teie professor alles kuuleb...”

Sekka kõlas sammukobinat, koerahaugatusi ja sandarmi vilet.

Aga Liinele ei läinud maapäälsed asjad enam korda.

Omis meeltes tuhises tema läbi musta ilmaruumi. Ning sääl ilmus taas ta nägemusissee kõrge kivist mets ja lopsakas lillepadrik ning kolm täiskuud, mis ka päeva ajal taevaa üsna heledad paistsid.

Seekord püsis pilt puutumatult, kuni Liine mõttekuju leidis tee lagedale väljale. Ta hingas sügavasti ja võeraste lillede lehk puudutas teda nii, nagu oli puudutanud Toome ümber kevadetuul. Ning sääl astus padrikust lagedale inimesi – tuttavlikult kullakarvalised, alasti kehad kuude paistusel helkimas. Nemaad tulid Liine ümber kokku ja õrnades embustes juhatasid ta lilledest asemele, kus teda üksteise võidu hellasti silitasid ja pehmemaile paikadele suud andsid.

Neisse tundmustesse mattus mets ja padrik, kadusid inimesed ja kõik neelas endasse magusalt tuksuv pimedus ning Liine heljus kesk tundmata tähekoagu.

Veel ja veel kogus temasse tundmusi – ning sääl tähekoagu plahvatas tuhandes sädeleavas värvis ja Liine niudeihu plahvatas ühes sellega. Kõik ilmaruum varises tema pääle kokku nii kui mürrav oreliakord ja Liine võidukad metsalise-karjed täitsid Jurjevi taevaalse kuni koidukaareni.

sõnakestki enese kaitseks öelda. Liine vaikis ka siis, kui Barbaara kõrtsutoas rehnuti-raamatu ette võttis ja tulpa märkis, kuis nüüd Liine viis kuud jutti peab kõik kopkad saloone kassasse tooma, siis ehk saab kuidagi kahjud tasa. Kui Barbaara siis aga ka Juuliust kavatses pööningutoast minema kihutada, hakkas Liine studendi eest kangesti paluma ja pidi viimases hädas kogu pöörase loo ülesse tunnistama.

Kui Barbaara nüüd kuulda sai, et „erakline prohvus”, kes heldesti ette maksis ja temale aevastamise pulbreid kinkis, oli osalt olnud Liine ise, kadus emanda näost korraga kõik tõsidus. Ta viskas pää selga ja rökkas nõnda naerda, et jõe veerel tammeladvas tukkunud vares ehmatusest alla pudeneks.

Kui siis Liine emandale veel jutustas, mis katsetusi ja tempusid Nikolai töökojas tehtud sai, käänas Barbaara pää tähelepanuga viltu ja hakkas rehnuti-raamatusse hoopis teistmoodi numbrisid üles tähendama. Ta andis Liinele koguni mõned kopikad trahviraha tagasi – need pistis Liine kohe ära kogumise-karpi, ikka jalgratta tarbeks.

Peagi selgus, et sellevõrra, kuidas tähetorni-intsident viisakate kodanlaste seas keelepeksu sünnitas, kasvatas see ka üleüldist tähelepanu saloone tegemiste suhtes ja kõikjalt üle linna sigines uudisehimulisi, kellel korraga kaldaheinamaale asja oli.

Mõned kunded jooksid koguni Bellevüü preilnate juurest paremkaldale üle; ühel päeval aga kalpsasid üle luhaheinamaa kaks preilnat ise, ühes kohvrite ja kübarakarpidega, ning avaldasid kindlat soovi saloones kahepääle tuba üürida ning sobiva protsendi eest teenindust hoopistükki Barbaara katuse all pakkuda.

Kogu saloonel alanud nõnda õige magus põli. Sissetulnud rahade eest lasi Barbaara Nikolail ehitada veel mitu kolme rattaga berta-mobiili, millel nina sees vändast ringiaetavad tesla-turbiinid undasid. Nõnda võisid töötajad-tüdrukud üsna mureta pikemaid käikusid linna pääl teha ja voorimehed jäeti pika ninaga.

Kesk suve palus Barbaara Vikal peenikese võeras keeles kirja kirjutada ja viis selle oma käega kroonu kontorisse. Sügislehtedega koos saabus saloonesse reisukohvri suurune pakk, millel saatmiskohaks märgitud Oksford ja mille sees siidipaberist pesades mitmesugused vasksed tükid läikisid.

Nikolai, kes kutsuti instrumenti kokku panema, sehkendas kõik see aeg endale midagi vihku ja varsti tõi ta öö varjus saloonesse enda järeletehtud aparaadi, mis Oksfordi-massinale milleski alla ei jäänud.

Selle järeletehtud massina ostis Barbaara otsekohe ära ja lasi nurgapääle sauna väikese kambri ülesse seada, mille sees mõne kopka eest iseteeninduse massinat kümneks minutiks tohtis käima panna. Esiotsa tarvitasid „iseteenindajat” ainult pesunaised, aga nende käest läks jutt peagi linna mööda laiali, nõnda et virtinad, passijad ja peenemadki prouad ei pidanud paljuks müntisid saunakambrisse jätta ja Barbaara noid iseteeninduse massinaid veel mitu tükki laskis ehitada.

Liine võis aga siitpääle kundesid oma soovi järele valida – mis sellest, et tema sugugi mitte Peterburi kooliga ei olnud.

Kõige rohkem tuli tema juurde teadusesõpru. Vunts rõngas ja näppeprillid kiiskamas, esitasid

need leti ääres palve: „Meie sooviksime faunat uurida!”

Ning kui Liine oli soovijad kardina varjust üle vaadanud ja kauba sobivaks kinnitas, juhatati härrad ja vahel ka proudad vasksete teaduse-instrumentidega ning Juuliuse maalitud piltidega ehitud „vaatlusekambrisse”.

Kuigi mitmed sellised külastajad vist salakesi lootsid ka enesele võõra maailma hulguseid ligi saada, ei hakanud need millegipärast kellelegi teisele külge ja püsisid kenasti Liine kingu pääl, kus nad muudkui oma mikroskoopilist telegrahvi edendasid. Liine ise ütles, et „fauna” kõnelevat temaga päämiselt öösiti une päält. Seda, mis juttusid niiviisi aeti, võisid kõrvaltubade elanikud Liine valju õhkamise järele ainult oletada.

Aga kõhna võõramaa laevnikku, kellel oli kullakarvaline nahk, hõbedased silmad, ja kelle siidised alusrõivad niikui pisukeste kellaratastega kokku hakkasid, ei nähtud Emajõe kaldail enam kunagi.

Jutt: Vaatleja (Diana Ostrat)

Neirin istus lõkke ääres ja vaatas. Vaatamine oli oluline osa tema elust. See nimelt moodustas sellest väga suure osa. Põhilise. Ta käis ja tuli, ja siis ta vaatas. Isegi ei mõelnud, sest mõtlemine tegi haiget. Ja ta tõesti ei tahtnud rohkem haiget saada. Sai niikuinii. Pisike ja rumal. Seda nad arvasid, lihtsalt seepärast, et ta vanemad olid surnud ja ta oli orb ja mitte kellegi oma. Sest tal ei olnud duwa'sid ja ta oli süütu. Sa olid alati mitte kellegi ja kõigi oma, kui sa olid süütu. Ja orb.

Gwyn istus ka ja vaatas. Gwyn vaatas Martynit. Ja koos Martyniga vaatas ta muidugi ka Lywellyni, aga Gwyn vaatas siiski Martynit. Huvitav, kas oli õige vaadata omaenda venda säärase olemisega, nagu sa tahaksid ise seal ta armsama asemel olla. Sest Gwyn igastahes vaatas, alati, nii kaua, kui Neirin teda mäletas. Mitte et ta oleks seda Gwynile saanud ette heita. Martyn oli ilus ja erutav, seda isegi Neirini jaoks, ning Lywellyn ei jäänud sugugi alla, või isegi jõudis paar tiiru üle. Mõlemad olid karvkattelt pruunid, Martyn tumedam, Lywellyn heledam. See-eest oli Lywellyn aasta vanem kui ta armsam. Aga Martyn oli domineerivam. Natuke. Sest nad olid sarnased. Praegu oli Lywellyn igastahes kihvu pidi Martyni puusas, ning too tõi kuuldavale palju ohkeid ja vaikseid lõrinaid. See oli ilmselt hea küll. Miski Neirinis kippus jõnksatama. Ja ta võis vanduda, et Gwynil oli kõva. Ning ehk mitte ainult Gwynil.

Alati oli olemas Delwyn. Punapea Delwyn, kelle kohta öeldi, et Suurim Tuli on teda õnnistanud. Neirin ei olnud seni väga ära jaganud, millega Suurim Tuli õieti Delwynit õnnistanud oli – peale suure mao ja otsalõppematu kiima. Seda tal tõesti jagus. Nii et Neirin ei imestanud üldse, kui Delwyn niheles ning ta käsi rüü alla nihkus ja seal jonksutama hakkas. See polnud temast just kõige viisakam, arvas Neirin. Aga Martyn ja Lywellyn oleksid seda ilmselt vaid komplimendina võtnud. Oma pandavusele. Delwynit tegelikult Martyn ei huvitanud. Mitte selles mõttes. Poleks saanud ka, aga ta oleks võinud vähemalt tahta. Kedagi teist. Mitte Neirinit. Noorele tulihundile ei meeldinud üldse nood kiimased pilgud. Vähemalt praegu ei vahtinud Delwyn teda, vihje silmis ja kehas. Sest Neirin oskas teeselda, et ta istub ja magab, nii et keegi vahet ei teinud. Kui sa oled orb ja kõigi ja mittekellegi oma, siis sa õpid selle kähku ära. Neirin igastahes õppis.

Delwyn oleks võinud siiski eemale pugeda, nii et Neirin ei peaks koos Martyni ja teistega vaatama ka enda kallal jonksutavat punapead ja mõtlema, et ta teab väga hästi, kelle sisse Delwyn oma madu panna tahaks. Neirin väristas end juba sellele mõeldes. Kui ta üldse sellele mõtles, siis igastahes ei soovinud ta oma urgumadu, mis oli käinud ümbermaailmareisil.

Martyn haaras Lywellyni pihast ja tõmbas ta poolpüsti enese vastu, ning Lywellyn kaardus taha, juuksed liiva pühkimas, silmad ja nägu üks suur nauding.

Neetud. Neirin lõrises vaikselt oma keha peale. Rahune maha, et tiiger sind võtaks. Piisab täiesti, et kaks tükki enda kallal on, üks neist Martyni vend. Pole sind ka veel lisaks vaja.

Neirin vaatas Gwyni, ja mõtles sellele, et too nuttis öösiti. Nuttis Idwalit taga. Sest Gwyn tõesti armastas Idwalit, ja ta aias liiga hästi, mida kõike ta armsamaga Sureval Maal tehakse. Nad olid mõned siiski tagasi saanud, kes olid kunagi vangi võetud. Neirin teadis neid lugusid. Neirin teadis liiga hästi. Sureva Maa pärast oligi ta orb. Ja nad ütlesid, et ta vanemad olid nõrgad.

Rheigor, üks ta kahest duwa'st võeti Sureva Maa Isandate poolt vangi, ja Melkar oli just siis

teda ootamas. Jaa, Melkar sai ta tagasi. Aga see polnud enam õieti Rheigor, kelle ta tagasi sai. Rheigor isegi ei rääkinud, aga teised rääkisid. Nood, kes ta vigaseid ja vägistatud meeli lugesid. Vägistatud ja võetud, kordi ja kordi, orjastatud ja vägistatud ja võetud. Rheigor elas veel natuke aega, ja siis ta enam ei suutnud ning palus Melkarit, et too ta tapaks. Pisi Neirin oli äsja sündinud, läbi valu ja viletsuse, suuremasse viletsusse ja valusse. Melkar tappis. Rheigori ja enda. Ning nende kohta öeldi, et nad olid nõrgad.

Nii. See mälestus oli nüüd küll piisav, et tal vägagi lonti vajuks. Aga ta ei tahtnud sellele mõelda, sest see tegi liialt haiget. Nagu mõtlemine üldse. Seega ta eelistas Martynit ja Lywellyni vaadata. Nemad olid ilusad ja õnnelikud. Ja Martyni tegevus tegi Lywellyni ilmselgelt väga õnnelikuks, sest ta ohkis ja kurises ja lõrises madalalt ning lausa niutsus mõnust. Martyn lihtsalt lõrises ja liikus nagu üks tume liivatorn.

Delwyn ajas end jalule ja tegi tõesti eemale asja. Läheb oma madu tühjaks väänama, mõtles Neirin tülgaastusega. Delwyni sugused ajasid ta tõesti lonti. Ilmselt läkski, sest kui Martyn ja Lywellyn oma esimese kõrghetkeni jõudsid ja teineteise karjatused suudlusteks vormisid, kostus ka eemalt kõrbest üks paras röögatus. Nojah. Delwyn oli lärmakas. Ja Neirin siiralt soovis, et punapeal oleks kaaslane. Kasvõi ajutine. Või et tal endal oleks. Kasvõi ajutine. Keegi, kes seisaks Neirini ja Delwyni räpaste pilkude ja mõtete vahel. See punane elukas vägistab neid kõiki mõttes. Sest ükski neist poleks teda tahtnud.

Martyn suudles Lywellyni ja Lywellyn Martynit, ning nende kehad olid higised ja kuumad ning lõhnasid erutuse ja armastuse järgi. Oijah. Gwyn oli ilmselt taandunud ja ta nägu oli kurb ning ta hakkas end meditatsiooni uputama.

Kaksikud igastahes ei maganud enam. Kui miski nad äratanud oli, siis ilmselt Delwyni röögatus. Üks hääl, mida ta endale küll äratuseks ei tahaks.

Lywellyn lükkas Martyni hooga selili ning ronis talle otsa, ise veel eelmisest korrast õhetav ja värisev. Aga need kaks olid väsimatud. Ja hästi varustatud, nagu Neirin veendunud oli. Tema enese pisikese mao kõrval olid nood kaks küll tohutud. Aga nad tundusid hästi urgu mahtuvat ning seal väga head ja osavad olevat.

Owen ja Bewan istusid nüüd päris ärksalt üleval ning vaatasid samuti. Neile polnud see määratud, aga nad tahtsid. Vägagi. Elu ja armastust surma asemel, ning Neirin oli valmis seda kasvõi ise neile andma. Lihtsalt et nad ei peaks seda esimest korda tegema karja täiskasvanud vanade pervertide ees, ja siis surema.

Lywellyni madu kadus hooga üleni Martyni urgu, ning too lõi küüned oma armsama puusadesse ning tõmbas teda veel sügavamalt endasse.

Neirini hakkas kuum, ja kui ta kaksikuid vaatas, hakkas tal veel kuumem. Vennaksed istusid, ühe madu teise peos ja vastupidi. See oli ka kõik. Armsad ja süütud. Meirioni ta parem ei vaadanud, ja üldse signaliseeris keha, et ta nüüd natuke eemalduks ja natuke oma maoga tegeleks. Enne kui ta tõesti hakkab kedagi säärase pilguga vaatama. Eriti kuna see üks ja ainus, keda ta nõnda vaataks, oleks Meirion. Tema ja ta kuldne karv ja arvatavalt pehmed huuled, ning Meirioni pilgati süütuks. Kas ta oli või mitte... Igastahes teda ei tundunud huvitavat, või oli ta lihtsalt immuunne.

Martyn ohkis ja urises järjest valjemalt, aga see jäi vaiksemaks, sest Neirin pugus lihtsalt laagrist eemale. Mitte liiga kaugele, aga nõnda, et ta saaks natuke rahu olla. Ja oma kehale rahu anda. Nii et ta seisis, vaatas tähistaevasse, üritas mitte mõelda ühtedest sinistest silmadest ning libistas madu läbi pihu, ja see oli niigi kõva. Noh, vähemalt ei teinud need mõtted haiget. Nii et ta lasi end vabaks ja mõtles, kuidas oleks oma pisike madu võtta ja peale

igasugu suudlemist ja küünistamist ja hammustamist ühe süütu rajaleidja urguga toppida. Mahuks. Mahuks ja jääks ilmselt ruumi ülegi, sest Neirin oli neliteist vihma vana ja Meirion kaheksateist. See oleks hea, sest ta ei tahaks Meirionile haiget teha, ja ta teadis, et kui madu on liiga suur ja urg liiga väike, siis nõnda juhtub. Või kui mao omanik liiga kiirelt tegutseb ja teine nõus või valmis ei ole ja sada muud häda.

Neirin oli ette näinud, et ta saab rahus olla ja mõelda ja oma maole aru pähe panna, aga ta ei olnud

ette näinud toda ühte, kes tema poole tuli. Ning ei, see ei olnud Meirion, sest säärased asjad juhtuvad ainult ebareaalsetes lugudes, ja mitte tema elus, ja parem oligi, sest see oleks olnud piinlik, kui Meirion oleks ta leidnud, rüü kõrvale heidetud ja kõva madu peos. Meirion oleks ilmselt ka selle suhtes ükskõikne olnud ja vot see oleks juba haiget teinud. Aga et see ei olnud mingi ebareaalne lugu, vaid Neirini elu, siis oli see huvitaval kombel Bewan. Tumehall ja alasti ning kah kiimas. Seda tundis Neirin juba lõhnast. Nojah. Ju siis tahtis Bewan kah eemale saada ja oma maole õppetunni anda.

Tükk aega nad seisidki peaaegu kõrvuti, mõlemal maod peos, aga Neirinil hakkas veider sel hetkel, kui Bewan talle järjest lähemale nihkus. Neirin võttis sammu kõrvale, Bewan tuli kaasa.

“Mis sa tahad?” küsis ta lõpuks. Vaikselt ja peaaegu tõredalt. Peaaegu seepärast, et Bewan oli nii armas, et tema vastu ei osanud keegi kuri olla, Neirin kõige vähem. Sest tal oli temast ja ta vennast lihtsalt neetult kahju. Ja Bewan oli paljas ja kiimas ja lõhnas sedamoodi, et Neirini instinktid üritasid talle rääkida midagi Bewani kinnivõtmisest ja oma maole tema uru tutvustamisest.

Mis oli juhuslikult täpselt see, mida Bewan tahtis.

“Sind.”

“Unusta ära, “ ütles Neirin. Keha ütles midagi muud. Eriti siis, kui Bewan käega lihtsalt ta maost haaras.

“Ma ei mõtlegi, et ma sind võtaks,” ütles Bewan talle, ja nühhis oma õlga vastu ta õlakarvu. “Ma tahan, et sina mind võtaks. Nüüd ja praegu. Palun?”

Lõhn tahtis hulluks ajada. Neirin lõrises madalalt. Ja lõrises veel valjemalt, aga mitte liiga tõrjuvalt,

kui Bewan ta madu pigistas ja talle vastu puged. Tume karvane selg vastu Neirini kõhtu ja rinda... Võibolla oleks see hea. Jah. Kui ta kunagi, kunagi Meirioni endale saab, siis ta ei taha kogenematu olla. Bewan ilmselt ei paneks väga pahaks, kui üks neljateistvihmane kogenematu on. Isegi kui see neljateistvihmane ta süütuse võtab. Bewan oli ju ikkagi süütu? Ta ei hakanud parem küsima. Ta ei tahtnud teada. Ei tahtnud miskit neetud sidet nende vahele.

“Olgu siis. Ja Owenile või teistele seletad sina. Ja mingit paarilist minust sulle ei saa. Punkt. Kui ei sobi, lase jalga.”

Bewanile ilmselt sobis, sest ta ei hakanud kuhugi minema, vaid nühhis enda vastu Neirinit ja ta madu.

See ärritas. Ja see ajas teda kuumaks. Bewan oli tema kasvu. Noh, siis on lootust, et ta saab hakkama.

Teoorias oli ta tugev. Teooria oli tal väga selgelt ja tihti silme ees.

Neirin võttis tumehallil kaksikul ümbert kinni. Alul kahe käega, siis ühega. Teisega võttis ta oma mao pihku. Siis lasi ta sellest lahti, ning paitas Bewani selga ja uru ümbrust. Jaa, see

lõhnas väga nii, et see tahtis. Kogu Bewan.

Neirin hingas sisse, hingas välja, hingas veel natuke, ja surus siis oma mao pea vastu Bewani urusuu. Bewani keha jõnksatas, ja surus end veel tihedamalt tema vastu. Ka ta ise lõhnas ilmselt, ja tugevalt. Ta haaras Bewanil ümbert, ning tõmbas teda enese poole ja surus end tema poole, ning ühel hetkel andis urg lihtsalt järele ja ta oli seal. Tihkes ja kuumas, oijaa. Bewan niutsus ja nõudis kõigi meeltega, et ta midagi teeks. End liigutaks. Teda võtaks. Ta kuulis seda läbi tihke udu ja lõrises madalalt ning liigutas oma madu ja see oli elav ning ajas teda hulluks.

Neirin hakkas mõistma, miks seda nii tihti kiputakse tegema. See oli midagi hoopis muud kui ise enda kallal jonksutamine. Bewan niutsus ja ägas ja puges tema vastu ja ta ei osanud muud teha, kui end vabaks lasta ning lihtsalt liikuda ja liikuda, edasi ja tagasi, igavesti. Ühel hetkel vedasid Bewani jalad teda alt, sest tema värises ja Neirin värises ning nad kukkusid kõhuli liivale, Bewan all ja Neirin peal. Bewan niutsatas ja kogu ta pisike kuumav keha nõudis veel, nii et Neirin, sama segi ja kiimas, võttis lihtsalt kätte ja puges täiesti ilma käte abita tagasi urg, ning oi neetud, see oli ikka nii hea, ja kui ta nüüd mõtles selle pisikese tumehalli karva asemele heledad, heledad kergelt kuldse kumaga silmad, ning kuidas...oijahh, seda oli natuke liiast, ning madu sülitas tuld, nagu ta alati lõpus tegi, ja täitis sellega Bewani ning too karjatas heledalt ja valjult, sest jah – see oli tuli. Neirin teadis. Huvitav, kas Bewan ise teadis? Ta oli korraga väsinud ja tahtis ainult magada. Huvitav, kas ta võiks minna ja end Meirionile süle keerata. Ta vist igastahes üritab.

Ta tõmbas mao Bewanist välja, libistas korraks küünistega üle kaksiku selja ja läks.

Martyn ja Lywellyn olid lõpetanud, mõlemad lõhnavad ja kuumavad, teineteise kaisus. Delwyni polnud kuskil ja Gwyn teeskles, et ta magab ja et ta ei mõtle Idwalile ja kohe kindlasti ta ei nuta. Owen magas igastahes päriselt. Ja Meirion külitab, ärkvel. Neirin igastahes läks. Noh, kui ta mu pikalt saadab, siis... Ta ei saada. Ta ei hooli piisavalt millestki. Aga see on ikkagi hea.

Meirion ei teinud tõesti midagi, et väikest orbu ära ajada, kui too alasti tuli ja end talle kaissu keeras. Ta tõmbas oma keebi üle Neirini ja sulges silmad. Et tal kätt kuhugi mujale panna ei olnud, pani ta selle üle Neirini. Aga miks see pisike seepeale nii väga värises? Ju tal oli ikka külm. Meirion tõmbas ta endale tihkemalt kaissu ja mässis oma keepi.

Seda, et Neirin oma huuled veriseks närts, ta ei näinud ega tundnud.

BEWAN JA DELWYN

Pisike, või noh, mitte nii pisike, sest ta oli nüüd tõesti täiskasvanud, aga ikkagi pisike tulihunt lebas väga roidununa ja mõnusalt läbikepituna ööst jahedal liival. Liiga väsinud, et kuhugi minna. Neirin oli nii hea, nii hea olnud. Ja peaaegu sama hea oli seda pärast meelde tuletada ning veel endaga mängida ja veel, veel tuld süljata. Ta ei jõudnud end isegi püsti ajada ja ei viitsinud ka. Siin oli hea. Ja siis ta läheb tagasi ja ta õpetab seda Owenile, jaa. Owen on tema jagu ja ta võtab ta endale. Ja nad ei lähe tagasi. See oli plaan. Nad ei lähe tagasi. Nad püüavad läbi Sureva Maa minna, edasi kuhu iganes. Vabadusse. Vabadusse, nagu nende duwa ütles. *Minge vabadusse. See on olemas. Minge, lapsed.*

Ta kuulis vaikselt samme, aga lõhna tundis ta enne, ning see lõhnas erutuse järgi.

“Neirin?” sosistas Bewan vaikselt. Ehk tuli too tagasi, ja nad saavad seda veel teha.

“Et siis Neiriniga...” See oli Delwyni hää. Ja see lõhnas ja kajas ühe suure rahuldumata

vajaduse järgi. "Ja mina...?"

Bewan ei osanud midagi vastata. Delwyn oli teda küllalt vaadanud ja Bewan oli end teinekord selle peale ka natuke erutatuna avastanud. Sest Delwyn oli kaheksateist vihma näinud ja kogenud, ja lugude järgi alustanud kõigega siis, kui tal esimest korda üldse tõusma hakkas. Mis oli ammu. Delwyn oli muidugi ringihooraja, aga kuri ta polnud. Ainult neetult kiimas. Nagu ka praegu, ja see lõhn pani ka Bewani väsinud mao tõusma.

"Ma olen sind nii kaua tahtnud," ütles punapea. "Sa ei kujuta ette..."

Mind ja ülejäänud maailma, mõtles Bewan vaikselt. Aga vahet väga polnud. Neirin oli esimene. See luges. Delwynit poleks ta tõesti esimeseks tahtnud. Ta ei teadnud isegi, miks, aga...

"Neirin oli siis esimene?" küsis Delwyn. "Kuidas oli kah?"

Bewan ohkas raugelt. "Hea. Jah. Hea. Hea oli."

Delwyn muigas ja irvitas natuke. Aga sõbralikult, ja silitas Bewani puusi ja jalgevahet.

"Eks ma siis üritan mitte alla jääda. Ära karda, pisike, ma ei tee sulle viga. Ma pole nii paha. Lits küll, aga paha mitte. Keegi pole kaevanud."

"Ma ei kardagi," teatas Bewan. Trotslikult. Mida siin karta oli? Ta oli korra proovida saanud, ja see oli oi kui hea, ning pealegi teeksid Owen ja Gwyn ja nüüd ka Neirin ja teised Delwynist pisikesed karvased jupid, kui ta ainult sõandaks talle liiga teha. "Võta siis."

Ja Delwyn võttis. Ettevaatlikult, sest Bewan oli väike ja peaaegu süütu, sest üks kord ei harjutanud küll kedagi millegagi, ning Delwyni madu polnud just väikeste ja tagasihoidlike killast. Ta ootas ja kiristas vaikselt hambaid, aga ta hoidis end tagasi. Bewan oiatas, ja ta ootas, ja silitas teda ning mängis ta maoga, kuni ta sai edasi liikuda ja mitte liiga palju haiget teha, ning õnneks oli Bewan veel eelmisest korrast märg ja rahuldatud. Ta ise pidi küll peaaegu naudingust hulluks minema, sest see pisike oli nii...pisike... nii neetult kuum ja erutav, ja see tekitas kummalise tahte – teisele sama vastu anda, mis ta ise sai. Et Bewanil oleks hea.

Ja vist ka oli, sest Bewan urises nüüd vähem, ja ta keha värises naudingust ja ta niutsus. Bewan niutsus. Delwynil tekkis tõesti tahtmine teada saada, kas Bewan ka siis niutsuks, kui ta teda võtaks. Bewan Delwynit. Mis tunne oleks, kui üks nii süütuke temaga ühtiks...

Ta tõmbas Bewani endale vastu ja sõitis maoga temas aeglaselt edasi ja tagasi. Ei teinud haiget, ei teinud, ja ta kuulis ja tundis ja haistis seda. Ta ei tahtnud isegi temasse tulla, sest see oleks ehk haiget teinud, aga Bewan ei lasknud temast lahti ja hoidis teda ja surus end tema vastu, nii et madu sülgas tuld ja Bewan oigas pikalt ja madalalt, aga tal oli hea, ning kui Delwyn natuke väsinult temast välja puges, keeras kaksik end tema poole ja suudles teda. Lihtsalt niisama. See tuli üllatusena. Väga...meeldiva üllatusena. Ja siis ta lihtsalt pidi seda ütlema.

"Sa võid mind ka võtta. Kui sa tahad."

Bewan peaaegu kohkus. Isegi Neirin oli talle selgeks teinud, et unustagu ära, või muidu on lõpp. Ja nüüd siis Delwyn? Mis tal hakkas???

"Eeee...miks?" sai ta suu lahti.

Delwyn kergitas kulmu. See nägi armas ja erutav välja. "Sest ma tahan sind? Bewan, ma nagu tahan sind, muidu ma ei pakuks. Ja mina sind ju sain. Võrdne vahetus, või mis?"

Bewan sõandas noogutada. Ta nahk õhetas ja madu ajas end juba pelgast mõttest püsti. Delwyn muigas, ning lükkas noorema tulihundi kergelt selili ja suudles ta kõhtu, ning siis madu.

Bewan võpatas ja kui madu korruga Delwyni kihvade vahele märga ja kuumavasse suhu kadus, siis ta oigas, silmad üllatusest ja äkilisest mõnust pärani.

Kui Delwyn aga ta puusakarvu silitas, alul õrnalt ning siis tugevamalt hõõrudes, ja viimaks sinna küünised lõi, siis ta lõrises ja niutsus segiläbi ning rabas küüntega Delwyni õlgadest ning tundis, et see meeldis punapeale, sest tolle keha värises. Ja Delwyn teadis, mida ta teeb ja kuidas, nii et ta imes ja lakkus ja silitas, võttis pihku ja küünistas siit ja sealt ja kolmandast kohast, kuni Bewan lihtsalt niutsus ja vaikselt halas ning täiesti mõtlematult ta suu tulega täitis ning Delwyn sai hakkama paraja vägitükiga, mida ta harilikult ei harrastanud – ta neelatas.

Nojah, järgmised paar nädalat käib ta ringi kõrvetatud kurgu ja suuga. Aga selle pisikese kõrghetk oli seda vist väärt. Ta ei saanud isegi aru, miks. Bewan oli... armas. Ta tahtis teda veel ühte kohta, nii et ta ei lasknud sugugi lahti, vaid limpsis hellalt edasi ja Bewan oigas ja tahtis kogu aeg, sest ta mäletas, mida talle lubati anda. Delwyn muigas, kui üks pisike madu jälle kõva oli, ning siis lasi ta sellest lahti ja naeratas Bewanile, ning võttis ta mao oma pihku, hoidis ja leidis ise uru ning säästis seega ilmselt Bewani hunnikust piinlikkusest.

Delwyn oli nii erutatud, et ta laskus lõpuni, ja ta ei hoolinud sellestki, et see natuke haiget tegi. Natunatuke. Bewan oli oma ea kohta päris kenasti varustatud. Madu polnud just kõige pisemate killast ja isegi keskmistest oli see tibia üle.

Ja Bewan... Bewan oigas ja värises nii, et kui ta ei oleks niigi pikali olnud, siis ta oleks vist pikali kukkunud. Ta ei olnud kunagi isegi oma kõige tulisemates unedes arvanud, et see võiks miskit säärast olla. Nüüd ta sai tõesti aru. Ja manajad mõtlesid teda ja Owenit sellest kõigest ilma jätta. Ta oigas Delwyni nime, järjest meeletum ja värisevam ning tema all. Delwyn naeratas. Paljud olid ta nime oianud, aga mitte niimoodi. Bewan kõlas teisiti. Bewan kõlas... siiralt? Ohjah, Delwyn, mida tead sina siirusest, sa igavene hoor...

Midagi ta ometi teadis. Sest instinktiivselt tundis ta selle ära.

Ta ajas end püsti. Bewan oiatas pikalt, suured silmad üllatuses ja mures veel suuremad. Kas Delwyn mõtles ta nüüd niisama jätta... lihtsalt ära minna? Tema üle nalja heita? Ta sureks siia, jaa, sureks. Delwyn ei saa seda ju teha, mida iganes temast ka räägitakse.

Delwyn vaatas teda ja muigas ning viskas end selili liivale. "Tule. Ma tahan, et sina mind võtad. Päris ise. Päris ise, Bewan. Sina mind."

Bewan ohkas pikalt ja oigas kergendusest, madu pulkkõva ning puges Delwynile peale. Midagi ta ikkagi teadis, isegi tema. Vähemasti oli seda temaga tehtud. Ja ta nägi ju Martynit ja Lywellyni. Kes olid paarilised ja kellel oli nii nii hea. Kas tal äkki õnnestuks kuidagi nii teha, et ka Delwynil nõnda hea oleks...

Delwyn sirutas end harali ja urg paistis täpselt Bewani ja ta mao ees valla olevat. See kutsus. See liikus ja tuksus. Seda ta ei teadnud, aga see mõjus kuidagi...tohutult armsalt. Ja samavõrra erutavalt, kui muidugi oli võimalik, et miski teda veel rohkem erutaks. Kas kuumemaks üldse andis minna, kui Bewan juba oli?

Delwyn tõmbas Bewani käe oma pihku ning limpsis ta sõrmed märjaks, nii et need tilkusid, ning pani siis sama käe oma uru suudmele. Bewani käsi ta pihus oli väike. Väiksem kui ta enese oma, ja see oli õrn ja pehme ning nii kuum, et Delwyn lõi pea kuklasse, kui ta selle puudutust tundis. Bewan tundis seda keha võpatust, ja see tahtis teda enesesse. See kutsus.

Delwyn mängis ta sõrmedega oma uru suudmel. Midagi Bewan teadis. Ettevalmistusest. Ja ta hingeldas raskelt, sest ta madu tahtis puhta lolliks minna, sest see tundis kutset, neid tukseid, mis teda sisse kutsusid, võtma ja andma. Sõrmedel oli palav ja neid suruti kokku.

Delwyn muigas. "Aitab kah. See poleks praegu vajalik olnud, aga sa pead teadma, et teinekord on sülg või mõni muu libedam vedelik suureks abiks. Ja sõrmed. Üks ja kaks ja rohkemgi. Enne madu. Et urg harjuks."

Kas ta tõesti õpetas Bewanit? Kas ta tõesti tahtis teda endale, või milleks?

"Tule," kutsus Delwyn, ja sirutas ühe jala üle Bewani õla. Juba see liigutus tõi nad lähemale. Bewan värises, Delwyn tundis seda oma jalakarvades ja ihul. *Sa tahad mind nii väga, pisike. See on ilus, kuidas sa tahad. Mind.*

Bewan järgnes kutsele, ja Delwyn sirutas end, hingas ja lasi ta sisse. Kaksiku silmad läksid taas imesuureks ning ta surus end edasi. Delwyni keha võttis ta vastu ja rohelised silmad kiiskasid.

"Võta," sosistas Delwyn talle. "Võta võta võta. Nii palju, kui sa jõuad. Nii kõvasti, kui sa jõuad. Tahad. Nii kaua, kui sa suudad ja tahad. Lihtsalt võta.

Ma tahan sinu oma olla, pisike. Ma ei taha alati võtta. Ma tahan vahel ka võetav olla. Ja mitte mõne müraka armu all. Kuigi ka too on hea. Aga mingis mõttes oled sina parem.

Bewan pugenes nii kaugele, kui tal üldse minna andis ja Delwyn oigas talle. See oli ilus. Ta tahtis seda veel kuulda. Ta liigutas end edasi ja tagasi, nagu tahaks välja tulla, ja läks siis uuesti edasi, lõppu välja. Delwyn oigas. Ta ise kippus taas niutsuma ja Delwyn naeratas talle, kui ta seda kuulis. Delwynile vist meeldis.

"Sa oled nii hea, " sosistas Delwyn. "Veel. Veel. Lihtsalt võta. Kuni."

Bewan võttis ja ta meeled hullusid ning ta pigem soigus kui niutsus ja plahvatas. Delwyn oigas pikalt, kui ta säärast tuld eneses tundis. Nii kuum, nii kuum, nii hea. Keegi ei olnud Bewanile öelnud, et ta peaks mao urust välja tõmbama, nii et ta hoidis seda seal, ning kuumus ja tihkus ning Delwyn, kogu Delwyn, mõjus nõnda, et viimane peagi naeratas – sest Bewan temas oli taas kõva. Ja kaksik jätkas ning ta sai palju kiiremini liikuda, ja see oli nii tohutult, metsikult ilus ja nauditav, ning kuum, kuum oli. Delwyn ja tema ja ta ei teadnud, kus üks lõppes ja teine algas.

Delwyn oigas valjult, sest tuli oli temas, vedel tuli ja Bewan lükkas seda edasi ja tagasi ning see oli kõikjal ja mässis ta meeled endasse, ning ta ei suutnud veel õieti imestama hakata oma pisikese vastupidavuse üle, kui too ta uuesti hulluks ajas, ning Delwyni madu sülitas tuld ning see kattis ta enese rinna ja õlad ning natuke jätkus ja Bewanile, aga too ei tundunud seda tähele panevat, nagu ka vist seda, et tal õnnestus Delwyn uuesti tulega täita ja peaaegu kohe peale seda jätkata.

Bewan näis peaaegu transis olevat, ja Delwyn oli valmis vanduma, et nii hea on tal endal vaid väga harva olnud. Mõne üksiku, erilisemaga. Kes viitsis rohkem vaeva näha. See siin lihtsalt võttis teda. Metsikult ja hullumeelselt. Kuni surmani.

Kui Delwyn teist ja Bewan kolmandat korda tule sülitamiseni jõudsid, vajus Delwyn lihtsalt poolenisti nõrkenuna tagasi ja Bewan kukkus talle otsa, silmad kinni. Delwyn ei hakanud talle mainima, et ta võiks oma mao urust välja tõmmata. Ta pigistas hambad risti ja tõmbas Bewani endale vastu ning põimis käed ta ümber. Lihtsalt hoidis ja tundis tuld ja teise madu eneses. See oli hullutavalt kuum. See oli neetult hea.

Ma võtan su endale, pisike. Ma võtan su endale. Päriseks. Ma õpetan sind. Aga ma ei hoia sind kinni. Ma tahan sulle õpetada, et on palju teisi, kes sind tahaksid ja sinuga head oleksid. Suuri ja väikeseid, õrnu ja metsikuid. Neid, kes sulle kaljuroose toovad, ning neid, kes küünisega su seljale mustrit joonistavad. Ja nad on mõlemad head. Ma tahan, et sul oleks

valik. Ma tahan, et sa saaksid parima. Mitte minu. Parima.

GWYN

Gwyn ärkas enne koitu ja värises külmast. Ilma Idwalita oli külm. Ja nii kurb, et ta tundis end lõhkisena, justkui oleks ta seestpoolt rebitud ja verine ja mingi suure tühjusega.

Martyn ja Lywellyn magasid tema kõrval, jalad segiläbi ja Lywellyni madu Martyni urus. Neile meeldis peale armatsemist nii jääda. See oli üks komme, mille Gwyn vanemalt vennalt oli üle võtnud. Ja ka see oli tühjus temas. Idwal, tema ilus, armas, nii kohutavalt ilus ja armas Idwal. Valged silmad ja must karv. Valged silmad, mis vahel leegina kumasid. Temale. Gwynile. Ja nad magasid alati nii nagu Martyn ja Lywellyn praegu. Idwal oli Gwyni kõrvalt puudu. Idwali madu oli Gwyni seest puudu ja ta tundis end nii tühjana. Ime, et ta üldse magada sai.

Kõik teised olid kellegi kaisus. Isegi Neirin. Isegi Meirion. Mis siis, et viimast keegi ei huvitanud, aga Neirin oli tal ometi kaisus ja Gwyn oli üksi, abitust raevust lõrisev ja rebivast valust ja tühjusest nuttev. Jälle. Idwali pärast ta isegi tihkas nutta. Ta oleks lõhki rebinud igaühe, kes oleks talle midagi nõrkuse teemadel ütlema tulnud. Idwal oli väärt, et Gwyn tema pärast nuttis. Ta oli kõike väärt. Ka seda, et Gwyn kõik need armsalt teineteise kaisus magajad ohverdab, et ta vaid tagasi saada. Surra Gwyn ei tahtnud. Mitte seni, kui oli võimalus Idwal tagasi vallutada. Aga kui Idwal peaks surnud

olema, siis... siis ta otsib tolle üles, kes Idwali võttis ja tapab ta ning sureb võitluses, või leiab endale mujalt ilusa surma. Suurim Tuli nägi, et neil päevil ei tulnud lahinguid kaugelt otsida. Üleval pilvemaod, ja üle piiri Sureva Maa isandad ning nende tiigrid.

Valge tiiger. Üks ja ainumas. Toda ta mäletas. Valge tiiger ja mustade pikkade juustega Isand. Kelle silmad mingil imelikul kombel meenutasid talle Idwali omi. Ka nood olid olnud valged ja leegitsevad.

Ei. Idwal ei olnud surnud. Seda mitte. Isandad tapsid harva. Nad võtsid endale. Ja see oli peaaegu hullem ettekujutus, sest surmaks olid nad sündinud, kõik nad. Tulihundid olid sõdalased ja surm võis tulla iga päev ja iga öö, iga hetk ja tund. Surm ülalt ja surm piiri tagant.

Aga kui ta kujutas ette, et kasvõi too valge tiigriga Isand Idwalit vägisi võtab...

Ta lõrises madalalt ning lõi endale küünised külge. Küljed olid niigi verised. Hea, et keegi ta rüü alla ei näinud, kui verised ja sügavates küünisejälgedes need olid.

Ta oli ju kuulnud. Siit ja sealt. Ta teadis ka seda, mis Neirini isaga juhtunud oli. Ta teadis liiga hästi. Isegi seda, et Isandate maod olid suured ja ogalised, ning need rebisid su peaaegu lõhki ning nad olid julmad ja pidasid oma vange oma orjadena – säärase orjadena.

Gwyni meeled ja keha oigasid. Ta ei suutnud sellele mõelda. Ta ei suutnud sellele ka mitte mõelda.

Ta nägi seda kõike unes, kui ta enam üleval püsida ei suutnud. Ja ärkvel olles ta mõtles.

Nii mõnedki olid oma paarilised sealt tagasi saades nad tapnud. Sest nood olid alandatud ja vägistatud, ja enamjaolt ka palusid seda. Ei. Ükskõik mis kujul ta Idwali tagasi võidab – ta ei anna teda surmale. Ja talle ei loe, kui väga...vägistatud...Idwal on. Gwyni jaoks on ta alati puhas ja süütu. Ei, isegi mitte siis, kui Idwal teda paluks. Nagu Neirini isa oma paarilist palus, ja too ta elu võttis ning siis enese oma. Ei. Ta tahtis Idwaliga koos elada. Elada ja armastada. *Ma raviksin su kõigest terveks, kõigest. Ma võiksin sinuga kasvõi kahekesi ära minna, vabatahtlikku pagendusse ja nii alati elada, ainult...*

Ta nuttis jälle, ja kui Martyn end unes sirutas ja Lywellyn selle peale korraks ärkas ning ta õlga suudles, ja ta teadis, et nad on ühendatud ja magavad nõnda, nagu nemad olid alati maganud, Idwali madu Gwyni urus, kokku põimunud, siis ta nuttis veel hüllemini, ja et end natukenegi tagasi hoida, nüüd enne hommikut, siis ta rebis küüntega oma külge. See ei tahtnud enam mõjuda. Ta pidi mingi sügavama valu välja mõtlema.

Gwyn tõstis pea ja vaatas ringi.

Delwyn magas, Bewan kaisus, ja Owen omakorda Bewani kaisus. Delwyn ja Bewan olid koos tagasi tulnud, mõlemad ...lõhnavad. Delwyn ei käitunud küll päris, nagu oleks Bewan ta paariline, aga midagi ta oli. Ning armatsenud olid nad vägevalt, seda ta tundis. Juba pelgalt lõhn reetis, ning mõlema väsimus ja värsked küünisejäljed siin kui seal. Lisaks veel muidugi Delwyni kergelt kähe hääl.

Iseenesest oleks ehk huvitav küsimus olnud, keda Neirin keppis, kas Bewanit või Delwynit, aga ta ei laskunud sellesse küsimusse süvitsi. See oleks vaid liialt haiget teinud. Tegi niigi. Meirion oli üksik, aga teda see ei tundunud häirivat ja ta oli üldse imelik. Meirion poleks ka ilmselt siis aru saanud, kui ilus ta oli, kui tema ees oleks terve laager seisnud, maod püsti ja pulkkõvad. Kõige vähem sai ta ilmselt sellest aru, mis pilguga Neirin teda vaatas. Või miks väike orb talle sageli mingi põhjendusega ööseks kaissu puged. Aga isegi see oli parem.

Idwal, kus sa oled?

Ta tahtis seda hüüda. Ta tahtis seda karjuda. Järjest ja järjest. Või lihtsalt valust karjuda.

Lywellyn ja Martyn hakkasid vaikselt virguma, ning Martyni küünised silitasid Lywellyni selga ning õiseid küünisejälgi sellel. Varsti ta ohkas, ning neetud, Gwyn teadis, mida see tähendas – Lywellyni madu ta venna urus oli kõvaks läinud. Martyni ilus pea vajus vastu liiva, silmad unised ja sumedad. Lywellyn naeratas ja liigutas end vaikselt – ja sügavalt. Martyn uneles.

See äratus. Jah, ka selle kombe oli Gwyn vennalt üle võtnud. Nagu ka enamuse muud. Igas vallas. Martyn oli teda kasvatanud sama palju või rohkemgi kui isad. Sest nondel olid ka nooremad, alati nooremad, ja Gwyn jäi Martynile. Mis tähendas, et Martyn tassis teda kõikjale ja ei varjanud tema eest midagi. Kui Gwyn jõudis ikka, mil tal tõusma hakkas ja ta leidis end vahel erutatuna, siis korjas Martyn ta sülle ja õpetas talle, mida teha. Martyn õpetas talle paljut ja enne, kui seda ehk paljudele õpetati, nii et ajaks, mil ta oli täisealine ning vanemad talle tolle ühe pealtvaatamise kinkisid, võttis ta seda nagu formaalsust. Sest ta teadis rohkemat.

Martyn korjas ta sülle ja õpetas talle, kuidas oma madu rahulikuks saada. Aga enne seda oli madu tuline. Vend näitas talle seda enese peal, ja kui Gwyn kohe aru ei saanud, siis ei hakanud Martyn teda narrima, vaid võttis väikevenna mao oma pihku ja mängis ise sellega, kuni pisike madu tuld sülgas.

Seepeale Martyn lihtsalt naeratas.

Lywellyn oli alul natuke imelikult vaadanud, kui Martyn Gwyni tõesti *kõikjale* kaasa võttis ja lasi tal olla, aga ta harjus. Gwyn võis istuda ja vaadata, kuidas nad armatsevad, sest seda tegid nad tihti ja tegid hästi. Gwyn oli istunud ja vaadanud sedagi, kui Lywellyn Martyni süütuse võttis. Ja ta mäletas. Seda, kui hea Martynil olnud oli, ja kui tuliseks ja kõvaks ta ise neid vaadates läks, ning kui Lywellyn ja Martyn lõpetasid, siis tuli vend tema juurde ja naeratas talle, ega hakanud teda narrima, et ta nii pisike ja ihar oli. Martyn tõstis ta üles ja pistis Lywellynile sülle, ning võttis ta pisikese kuuma mao oma suhu ja võttis tulegi. Kui Gwyn teda üllatunult vaatas, vastas Martyn, et see oli tema enese esimese korra puhul. Tol ööl magas Martyn Lywellyni kaisus ja Gwyn Martyni kaisus.

Kui Gwyn Idwaliga käima hakkas, mille ajaks ta kolmteist vihma vanaks oli saanud, õpetas Martyn talle veel rohkem, ja kordas ka eelneva üle. Mis tähendas, et Lywellyn sai palju nalja sellega, kuidas Martyn teinekord ta suudlusest korraks lahti lasi ning vennale paar õpetavat kommentaari jagas.

Teine, mis Lywellyni muigama pani ja ka erutas, oli see, et Martyn teinekord poolnaljatades mõne asja ka oma "väikevennale" ise ette näitas. Kasvõi tollesama suuga mängimise. Gwyn oli muidugi korduvalt näinud, kuidas Martyn Lywellini madu suhu võttis, aga Martyn oli miskipärast ka veendunud, et väikevend sellest õieti aru ei saa ja vajab veel lähedasemat õppetundi. Lywellynn ei olnud kunagi armukade, või kui oli, ei näidanud ta seda kunagi välja. Tal lasti olla, vaadata, katsuda ja Martyn oli nii väga tema oma, et nood pisikesed naljategemised Gwyniga... Nad kõik teadsid, mis nood olid. Gwyn mäletas, kuidas Martyn talle seletas ja siis ta mao suhu võttis ja sellega mängis. Ja huuled jälle eemale tõmbas ning vahele kommenteeris ning siis jätkas. Martyn soovitas sinna kõrvale paarilise puusad üles leida ning neid hõõruda või lausa sinna küünised lüüa.

Kuidas see mõjus, sai Gwyn samuti teada, sest Martyn ei hakanud niisama jutustama, vaid jutu lõpetanult ka just seda tegi – leidnud sõrmedega väikesed tasandikud, vajutas ta sinna küüned. Gwyn sai siis väga hästi aru, miks Martyn toda nippi rõhutanud oli – ta madu sülitas samal hetkel tuld ja Martyn sai paraja suutäie, enne kui ta jõudis eemale tõmbuda. Aga ta ainult naeris.

Kui Gwyn esimest korda Idwaliga ühtis, tahtis ta sinna väga oma venda kutsuda, aga Idwal oli selle peale turtsatanud ning soovitanud Gwynil pilt maalida ja see vennale saata. Sisalikukulleriga. Aga too puusanõks ja veel paljud muud pisikesed nipid kulusid hästi ära. Ja Idwal oli midagi muud kui vaatamine või Martyn. Sest Martyn oli mäng ja nali. Idwal oli armastus.

Martynile mõtlemine oli ta kõvaks ajanud. Aga kui mõte taas Idwalini jõudis, oli ta korraga meeletult valus ja kõva, ning ta vihkas seda. Jaa, mida ta otsinud oligi. Jah. Ei. Nad ei märka. Nii on vaja. Ta ei saanud murduda. Ta oli nende juht. Martyni ja kõigi teiste.

Gwyn sirutas käe oma varustuse poole ning leidis lühikese jahinoa. Ilusa pruuni puust vestetud päraga. Idwali kingitus. Ta hammustas huulde ja puges lõkkele lähemale.

Lywellyn mängis küünistega Martyni rinnal. Martynile meeldis, kui talle haiget tehti. Gwyn teadis. Mitte palju muidugi, aga parajalt. See on erutav, oli Martyn seletanud, ning kui Gwyn proovis, siis ta veendus, et nad jagasid selles osas samuti maitset.

Ta hammustas taas huulde. Ta ei tundnud seda enam. Järgmised veerand tundi istus Gwyn lõkke ääres ja kuumutas noatera. Ning vaatas Martynit ja Lywellyni, sest muud tal teha ei olnud, ja neid vaadata ning kaugemale minevikule mõelda oli parem kui... Kui...

Martyn sikutas Lywellynile endale lähemale ning hammustas teda õlast. Pikalt ja erootiliselt. Ta oli kunagi pisemana küsinud, kuidas see maitseb. Martyn ei hakanud vastama, vähemasti mitte verbaalselt. Ta lihtsalt tuli, põlvitas oma väikevenna ette, pani käed ta ümber, tõmbas ta enda vastu, painutas ta kaela natuke kõrvale ning lõi sinna hambad.

Toda rüüd Martyn enam kanda ei saanud. Tolles oli suur kõrbenud auk.

Lywellynile maitses ilmselt sama hästi ning ta maksis kätte. Oijahh. Kättemaksud. Tee midagi, ja lase endale teha. Ilus mäng teineteise ületrumpamises. Hetkel võitis ilmselt Lywellyn, sest kui ta mao peaaegu välja sikutas ning siis uuesti ja hooga lõpuni sisse puges, pidi Martyn peaaegu tüki ta õlast hammaste vahel kaasa viima. Ta poleks seda muidugi kunagi teinud, Lywellyni tõesti vigastanud. Õlg kandis küll selgeid hambajälgi, kui Martyn selle lahti

lasi, ning verd nirises nahale, aga Martyn ei jõudnud teda isegi limpsima mitte, sest tal oli liialt tegemist, et end väheke vaos hoida ja mitte tervet salka üles ajada. Aga Lywellyn jätkas samamoodi ja Gwyn teadis, mis see väärt oli. Idwal mõistis sama teha. Ja Idwal kiljus heledalt, kui Gwyn nõnda tegi – peaaegu välja ja siis lõpuni, peaaegu välja ja jälle lõpuni.

Delwyn ärkas tõesti, ning tõstis korra pead, aga rohkem ta kellegi teise toimingutesse õnneks ei süvenenud. Gwyn ohkas kergendatult. Sest isegi kui Neirin tegelikult üleval oli, siis ei oleks ta mitte miski hinna eest Meirioni kaisust enne välja pugunud kui too püsti tõuseks ja ta jätaks.

Owen magas rohkem omaette, ja Bewan pugus nüüd rohkem Delwyni kaissu ja tema keebi alla. Miskit toimus ka seal, sest Gwyn haistis neid, ning Delwyni huuled leidsid Bewani omad ning ta imes kaksiku enese külge ja summutas midagi. Gwyn oli seda ja kõike muud näinud ja õppinud. Nii et ta oleks võinud vanduda, et Delwyn Bewani maoga mängis, ning huultega lihtsalt igasugused hääled summutas. See oli vana ja levinud mäng. Ta oli seda väga, väga palju Idwaliga mänginud. Veel enne, kui nad üldse ühtimiseni jõudsid.

Noa tera hõõgus nüüd punaselt. Väga hea, olge omadega ametus, olge. Ärge vaadake siia, ärge vaadake, sest ma ei taha teile näidata, mida ma teen ja miks.

Gwyn tõstis oma rüü üles ning võttis selle otsa hammaste vahele. Hea. Siis ei saanud ta ka karjuda. Ja tegelikult oli see isegi ravimeetod, ehkki brutaalne. Aga ta ei otsinud seda. Lihtsalt seda võiks ta öelda, kui keegi hiljem näeks ja huvi tunneks. Ja usuks. Martyn juba ei usuks, aga ta ei arvanud ka, et Martyn ei tea.

Ta tõmbas punasena kuumava noa tulest välja. Mõned tuhakübemed sellel suitsesid. Ta keha võpatas, ta madu ärkas vaikselt.

Ta vajutas tera lapiti ja tugevalt vastu verist ja rebitud külge. Nahk sisises. Ta jõudis veel imestada, et see polnud üldsegi valu. Ja siis jõudis valu kohale. Nuga pudenes ta käest ja ta vajus kokku, suu liiva täis, sest ta näris seda. Teadvus oli üks tume ja lõõmav paik.

Gwyn ärkas laagrist ja lõkkest eemal, jahedasse mässitud ja nii tuttavas soojas süles. Mustad silmad vaatasid nukralt, ainult siis, kui ta enese silmad avanesid, oli neis soojem tulu. Martyn ohkas.

“Oli seda nüüd vaja, pisike? Jah. Ju siis oli.

Martyn ei olnud temaga kunagi eriti vaielnud. Ta lasi tal olla ja teha ning oma vigadest õppida. Harilikult ta küll ei õppinud. Aga Martyn ei tõrelenud temaga ka siis. Ainult ohkas ja vaatas teda nukralt, ning lappis ta haavu ning aitas ta taas püsti ja rajale. Gwyn soovis, et ta oleks karjunud või teda löönud. Pisike nukker pilk nondes torkivmustades silmades ja südamest tulnud ohkamine oli palju hullem. Gwyn vandus iga kord, et ta ei tee enam kunagi midagi säärast, mis Martynit kurvastaks ja ta ohkama ajaks, aga tegi ikka, ning nad mõlemad teadsid.

Külg põles ja Martyn hoidis teda. Gwyn teadis, et Martyn hoiaks teda ka siis, kui ta üleni ja leekides põleks. Hoiaks, kannataks valu ära ja käsiks leekidel tiigri persse kasida.

Valu oli. Gwyni meeled olid tumedad. Keegi oigas. Natukese aja pärast sai ta aru, et see oli tema ise, sest see polnud igastahes mitte Martyn. Ta ei tahtnud. Ei tahtnud. Teised kuulevad.

Martyn noogutas talle. Ning viimane, mida Gwyn enne järjekordset sügavikku vajumist tundis, oli see, et Martyn võttis ta oiged endasse ning sulges ta suu. Oma huultega.

DELWYN JA BRETT

Delwyn lebas sügavas unes, Bewan ta kaisus ja Owen omakorda Bewani kaisus. Ta keha valutas natuke ja ta hääli oli kähe. Pisike oli nõnda tuline olnud.

Delwyn niutsatas läbi une. Ta nägi Brett. Viimasel ajal nägi ta sageli Brett. Ilmselt ta igatses tema järele. Brett ja ta valge nahk, värvi muutvad silmad ning mustad pikad sirged juuksed. Ohjah. Brett.

Unes oli ta taas pisike, kümme või kaksteist, ning Brett oma. Brett sidus ta käed telgivaia külge ning istus talle selga ja libistas küünistega üle ta selja. Esialgu õrnalt, ja see oli hea ning ta keha kuumas vaikselt ja Brett naeris. Naeris ja vajutas siis tugevamalt, ning veri kerkis nahale. Ta oiatas, ning ta madu tõstis pead. Brett naeris ja joonistas ta kehale lillekesi. Või kirjutas sinna oma nime, nii et Delwyn pidi edaspidi tükk aega väga kindlalt riides ringi käima. Ta oigas ja niutsus valust ja erutusest. Brett tõmbas küünisega isegi üle ta mao ja selle peale Delwyn sisises valust, aga ta oli pulkkõva. Brett ignoreeris seda fakti ja naeris ning liputas ta nina ees oma maoga. See oli ilus, pikk ja suur. Aga Brett ei andnud talle, ja ainult mängis, kuni Delwyni madu tuld sülgas ja see ta enese peale langes ning ta uuesti valust sisistama pani.

Brett muigas ning pistis talle korraks ühe sõrme urg. Väikese sõrme. Ja ainult korraks. Delwyn niutsus ja palus. Brett ainult naeris ta üle, ning võttis nende kõrvalt ilmselt eelnevalt selleks valmis pandud jämeda põleva küünla. Delwyn värises seda nähes. Brett naeratas ja kallutas selle ta rinna kohale ning ootas. Tuline vaha langes pisikese punapea rinnale. See kõrvetas. See erutas. Jah. Valu erutas neid mõlemaid. Madu muutus taas kõvemaks. Brett proovis veel paar korda vaha ta rinnale kallata, ning näppis ta nibusid. Need olid väga kikkis ja väga tundlikud. Delwyn oigas pikalt ja ta keha karjus Brett järele. Aga Brett otsis praegu vaid teisi kohti, kuhu tulikuuma vaha kallata. Ta leidis puusa. Delwyn karjatas vaikselt ning ta madu tõusis püsti. Brett muigas, ja itsitas siis. Ta sirutas käe ja puudutas Delwyni jalgevahet. Väikese punapea silmad läksid suureks, sest ta aimas. Ei, Brett ei tee seda, ei tee, mitte seda.

Ta eksis. Brett oleks teinud seda juba seepärast, et Delwyn selle vastu protesteeris. Tuline vaha langes ta maole ja valgus sellelt alla jalgevahele. Ta meeled olid paari hetke jooksul vaid valu, ja Brett muigas ning katsus ta madu. Jah. See oli kivikõva ja tuksus. Brett mängis sellega ja Delwyn sülgas uuesti tuld, ning ta keha hullus ja kutsus kõigi meeltega Brett. Ta niutsus ja ta palus.

Brett lasi tal tükk aega paluda ning mängis lihtsalt oma maoga ta jalgevahel, ühe maoga teist patsutades ja uru suuet kõditades. Delwyn lõrises ja niutsus segiläbi.

Viimaks ometi tõstis Brett ta jalad harki ning haaras ta kehast ja tõmbas selle enda ligi. Suur madu kompis ta uru suuet. Delwyn oli pisike. Ja Brett oli temast kaks korda suurem ja sama arv kordi ka vanem. Ning täna oli õelus Brett silmis. Delwyni keha kangestus – valu ja naudingut ootuses. Ta tahtis meeletult ja kartis pea samavõrra.

Brett haaras temast kinni ja ta madu vallutas uru. Delwynil oli tunne, et ta põleb surnuks või rebitakse ta lõhki. Ta oigas ja nuttis, kuni tal viimaks parem hakkas, ja siis oli tal hea. Brett võttis teda kaua, nii kaua, et ta temasse mitte üks, vaid neli korda tulla jõudis. Siis oli Brett kurnatud, ja Delwyn teadvuseta. Alles siis võttis Brett ta kaissu, päästis köidikutest ning sosistas talle igasugu rumalusi.

Kaasa arvatud seda, et ta teda armastas.

Raamatukatkend: Saturnuse lapsed (Charles Stross)

Esimene osa

SISESÜSTEEM

Suremata jätmist õppides

TÄNA ON Minu Eluarmastuse lõpliku väljasuremise kahesajast aastapäev, nii täpselt, kui ma dateerida oskan. Olen akuhapest purjus ja mul on seljas mu parim peokleit, istun rõdul Veenuse stratosfääris hõljuva naudingupalee all. Mu jalad kõlguvad silelibeda katuserenni kohal, kui üle serva kiikan: kolmkümmend kilomeetrit mu kandadest allpool hõõgub tulipunaselt Maxwell Montese metall-lumine eelmäestik. Mõtlen hüppamise peale. *Vähemasti saab minust ilus laip*, ütlen iseenestele. *Kuni ära sulan*.

*

Ja siis ...

MA EI kaalu enesetappu kergekäeliselt.

Ma olen vana ja küüniline ja mul on üks iseloomuviga, nimelt selline: ma ei himusta surra. See viga on mul loomulikult elusolevate õdedega ühine. Meie õeskonnas on see püha ülesanne, päritud meie šabloonmatriarhilt Rhealt: *ela üle kõik oma surmad*, otsustas ta raudse meelekindlusega, ja mina austan tema mälestust. Alati, kui keegi meist sureb, toome tema hinge kiibi ära ja postitame seda edasi oma kokkukuivavas leinaringis. Lõppe uuesti läbi elada on valus, aga vajalik: üha uuesti vahendaja kaudu suremine hoiab löögivalmis – ja on hea viis õppida aru saama, kui keegi üritab sind tappa.

(See viimane on väike liialdus. Me oleme sõbralikud ja kibeleme naudingut valmistama ja vähesed tahaksid meid mõrvata – välja arvatud siis, kui oleme masenduses. Aga olge minuga kannatlikud.)

Meil kõigil läheb üha raskemaks edasi minna. Oleme küllalt vanad, et olulised aastapäevad omandaksid saatusliku veetluse, sest sünnipäevad toovad kaasa ebameeldivaid mälestusi ja kui võimalikest päevadest parimad on tulnud ja läinud, milleks siis kangekaelselt jätkata? See on minu suguvõsa ühine puudus – kõigepealt muutume nostalgiliseks, siis takerdume hukutavasse sihtusse ja lõpuks satume kinnismõtete küüsi. Meie, õudusest haaratud pealtvaatajad, tajume oma õdede viimases surmaeelses hingepiinas tükikest iseenese lõpust. Ela üle kõik oma surmad. Siis on karm ironia, et Rhea, see originaal, kelle pealt meid kõiki kopeeriti, oli üks esimesi, kes selle kohutava koorma meile kanda andis.

Ja niisiis kulutan ma oma saja kolmekümne üheksandal sünnipäeval, nii täpselt, kui loendada võin – sest ma sündisin teist korda (ja kindlamalt) täpselt kuuskümmend üks aastat pärast seda, kui saatuse õel nali mu olemasolu igaveseks mõttetuks muutis – oma hoolega hoitud säästnud selleks, et võiksin istuda rõõmsate mängurite rüsinast täidetud mängupõrgu rõdul, ruske metalne maapind kaugel all kontrastiks ülal tupruvatele pilvedele. Ja ma vaatan alla, kaaludes igavest surma, ja püüan end veenda, et see on ikka veel halb mõte.

Võiks hulle olla, ütlen endale. Ma pole enam üksteist; olen vaba nii otsustama.
Ja siis ...

NAERULAGIN läbi avatud ukse, seest paiskuv jahe õhk ja rõdupõranda kerge vibreerimine kängitsetud jala astumise all ütleavad mulle, et ma pole siin väljas üksi.

See on ärritav. Suurema osa tööaastast olen elanud siin vaikselt omaette: nüüd, kui soovin viimaks olla oma mälestuste ja pilvedega üksipäini, saan seltsi.

„Oh, vaadake, ebard!“ kiuksatab keegi mu selja taga ja minust allpool. „Mida see siin teeb?“

Ära tee neist välja. Ma ei taha nende käitumistsükli kinnistada. Tõmbun siiski pingule, võitle-või-põgene refleks hakkab tööle. Vastikud väikesed kraaklejad, olen selliseid ennegi näinud, nagu mu õedki. Me teame, kuidas sellega toime tulla.

„See peab olema tööline. Kas ta viilib?“

Vaatan aeglaselt üle õla, sundides näokromatofoorid nii kahvatukreemjalt tühjaks kui võimalik, reetmata ühtegi emotsiooni. „Ma pole lepinguline,“ ütlen väga pikkamisi. Mis on täiesti õige, sellel ajal ja selles kohas. Veel üks Rhea kehtestatud reeglist: *ärge jätke ühtegi õde lepinguliseks tööliseks*. See on varasemal ajastul tehtud reegel ja meile kalliks maksma läinud, aga keegi meist ei kanna orjakontrollerit. „Ma olen vaba naine.“

Neid on minu ja rõduukse vahel kolm: üks umbes minu suurune *bishōjo*-naine ja paar ühesuguseid *chibi*-kääbuseid – uued aristokraadid, meie surnud Loojate karikatuurid, selle sajandi aristomoe soovitud keerukad pidurõivad selga nõõritud. Kääbused on seistes mulle ninani, kui mina istun: nad jõllitavad mind ilmatu suurte selgete silmadega, milles pole halastuse varju. Nende täismõõtu emand vaatab minu poole alla ja irvitab: „Seda annab parandada. Milline jälestusväärne paroodia! Kes selle sisse lasi?“ Arvan, et juht on tema, kleidi järgi, mis näib koosnevat peamiselt traatpitsist rüüsidest, mida hoiavad koos paelad, ja on ta kaaslase omast keerukam. Tal on peen lõug, teravad põsesarnad ja tähelepanuväärne rohelistest sulgjatest kiududest juuksepahmakas.

Väike naine tõstab ühe pitskindas käe melodramaatiliselt haigutades suu ette. „Ta rikub vaadet, Domina.“

Domina? See ei saa head tähendada. Surnud õdede kogemustest vaevaga omandatud instinktid ütleavad mulle, et olen suuremas jamas, kui aimasin. Pähe valgatab üks teine õde, mõrvatud ammu kuplialuse Lunogradi kitsal põiktänaval. Tal on õigus: ma ei vaja paheliste aristode tähelepanu, kes hasartmängust tüdinuna teravamaid elamusi otsivad. „Olin just minemas,“ sõnan vaikselt ja sean ühe jala põrandale, et saaksin püsti tõusta.

„Tänan, laps,“ ütleb Domina oma kaaslasele, „aga ma juba märkasin seda takistust.“ Tõukan end jalaga servast eemale, toetan käe maha ja lükkan end üles. Olen juba näoga klaasuste poole pööramas, kui Domina põlastavalt turtsatades oma meeskaaslase poole alla vaatab ja lausub: „Tegele prahiga, Stone.“

Stone – beebinuku välimusega surm mustas kuldsete ornamentidega tuunikas – läheneb mulle, üks käsi liikumas vööli rippuva elektrilise oganua poole. Ta lagipea ulatab mulle puusani. „Rõõmuga, mileedi,“ ütleb ta.

„Ma lähen,“ ütlen mina ja mu võitle-või-põgene-moodul paneb mind tegema petteliigutust klaasuste suunas, siis äkki kummarduma ja end küljele veeretama.

Veeretan end edasi, kui vasar lajab vastu rõduserva kaunistavat aragoniidist inkrustatsiooni. Lendab kilde. Kohtades, kus paljastub dekoratiivne aluskiht, tuleb sisinat ja tossu.

„Arrrh!“ möirgab Stone ja tõstab jälle oganuia.

Olen sügavikule ebamugavalt lähedal ja ründaja on minu ja klaasukse vahel. *Peaksin* piki rõdu minema sööstma, läbi mõne teise akna saali sukelduma ja kaduma. Aga ma olen tasakaalust väljas, vihane ja Domina sekkumise argisest jõhkruusest alandatud, niisiis teen selle asemel midagi täiesti rumalat.

Üks jalg suure tühjuse kohal kõlkumas, haaran vaba käega ta käsivarre järele.

„liiiiii!“ Ma ei taba ja haaran kogemata ta peast. Tema tõukab mind vastuseks serva poole. Ta jalad hoiavad rõdust kinni nagu liimitud, aga ma olen temast kaks korda pikem ja vähemalt viis korda raskem. Siis tõstab ta jälle oganuia. Satun paanikasse ja toetan teise käe vastu ta õlga ja lükkan täiest jõust, püüdes end sellest asjandusest võimalikult kaugele saada. Ainult et unustan lahti lasta.

Ta pea tuleb otsast ära ja jääb mulle kätte. Keha kukub kolinal lõdvalt rõdule maha: kaelakõndist niriseb kahvatut vedelikku, mis sulgeb selle edasiste kahjustuste vältimiseks. Oganui põriseb ja vihiseb ähvardavalt. Kõik, mida see puudutab, sureb. Hoian sellest nii kaugele, kui saan, kui pea Domina poole tõstan ja talle otsa jõllitan.

„Sa veel kahetsed,“ ütleb pea, kasutades puuduva kõri asemel elektrokõnet.

„Tal on õigus,“ nõustub Domina mulle vastu naeratades. Paistab, et tal on lõbus. „Stone on kättemaksuhimuline, kas tead. Sa pead kaugele jooksuma, nukk, ja lootma, et ta su peidukohta üles ei leia.“

„Tuleb ta mulle järele, kui ma ta käest pillan?“ küsin ma kätt üle rõduserva hoides. Astun ettevaatlikult mööda libedat serva tahapoole, vasaku jala kontsaga kindlat jalgealust otsides.

„Seda sa ei tee,“ sõnab Domina mõtlikult. „Ta on väga populaarne – tal on üle kahe tuhande venna ja nad kõik kuulutavad välja verivaenu sinu ja sinu omade vastu.“ Ta naerab vaikselt. „Kas see poleks lõbus?“ Ta kaaslane itsitab vandeseltslaslikult nagu emanda kaja. „Lase käia ja pilla ta käest, nukk. Võib-olla annan sulle edumaa.“

Keeran Stone'i näoga naise poole ja uurin ta koljukõndi tagakülge. Hingekiip on paigas, just nagu ma arvasin, tema pahategusid jäädvustav ingel. Ajan kaks sõrmeküünt pikaks ja kougin selle pesast välja. Siis hoian seda tema silme ees. Ta huuled liiguvad veel: tore. „Vaata.“ Nipsan selle tormisesse ja pilvisesse õhku meie hõljuva maailma ääre taga. „Ütle oma varukoopiale head aega, Stone.“ Kui ta ka uue sisse paneb, läheb tal mälestuste kogumisega aega ja võtab kuid, enne kui vanemad kogemused – nagu see juhtum – hakkavad kiipi ladeistuma. Kuni selle ajani ei saa ta kogemusi vendadele edasi anda. Lasen ta pea ettevaatlikult põrandale. „Kui sa mulle järele tuled ja ma sind uuesti tapan, võid ainult iseennast süüdistada.“

Astun veel sammu tagasi ja paremat kätt on klaasuks.

„Sa veel kahetsed,“ ütleb pea hääletult, kui ma jalga lasen.

Charles Stross

„Saturnuse lapsed“

Tõlkinud Iris-Barbara Jeletski

Kaanepilt Scott Grimando

Sündmuste Horisont

288 lk